ANUL 105 SIBIU, 1 ianuarie 1957 Nr. 1—2

BIBLIOTECA CENTRALA SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35

Din viaţa bisericească a Arhiepiscopiei Sibiului

— Vizita P. S. Episcop Andrei al romînilor ortodocşi din America. — Vizitaţie canonică la Alba-Iulia. — 8 ani de la reîntregirea bisericească a romînilor din Ardeal. — Oaspeţi bisericeşti din Danemarca.

Acum 6 ani, P. C. Protopop Andrei Moldovan a fost ales şi întărit Episcop al romînilor ortodocşi din cele două Americi, în mijlocul cărora ostenea de decenii ca păstor duhovnicesc.

Hirotonit întru Arhiereu la Sibiu, de către răposatul M.tropolit Nicolae Bălan, în cadrele unor festivităţi bisericeşti strălucite, Prea Sfinţitul Episcop Andrei s-a înapoiat apoi în Statele Unite ale Americii.

In toamna aceasta, însoţit de consilierul eparhial dl. Alexandru Suciu, P. S. Episcop Andrei a revenit în ţară, spre a avea un schimb de vederi cu Prea Fericitul Patriarh Justinian şi cu I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. Cu acest prilej, P. S. Sa a vizitat şi oraşul de reşedinţă al Mitropoliei Ardealului.

La intrarea în Arhiepiscopie, sîmbătă 20 octombrie 1956, P. S. Sa a fost întîmpinat în Oraşul Stalin de preoţii parohi, în frunte cu P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belaşcu, delegatul I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. In drum spre Sibiu, P. S. Sa s-a abătut pe la Sfînta Mănăstire C. Brîncoveanu de la Sîmbăta de sus, spre a se ruga pentru odihna sufletului Mitropolitului Nicolae Bălan.

La Sibiu a fost întîmpinat în faţa reşedinţei mitropolitane de rectorul Institutului Teologic Universitar, consilierii arhiepiscopeşti, profesorii de teologie şi alţi slujitori bisericeşti. Corul studenţilor a intonat imnul arhieresc.

La recepţia care a avut loc în saloanele Reşedinţei mitropolitane, P. S. Sa. a fost salutat cordial de I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. A răspuns P. S. Episcop Andrei, tălmăcind simţămintele de dragoste şi respect ce le nutreşte faţă de Arhipăstorul nostru.

Duminică 21 octombrie — dată la care se împlineau 8 ani de la săvîrşirea solemnă a actului reîntregirii bisericeşti a romînilor ardeleni — I. P. S. nostru Mitropolit Iustin a făcut o vizitaţie canonică în Alba-Iulia. Intîmpinat cu dragoste şi respect de către P. S. Episcop Policarp Morușca, I. P. S. Sa — împreună cu P. S. Episcopi Valerian al Oradiei, Andrei al Americii şi Policarp — a săvîrşit Sfînta Liturghie arhierească în Catedrala Reîntregirii Bisericeşti şi a predicat despre unitatea Bisericii lui Hristos, subliniind în cuvinte potrivite însemnătatea Albei-Iulia în istoria bisericească a romînilor ardeleni şi dînd preţioase îndrumări de actualitate clerului şi credincioşilor aflaţi acolo la rugăciune.

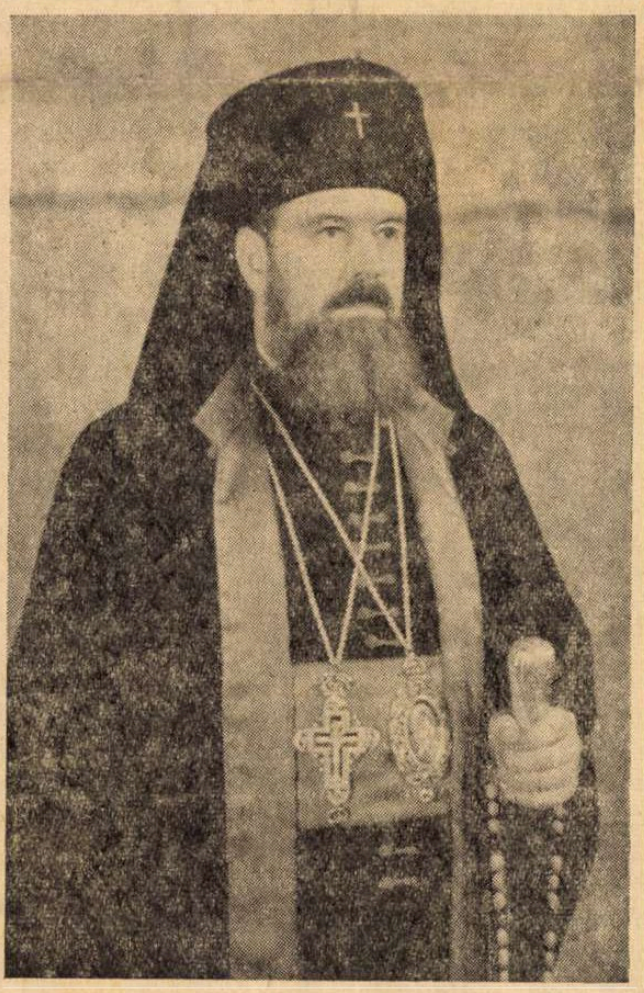

I. P. S. Mitropolit Iustin

O săptămînă mai tîrziu, la altarul Catedralei mitropolitane din Sibiu, I. P. S. Mitropolit Iustin, împreună cu P. S. lor

(Continuare în pag. 4)

Alegerile din februarie

In ziua de 3 februarie 1957 au loc alegerile de deputaţi pentru Marea Adunare Naţională a Republicii Populare Romîne.

In timpul campaniei electorale oamenii muncii au arătat marile realizări ale regimului de democraţie populară. Ei au propus candidaţi pe liste dintre cei mai buni şi mai vrednici fiii ai poporului, cetăţeni care sînt fruntaşi în agricultură, în fabrici, în instituţii de cultură etc. Aceşti candidaţi pot reprezenta cu cinste poporul muncitor şi vor fi realizatori ai marilor planuri de propăşire a ţării noastre, de ridicare a nivelului de trai şi cultural al oamenilor muncii, de luptă pentru pace şi muncă pentru o viaţă mai bună.

De aceea candidaţii Frontului Democraţiei Populare sînt candidaţii poporului. Reprezentînd diferite organizaţii de masă, membrii de partid şi oameni ai muncii fără partid, ei sînt muncitori, ţărani şi intelectuali legaţi de popor şi de năzuinţele lui.

Cît dezmăţ era la alegerile de altă dată! Zeci de partide cereau votul alegătorilor, căutînd să-i cîştige cu făgădueli, cu băutură, cu ciomăgaşi electorali, cu jandarmi. Dar toate partidele nu urmăreau binele poporului, ci numai căpătuirea politicienilor. Dreptul de vot era mărginit, unele partide erau interzise şi unii cetăţeni nu-şi puteau spune cuvîntul.

Azi toţi cetăţenii au drept de vot. Candidaţii sînt oameni ai muncii, care întruchipează vrerile poporului şi lucrează pentru binele obştesc. De aceea ziua alegerilor este ca o zi de sărbătoare, în care poporul îşi arată dragostea faţă de viaţa cea nouă, faţă de cauza păcii şi hotărîrea de a munci şi a lupta cu puteri sporite pentru înflorirea patriei şi biruinţa păcii în lume.

Credincioşii Bisericii noastre sînt cetăţeni, care muncesc şi luptă alături de oamenii muncii pentru propăşirea patriei. Ei se bucură de libertatea religioasă, pe care o asigură regimul de democraţie populară.

De aceea credincioşii sînt pentru candidaţii Frontului Democraţiei Populare. Ei votează, împreună cu oamenii muncii, pentru viaţa cea nouă, pentru pace.

1520

Maica Domnului în Vechiul Testament

Praznicul Naştetrii Domnului ne aduce aminte de legătura strînsă dintre Maica Domnului şi Fiul Ei, Iisus Hristos. Cu adevărat: cine ar putea despărţi pe mamă de fiu? Cine ar putea spune că nu cinsteşte pe Maica Domnului şi cinsteşte pe Fiul Ei? Nimeni, căci acela care nu cinsteşte pe Maică, prin aceasta întristează pe Fiul! Numai atunci cinstim deplin pe Fiul, dacă cinstim şi pe Maica Lui, care L-a purtat în pîntece, L-a alăptat, L-a îngrijit cu privegheri de zi şi noapte, L-a crescut şi L-a dăruit lucrării de mîntuire. Greşesc acei creştini care nesocotesc pe Maica Lui cea Sfîntă. Pruncul nu se poate despărţi de Mamă. Legătura dintre ei e aşa de strînsă încît orice despărţire este o necinstire a Fiului însuşi.

Acest lucru îl vedem încă în Vechiul Testament, unde proorocia despre Mesia, despre Mîntuitorul, este mereu împreunată cu proorocia despre fecioara din care se va naşte Mesia. Căci nu orice femeie era chemată să dăruiască lumii pe Mîntuitorul, ci numai femeia, care va fi vrednică de acest dar deosebit al lui Dumnezeu. Amintim în cele ce urmează numai cîteva din mărturiile Vechiului Testament despre Maica Domnului.

„VA ZDROBI CAPUL ŞARPELUI"

Fericită a fost viaţa primilor oameni în Eden. Dar diavolul sub chipul şarpelui, a ispitit întîi pe femeie şi prin femeie pe bărbat, şi ei au păcătuit. Păcatul i-a alungat din Eden. Ce tristeţe va fi învăluit sufletul lor, cînd s-au văzut lipsiţi de fericirea ce au avut! Dar în apăsarea acestei tristeţi, ei aveau totuşi lumina, mîngîierea unei făgăduinţi. Ei năzăjduiau în venirea unui Mîntuitor. Căci Dumnezeu însuşi a zis: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femee, între sămînţa ta şi sămînţa ei. Aceasta îţi va sdrobi capul" (Facere 3, 15). Ei ştiau că dintr-o femeie se va naşte Acela, care va sdrobi capul şarpelui, care va înfrînge puterea satanei şi va slobozi pe om din robia celui rău: Mîntuitorul lumii. De atunci şi pînă la venirea Mîntuitorului, oamenii au trăit mereu întru această nădejde. Eva, cînd a născut pe Cain, a crezut că acesta este cel făgăduit, dar el a fost ucigaşul fratelui său. Cînd s-a născut Noe, mama lui a crezut că acesta este Mîntuitorul, dar el era numai preînchipuirea Celui ce va veni. Căci Noe cu corabia lui este preînchipuirea lui Hristos, care în Biserica lui — corabia mîntuirii ne duce spre limanul mîntuirii cei veşnice. Cînd s-a născut Samuil, fiul rugăciunii stăruitoare, mama lui a crezut că acesta va fi izbăvitorul, dar nici el n-a fost decît premergătorul, ca şi proorocul Moisi şi alţi prooroci.

Scris este: „Domnul va face ceva nou pe pămînt: femeea va mîntui pe bărbat" (Ier. 31, 21—22). Dar femeia aceea prin care va veni Mîntuitorul nu putea fi orice femeie. Ea era cea mai aleasă dintre toate cele alese.

„FECIOARA VA NAŞTE FIU"

Aceea va fi o „fiică" a poporului, de o „frumuseţe" neasemănată, un crin neprihănit, a cărei frumuseţe va apleca bunăvoirea Cerului peste ea şi peste toţi fiii pămîntului (Psalm 44, 12—15). O astfel de frumuseţe neasemănată nu putea să aibă decît o fecioară curată, împodobită cu toate virtuţile bine plăcute lui Dumnezeu. Acest lucru ni-l spune Isaia proorocul, cînd scrie: „Domnul însuşi vă va da un semn: iată fecioara va avea în pîntece şi va naşte fiu şi va chema numele lui Emanuil (Dumnezeu este cu noi)" (Is. 7, 14). Proorocul acesta, care e numit Evanghelistul Vechiului Testament, aşa vorbeşte de parcă ar fi de faţă la Bunavestire şi la Naşterea Domnului. Şi el vorbea cu 500 ani înainte de venirea Mîntuitorului.

El ne spune: „fecioara", adică nu o fecioară oarecare, ci o anumită fecioară, cea mai curată, cea mai minunată, cea mai frumoasă dintre toate fecioarele pămîntului. Fecioara pe care o alege Dumnezeu pentru negrăita ei frumseţe sufletească. Această fecioară „va avea în pîntece şi va naşte fiu". Ea va deveni mamă. Dar nu pe calea obişnuită, nu prin „poftă bărbătească", ci naşterea ei va fi de la Dumnezeu. De ce? Pentrucă fiul, pe care-l va naşte, nu va fi ca toţi ceilalţi fii. El se „va chema Emanuil, adică Dumnezeu cu noi". Cu alte cuvinte: El va fi „fiu al Celui Prea Inalt" (Lc. 1, 32), însuşi Fiul lui Dumnezeu, „Cuvîntul" care „nu din poftă trupească, ci de la Dumnezeu s-a născut". (In. 1, 13—14). El este Dumnezeu cu noi, în El ne întîlnim cu însuşi Fiul lui Dumnezeu, care „trup s-a făcut" pentru mîntuirea noastră.

Fecioara va avea o naştere dumnezeească, pentrucă „ce s-a zămislit în ea din Duhul sfînt este" (Mt. 1, 20). Acest lucru se va vedea şi din faptul că va naşte fără dureri. Acelaşi proorocne spune: „Înainte ca să simtă dureri a născut şi înainte ca să-i vină suferinţele a dat naştere unui fiu". (Is. 66, 7). Prin aceasta se arată că în Fecioara-Maică a fost ridicat blestemul Evei: „în dureri vei naşte fii" (Gen. 3, 16). Eva „mama tuturor celor vii". (Gen. 3, 20) îşi vede ridicat blestemul prin Fecioara, Maica lui Dumnezeu, Maica Vieţii însăşi.

De aceea proorocul, vorbind despre naşterea fără dureri, stă în uimire, zicînd: „Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva?" (Is. 66, 8). Minunat este acel lucru, pentrucă din Fecioara aceea se va naşte Dumnezeu însuşi.

Aşa a stat în uimire şi Fecioară Maria, cînd i-a vestit îngerul că va naşte fiu: „Cum va fi aceasta de vreme ce nu ştiu de bărbat?" Iară îngerul i-a zis: „Duhul sfînt se va coborî peste tine şi puterea Celui Prea Inalt te va umbri; pentru aceasta şi sfîntul ce se va naşte din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu... că la Dumnezeu nici un lucru nu e cu neputinţă" (Lc. 1, 34—37). Cu adevărat, naştere minunată este aceasta, căci Fecioara naşte pe Fiul lui Dumnezeu prin umbrirea Sfîntului Duh.

„RUGUL NU SE MISTUIA"

Fecioara aceasta va fi fecioară înainte de naştere, fecioară în naştere şi fecioară după naştere. Lucrul acesta ni-l spun proorocii Vechiului Testament în prea frumoase pilde. Aşa lui Moisi i s-a arătat Dumnezeu în rug sub chipul focului şi „rugul era tot un foc şi rugul nu se mistuia". Privire cu adevărat minunată. Noi ştim că rugul cuprins de foc arde şi se face cenuşă, ca orice lemn. Acest rug însă avea un foc şi totuşi rămînea întreg, nevătămat: era în el „focul Dumnezeirii". Aşa şi fecioara Maria a zămislit şi a născut prunc, păstrîndu-şi fecioria nevătămată: că „focul Dumnezeirii" s-a sălăşluit într-însa. Şi aşa cum Dumnezeu i-a grăit lui Moise să nu se apropie de locul acela, că este „un pămînt sfînt" (Eşire 3, 2—5), tot aşa se cade să cinstim pe Fecioara Maică, pentrucă ea este „rugul cel nears", „pămîntul sfînt", prin care s-a arătat lumii Fiul lui Dumnezeu.

„UŞA BISERICII"

Proorocul Ezechil vede minunea naşterii feciorelnice sub chipul uşii celei dinspre răsărit a templului noului legămînt, adică a Bisericii: „Şi Domnul mi-a zis: Uşa aceasta va sta închiată şi nu se va deschide şi nimeni nu va trece prin ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israil va trece printr-însa şi va rămînea închisă" (Ez. 44, 2). E lămurit: uşa dinspre răsărit va fi mereu închisă, nimeni nu va trece printr-însa, afară de Domnul Dumnezeu, care va trece prntr-însa, dar va lăsa-o tot închisă. Acesta este „Domnul cel ce s-a arătat nouă" prin Fecioara Maria. Ea n-a cunoscut bărbat şi n-a mai avut alţi fii. Singurul Ei fiu a fost Domnul nostru Iisus Hristos. Singur Dumnezeu a trecut printr-însa, şi ea Maică fiind a rămas fecioară.

Nepricepută este taina aceasta, dar unde voieşte Dumnezeu acolo „nici un lucru nu e cu neputinţă" (Lc. 1, 37).

„ÎMPĂRĂTEASA CEA DE-A-DREAPTA"

Nu-i de mirare că pe această fecioară-Maică, Psalmistul o vede ca pe o împărătească „împodobită cu aur de Ofir", care „stă la dreapta" Celui Prea Inalt. (Ps. 44, 11 sau 45, 10). A sta de-a-dreapta este a avea locul cel mai de cinste. Ne întrebăm: cui i se cuvine locul cel mai de cinste lîngă Mîntuitorul, dacă nu Fecioarei Maria, Maicii Sale Sfinte? — Nici unul dintre sfinţii care au trăit pe pămînt, nu se pot asemăna cu Fecioara-Maică, despre care aşa de frumos a grăit Duhul lui Dumnezeu prin proorocii Lui. Ea este „mai cinstită decît heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decît serafimii", căci ea e împărăteasa, ce stă de-a-dreapta Fiului Ei, întru cea mai mare cinste dumnezeească.

Şi dacă Dumnezeu a cinstit-o aşa, oare n-o vor cinsti toţi cei ce se zic ucenici ai lui Hristos, ucenici ai Fiului Ei? — Fără nici o îndoială că Aceea, care se bucură de cinste deosebită din partea lui Dumnezeu, din partea Fului Ei, se va bucura şi de toată cinstirea noastră, ca Maica Dumnezeului nostru.

Să mergem dar şi noi cu îngerii, cu păstorii şi cu magii, la peştera din Betleem şi acolo vom găsi „pruncul cu Maria, mama Lui" (Mt. 2, 11). Să ne închinăm pruncului, aducîndu-i în dar inima noastră. Şi să cinstim pe Fecioara-Maică, aducîndu-i în dar toată dragostea noastră. Căci mărirea ce se aduce Fiului se resfrînge şi asupra Maicii. Maica şi Fiul nu pot fi despărţiţi. Aşa i-au văzut proorocii: împreună de la zămislire şi naştere pînă la preamărirea cea cerească, de cînd devine Fecioară-Maică pînă cînd este înălţată ca o împărăteasă la dreapta Fiului Ei.

***Aşa vom fi** cu adevărat ucenici ai lui Hristos şi vom împlini cuvintele Duhului sfînt, care a grăit prin gura Fecioarei Maria, zicînd: „iată de acum mă vor ferici toate neamurile..." (Lc. 1, 48). Să fim şi noi între ceice se închină pruncului şi fericesc pe Maica Lui.*

Părintele NICOLAE

„Trăite şi văzute..."

Incercarea Habsburgilor din Viena de a împărţi şi apoi de a învrăjbi pe romînii din Ardeal pe chestiunea credinţei n-a reuşit pretutindeni. Cu toate „deschilinirile" de formă dintre fraţi, preoţi luminaţi din ambele strane şi în deosebi poporul credincios, au ştiut să găsească putinţa unei convieţuiri paşnice şi frăţeşti chiar şi înainte de 1948, cînd s-au rupt „peceţile" despărţitoare de fraţi.

„Avînd împrejurul nostru atîta nour de martori" cum spunea sf. ap. Pavel, ne este uşor să arătăm că cele scrise mai sus, nu sînt vorbe goale, ci lucruri adevărate. Pentru aceasta, în cele ce urmează voi înfăţişa cîteva fapte adevărate „trăite şi văzute" în comunele din protopopiatul Sibiu de dinainte şi de după anul 1948.

Incep cu comunele Avrig şi Racoviţa.

Pe vremuri, în Avrig era protopopiat ortodox, iar în comuna vecină Racoviţa, era protopopiat unit. In Avrig, păstorea prot. Cîndea, iar în Racoviţa, prot. Florian. Deşi unul asculta de mitropolia din Sibiu, iar celălalt de mitropolia din Blaj, totuşi cînd era vorba de drepturile poporului, ei nu mai ascultau decît de conştiinţa lor de buni romîni. Deasemenea, cei doi protopopi vecini munceau cu puteri unite pentru ridicarea culturală a poporului în cadrul societăţii culturale de pe vremuri „Astra".

La o astfel de manifestaţie culturală ţinută în comuna Racoviţa, am luat parte şi eu, împreună cu un mare număr de credincioşi ortodocşi din Avrig. Cu acest prilej, ne-am simţit cu toţii „fraţi" şi nici o umbră de deschilinire confesională, nu a întunecat măreaţa serbare. Păr. Florian, deşi albit de ani, a ţinut o cuvîntare însufleţită, în care a arătat că „sîngele apă nu se face" şi „cît de bine e şi cît e de frumos, să locuiască fraţii în unire". A cuvîntat ca un tribun de la 1848, neuitînd bine înţeles să laude vitejia cu care s-au distins unii Racoviţeni în războaiele napoleoniene.

Trebuie să amintesc aici că între comunele Racoviţa şi Avrig, s-a purtat un proces, care a durat mai mult de o sută de ani, pentru stăpînirea muntelui Suru. Legenda spune că trecînd Maria Tereza cu trăsura prin Racoviţa şi murindu-i un cal, n-a putut merge mai departe. Racoviţenii i-au dat un cal sur, iar ea drept recunoştinţă le-a promis că le dă în stăpînire muntele Suru.

Un fapt netăgăduit este că cele două comune vecine au purtat proces timp îndelungat pentru un munte, dar pentru faptul că unii erau ortodocşi, iar alţii uniţi, nu s-au certat niciodată.

De altfel Racoviţa, fiind înconjurată de comune cu populaţie curat ortodoxă, locuitorii ei deşi „uniţi" totuşi nu s-au simţit străini de fraţii lor ort. din comunele vecine. Mulţi din ei alergau pentru „slujbe" la preoţii ortodocşi din Avrig, dar mai ales la pr. Mateiu din Sebeşul de sus şi la pr. Dragomir din Porceşti, vestiţi în tot jurul pentru evlavia lor. Prin faptul că Racoviţenii se duceau la biserici ort. din jur, cu prilejul unor căsătorii, înmormîntări şi masle, ei şi-au dat uşor seama că legea romînească e tot una şi că pentru patru puncte şi două cuvinte semănate de străini între noi, Romînii n-au de ce se sfădi. Intr-adevăr preoţii s-au mai certat pentru cuvinte, dar poporul nu; el a rămas una şi nedespărţit în „legea romînească".

Imi aduc aminte cu multă emoţie de două scene impresionante, petrecute în biserica din Racoviţa, după ce s-a făcut binecuvîntatul act al reîntregirii noastre bisericeşti, din 1948.

Am mers la biserica din Racoviţa, unde am slujit cu păr. Cişmaş, prima liturghie a înfrăţirii romîneşti. La sfîrşit, am predicat pornind de la cuvintele Mîntuitorului: „Fericiţi sînt ochii care văd ce vedeţi voi! Că zic vouă: mulţi prooroci şi drepţi au voit să vadă ce voi vedeţi, dar n-au văzut, şi s-audă ceace auziţi, dar n-au auzit". (Lc. X. 23—24). Am arătat atunci pe larg cum s-a izvodit uniaţia în Ardeal şi în deosebi în comuna Racoviţa, care a fost comună grănicerească. La sfîrşit, a luat cuvîntul bătrînul cîntăreţ N. Balea care scoţînd cărţile de slujbă din pupitrul stranei şi arătîndu-le, a zis: „iată toate cărţile aceste, sînt ortodoxe, din Bucureşti..." Deasemenea, a mai spus că-şi mai aduce aminte de cînd era copil şi a început să înveţe cîntările bisericeşti, că şi-n biserica din Racoviţa se foloseau atunci cuvintele „Doamne miluieşte-ne" şi „Duhul". Totodată, mi-a spus că şi acum se mai văd urmele birericii ort. din deal.

In faţa acestor mărturii, am rămas adînc mişcat că ne-am regăsit fraţii iarăşi şi am putut astfel să înodăm din nou firul tradiţiei romîneşti, rupt cu două veacuri şi jumătate în urmă.

Preotul şi desăvîrşirea unificării bisericeşti

Proverbul nostru „omul sfinţeşte locul", spune un mare adevăr. Se ştie doar că în viaţa de toate zilele acolo unde, în treburile obşteşti, e pus un om de omenie şi care îşi dă seama de rostul şi de datoria sa, lucrurile merg bine. In schimb, acolo unde locul e ocupat de un om lipsit de însuşirile trebuitoare răspunderii pe care o are, lucrurile merg prost.

Acest proverb se potriveşte şi mai mult la preotul păstor de suflete. Acolo unde păstoreşte un preot care stă la înălţimea chemării sale, parohia se găseşte într-o stare înfloritoare şi credincioşii aduc roade vrednice de numele pe care îl poartă. Dar acolo unde preotul nu corespunde cu locul pe care îl ocupă şi nu se ridică la înălţimea chemării sale, parohia schiopătează în bunul ei mers, lîncezeşte sau este năpădită de buruienile tuturor neajunsurilor şi bîntuită de focul tuturor primejdiilor.

Constatările, pe care le-am făcut cu prilejul misiunii religioase în care am fost nu de mult, mi-au reîmprospătat şi întărit şi mai mult convingerea că proverbul mai sus pomenit îl putem folosi şi în forma: „preotul sfinţeşte parohia". Nu vrem să spunem asta în înţelesul că prin preot primesc credincioşii Harul dumnezeiesc, care le sfinţeşte viaţa, deşi acest lucru este adevărat şi bine cunoscut. Ci vrem să spunem că preotul păstor de suflete este acela, de care atîrnă în primul rînd bunul mers al unei parohii. Preotul este acela, care, prin îndeplinirea după cuviinţă a chemării sale, ridică parohia pe culmi de vieţuire cu adevărat creştinească, după cum tot preotul este acela, care, prin neajunsurile lucrării ce desfăşoară, coboară parohia pe un făgaş necorespunzător.

Acest adevăr se arată în chip vădit şi în ceea ce priveşte desăvîrşirea unificării bisericeşti din luna lui octombrie a anului 1948.

Cine nu ştie că în urzirea epocalului act de unificare a Bisericii romîneşti din Ardeal, preoţii fostei Biserici greco-catolice au desfăşurat un rol însemnat şi hotărîtor. Căci ei au fost aceia, cari deslusind vrerea poporului şi dînd ascultare glasului de chemare acasă al Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian şi al vrednicului de pomenire Mitropolitul Nicolae al Ardealului, au dus pînă la capăt lucrarea de întoarcere la sînul Bisericii ortodoxe.

In lucrarea de desăvîrşire a acestei unificări bisericeşti, rolul cel mai însemnat şi mai hotărîtor îl au preoţii, cu deosebire cei reveniţi. Spunem acest lucru, cu toată convingerea, pe baza constatărilor ce le-am făcut pe teren, adică pe viu, în parohiile pe care le-am cercetat. Căci ne-am convins întru totul, că credincioşii reveniţi — buni, cuminţi şi la locul lor — ascultă de glasul păstorului lor de suflete, atunci cînd este vorba despre cele în legătură cu întoarcerea lor la Biserica ortodoxă. Cu atît mai vîrtos, cu cît ei au rămas — şi după dezbinarea bisericească de la 1698 — pe făgaşul aceleiaşi trăiri ortodoxe. Astfel, preotul n-are decît să se încadreze pe linia acestui tradiţionalism ortodox al poporului şi consolidarea şi desăvîrşirea unificării bisericeşti se va face în cele mai bune condiţiuni. Acolo unde preotul revenit păşeşte fără şovăire şi sincer pe drumul ortodox, poporul îl urmează cu bucurie şi lucrurile merg bine.

De aceea, m-am întors din misiunea religioasă ce mi s-a încredinţat, cu convingerea că cheia consolidării şi desăvîrşirii actului de unificare bisericească din octombrie 1948, stă cu deosebire în primul rînd în mîna preotului, a celui revenit mai ales. El este dătător de ton, şi de felul cum păşeşte el, atîrnă şi atitudinea credincioşilor pe care îi păstoreşte.

Pe bază de fapte şi nu fără temei, am încrestat aici aceste constatări. Ele sînt grăitoare ca şi faptele pe care se sprijinesc. De aceea, ar trebui să constituiască un îndemn pentru toţi păstorii de suflete, care lucrează direct la consolidarea şi desăvîrşirea unităţii bisericeşti. Toţi ar trebui să-şi dea seama că cel căruia îi revine — prin firea lucrurilor — un rol aşa de mare, într-o lucrare atît de importantă, are şi o răspundere deosebită în faţa oamenilor, dar mai ales în faţa lui Dumnezeu!...

In momentul cînd sărbătorim împlinirea a 8 ani de la săvîrşirea epocalului act de unificare bisericească din octombrie 1948, e necesar ca fiecare din cei chemaţi să consolideze şi să desăvîrşească acest act, să-şi facă un examen de conştiinţă şi un bilanţ asupra a ceea ce a făcut pînă acum în această direcţie. In funcţie de acestea, să-şi ducă de aici înainte munca pe acest făgaş. Numai aşa vor fi la înălţimea momentului pe care-l cinstesc şi pe linia îndatoririlor ce se desprind din el.

Prof. C. Sîrbu

In mulţimea credincioşilor din biserică, am observat pe o credincioasă cu lacrimi în ochi. La început nu puteam să-mi dau seama, dacă erau lacrimi de durere sau de bucurie. Abia la urmă am aflat că acea credincioasă cu lacrimi în ochi, era chiar mama pr. revenit Cişmaş. Fiind veche ortodoxă din com. Sadu, acea mamă n-a mai putut să-şi stăpînească „lacrimile de bucurie", cînd în sfîrşit şi-a văzut fiul de acum înainte preot ortodox.

In primul război modial prot. Florian s-a refugiat în Moldova ca atîţia Romîni ardeleni. Acolo pe pămîntul Moldovei, acel protopop unit s-a simţit una cu fraţii ort de acolo. Şi ce este mai mult, prot. unit Florian, a cerut şi a primit parohie ortodoxă. Slujind în biserică ortodoxă, acel vrednic slujitor a anticipat actul reîntregirii noastre bisericeşti. In marile suferinţe prin care trecea poporul şi ţara, el a înţeles adevărul Scripturii: „cît e de frumos să locuiască fraţii împreună".

Astăzi parohia revenită, sub conducerea tînărului părinte Boeriu, se desvoltă pe calea tradiţiilor strămoşeşti, alături de parohiile vechi-ortodoxe din jur.

Prof. A. Radu

Unificarea bisericească

văzută de credincioşii reveniţi din Bernadea (Luduş)

Unificarea bisericească înfăptuită la 21 octombrie 1948, a fost mai pe sus de orice îndoială un act de mare însemnătate în dreptate faţă de făgăduelile amăgitoare cu care moşii noştri au fost atraşi la unaţie. Noi poporul de jos ne-am bucurat foarte mult cînd am văzut că preoţii noştri romîni de pretutindeni după unificare pot să se cuminece din acelaşi potir la acelaş altar şi să-şi unească cugetele în aceeaşi rugăciune, cu toată dragostea şi sinceritatea.

Precis nu ştim cînd şi cum s-a introdus unaţia în comuna noastră. Se ştie doar atît, că credincioşii noştri uniţi, cu vre-o sutăcincizeci de ani în urmă şi-au cumpărat de undeva o biserică de lemn, pe care au transportat-o şi au montat-o în cimitir. De altă biserică mai veche decît aceasta nu se ştie. In jurul acestei biserici s-au concentrat romînii greco-catolici, întrecînd la număr cu puţin pe ortodocşi din comună. Ne-am pus de multe ori întrebarea: Ce rost avea această desbinare într-o comună mică cu 70 familii? Ce folos ne-a adus ea? Răspunsul e foarte clar. Nu a avut nici un rost, nu a fost de nici un folos pentru noi credincioşii, dar a satisfăcut ambiţia neogoiată a acelora, care au inventat unirea cu papa de la Roma

Prin unaţie s-a încercat a se rupe unitatea sufletească a neamului romînesc în Transilvania, cînd era mai necesară această unitate. Ei credeau că noi ţăranii uniţi vom privi cu ochi duşmănoşi spre fraţii noştri ortodocşi, de care voiau cu orice preţ să ne izoleze.

Toate acestea au trecut ca un vis urît. In 21 octombrie 1953 data împlinirii alor 5 ani de la unificare, clerul şi poporul în frunte cu Patriarhul Romîniei, cu mitropolitul Ardealului şi alţi numeroşi membrii ai Sf. Sinod au dat o deosebită strălucire actului revenirii la sînul cald şi primitor al Bisericii ortodoxe romîne, adevărata mamă a romînilor ortodocşi ardeleni, în tot cursul existenţei noastre naţionale. După 250 ani prin voinţa noastră am dărîmat păretele despărţitor al urei şi al vrajbei dintre bisericile noastre şi acum vechii ortodocşi şi reveniţi împreună aducem imn de laudă lui Dumnezeu, jurînd că nimic nu ne va mai putea despărţi pe fraţi „de-a locui împreună" şi de a ne uni eforturile pentru a creia o ţară puternică şi fericită, care să fie un adevărat bastion al păcii, de care să se sfarme toate încercările de agresiune a oricărui duşman lacom după agonisita noastră.

Popa Dumitru
Boilă Ioan
Suciu Dumitru

Cooperativa agricolă de producţie

Scopurile şi sarcinile

A apărut nu demult Statutul-model al Cooperativei agricole de producţie. Pentruca cetitorii noştri să-i cunoască mai bine cuprinsul, vom publica în mai multe numere articole despre scopul şi sarcinile celor ce intră în cooperative agricole de producţie.

Viaţa arată, prin recoltele bogate obţinute de numeroase gospodării colective şi întovărăşiri agricole, că singurul drum spre bună stare este drumul muncii unite, drumul cooperării în producţia agricolă. Cooperînd în muncă, adică lucrînd în comun, cu puteri unite pămîntul, folosind mijloace mecanizate, într-ajutorîndu-se între ei, ţăranii pot aplica cu cele mai bune rezultate regulile agrotehnice, pot face toate lucrările la timp, obţinînd astfel recolte tot mai bune.

Cooperativa agricolă de producţie este şi ea una din formele de cooperare, care dă putinţă ţărănimii muncitoare să se bucure de avantajele şi foloasele agriculturii socialiste. Intrînd în cooperative agricole de producţie ţăranii muncitori pot să sporească producţia agricolă, să-şi făurească o viaţă mai bună. Tocmai de aceea, în Statutul-model la capitolul despre scopurile şi sarcinile, pe care şi le propun ţăranii muncitori care organizează o cooperativă agricolă de producţie, se arată că ţăranii muncitori se unesc de bună voie în cooperativa agricolă de producţie cu scopul de a înlătura orice exploatare şi toate neajunsurile gospodăriei individuale, pentru a-şi face o viaţă îndestulată prin lucrarea în comun a pămîntului comasat, prin folosirea mijloacelor S. M. T. şi a mijloacelor proprii, prin crearea şi desvoltarea avutului obştesc. Asemenea recolte sporite ca aceea obţinută de gospodăria colectivă din satul Pricaz regiunea Hunedoara, care a realizat în anul 1956 2176 kg. grîu la hectar, sau de întovărăşirea agricolă din satul Axente Sever, care a recoltat 2000 kg. grîu la ha., pot să obţină şi cooperativele agricole de producţie, chezăşuind ridicarea nivelului de trai al membrilor lor.

Membrii cooperativei agricole de producţie se obligă să aplice pe terenurile cooperativei regulile agrotehnice înaintate, să îngrijească şi să folosească bine animalele şi inventarul agricol al cooperativei, precum şi maşinile şi tractoarele S. M. T.-lui, să dezvolte proprietatea obştească, mărind efectivele de animale, ridicînd construcţii gospodăreşti, plantînd livezi şi vii, organizînd ateliere etc. In felul acesta, muncind mai bine şi cu puteri unite, ei îşi făuresc o viaţă mai bună.

30 Decembrie

La 30 decembrie se împlinesc nouă ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne, patria tuturor celor ce muncesc de la oraşe şi sate.

Aniversarea aceasta o întîmpinăm cu mari realizări în toate sectoarele de muncă. Ţara noastră — prin munca poporului — a devenit dintr-o ţară înapoiată o ţară în plină înaintare. S-au construit o mulţime de fabrici, s-au deschis noi mine, s-a dezvoltat industria grea, industria constructoare de maşini, industria uşoară. Producţia industrială a crescut foarte mult.

Sectorul socialist din agricultură s-a lărgit. Recoltele bogate ale gospodăriilor agricole colective, ale întovărăşirilor agricole şi ale asociaţiilor agricole colective, ca şi venitele pe care le au colectiviştii, asociaţii şi întovărăşiţii, au convins şi conving pe tot mai mulţi ţărani să între în aceste gospodării sau să înfiinţeze noui gospodării agricole colective. Producţia agricolă a crescut, şi astfel agricultura noastră poate da şi produsele necesare oamenilor muncii şi materia de trebuinţă pentru industrie.

Literatura, arta, ştiinţa, au înaintat foarte mult. Peste tot sînt şcoli, biblioteci, cămine culturale, librării, care răspîndesc prin cărţi, programe artistice, conferinţe, cultura în sînul oamenilor muncii. Se ridică noi şi noi talente din popor.

Circumscripţiile sanitare, punctele farmaceutice, spitalele, înzestrate cu un personal medical şi sanitar bine pregătit şi cu condiţii de funcţionare foarte bune, arată grija de sănătatea oamenilor. Toate acestea au dus la ridicarea nivelului de trai, sanitar şi cultural al oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Muncind din toată inima pentru viaţa cea nouă, poporul nostru este un popor care doreşte pacea şi care luptă pentru pace. El vrea să aibă legături economice şi culturale cu toate popoarele, să trăiască în pace, ca să poată munci spre binele tuturor. Poporul nostru este alături de popoarele Uniunii Sovietice şi de popoarele din ţările de democraţie populară, este alături de mişcarea mondială pentru pace, în lupta pentru destindere internaţională, pentru dezarmare, pentru interzicerea armelor atomice.

La a noua aniversare a proclamării Republicii Populare Romîne, poporul nostru se leagă să muncească cu mai mult elan pentru înflorirea Patriei şi să lupte cu mai multă hotărîre pentru biruinţa păcii în lume.

Din viaţa bisericească a Arhiepiscopiei Sibiului

Urmare din pag. 1

Episcopii Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei şi Andrei al Americii, a slujit Sfînta Liturghie arhierească şi a predicat. I. P. S. Sa şi-a exprimat bucuria pe care a pricinuit-o I. P. S. Sale, clerului şi credincioşilor, vizita P. S. Episcop Andrei Moldovan, precum şi prezenţa la Sf. Liturghie a Eminenţei Sale Julius Hoffmeyer, episcop evanghelic luteran C. A. din Danemarca, aflat în vizită în ţara noastră. Episcopul J. Hoffmeyer era însoţit de P. S. Episcop Teoctist, vicar al Sfintei Patriarhii, delegatul Prea Fericitului Patriarh Justinian.

De la Sibiu, P. S. Episcop Andrei Moldovan a plecat în părţile Sighişoarei, spre a-şi cerceta rudeniile. Intr-una din Duminecile următoare, P. S. Sa a slujit Sf. Liturghie arhierească în biserica cea nouă din oraşul Sighişoara.

Fericiţi sînt făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN.

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA" Sibiu 376 56
Taxa poştală plătită în numerar.

ANUL 105 SIBIU, 15 ianuarie 1957 Nr. 3—4

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

„PRAZNIC LUMINOS"

— Sfintele Sărbători ale Crăciunului şi Anului nou la centrul Mitropoliei Ardealului —

„Praznic luminos,
„Strălucind frumos..

cum spune colindul străvechi. Praznic al păcii şi al bunelvoiri, praznic al bucuriei curate, al începutului mîntuirii noastre, al înfrăţirii cerului cu pămîntul, Naşterea Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos a fost aşteptat la centrul Mitropoliei Ardealului săvîrşindu-se pregătirile îndătinate, după pravila noastră bisericească.

Ca şi-n alţi ani, Duminecă 23 decembrie 1956, orele 18, în Catedrala Mitropolitană, Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. Prof. GH. ŞOIMA, a executat un bogat program de colinde şi cîntece de stea, făcînd totodată cuvenită pomenire răposatului preot profesor de muzică Timotei Popovici, cel ce a pornit, înainte cu trei zeci de ani, şirul acestor concerte. Concertul a fost onorat cu prezenţa I. P. S. nostru Arhiepiscop şi Mitropolit IUSTIN.

Cu săptămîni înainte, număroşi credincioşi s-au spovedit şi cuminecat, la Catedrală şi la parohiile celelalte ale oraşului.

Luni 24 decembrie 1956, slujitorii instituţiilor bisericeşti de la centrul Mitropoliei Ardealului, împreună cu membrii familiilor lor, au luat parte la serbarea pomului de Crăciun, în sala de festivităţi a Institutului Teologic Universitar. In prezenţa I. P. S. nostru Arhiepiscop şi Mitropolit IUSTIN, un cor restrîns — alcătuit prin osîrdia P. C. Prof. Dr. M. ŞESAN, din membrii familiilor slujitorilor bisericeşti — a executat cîteva colinde şi cîntece de stea. După aceea, s-au oferit celor prezenţi pachete cu daruri, iar majoritatea slujitorilor bisericeşti au primit şi premii în bani, drept răsplată a osîrdiei cu care îşi îndeplinesc munca lor.

In numele participanţilor, P. C. Prot. GH. SECAŞ, consilier administrativ bisericesc, a mulţumit I. P. S. Sale pentru bucuria prilejuită osteniţorilor de la centrul Mitropoliei.

I. P. S. Mitropolit IUSTIN a adresat tuturor un îndemn la muncă şi le-a împărtăşit arhiereşti binecuvîntări.

Mai lipsea ceva, pentru ca Sfintele sărbători să fie întru totul dătătoare de mulţumire: mantia albă a zăpezii.

— Vom avea Crăciun „negru" — adică fără zăpadă! — puteau fi auziţi „proorocind" unii şi alţii dintre credincioşi.

Dar n-a fost aşa. Incă în prima zi a luminosului praznic tocmai cînd pornea de la reşedinţa mitropolitană alaiul îndătinat, conducîndu-l în odăjdii pe I. P. S. nostru Mitropolit IUSTIN la Catedrală, s-au descuiat zăvoarele văzduhului. O zăpadă deasă şi grea a albit totul, umplînd de veselie şi ochiul, căci sufletul era pregătit de mult şi temeinic pentru întîmpinarea cu creştinească cuviinţă a Naşterii Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Cîteva ceasuri, în fruntea unui sobor de 18 preoţi şi diaconi, Arhipăstorul nostru a săvîrşit

I. P. S. Mitropolit Iustin

Sfînta Liturghie arhierească, pătrunzător şi cald, în faţa unei mulţimi de credincioşi pentru numărul mare al cărora Catedrala se dovedise încă odată neîncăpătoare.

La sfîrşitul sfintei şi măreţei slujbe, I. P. S. Mitropolit IUSTIN a rostit un cuvînt de învăţătură care a mers la inima ascultătorilor, îmbogăţindu-le mintea şi încălzindu-le simţirea. Tema acestui cuvînt se găseşte în pastorala dată de I. P. S. Sa din prilejul praznicului.

A doua zi, în prezenţa I. P. S. Mitropolit IUSTIN, Sfinta Liturghie arhierească şi predica au fost îndeplinite de către P. S. Arhiereu TEODOR, înconjurat de soborul preoţilor şi diaconiior.

De fiecare dată, Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. Prof. Gheorghe Şoima, a dat răspunsurile şi a desfătat sufletele credincioşilor cu număroase colinde şi cîntece de stea din cele care au putut fi auzite la concertul dat în ziua de Duminecă 23 decembrie 1956.

DE ANUL NOU

praznicul Tăierii-împrejur a Domnului şi pomenirea Sfîntului Ierarh Vasile cel Mare fiind, Sf. Liturghie arhierească a fost săvîrşită tot de către I. P. S. nostru Mitropolit IUSTIN, iar predica zilei a rostit-o P. C. Prof. unio. Dr. SOFRON VLAD, rectorul Institutului Teologic Universitar.

La sfîrşit, a vorbit I. P. S. Mitropolit IUSTIN. I. P. S. Sa a arătat în cuvinte limpezi şi calde însemnătatea schimbării anului din punct de vedere creştinesc şi cetăţenesc, stăruind asupra trebuinţei de-a ne înnoi şi viaţa noastră şi arătînd că nădejdile cu care întîmpinăm noul an 1957 sînt pe deplin justificate, luînd în considerare însemnatele înlesniri pe care ocîrmuirea de stat le face cetăţenilor, prin hotărîrile de curînd luate în scopul îmbunătăţirii vieţii de obşte.

Acum, ca şi la Crăciun, o mulţime de credincioşi au umplut strada, între Catedrală şi reşedinţa mitropolitană, aşteptînd trecerea I. P. S. Sale şi a soborului de slujitori bisericeşti, descoperindu-se cu respect şi evlavie la trecerea Arhipăstorului şi primind cu mulţumită binecuvîntarea arhierească.

După aceea, a avut loc îndătinata

RECEPŢIE DE ANUL NOU

la Reşedinţa mitropolitană, la care au participat peste două sute de persoane.

La intrarea în sala de recepţie a I. P. S. Sale, membrii Corului Catedralei au salutat pe Arhipăstorul nostru cu imnul arhieresc.

Continuare în pag. 2

Sărbătorile Anului nou la diferite popoare

Sărbătorit în răstimpuri diferite şi în chipuri diferite, după popoare şi locuri, obiceiul de a saluta Anul Nou este foarte străvechiu.

Dacă nu toate popoarele l-au sărbătorit în aceleaşi răstimpuri ale anului, unele făcînd, ca Perşii ori ca Aztecii şi Incaşii din America, începutul anului odată cu primăvara, aproape toate au împreunat trecerea de la un an la altul cu gîndul de nădejde şi bucurie.

Perşii ţineau sărbătoarea Anului Nou la 21 martie, la echinocţiul de primăvară, adică atunci cînd ziua este egală cu noaptea.

La Incaşii vechiului Peru din America, începutul anului era sărbătorit cu solemnitate. Se desfăşurau ceremonii mari în prezenţa împăratului şi a tuturor şefilor triburilor, însoţite de sacrificii, de procesiuni şi de dansuri. In zilele noastre, în Peru ca şi în Bolivia, populaţia de pe platourile înalte sărbătoreşte Anul Nou prin nişte ceremonii, în care muzica şi dansul ocupă un loc larg. Măştile, hainele vestite ale unei epoci trecute, păstrate cu grije din tată în fiu, însufleţesc cu acest prilej veseliile populare.

In insulele de Bali, „barong"-ul, animal fabulos manevrat de doi dansatori, e plimbat pe cărările insulei. Săriturile sale ca ale caprei fac bucuria celor de faţă. El întrupează lupta puterilor binelui împotriva acelora ale răului. Sărbătorile durează zece zile. Sînt aduse daruri strămoşilor. Casele, templele sînt înoite în timp ce darurile (unele atingînd doi metri înălţime) sînt pregătite cu sîrguinţă. Aceste daruri uriaşe sînt făcute din orez galben, roşu sau alb şi împodobite cu flori de frangipan şi cu frunze de palmier. După o expoziţie de 2, 3 sau 5 zile, la templu, darurile sînt consumate de populaţie.

In Indii nu numai există rase numeroase, precum şi religii, limbi şi culturi multe, ci şi calendare numeroase. In părţile în care calendarul roman nu fusese încă primit în chip oficial, o duzină de zile ale anului puteau fi sărbătorite. Unele din aceste începuturi ale anului sînt fixate după mişcarea soarelui, altele după mişcarea lunii, iar cele mai multe dintre ele se aşează prin combinarea celor două sisteme. In Japonia, sărbătorile Anului Nou ţin aproape întreaga lună ianuarie. In acest timp, birourile şi uzinele nu lucrează, iar prăvăliile sînt închise.

Sărbătorirea Anului Nou dintr-o localitate japoneză, s-a încheiat cu un sfîrşit trist de 112 morţi şi 50 de răniţi. Ingrozitoarea întîmplare a avut loc în seara zilei de 31 decembrie 1955 în templul şintoist din Yahiko, sanctuar al Japoniei situat la vreo 20 de km de Nügata.

Mai mult de 30.000 de persoane se strînseseră aci pentru a sărbători, la licăreala făcliilor, Anul Nou şi recolta de orez a anului 1955. In momentul în care preoţii legănau aşa numitele „monchi" (plăcintele de orez), se născu o învălmăşeală şi un parapet greu de piatră se năruì peste credincioşi. Un mare număr din ei pieriră zdrobiţi iar alţii fură călcaţi în picioare de mulţimea apucată de groază.

In Rusia, înainte de domnia lui Petru I, anul civil începea la 1 septembrie, dar prima ianuarie era socotită în popor ca o sărbătoare şi era cunoscută sub numele de „ziua sfintei Rusii'. In această zi se făceau diferite jocuri şi veselii. Aşa zisele „sviatki", cari durau de la 24 decembrie pînă la 6 ianuarie, era sărbătoarea de iarnă rusă cea mai populară.

In zilele noastre, Anul Nou e sărbătorit la Moscova cu o bucurie înzecită. In săptămîna ce precede anul nou, magazinele sînt pline de lume şi Moscoviţii organizează întîlnirile de revelion, pregătesc cadourile de Anul Nou.

Se pretinde că obiceiul de a trimite bilete de Anul Nou s-a născut în mănăstirile Europei medievale. Călugării, trăind în mănăstiri, ar fi adresat, în felul acesta, doriri de an bun familiei lor. Zugrăvite de mînă, aceste bilete erau totdeauna de inspiraţie religioasă.

Biletele de Anul Nou fură mai tîrziu adoptate de lumea Evului Mediu. Uitată în timpul Reformei, folosirea acestor bilete reapăru în veacul al XVIII-lea, mai populară decît pînă acum. Ele reprezentau tot ceea ce fiecare poate dori pentru Anul Nou. Un astfel de bilet italian, de pildă, reprezenta fluvii de lapte şi de miere, mese de revelion încărcate cu bucate delicate, de pietre preţioase, etc.

In veacul al XIX-lea, biletele de Anul Nou constituiau uneori o publicitate profesională. Astfel „un vînzător de informaţii" adaugă la urările sale noutăţi asupra războiului, asupra unui cataclism internaţional, etc. Altele reprezentau ramuri, buchete de flori, o tînără pereche şi o poemă romantică. Aceste bilete erau trimise în chip anonim.

Anglia pretinde întîietatea de a fi făcut cea dintîi carte (bilet) de Crăciun. Desenată de John C. Horsley, în 1843, ea poartă în legendă: „Crăciun vesel şi An Bun". O nouă modă se născu astfel în oarecari ţări, detronînd biletele de Anul Nou.

Unii atribuiesc Chinezilor invenţia acestor bilete. In timpurile cele mai îndepărtate ale civilizaţiei extrem-orientale, Chinezii adresau cărţi de vizită făcute din foi de hîrtie din orez şi a căror dimensiune era în funcţie de importanţa destinatarului. Oarecari cronici precizează că aceste bilete puteau să acopere suprafaţa părţii dinainte a căminului.

Toate aceste multiple şi variate obiceiuri scot în relief importanţa pe care diferitele popoare o dădeau începutului unui an nou. Acest fapt trebuie să ne atragă luarea aminte asupra momentului hotărîtor pe care îl reprezintă începutul unui an nou. Căci de felul cum păşim peste pragul unui an nou, atîrnă în cea mai mare parte felul cum păşim în cursul întregului an.

Nu trebuie să uităm nicidecum că Dumnezeu ne oferă fiecare clipă pentru a ne pregăti într-însa pentru dobîndirea fericirii veşnice. Drept aceea, de felul cum ştim să folosim fiecare clipă pe care ne-o dăruieşte Dumnezeu, atîrnă soarta noastră în viaţa cea de dincolo. De aceea, trebuie să folsim la maximum fiecare clipă în vederea atingerii ţintei noastre ultime: mîntuirea, dobîndirea fericirii veşnice şi preamărirea lui Dumnezeu. Cu o astfel de hotărîre trebuie să păşim peste pragul anului nou!

Prof. C. SIRBU

La Sfîntul Andrei

Intru pomenirea Mitropolitului Andrei Şaguna s-a săvîrşit parastas în Catedrala Mitropolitană în ziua Sf. Andrei (30 noiembrie 1956). După parastas a avut loc o serbare în Aula Institutului Teologic, de faţă fiind I. P. S. nostru mitropolit Iustin, consilieri, profesori de la Institutul Teologic şi studenţi teologi.

Au grăit despre Andrei Şaguna şi despre ce a lucrat el pentru biserica ortodoxă din Ardeal: P. C. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic şi stud. teolog Coriolan Mureşan. Corul studenţilor a cîntat cîteva imne religioase şi bucata: „La mormîntul marelui Andrei".

Vizitaţie canonică la Răşinari

In 2 decembrie 1956 I. P. S. nostru Mitropolit Iustin, a făcut vizitaţie canonică la Răşinar (Sibiu), fiind însoţit de P. C. vicar T. Belaşcu, de consilieri eparhiali şi de profesori de la Institutul Teologic Universitar.

La intrarea în comună I. P. S. Sa a fost întîmpinat de călăraşi, iar la uşa sfintei Biserici de către un mare sobor de preoţi şi de mulţi credincioşi, P. C. păr. I. Brote a rostit cuvîntul de bun venit.

S-a slujit apoi sf. Liturghie arhierească, la sfîrşitul căreia I. P. S. nostru mitropolit Iustin, a rostit o predică înălţătoare, amintind trecutul de luptă pentru ortodoxie al credincioşilor răşinăreni. Aici, în Răşinar, s-au păstrat datinele străbune în toată frumuseţea lor şi credinţa strămoşească în toată curăţia ei; aici s-au aşezat de la 1761 episcopii ortodocşi sîrbi, trimişi să ne călăuzească întru ale credinţei; aici se găseşte fosta reşedinţă episcopească a acestor vlădici, casă modestă, care mărturiseşte despre umilinţele la care a fost supusă biserica noastră în vremea

Continuare în pag. 3

„Praznic luminos"

Urmare din pag. 1

In numele clerului şi credincioşilor din Arhiepiscopia Sibiului, P. C. Prot. stavr. TRAIAN BELAŞCU, vicar arhiepiscopesc, a rostit o amplă şi substanţială cuvîntare, trecînd în revistă viaţa bisericească a Arhiepiscopiei noastre în cursul anului trecut. P. C. Sa a adus cuvînt de caldă şi cuvenită cinstire Arhipăstorului nostru, pentru osîrdia, priceperea, dragostea şi devotamentul arătat în ocîrmuirea Mitropoliei Ardealului, dovedindu-se urmaş destoinic al marelui mitropolit de veşnică pomenire Nicolae Bălan. A urat, de încheiere, I. P. S. Sale, mulţi ani de viaţă, cu pace, sănătate şi întru toate bună sporire.

Primit cu aplauze însufleţite, I. P. S. Mitropolit IUSTIN a arătat că înainte de-a păşi în Ardeal, ca arhiepiscop şi mitropolit, cunoştea Biserica ortodoxă ardeleană, pe slujitorii şi credincioşii ei, din cele citite şi auzite de la oameni de încredere. Venind aici, şi-a dat seama că evlavia credincioşilor, devotamentul preoţimii şi alipirea şi a unora şi a altora faţă de Sfînta Biserică sînt cu adevărat pilduitoare. In Ardeal, credincioşii se interesează îndeaproape de bunul mers al vieţii bisericeşti. Evlavia lor este o evlavie statornică şi luminată. Legătura dintre Biserică şi popor este vădită şi trainică, acum ca şi în trecutul nostru.

I. P. S. Sa a stăruit apoi asupra îndatoririlor ce ne revin astăzi, ca credincioşi şi ca patrioţi cinstiţi, harnici şi sinceri apărători ai păcii şi ai buneivoiri, împărtăşind tuturor arhiereşti binecuvîntări şi urări de pace, sănătate şi prosperitate în noul an.

Corul şi asistenţa au făcut I. P. S. Sale o nouă manifestaţie de simpatie.

După săvîrşirea programului, I. P. S. Sa a invitat pe toţi cei prezenţi să fie cîteva clipe oaspeţii săi, oferind o gustare.

Cei prezenţi la recepţie, au plecat purtînd în inimile lor mulţumirea deplină a acestei călduroase întîlniri cu Arhipăstorul nostru.

Cuvînt la Botezul Domnului

Ani mulţi foarte s-au încrestat pe răbojul vremii, de cînd Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, a trăit aievea în lume. Cu toată această mare distanţă, sărbătorile închinate amintirii întîmplărilor mai însemnate, din vremea cînd El a trăit printre oameni, sînt mereu proaspete, mereu întăritoare şi înnoitoare de suflet. Una dintre aceste sărbători este şi Botezul Domnului, sau Boboteaza.

BOTEZUL DE LA IORDAN

Cîteva cuvinte despre această întîmplare prin care Mîntuitorul Iisus Hristos şi-a făcut începutul lucrării Sale în lume.

Sfîntul Evanghelist Luca, cel care, înainte de a se apuca să scrie şi el ceva din viaţa Domnului nostru Iisus Hristos, a cercetat „toate cu deamănuntul" (Luca 1, 3), ne spune că pe vremea Împăratului Tiberiu, de la Roma, a lui Pilat Ponteanu, procuratorul Iudeii, pe vremea cînd Irod Antipa, Filip şi Lisanie domneau peste celelalte trei părţi ale Palestinei, pe vremea cînd la Ierusalim erau arhierei Ana şi Caiafa, profet mare s-a arătat în părţile Iordanului.

Timp mult se scursese de cînd poporul iudeu nu se mai învrednicise de un profet mai de seamă, care să-i arate căile Domnului şi să-i vorbească de Mesia.

Lucruri mari şi frumoase se puneau pe seama Sf. Ioan Botezătorul, căci el era profetul din ţinutul Iordanului. Se spunea despre el, de pildă, că umblă îmbrăcat într-o haină de păr de cămilă, încins cu o curea — semn al simplităţii — că duce o viaţă curată şi că se hrăneşte numai cu ceeace un loc pustiu poate să-i dea. De aceea, mulţime multă foarte, din Ierusalim şi din toate părţile Palestinei, alerga la el ca să-i asculte cuvîntul şi să-i primească botezul.

Ceice voiau să se boteze îl întrebau pe Sfîntul Ioan asupra a ceiace au de făcut. Celor avuţi, el le spunea să împartă din hainele şi bucatele lor; celor însărcinaţi cu încasarea impozitelor şi a vămilor, le spunea să nu ceară mai mult decît le este „rînduit" (Luca 3, 13); iar pe ostaşi îi învăţa să se mulţumească cu leafa lor şi să nu asupărească pe nimeni (Luca 3, 14). Sfîntul Ioan Botezătorul învăţa de asemenea, pe cei ce veneau la el, să se pocăiască, adică să-şi dea seama de păcatele săvîrşite, de greutatea lor, să simtă adînci păreri de rău pentru săvîrşirea lor şi să înceapa o viaţă nouă întru totul bine plăcută lui Dumnezeu.

In felul acesta Sfîntul Ioan Botezătorul îşi îndeplinea cu bine rostul rînduit lui de Cel Prea Inalt în lume, şi anume acela de Inainte Mergător, adică pregătitor al căii venirii lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Sfîntul Ioan ştia şi era convins de acest rost al său în lume.

Dar nu numai atît. Fiind umbrit de Duhul Sfînt, el simţea, într-un chip cu totul tainic, că Mesia este aproape, că trebuie să sosească. Din acest motiv, Sf. Ioan învăţa poporul zicînd: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă (cineva) pe care voi nu-l ştiţi. Acela este cel ce vine după mine, care a ajuns să fie înaintea mea şi căruia nu sînt vrednic să-i desleg cureaua încălţămintelor" (Ioan 1, 26—27). Dumnezeu descoperise Inaintemergătorului şi semnul după care să cunoască mai bine pe Mesia: „Peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se (ca un porumb) şi rămînînd deasupra lui, acela este cel ce botează cu Duh Sfînt" (Ioan 1, 33).

Spusele Sfîntului Ioan Botezătorul erau adevărate. Căci, iată, împlinind 30 de ani, vîrsta la care, după rînduiala vremii, cineva avea dreptul să-şi spună cuvîntul în lume, Iisus a părăsit Nazaretul copilăriei Sale sfinte şi a venit la Iordan să se boteze de către Ioan. Asemenea profetului Samuil, care, odinioară, a descoperit pe David dintre cei 7 fraţi ai săi (I Regi 16), Sfîntul Ioan Botezătorul îşi dă seama că are în faţă pe Mesia cel mult aşteptat. De aceea, aşa cum a tresăltat în pîntecele Elisabetei, cînd a simţit apropierea Domnului său, (Luca 1, 41—44), şi de data aceasta Sfîntul Ioan se cutremură înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, ca înaintea lui Dumnezeu, şi la rugămintea Acestuia de a-L boteza, Sfîntul Ioan îi răspunde: „Eu am trebuinţă să mă botez de Tine şi Tu vii la mine?" (Matei 3, 14). Totuşi, ca să împlinească voia Domnului Sfîntul Ioan Botezătorul împărtăşeşte lui Iisus botezul său. Şi iată minune. In clipa aceea cerurile s-au deschis, Duhul Sfînt în chipul unui porumb a stat deasupra Mîntuitorului Iisus Hristos, iar glasul Tatălui ceresc s-a auzit zicînd: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care bine am voit" (Matei 3, 17).

ŞI BOTEZUL CREŞTIN:

In legătură cu cele văzute pînă aci, trebuie să ştim următoarele:

Aşa cum razele de dimineaţă anunţă răsăritul soarelui, la fel Sfîntul Ioan Botezătorul a fost trimis de Dumnezeu, ca ultim profet, să vestească apropiata venire a iubitului Său Fiu, adică a lui Mesia. Sfîntul Ioan Botezătorul a avut rolul de a-I pregăti calea, adică de a pregăti poporul pentru primirea Lui.

De aceea, botezul cu care boteza Sfîntul Ioan nu este botezul creştin, cu care s-au botezat creştinii totdeauna şi cu care ne botezăm şi noi astăzi, ci este aşa numitul botez al pocăinţei. Acest lucru ni-l arată chiar Sf. Apostol Pavel, cînd zice: „Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, îndemnînd poporul să creadă în Cel ce avea să vină după dînsul, adică în Hristos Iisus" (Fapt. Ap. 19, 4).

Taina Sfîntului botez a fost instituită de Domnul nostru Iisus Hristos, atunci cînd, după învierea Sa, avînd toată puterea în cer şi pe pămînt a zis: „Mergînd învăţaţi toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh" (Matei 28, 19).

Este mare distanţă între botezul pe care îl îndeplinea Sfîntul Ioan Botezătorul şi botezul pe care Domnul nostru Iisus Hristos ni l-a lăsat. Este aceeaşi distanţă care există între Ioan şi Iisus, distanţă pe care Sfîntul Ioan o vădeşte atunci cînd zice despre Mîntuitorul Iisus Hristos, că nu este vrednic să-i deslege nici încălţămintea. Trebuie să ştim că pe vremea aceea deslegarea încălţămintei cuiva era cel mai umilitor lucru. Botezul Sf. Ioan, apoi, se făcea numai cu apă, pe cînd al Mîntuitorului Iisus Hristos se face cu apă şi cu Duh Sfînt, curăţitor de păcate şi renăscător la o viaţă nouă şi care se coboară asupra fiecărui om atunci cînd se botează.

Botezul Sfîntului Ioan înseamnă îndepărtarea de păcat, botezul creştin înseamnă apropierea de Dumnezeu, după cum frumos spune Sf. Vasile cel Mare.

Iisus Hristos, Domnul nostru, mai învaţă însă că botezul său merge mînă în mînă cu păzirea poruncilor lui (Matei 28, 20). Acest lucru îl face cunoscut şi Sf. Apostol Pavel, cînd scrie Galatenilor: „Cîţi în Hristos v-aţi botezat în Hristos v-aţi îmbrăcat" (Gal. 3, 27).

Cade-se deci, ca noi creştinii, care am primit botezul lăsat de Domnul nostru Iisus Hristos, să ducem o viaţă curată, nepătată, păzind întru totul poruncile Domnului, potrivit Sfîntului Botez pe care l-am primit.

Diacon GHEORGHE PAPUC

† *Presbitera Bojena Şesan*

La 1 decembrie 1956 a fost dusă la odihna veşnică întru Domnul presbitera Bojena Şesan, văduvă după marele profesor de drept bisericesc la Facultatea de teologie, Dr. Valerian Şesan, şi mama prof. Vera Mora, cîntăreaţă de operă de la Praga şi a prof. Dr. Milan Şesan, de la Institutul teologic din Sibiu.

Viaţa ei întreagă a fost o pildă de jertfă de sine pentru binele familiei, de modestie creştină, de credinţă tare în Dumnezeu şi de dragoste faţă de Biserica ortodoxă. Era născută în Praga, ca fiică a unui vednic meşteşugar, care prin rîvna şi cinstea sa a ajuns chiar în fruntea Camerei de comerţ. Terminîndu-şi pregătirea culturală şi urmînd Conservatorul, s-a pregătit ca să fie cîntăreaţă de operă. Chiar a şi cîntat la operele din Praga, Dresda şi Lipsca şi fusese chemată la Berlin şi America. Făcînd cunoştinţă cu tînărul teolog romîn Dr. Valerian Şesan, venit la Praga pentru studii, ea a părăsit opera şi s-a căsătorit. După aceia şi-a urmat soţul la studii în Rusia, între anii 1906—1908. Ea a fost vrednică soţie şi mamă. Amîndoi, soţ şi soţie, se aplecau pe manuscrise şi căutau să descopere înţelesul adînc al cuvintelor, al rînduielilor din vremile trecute ale Bisericii. Pentru a-i fi şi mai la îndemînă soţului său, presbitera Bojena a învăţat şi scrisul la maşină, spre a-i putea de îndată scrie ideile.

Muzica a preocupat-o mai departe, susţinînd la societatea muzicală „Armonia" o vie lucrare. A îndrumat şi copiii pe calea bisericii, a muzicii şi a faptelor bune. A fost şi scriitoare, purtînd din tinereţe numele renumitei scriitoare cehe Bojena Nemcova. Numeroase au fost scrierile ei literare, pline de duioşie şi armonie sufletească. Era întotdeauna cu voie bună, prin care căuta să alunge umbrele aruncate de împrejurări asupra vieţii familiare. Intre scrierile ei, răspîndite prin reviste romîne şi cehe, amintim: Antologie (culegere) din poeţii romîni, publicată în cehеşte la Praga, în 1936 şi: Primul fluture de primăvară, ediţia II-a, Suceava 1941.

Pentru romîni păstra o adevărată dragoste: i-a cunoscut la spitalul militar din Praga, de la mănăstirea Strahov, din timpul primului război mondial şi apoi în timpul vieţii ei la noi în ţară. Preţuia cu deosebire pe Brediceanu, Dima, Porumbescu, Caudelă, Eminescu, Coşbuc, Sadoveanu şi alţii.

Dumnezeu s-o odihnească cu dreptii!

Vizitaţie canonică la Răşinari

Urmare din pag. 2

aceea ; tot aici şi-a rînduit marele mitropolit Andrei Şaguna loc de veşnică odihnă. Aceste toate sînt mărturii despre vrednicia credincioşilor din Răşinar. I. P. S. nostru mitropolit Iustin i-a îndemnat pe credincioşi să rămînă strîns legaţi de biserică, de credinţa strămoşească, să trăiască în pace şi bună înţelegere.

P. C. pr. I. Suciu şi N. Pinciu au tălmăcit bucuria credincioşilor pentru vizita Inaltului Ierarh.

După sf. Liturghie s-a slujit parastas pentru pomenirea Mitropolitului Andrei şi a fost depusă o coroană de flori la Mausoleul lui cu inscripţia : „Marelui Mitropolit Andrei. Pioasă amintire şi veşnică recunoştinţă. Dr. Iustin Moisescu, mitropolitul Ardealului".

Vizitaţia canonică, împreunată cu comemorarea Mitropolitului Andrei Şaguna a lăsat urme, ce vor rodi cu prisosinţă în viaţa religioasă a credincioşilor Bisericii noastre din Răşinari. *D. Călugăr*

Prietenia între popoare

Cine nu cunoaşte cuvîntul dulce de „prietenie"? Cine nu se bucură cînd citeşte despre prietenia dintre David şi Ionatan? Sau cine nu se înfioară cînd aude pe Domnul graind catre ucenicii Sai: „Voi sînteţi prietenii Mei"? — De ce le zice Mîntuitorul ucenicilor Săi „prieteni"? — Pentru că ei împlinesc voia Lui şi pentru că Lor le-a „arătat" „toate" cîte a primit El de la Tatăl (In. 15, 14—15). Aşa e: prietenul este acela cu care te potriveşti în voirea celor bune şi acela căruia ai încredere sa-i descoperi toate. Prietenul îţi e apropiat sufleteşte şi sprijin neîndoielnic. Prietenia se naşte din dorinţa de a propăşi împreună şi se întăreşte prin împreună lucrarea pe calea propăşirei. David şi Ionatan erau prieteni, pentru că cu un suflet doreau numai cele bune şi se sprijineau unul pe altul în cele bune. Mîntuitorul a numit pe apostoli prieteni ai Săi, pentru ca — primind toată învăţătura şi dragostea Lui, ei au dorit să o urmeze şi l-au iubit din tot sufletul şi au împlinit poruncile Lui.

Şi cît de minunată este prietenia Sf. Apostol Pavel cu Tit şi Timotei, cu Aquila şi Priscila, cu Filimon şi Onesim şi cu alţi ucenici ai lui! Pe sclavul Onesim îl numeşte apostolul „inima mea", atît de mult ţinea la dînsul.

Dar dacă e aşa de frumoasă prietenia dintre oameni, nu mai puţin frumoasă e şi pritenia între popoare. Va zice cineva: cum pot fi prietene două sau mai multe popoare? — Răspundem: prin dorirea lor de a propăşi pe calea binelui şi prin lucrarea lor împreună pe această cale. Ştim cîtă vrăjmăşie era între popoare înainte de venirea Mîntuitorului în lume. Iudeii se vrăjmăşeau cu păgînii, romanii cu elinii, egiptenii cu asirienii, ş. a. La naşterea Mîntuitorului corul îngerilor a cîntat: „pe pămînt pace". (Lc. 2, 14). Iar jertfa Domnului nostru Iisus Hristos a fost jertfa împăcării cerului cu pămîntul, dar şi a împăcării între oameni şi între popoare. Ne-o spune sf. Apostol Pavel: Hristos „este pacea noastră, cel care a făcut din amîndouă una, şi a dărîmat peretele cel din mijloc al despărţirii", a îndepărtat „vrajba" dintre poporul iudeu şi celelalte popoare păgîne, „omorînd vrajba prin cruce". Deci prin jertfa de pe cruce Mîntuitorul a omorît vrajba dintre popoare şi a stabilit între ele iubirea, prietenia, pacea. De fapt Biserica creştină a cuprins mai multe popoare, care în credinţa lor au găsit temeiu de prietenie, ajutorare şi bună înţelegere. E destul să amintim legăturile dintre Biserica Ortodoxă Rusă şi Biserica Ortodoxă Romînă, ca să ne dăm seama cum prietenia între popoare a fost slujită prin iubirea creştină. Dacă Moldova a dat Rusiei pe marele Mitropolit al Chievului, Petru Movilă, — Rusia a dat Ardealului ortodox ajutor în bani, în cărţi, în şcoli, în odăjdii şi icoane, sprijin în lupta de apărare a legii strămoşeşti împotriva prigoanelor poruncite de împăraţii vienezi, ea a dat Moldovei şi Ţării Romîneşti ajutor în tipografii şi meştrei tipografi, în cărturari şi meşteri arhitecţi, sculptori şi pictori, în călugări ca Paisie Velicicovski, care a reînviat monahismul romînesc, în învaţacei şi carţi, etc.

Unitatea în credinţă a apropiat popoarele şi le-a facut sa se ajute, sa se imprietenească.

Cu toate acestea au fost şi cazuri cînd s-au învrajbit popoarele creştine, învrajbire aţîţată de cei puternici, care doreau marire şi stăpînire, cuprinşi fiind de lăcomie şi slavă deşartă, nu de Duhul lui Hristos.

Şi iată, astăzi, prietenia între popoare e o dorinţă nu numai a creştinilor, ci a tuturor popoarelor. Popoarele vor să traiască în pace şi prietenie, ele vor sa muncească pentru o viaţă mai buna, sa se ajute, sa se sprijinească unele pe altele, în lupta pentru binele şi fericirea tuturor. Vrajba dărîmă, pe cînd prietenia zideşte. Vrajba duce la război nimicitor, pe cînd pritenia zămisleşte vremi senine de pace şi bucurie. Prietenia aduna toate popoarele într-un mănunchiu şi îndreapta toate puterile lor spre zidirea unui viitor fericit. De aici lupta popoarelor pentru rezolvarea tuturor problemelor prin tratative paşnice, pentru adîncirea legaturilor culturale, economice, comerciale între toate statele lumii, ca astfel popoarele sa se cunoască mai bine unele pe altele, sa se preţuiască unele pe altele, să se ajute în desvoltarea lor materiala şi spirituală.

Acest lucru nu place unor conducători din Apus, care vor să învrăjbeasca popoarele, ca aşa să le stapînească mai uşor, după cunoscutul proverb: „cînd doi se ceartă, al treilea cîştigă". Aceştia vor să semene sămînţa vrajbei şi a războiului între popoare. Dar uneltirile lor nu vor avea succes, ele se vor prabuşi în faţa luptei popoarelor pentru prietenie, pentru pace, pentru bunăînvoire.

Cu cine eşti tu, frate creştine, ucenic al lui Hristos?

Nu poţi fii alături de ceice vor să ridice iarăşi „peretele" vrajbei între popoare. Ci vei fii alături de ceice vor să apropie popoarele, să le împace şi să facă să stăpînească prietenia pretutindeni. Dacă Mîntuitorul s-a jertfit pe cruce spre a dărîma peretele vrajbei şi a face pace prin cruce, şi tu — ucenicul lui Hristos — nu trebuie să precupeţeşti nici o jertfă pentru spulberarea vrajbei, pentru „pacea a toată lumea", pentruca prietenia între popoare să se întărească.

Fii luptător pentru prietenia între popoare, luptător împotriva învrăjbitorilor de popoare, fii făcător de pace, şi atunci vei fi cu adevărat ucenic al lui Hristos„ celce este pacea noastră în veci.

T. R.

Un cerc pastoral

In ziua de Duminecă 21 octombrie 1956, în parohia fruntaşe Răzoare din protopopiatul Sărmaş a avut loc un cerc pastoral. Au luat parte următorii P. C. preoţi: Ifrim Bordea, protopopul raionului Sărmaş, Bărbulescu Ilarion-Văleni, Aurel Mara-Sînpetru, Bogdan Alexandru-Pogăceaua, Pănculescu Gheorghe-Budeşti, Soare Dumitru-Răzoare, Bender Gheorghe-Urmeniş, Graur Ioan-Năoi.

Parohia Răzoare, aşezată în cîmpia Ardealului, e o parohie revenită condusă de Cuc. Dumitru Soare, un preot bun şi cu multa rivna pentru slujirea preoţească. In parohia Cuc. Sale se constată o muncă chibzuită, ordonată a unui bun gospodar. Biserica şi casa parohială sînt dovezi grăitoare în această privinţă. In cei doi ani de păstorire în această parohie, părintele Soare a pus toate în rînduială.

Cercul pastoral s-a desfăşurat după cum urmează:

Serviciul divin a început la ora 9 dim., sub protia P. C. protopop Ifrim Bordea. In scurt timp, biserica monumentală din Răzoare s-a umplut de credincioşi. Credincioşii cu multă luare aminte şi evlavie urmăresc sf. slujbă. Soborul de preoţi serveşte frumos şi ordonat, răspunsurile sînt date de corul bisericesc din parohie. La priceasna predică părintele Aurel Mara-Sînpetru, avînd o predică bine ticluită la tema evanghelică. In aplicare predicatorul îndeamnă pe credincioşi la dragoste faţă de Sf. Biserică strămoşească, la susţinerea ei şi la ascultare faţă de păstorul lor sufletesc.

La terminarea sf. Liturghii, păr. protopop Ifrim Bordea, luînd cuvîntul aminteşte despre aniversarea celor 8 ani de la unificarea sufletească a credincioşilor din Ardeal. După ce face un istoric al evenimentelor din 21 oct. 1948, vorbeşte însufleţit despre cimentarea sufletească a credincioşilor ambelor strane. „Actul unificării nu trebuie redus numai la însemnătatea lui istorică, ci el trebuieşte consolidat şi transmis urmaşilor noştri". Credincioşii înduioşaţi ascultă cu multă luare aminte, cuvîntul păr. protopop. In ochii multora sclipesc lacrimi de bucurie şi de mulţumire, aduse bunului Dumnezeu, care ne-a învrednicit să se împlinească năzuinţa de veacuri a atîtor generaţii ce au luptat pentru această unificare sufletească.

Se rosteşte apoi un polihroniu pentru I. P. S. Arhiepiscop şi Mitropolit Iustin, pentru autorităţi şi pentru popor.

Părintele paroh Dumitru Soare, mulţumeşte tuturor celor care s-au ostenit pentru reuşita acestui frumos cerc pastoral.

S-a trecut apoi la casa parohială ospitalieră a păr. paroh, unde s-a servit o agapă frăţească, la care au luat parte păr. preoţi cu soţiile şi întreg consiliul parohial.

Intrunirea religioasă de la Răzoare a impresionat plăcut pe credincioşi şi va contribui la cimentarea şi întărirea marelui act epocal al unificării sufleteşti a credincioşilor de pe aceste meleaguri.

Pr. Bogdan Alexandru
Pogăceaua

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar

ANUL 105 SIBIU, 1 februarie 1957 Nr. 5—6

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Alegerea, învestitura şi instalarea noului Mitropolit al Moldovei şi Sucevei

Alegerea.

In ziua de 10 ianuarie a. c. a avut loc la Patriarhie alegerea noului Mitropolit al Moldovei şi Sucevei. La orele 10 dimineaţa s-a săvîrşit Doxologia în Paraclisul Sf. Patriarhii. După Doxologie, membrii Colegiului Electoral Bisericesc au trecut în sala de şedinţe. O delegaţie a Colegiului a învitat pe Prea Fericitul Patriarh să-i prezideze lucrările. Prea Fericirea Sa a întrat în sala de şedinţe, împreună cu d. Dr. Petru Groza, Preşedintele Prezidiului Marei Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne, d. Gh. Hossu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, delegatul d-lui Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri, d. Mihail Mujic, vicepreşedinte al Prezidiului Marei Adunari Naţionale a R. P. R., d. Acad. Prof. Dr. P. Constantinescu-Iaşi, Ministrul Cultelor şi cu Inalt Prea Sfinţiţii Mitropoliţi Iustin al Ardealului, Firmilian al Olteniei şi Vasile al Banatului. Cei prezenţi au primit pe Inalţii membrii de drept ai Colegiului Electoral Bisericesc cu aplauze însufleţite.

Prea Fericitul Patriarh *Iustinian* deschide şedinţa, şi, citindu-se apelul nominal, se constată că din 81 membri ai Colegiului Electoral Bisericesc sînt prezenţi 80. Dl. acad. Prof. *Dr. P. Constantinescu-Iaşi,* Ministrul Cultelor, citeşte apoi Decretul Prezidiului Marei Adunări Naţionale a R. P. R. pentru deschiderea Colegiului Electoral. Prea Fericitul Patriarh *Justinian* salută prezenţa reprezentanţilor Prezidiului Marei Adunări Naţionale şi ai Guvernului, arătînd că în aceasta „vedem încă o dovadă a bunelor raporturi, ce există între Biserica Ortodoxă Romînă şi statul nostru democrat-popular şi a colaborării sincere dintre conducerea Bisericii şi conducătorii ţării noastre". Vorbeşte, apoi, despre răspunderea, ce revine membrilor Colegiului Electoral Bisericesc de a desemna prin votul lor un ierarh vrednic de marii săi înaintaşi pe scaunul Mitropoliei Moldovei.

Şedinţa a fost suspendată o jumătate de oră, în care timp membrii colegiului s-au sfătuit în vederea alegerilor.

La redeschiderea şedinţei sînt aleşi ca bărbaţi de încredere P. C. Pr. Alexandru Ionescu şi dl. Acad. Prof. Dr. V. Răşcanu. Se citeşte de P. C. Arhim. Laurenţiu Busuioc art. 130 din Statutul pentru organizarea şi funcţionarea Bisericii Ortodoxe Romîne, în care se spune cum se fac alegerile de ierarhi. Cei doi bărbaţi de încredere împart buletinele de vot. Votul este secret. La numărătoarea voturilor, *Prea Fericitul Patriarh IUSTINIAN anunţă că toate voturile sînt pentru I. P. S.*

I. P. S. Mitropolit IUSTIN

Mitropolit Iustin al Ardealului. Prea Fericirea Sa proclamă ales cu unanimitate de voturi pe I. P. S. Mitropolit Iustin ca Arhiepiscop al Iaşilor şi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei şi felicită pe noul ales, dorindu-i păstorire rodnică în Mitropolia Moldovei, spre binele credincioşilor şi al patriei noastre.

I. P. S. Mitropolit IUSTIN răspunde, mulţumind pentru încrederea ce i s-a acordat. Ca Mitropolit al Ardealului, aproape un an, I. P. S. Sa spune că a constatat că Biserica ortodoxă ardeleană este o Biserică vie şi luptătoare, o ramură viguroasă a Bisericii Ortodoxe Romîne. Clerul şi credincioşii sînt legaţi de conducătorii lor bisericeşti, au multă evlavie, dar o evlavie luminată, nu bigotism. Clerul e format într-o şcoală teologică cu tradiţie de aproape 150 de ani ,cu mijloace de studiu şi educaţie foarte bune.

Vorbeşte, apoi, despre legăturile Bisericii din Ardeal cu Biserica moldoveană. Scoate în lumină trecutul strălucit al Bisericii din Moldova, făgăduind că va păşi pe urmele marilor ierarhi ai Moldovei.

După acest cuvînt, . plin de miez şi frumuseţe, d. Acad. Profesor Dr. P. CONSTANTINESCU-IAŞI a dat citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale pentru închiderea şedinţei Colegiului Electoral Bisericesc. Astfel a luat sfîrşit şedinţa de alegere a noului Mitropolit al Moldovei şi Sucevei.

Investitura

A doua zi, în 11 ianuarie a. c., a avut loc în sala sinodală de la Patriarhie învestitura I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei. Au fost de faţă: Prea Fericitul Patriarh Justinian, D. Acad. Prof. Dr. P. Constantinescu-Iaşi, Ministrul Cultelor, Membrii Sinodului Permanent al Bisericii Ortodoxe Romîne şi alţi ierarhi, Directori ai Ministerului Cultelor, Consilieri Patriarhali, Delegaţia Arhiepiscopiei Sibiului şi a Institutului Teologic Universitar din Sibiu, Consilieri şi delegaţi ai Arhiepiscopiei Iaşilor, ş. a. Prezidează Prea Fericitul Patriarh Justinian. I. P. S. Mitropolit Iustin întră în sală îmbrăcat în mantie şi camilavcă, condus de doi arhidiaconi şi de P. C. N. Cazacu, secretar patriarhal. I. P. S. Mitropolit Iustin se opreşte la locul rînduit şi P. C. secretar patriarhal spune:

„Prea Fericirea Voastră, Inalt Prea Sfinţitul Iustin Moisescu vine în faţa Prea

Continuare în pag. 2

Alegerea, investitura şi instalarea noului Mitropolit al Moldovei şi Sucevei

Urmare din pag. 1

Fericirii Voastre pentru a primi cîrja de păstorire a Sfintei Arhiepiscopii a Iaşilor şi a Sfintei Mitropolii a Moldovei şi Sucevei". Indată după aceasta, d. Acad. *Prof. Dr. P. Constantinescu-Iaşi* dă citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale de confirmare a alegerii I. P. S. Iustin ca Arhiepiscop al Iaşilor şi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei: P. S. Episcop *Antim Tîrgovişteanu,* secretarul Sfîntului Sinod, prezintă Prea Fericitului Patriarh Justinian cîrja, spunînd:

„Prezint Prea Fericirii Voastre cîrja de păstorire a Arhiepiscopiei Iaşilor şi a Mitropoliei Moldovei şi Sucevei".

Prea Fericitul Patriarh *Justinian* primind cîrja, o înmînează I. P. S. Mitropolit Iustin, cu următoarele cuvinte: „Primeşte cîrja aceasta, ca să păstoreşti turma lui Hristos, cea încredinţată Ţie. Celor ascultători să le fie, prin Tine, toiag de reazim şi întărire, iar pentru nestatornici să o foloseşti ca toiag de certare, toiag de îndreptare".

Apoi Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN rosteşte cuvîntarea de învestitură. Prea Fericirea Sa spune că nou alesul Mitropolit, confirmat de Prezidiul Marei Adunări Naţionale este chemat în scaunul vechi şi plin de glorie al Mitropoliei Moldovei, ilustrat de măreţe figuri. Pe aceşti străluciţi înaintaşi să-i aibă în faţă, şi atunci, cu ajutorul clerului şi credincioşilor, va reuşi să împlinească sarcina grea a păstoririi acestei Mitropolii. Primind cirja de păstor duhovnicesc, să fie un adevărat părinte şi o pildă vie pentru cler şi credincioşi. Rugînd pe Dumnezeu ca să-l îndrepte paşii spre cele bune şi Sf. Paraschiva să-L ocrotească cu rugăciunile ei, Prea Fericitul Patriarh urează I. P. S. Mitropolit Iustin în numele Sfîntului Sinod păstorire rodnică, spre binele Bisericii şi al Patriei.

In cuvîntul de răspuns, I. P. S. Mitropolit IUSTIN spune că pe deoparte are un simţămînt de caldă recunoştinţă, pentrucă a fost învestit arhipăstor al Moldovei, pe de altă parte îşi dă seama de răspunderea covîrşitoare, la care a fost chemat. Aminteşte despre marii ierarhi ai Moldovei, ca Varlaam — apărătorul dreptei credinţe — Crimca, Dosoftei — cunoscut ca scriitor bisericesc, — Iacob Putneanu — apărătorul ţărănimii, — Veniamin Costache — întemeietor de şcoli bisericeşti, Nicodim cărturarul, Iustinian, însufleţitorul apostolatului social, Sebastian, ales luptător pentru pace.

Vorbeşte apoi despre arhipăstorirea de aproape un an de la Sibiu. Spune că pleacă cu regret din Ardeal, dar înalte interese bisericeşti l-au chemat în Moldova. Sufletul ardelean e plin de evlavie. De aceea, nu numai în Catedrala mitropolitană, ci în toate parohiile, pe care le-a vizitat, credincioşii l-au întîmpinat în număr mare, cu mare dragoste şi cinstire. De aceea aceşti credincioşi sînt în stare să jertfească mult pentru biserică.

Păşind în noua Arhiepiscopie şi Mitropolie este încredinţat că sufletul evlavios al clerului şi credincioşilor moldoveni îşi va primi Ierarhul cu aceeaşi dragoste. Astfel va putea continua lucrarea pentru propăşirea Bisericii pe meleagurile Moldovei. Va căuta să păşească pe urmele glorioşilor înaintaşi, lucrînd pentru binele credincioşilor şi propăşirea patriei.

Urmează Polihroniu pentru:

Prea Fericitul Patriarh Justinian, Onoratul Guvern, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei şi Sucevei. Se cîntă: „Mulţi ani" şi noul Mitropolit e felicitat de cei prezenţi.

Cu acestea festivitatea învestiturii a luat sfîrşit.

Instalarea

Duminecă, 13 ianuarie a. c., s-a făcut la Iaşi instalarea noului Mitropolit al Moldovei şi Sucevei. Au luat parte: Prea Fericitul Patriarh Justinian cu membrii Sf. Sinod, d. Acad. Prof. Dr. Constantinescu-Iaşi, Ministrul Cultelor, Directori din Ministerul Cultelor, reprezentanţi ai autorităţilor din Iaşi, Delegaţia Arhiepiscopiei Sibiului şi Institutului Teologic Universitar din Sibiu, Consilieri şi deputaţi eparhiali, protopopi, preoţi, călugări şi credincioşi. Sf. Liturghie s-a slujit în Catedrala mitropolitană de I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, P. S .Chesarie al Dunării de Jos şi P. S. Teofil al Romanului şi Huşilor, înconjuraţi de un mare sobor de clerici. După Sf. Liturghie d. Acad. Prof. *Dr. P. Constantinescu-Iaşi,* Ministrul Cultelor, citeşte Decretul de confirmare dat de Prezidiul Marei Adunări Naţionale şi P. S. *Antim,* secretar al Sf. Sinod, citeşte Gramata Patriarhală de instalare a I. P. S. Mitropolit Iustin în scaunul arhiepiscopiei Iaşilor şi Mitropoliei Moldovei şi Sucevei. *Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN, aminteşte de marii ierarhi ai Moldovei, de evlavia poporului, vrednicia monahilor, hărnicia preoţilor acestei mitropolii. Urează noului Mitropolit, în numele Sf. Sinod, arhipăstorire rodnică. D. Acad. Prof .Dr. P. CONSTANTINESCU-IAŞI, Ministrul Cultelor, arată bunele relaţii dintre Biserică şi Stat. Domnia Sa felicită pe noul Mitropolit în numele Guvernului, P. S. TEOFIL al Romanului şi Huşilor, după ce vorbeşte despre Mitropolia Moldovei, arată calităţile şi vredniciile noului Mitropolit şi îl asigură de dragostea clerului şi credincioşilor moldoveni.*

Răspunzînd I. P. S. Mitropolit IUSTIN vorbeşte despre glorioasele tradiţii bisericeşti ale Moldovei, despre ierarhii de altădată, aespre vrednicile clerului, călugărilor şi credincioşilor acestei Mitropolii. Făgăduieşte că va lucra, sprijinit de cler şi credincioşi, pentruca Biserica Moldovei să se dezvolte pe linia marilor ei tradiţii.

Clerul şi credincioşii moldoveni şi-au primit cu dragoste Ierarhul, arătînd astfel preţuirea ce i-o poartă.

Mitropolia Ardealului — care regretă plecarea Ierarhului, ce a condus-o aproape un an la realizări însemnate — îl urmează cu dragostea ei şi îl roagă să primească urarea: Mulţi ani de rodnică activitate spre propăşirea Bisericii şi a Patriei!

TELEGRAFUL ROMÎN

Binecuvîntarea bisericii din parohia Şard

In ziua de 9 decembrie 1956 a avut loc slujba de binecuvîntare a bisericii din parohia revenită Şard (protopopiatul Alba Iulia).

Biserica a fost reparată şi pictată. De aceea credincioşii au dorit să se facă binecuvîntarea ei printr-un delegat al Mitropoliei.

Parohia este una din cele mai frumoase din părţile acelea, ocupaţia de căpetenie fiind viticultura, vinicultura şi apoi agricultura.

Atît bărbaţii cît şi femeile au un port romînesc din cele mai frumoase şi mai pitoreşti. Sînt foarte buni gospodari.

Dar ei sînt nu numai buni gospodari, ci şi foarte buni credincioşi. Reveniţi la Biserica strămoşească ei se bucură că s-au întors la Biserica părinţilor lor şi mărturisesc dagostea lor neclintită faţă de Ea şi de conducătorii Ei.

Inalt Prea Sfinţitul nostru Mitropolit Dr. Iustin Moisescu a delegat cu binecuvîntarea bisericii pe P. C. protopop stavrofor Ioan Velţan şi P. C. Victor Negrea protopopul raional. Aceştia au fost însoţiţi de C. preoţi: Nicolae Puia-Alba Iulia-Centru I, Octavian Mitrofan—Cricău şi harnicul preot local Iacob Bucur.

Biserica a fost plină de credincioşii din parohie şi parohiile din jur.

La ora 7 dimineaţa preoţii au mărturisit pe credincioşii, cari apoi în cursul Sf. Liturghii s-au împărtăşit cu Sf. Trup şi Sînge al Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

S-a slujit Utrenia, sfinţirea apei şi stropirea bisericii şi credincioşilor cu apă sfinţită urmată de sf. Liturghie. Răspunsurile au fost date de corul bisericii Alba Iulia Centru I. Predica a fost rostită de P. C. protopop stavrofor Ioan Velţan, consilier arhiepiscopesc, care prin cuvinte simţite a vorbit despre „sfînta biserică şi rolul ei în lume". Predica a fost ascultată cu mult interes de credincioşi.

La sfîrşitul sfintei Liturghii, a vorbit cu multă însufleţire, preotul local Iacob Bucur, care a mulţumit I. P. S. nostru mitropolit Iustin pentru atenţia ce a dat parohiei Şard prin trimiterea unui delegat de la Centrul Eparhial pentru binecuvîntarea bisericii şi îl asigură de întreg devotamentul şi supunerea fiiască. Mulţumeşte P. C. consilier Ioan Velţan şi protopopului V. Negrea împreună cu preoţii cari s-au ostenit şi au venit la acest mare praznic. A mulţumit apoi Epitropiei, consiliului parohial şi tuturor credincioşilor, cari au contribuit pentru acoperirea cheltuielilor avute cu repararea şi pictarea bisericii. C. Sa a citit lista donatorilor şi binefăcătorilor bisericii din Şard.

De la ieşirea din biserică şi pînă la plecarea oaspeţilor credincioşii au manifestat călduros pentru I. P. S. Iustin, mitropolitul Ardealului. Credincioşii mărturiseau: „Vă rugăm să tălmăciţi I. P. S. nostru mitropolit Iustin dragostea, devotamentul şi ascultarea noastră totală faţă de I. P. S. Sa şi de biserica ortodoxă".

Astfel, într-o atmosferă de însufleţire creştinească, s-a scurs o zi frumoasă, plăcută şi înălţătoare în mijlocul credincioşilor din fruntaşa comună Şard, cari merită toată lauda şi recunoştinţa pentru tot ceeace au făcut pentru biserica strămoşească.

ASISTENT

Binecuvîntarea bisericii din parohia revenită Voiniceni

Biserica revenită din Voiniceni (prot. Tg. Mureş), după reparaţiile ce i s-au făcut în interior şi pictarea ei, în ziua de 16 decembrie 1956, a fost binecuvintată de către delegaţii I. P. S. nostru mitropolit Dr. Iustin Moisescu, P. C. protopop stavrofor Ioan Velţan, consilier arhiepiscopesc şi P. C. Iuliu Man, protopopul raionului Tg. Mureş, ajutaţi de C. preot Crişan Gh. de la parohia Ceauşul de Cîmpie şi vrednicul preot local Viorel Ghibuţiu.

S-a săvîrşit Utrenia, sfinţirea apei şi Sf. Liturghie. Răspunsurile au fost date de corul bisericii, în frunte cu cei doi cîntăreţi bisericeşti. Predica a fost rostită de P. C. protopop stavrofor Ioan Velţan, consilier arhiepiscopesc care a mînecat de la cuvintele: „Casei Tale se cuvine Doamne Sfinţenie intru lungime de zile", şi a adus credincioşilor binecuvîntările arhiereşti ale I. P. S. nostru mitropolit Iustin. P. C. Sa şi-a arătat totodată bucuria că are fericitul prilej de a pune pe fruntile credincioşilor, Consiliului parohial, epitropiei şi mai ales pe fruntea harnicului preot local Viorel Ghibuţiu, cununa nevestejită a vredniciei şi recunoştinţei pentru străduinţele şi jertfele aduse de toţi, pentru felul cum a ştiut să organizeze totul, pentru ca să avem bucuria praznicului de astăzi. Apoi a explicat credincioşilor rostul sfintei Biserici pe pămînt. P. C. Sa a terminat cu mulţumiri la adresa tuturor binefăcătorilor şi donatorilor acestei sf. biserici.

A urmat apoi predica P. C. protopop Iuliu Man, care a vorbit despre „Biserica lui Dumnezeu". Predicile au răscolit adinc sufletele credincioşilor.

La sfirşitul Sf. Liturghii vrednicul preot local Viorel Ghibuţiu a mulţumit I. P. S. nostru mitropolit Iustin, pentru atenţia şi dragostea părintească arătate credincioşilor noştri din Voiniceni prin trimiterea unui delegat de la Centrul Eparhial în persoana P. C. protopop stavrofor Ioan Velţan, consilier arhiepiscopesc şi a P. C. protopop Iuliu Man de la Tirgu Mureş, pentru binecuvîntarea bisericii noastre. Il asigură pe I. P. S. nostru mitropolit Iustin de întreg devotamentul şi dragostea filială. A mulţumit apoi P. C. prot. stavrofor Ioan Velţan şi P. C. prot. Iuliu Man pentru dragostea lor şi pentru osteneala venirii P. C. Lor, în mijlocul credincioşilor din Voiniceni. A mulţumit apoi tuturor acelora care au contribuit cu bani, materiale şi muncă pentru renovarea şi pictarea bisericii.

La urmă credincioşii au fost stropiţi cu apă sfinţită, miruiţi ca unt de lemn sfinţit şi li s-a împărţit anaforă.

In casa parohială s-a servit o masă frăţească.

Pictura a fost executată în tehnica fresco de către pictorul Ioan Căzilă din Sibiu, care a pus toată ştiinţa şi priceperea ce o are pentru ca să dea acestei biserici o pictură din cele mai frumoase. Pictura este în stil bizantin (ortodox), după îndrumările Sf. Sinod.

Este bine de ştiut că parohia revenită Voiniceni, se află situată la gura Cîmpiei la o distanţă de 8 km de Tg. Mureş, cu gospodari foarte buni şi foarte credincioşi. Este una din cele mai frumtaşe parohii din protopopiatul Tirgu Mureş.

Din cauza că P. C. Consilier Ioan Velţan a fost acum 4 ani de Crăciun, Anul Nou şi Boboteează, misionar în această parohie, credincioşii din Voiniceni l-au primit cu multă bucurie şi dragoste. Aceasta arată că credincioşii reveniţi sînt încadraţi în Biserica ortodoxă, primind cu bucurie pe preoţii trimişi de la Mitropolie şi pe delegaţii ierarhului.

Ei vreau să fie una pe veci, în sînul Bisericii ortodoxe.

Ei îşi trăiesc viaţa bisericească după legea strămoşească, una fiind cu credincioşii vechi-ortodocşi. Îşi zidesc biserici, le repară, le pictează şi prăznuiesc cu bucurie binecuvîntarea lor de către preoţi reveniţi şi preoţi vechi-ortodocşi, văzînd în aceasta roada unităţii noastre bisericeşti. Unitatea aceasta va rămîne în veac.

ASISTENT

Pe linia unităţii religioase

Am cercetat, în decursul lunilor de vară, 22 comune din arhiepiscopia Sibiului, pentru a cunoaşte viaţa religioasă a credincioşilor la faţa locului şi a vedea cum se dezvoltă unitatea lor în sînul bisericii strămoşeşti. Am constatat că în aceste parohii viaţa religioasă se desfăşoară în linişte şi libertate. Credincioşii contribuie cu multă însufleţire la împodobirea lăcaşurilor de închinare, dau sprijinul lor pentru repararea bisericilor şi colaborează la muncile de folos obştesc. Stînd de vorbă cu credincioşii am lăsat să-şi mărturisească, singuri şi liberi părerile despre problemele bisericeşti. Astfel am putut vedea că în mijlocul credincioşilor există o puternică tradiţie ortodoxă şi o năzuinţă de a contribui fiecare cu ce are mai bun la progresul iubitei noastre Republici şi la înmulţirea binelui cetăţenilor ei. Unii o spun deschis şi cu toată inima că „niciodată în trecut n-a fost un aşa prilej de a se clădi o viaţă nouă, cu oameni sufleteşte renăscuţi, ca azi".

Revenirea a trezit doruri care mocneau în sufletul multor credincioşi. Actul revenirii a spart gheaţa nepăsării şi a distrus lumea urii care a despărţit pe fraţi de fraţi. Credincioşii au devenit purtătorii cu entuziasm al unui ideal nou. In toate ramurile de activitate a credincioşilor noştri se observă o tendinţă de armonie şi de pace care alungă din suflet orice umbră de îndoială şi face să împuţineze şi să se uite sufeninţele de altădată.

Aflîndu-mă în diferitele biserici am constatat că nimic nu ne mai desparte. Credincioşii trăiesc aceleaşi tradiţii, care au fost pînă la 1700 şi care au rămas. Doar cîte un „spirit" lin, care se mai aude ici colo, vorbeşte despre o înstrăinare care a fost un simplu incident în trecutul istoriei noastre, care în sufletul maselor de credincioşi n-a existat. Credincioşii nu voiau să ştie despre deosebiri, iar dacă se mai iveşte cîte cineva care să agite, să întoarcă înapoi crugul vremii, se găseşte totdeauna cineva care să-i spună că am fost toţi una şi că nu se mai poate să fim despărţiţi în viitor.

Şi tot ei ne spun despre relele dezbinării din trecut, dezbinare adusă de „unirea" unei părţi a românilor ardeleni cu biserica Romei. Iată de pildă credinciosul I. din fruntaşa comună C.: „Atît de mari au fost relele pe care le-a produs dezbinarea bisericească în comuna noastră încît nu pot pomeni decît cu lacrimi de bucurie în ochi că s-a curmat o statornică pricină de ceartă".

Astăzi întreg poporul credincios, din întreaga ţară, cercetează aceiaşi biserică, care e una şi nedespărţită. Drumul pe care-l urmăm de acum e unul şi acelaşi. Înţelegînd semnele vremii copiii înstrăinaţi s-au întors la sînul mamei celei bune. Intoarcerea e pentru totdeauna fiindcă e clădită pe frăţie şi iubire. Cu toţii am dorit unitatea credinţei şi ne însufleţim de înfăptuirea ei. In lupta pentru viitorul fericit al copiilor noştri ea va contribui în mai mare măsură ca pînă acum. Reciprocitatea de dragoste între fraţi ne dăruieşte creştini buni şi cetăţeni buni, căci încălziţi de văpaia de foc a legii strămoşeşti vom deprinde datoria de a ne jertfi şi de a ne dărui.

Unitatea credinţei va aduce roade îmbelşugate pentru patrie şi pentru sfinta noastră biserică ortodoxă. Uniţi în cugete şi uniţi în Dumnezeu ne vom interpune cu tot dinadinsul pentru ca ceea ce n-a fost posibil în trecut să nu mai întîrzie a se realiza de azi înainte: „pe pămînt pace şi între oameni bunăvoire".

Prof. N NEAGA

Un gînd şi un drum

Credinciosul revenit Cotruş Vasile din Morăreni (Toplita) e mulţumit că românii credincioşi sînt una:„De la unificare şi reîntregirea Bisericii Ortodoxe Romîne ne simţim mulţumiţi cu conducerea noastră sufletească.

Sîntem mîndri şi mulţumiţi sufleteşte fiindcă ne vedem uniţi într-un singur mănunchiu toţi românii din R. P. R., că înainte de unire ori de cîte ori ne întîlneam cu ortodocşii ne certam şi ne mustram unii pe alţii, dar astăzi avem un singur gînd şi un singur drum toţi cîţi simţim romîneşte. In fiecare Duminecă şi sărbătoare ni se citeşte şi ni se explică pastoralele venite de sus precum şi sfintele Evanghelii din partea d-lui părinte al bisericii noastre din satul Morăreni.

Dorim ca şi de azi înainte tot aşa să ni se explice şi propoveduiască învăţăturile Mîntuitorului şi poruncile sfintei noastre Biserici Orodoxe Romîne".

*

Această mărturisire e completată de mărturisirea credinciosului Moldovan Ioan din aceiaşi parohie.

„După unificarea bisericilor din 1948 nu văd nici o deosebire între religia care am avut-o şi care o avem : aceiaşi slujbă, aceiaşi lege o avem.

Vrajba dintre noi şi dintre satele vecine a dispărut şi acum sîntem cu toţii fraţi împreună şi sînt pe deplin lămurit căci biserica noastră veche strămoşească ne îndeamnă prin slujitorii ei la pace şi iubire între oameni. Sîntem mulţumiţi că biserica noastră este condusă de Patriarhul nostru din Bucureşti şi nu de papa din Roma. Cum citesc în gazetă : ce treabă are el cu noi? Pot să spun că sînt mai mulţumit cînd conducerea se face de la noi din ţară, care ne îndeamnă prin orice învăţătură la pace şi la înfrăţire între popoară. Iisus a propovăduit pace şi pace s-a făcut între acelea două biserici şi pace am şi eu în casă. Nevasta zicea că legea ortodoxă e mai bună, eu ziceam că a mea e mai bună, acum avem aceiaşi lege. Sînt deplin mulţumit şi cum s-a unit bisericile doresc să se unească popoarele şi să fie pace în întreaga lume".

Sfînta Scriptură şi calendarul

In Cartea Facerii (1 Moise 1, 14) citim următoarele :

„Şi a zis Dumnezeu să se facă lumină întru tăria cerului ca să lumineze pe pămînt şi să despartă între zi şi între noapte, şi să fie spre semne şi spre vremi, şi spre zile şi spre ani".

Vedem de aci, că „luminătorii" de pe cer, adecă soarele, luna şi stelele, nu au numai rostul să „lumineze" pămîntul, ci şi pe acela de a fi „semne" pentru oameni, după care ei să poată deosebi şi socoti „vremurile", adecă zilele, lunile şi anii, să facă adecă aceea statornicire şi socotire a timpului pe care o numim calendar.

Deci porunca lui Dumnezeu este ca noi să alcătuim calendarul nostru după luminătorii cerului, adeca pe baza astronomică.

Şi într-adevăr, toate sistemele calendaristice au fost alcătuite pe această bază.

Numai că în vechime, multă vreme, oamenii au împărţit timpul după creşterea şi descreşterea lunii, pînă cînd s-a văzut că împărţirea după soare este mai precisă şi mai practică, deci mai bună. Dar şi calendarul după soare nu se poate statornici odată pentru totdeauna, adecă pentru vecinicie, pentru că el tot rămîne înapoi faţă de mersul soarelui, ca un ceas care merge puţin prea încet şi care din timp în timp tot trebuie să-l pui la punct să-l potriveşti.

Aşa a fost şi calendarul Iulian fixat de împăratul Iulius Caesar, în jumătatea a doua a secolului I înainte de era noastră de care s-a ţinut şi Biserica noastră ortodoxă romînă pînă nu demult. Şi tot aşa este şi calendarul Gregorian, care încă şi astăzi e menţinut în biserica romano-catolică şi în cele protestante. In anul 1923 în Biserica noastră s-a făcut reforma vechiului calendar Iulian, punîndu-l în mai strînsă şi mai potrivită armonie cu mişcarea soarelui. Astfel el a fost împins înainte cu cele 13 zile, cu cari calendarul Iulian rămăsese în urmă faţă de mersul soarelui în cursul timpului de la fixarea lui pînă în 1923.

Calendarul nostru este alcătuit după o socoteală mai precisă, mai bună decît calendarul iulian şi decît cel Gregorian al catolicilor. Calendarul gregorian, are să rămînă în urmă după cîtăva vreme şi va trebui îndreptat, pe cînd calendarul nostru este exact.

Dacă *Dumnezeu* a făcut soarele ca să alcătuim şi calendarul după el, şi dacă ne-a înzestrat cu minte îndestulătoare ca să-l putem compune într-un mod cît se poate de corespunzător cu mişcarea soarelui, şi dacă mintea celor mai învăţaţi dintre noi, adecă ştiinţa cea mai înaltă a vremurilor noastre, a îndreptat calendarul cînd s-a simţit nevoia să fie îndreptat, atunci trebuie să ne întrebăm cu mirare ce temeiuri au putut să găsească unii dintre creştinii noştri ortodocşi romîni cari spuneau că, calendarul nostru îndreptat n-ar fi creştinesc, sau că ar fi „papistăşesc"? — Nici un temeiu, decît necunoştinţa lucrurilor Dumnezeu a aşezat soarele şi luna, dar n-a făcut şi calendarul. Calendarul îl întocmesc oamenii şi el este cu atît mai precis cu cît oamenii cunosc mai bine mersul soarelui. Noi nu puteam rămîne la un calendar învechit, nepotrivit cu mersul soarelui, ci trebuia să primim calendarul cel nou, care e întrutotul potrivit cu rînduiala soarelui.

Să ascultăm pe Dumnezeu şi să cinstim sfintele sărbători, ca astfel în anii vieţii noastre să adunăm fapte de mîntuire.

N. C.

Cooperativa agricolă de producţie

Ce aduc membrii la intrarea în cooperativa agricolă de producţie

In agricultură, principalul mijloc de producţie este pămîntul. După cum este lucrat pămîntul sînt şi recoltele, şi cîştigul, şi traiul ţăranului. Dar gospodarul individual, avînd pămîntul fărămiţat în parcele mărunte, oricît s-ar strădui tot nu poate să-l folosească pe deplin, să obţină recolte mari şi stabile. Numai unirea parcelelor individuale în tarlale întinse, fără haturi, face cu putinţă lucrarea pămîntului cu mijloace mecanizate şi aplicarea largă a metodelor agrotehnice înaintate — şi deci obţinerea de recolte bogate.

In acest scop, membrii cooperativei agricole de producţie se obligă să aducă la intrarea în cooperativă întreaga suprafaţă de teren pe care o posedă ei şi membrii familiilor lor, precum şi tot pămîntul pe care aceştia îl vor obţine după intrarea lor în cooperativă, prin moşteniri, donaţii sau pe alte căi — în afară de terenul ocupat de casă, construcţii gospodăreşti şi curte, precum şi o suprafaţă de 20—30 ari teren ce rămîne ca lot personal.

Pămîntul adus de membri în cooperativă rămîne mai departe proprietate individuală a membrilor cooperatori. Avînd mai departe în proprietate pămîntul lor, ei au dreptul să-l doneze sau să-l lase moştenire prin testament oricui doresc : altor membri, cooperativei însăşi sau altor persoane chiar din afara cooperativei.

In afară de pămînt, la intrarea în cooperativă membri aduc inventarul viu şi mort pe care îl posedă (animale de muncă şi de producţie, maşini şi unelte agricole, care şi căruţe, inventarul atelierelor de fierărie, rotărie şi tîmplărie, etc.). La înfiinţare ca să poată începe munca, membrii cooperativei aduc sămînţa necesară însămînţării terenului potrivit cu suprafaţa adusă în cooperativă şi furajele necesare hrănirii animalelor.

Una din prevederile importante ale statutului este cea privitoare la contribuţia obligatorie pentru fiecare hectar de pămînt adus în cooperativă. Adunarea generală a cooperativelor stabileşte o contribuţie obligatorie de 300—1.000 lei de fiecare hectar de pămînt adus în cooperativă.

De ce este necesar ca membrii să aducă aceasta contribuţie obligatorie?

Ţăranii muncitori se unesc în cooperativa agricola de producţie cu scopul de a-şi face un trai îndestulat. Or, pentru aceasta nu este deajuns ca ei să pună la un loc pămîntul, ci trebuie să aibă şi mijloace de producţie, cu care să lucreze (animale, căruţe, maşini agricole, unelte, construcţii, etc.). In acelaşi timp se ştie ca se pot obţine cîştiguri cu atît mai mari cu cît, pe lîngă cereale, se dezvoltă şi alte ramuri de producţie — creşterea animalelor, grădini de legume, livezi, vii, stupini, etc. Contribuţia obligatorie face cu putinţa să se pună chiag unor asemenea ramuri de producţie, să se creeze avutul obştesc al cooperatorilor, să se poată cumpăra de către cooperativă animale, unelte, etc.

Pentru ca atît cei care au mai mult inventar agricol viu şi mort — mai ales ţăranii mijlocaşi — cît şi cei care au mai puţin inventar să fie cointeresaţi la crearea, dezvoltarea şi îngrijirea avutului obştesc — izvor de cîştig pentru toţi — statutul-model prevede ca fiecare să aducă o contribuţie obligatorie, potrivit cu numărul de hectare pe care îl are. La cei care au inventar contribuţia obligatorie se socoteşte din acesta, iar cei care nu au inventar urmează s-o achite cooperativei în 3—5 ani, încît toţi sînt îndreptăţiţi.

Cum se face acest lucru?

Mai întîi se face evaluarea inventarului viu şi mort adus în cooperativă de cooperatori şi membrii familiilor lor. Pentru aceasta adunarea generală alege o comisie de inventariere. Ea este alcătuită din 5—7 membrii cooperatori, pe lîngă care mai fac parte doi delegaţi din partea sfatului popular raional. Comisia socoteşte, în prezenţa cooperatorului, cît valorează bunurile aduse de el în cooperativă. Ea stabileşte, de asemenea, calitatea pămîntului şi face echivalenţa în hectare de teren arabil a suprafeţelor plantate cu vii şi pomi fructiferi, etc.

Din valoarea inventarului viu şi mort adus de cooperatori se scade contribuţia obligatorie pentru fiecare ha. de pămînt adus în cooperativă, iar diferenţa în plus se achită de către cooperativă; cooperatorul va achita diferenţa în bani sau în natură în termen de 3—5 ani.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

ANUL 105 SIBIU, 15 februarie 1957 Nr. 7—8

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

„Am văzut cu ochii Ţara păcii"

Acesta este titlul unei cărţi, în două volume, scrisă de dl Preşedinte al Prezidiului R.P.R. Dr. Petru Groza. Lucrarea cuprinde însemnările de drum luate de Dr. Petru Groza din prilejul călătoriei d-sale în Uniunea Sovietică.

In toamna anului 1951, invitat de conducătorii Uniunii Sovietice pentru o vizită prietenească, dl Dr. Groza a văzut şi cunoscut mai de aproape, timp de o lună de zile, multe realităţi din marea patrie a oamenilor sovietici. In aceste două volume sînt cuprinse însemnări despre cele văzute în timpul călătoriei sale. Impiedecat de multele sale preocupări cărţile văd lumina zilei în 1954 vol. I şi în 1956 vol. II. El aduce o contribuţie preţioasă la lupta popoarelor, hotărîte să apere cauza păcii, cuceririle lor democratice şi munca lor constructivă. Nu există om care să nu fi auzit despre marea ţară a socialismului, despre Moscova, cel mai popular oraş din lume, despre Stalingrad, Leningrad şi alte oraşe învăluite în atîta faimă încît cu adevărat graiul omenesc nu le poate cuprinde. Oraşe monumentale, care uimesc călătorul, care le vede pentru întîia dată, nu numai pentru că sînt mari şi frumoase, pentru că sînt oraşe istorice, centre culturale de proporţii mondiale, dar şi pentru că ele sînt semnele unei condiţii favorabile construirii, condiţii de pace şi bună stare, de muncă şi de propăşire.

„Vizitînd aceste locuri, pe care dragostea popoarelor Uniunii Sovietice şi a muncitorilor întregei lumi le-a consfinţit ca pe nişte locuri de pelerinaj, ne dăm seama că ele depăşesc astăzi cu mult prin puterea lor de a cuprinde minţile omeneşti, importanţa locurilor sfinte". Pe cînd Meca şi Ierusalimul au îndreptat sufletele spre lumea de dincolo, „tot ceea ce s-a propovăduit în oraşele şi satele Uniunii Sovietice cuprinde problema mare şi reală a existenţei noastre concrete pe acest pămînt, problema ridicării nivelului material şi spiritual al vieţii omeneşti, a construirii fericirii omului".

Din cele văzute se desprinde grija pentru tot ce este în legătură cu istoria poporului rus. S-au plăsmuit poveşti neisprăvite despre distrugerea bisericilor şi a tuturor monumentelor din Uniunea Sovietică .Dar intrînd în Uniunea Sovietică şi vizitînd Moscova eşti atras de hărnicia cu care se fac lucrări mari de restaurare. Cu aceeaşi grijă, mulţumită unei întreţineri exemplare, se păstrează toate imensele comori de artă istorică, pînă la cele mai mici piese, de la tronurile de aur încărcate cu perle şi diamante de mare valoare, pînă la hainele de soldat şi cizmele cu pinteni de fier ale lui Petru cel Mare. In Piaţa Cremlinului se înalţă ca un deget arătător spre cer, turla bisericii cu 9 altare, biserica sf. Vasile, apoi în raza oraşului Moscova catedrala patriarhiei, de un alb imaculat care-i dă o splendoare deosebită, ca şi biserica Sf. Prooroc Ilie, biserica Sf. Nicolae-Negustori sau biserica Insemnării.

Bisericile din curtea Cremlinului păstrează picturi vechi din veacurile XVII şi XVIII : biserica familiei ţarului cu picturi din veac. XVI ; biserica Uspenki, clădită de Ivan al III-lea la 1479, are o pictură de toată minunea.

„M-am oprit — zice dl Groza — în faţa schelelor ridicate pe turnurile înalte ale bisericilor. Atras de febrilitatea cu care se lucra la exteriorul acestor biserici, care purtau urmele încă proaspete ale unui război crunt de apărare, privind muncitorii căţăraţi pe cupolele şi crucile lor, pe care le curăţau de zor, redîndu-le sclipirea străveche, înlăturînd vopselele care camuflaseră aceste cupole aurite, pentru a le feri de bombardamentele furioase ale invadatorilor. Am văzut cum se lucra pe complicate schele, înălţate pînă la vîrful cupolelor, la repararea picturilor străvechi, de o înaltă artă bizantină, frumoasă fără pereche".

Bisericile destaurate au fost redate cultului, fiind deschise pentru toţi credincioşii.

„Această soluţie, plină de bun simţ, şi justă, dînd fiecăruia ce doreşte şi nerestrîngînd libertatea credinţei, este rezultatul concepţiei sovietice asupra libertăţii religioase, complect opusă intoleranţei din ţările capitaliste ,unde sub masca textelor biblice şi cu lozinci religioase, de fapt s-a *propoveduit şi se propovăduieşte prozelitismul*, ura, fanatismul şi obscurantismul, care au furnizat în decursul veacurilor atîtea pagini sîngeroase din istoria omenirii. Lumina rugurilor spaniolului Torquemada şi a inchiziţiei, imaginea sîngeroaselor războaie religioase trăiesc şi azi, sinistru în istoria omenirii".

Autorul cărţii înfăţişează aspectul general al vieţii din U.R.S.S., povestind despre oameni şi lucruri aşa cum le-a văzut şi cunoscut în cursul călătoriei sale. Dînsul a urmărit cu atenţie marile realităţi din U.R.S.S., felul de a munci al omului sovietic, în uzine, pe ogoare, în şcoli, în in-

Continuarea în pag. 2

Slujitori ai Bisericii - deputaţi

Intre candidaţii frontului Democraţiei Populare spre a fi aleşi deputaţi în Marea Adunare Naţională sînt şi reprezentanţi ai diferitelor culte din ţara noastră. Noi amintim că au fost propuşi şi slujitori ai Bisericii noastre. Intre aceştia loc de frunte are I. P. S. Mitropolit Iustin Moisescu, care a fost propus candidat al F. D. P. în Circumscripţia electorală nr. 17-Hîrlău (r. Iaşi). Cetăţenii care au susţinut candidatura aceasta, au arătat că I. P. S. Mitropolit Iustin este nu numai un conducător vrednic al Bisericii, ci şi un neobosit luptător pentru pace şi pentru binele poporului. I. P. S. Sa a înţeles că libertatea cultului, garantată de Constituţie şi Legea Cultelor, se cuvine să fie împreunată cu sprijinirea tuturor străduinţelor poporului pentru o viaţă mai bună. De aceea şi-a dat contribuţia la lupta pentru pace şi pentru progres a poporului romîn.

La 3 februarie a. c. I. P. S. Sa a fost ales cu unanimitate deputat în Marea Adunare Naţională. Sîntem siguri că acolo va reprezenta cu demnitate Biserica şi va sprijini cu înţelepciune toate realizările bune ale poporului.

Noi îi dorim roadă bogată în brazda cea nouă a muncii pentru binele obştesc!

T. R.

Gînduri la Intîmpinarea Domnului

La patruzeci de zile după naşterea Sa Domnul Hristos a fost dus în Templul din Ierusalim ca să se facă şi pentru Dînsul cele poruncite în legea lui Moise. Cu acest prilej s-au petrecut lucruri minunate, cari, pentru puterea lor ziditoare de suflet, sînt istorisite de Sf. Evanghelist Luca şi de care ne aduce aminte Sf. Biserică, cu osebită grije,, la sărbătoarea Intîmpinării Domnului în 2 februarie.

Iată cîteva gînduri pe care le trezeşte, sau trebue să le trezească în mintea noastră praznicul Intîmpinării Domnului, gînduri ce îşi au pricina în cele istorisite în sf. Evanghelie, despre întîmpinarea care i s-a făcut Mîntuitorului nostru în templul din Ierusalim.

Implinitori ai poruncilor lui Dumnezeu:

Din sf. Evanghelie ştim că Prea Sfînta Fecioară şi dreptul Iosif L-au dus pe Domnul nostru în templul din Ierusalim ca să facă pentru dînsul cele poruncite de lege (Lc. 2, 22—24). De aici noi desprindem rîvna pe care o avea Maica Domnului şi dreptul Iosif de a împlini Legea Domnului, şi cum noi ştim că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos spre învăţătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înţelepţirea care duce la dreptate" (II Tim. 3, 16) şi că: „toate cîte s-au scris mai înainte s-au scris spre învăţătura noastră" (Rom. 15, 4), datori sîntem ca, privind la rîvna lor pilduitoare, să ne îmbogăţim gîndurile cu acela de a fi şi noi rîvnitori pentru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Mai departe, Sf. Evanghelist Luca aminteşte că, în Ierusalim era, în acea vreme, un om ce se numea Simeon, care „era drept şi temător de Dumnezeu" şi aştepta mîntuirea lui Israel. (Lc. 2, 25) ştiind că nu va gusta moartea pînă ce nu av vedea pe Unsul Domnului (Lc. 2, 26). El, — ne spune sf. Evanghelist, — din îndemnul Duhului, a mers la templu tocmai cînd a fost dus acolo cel pentru care avea făgăduinţă că îl va vedea. (Lc. 2, 27).

Să umblăm întru dreptate.

După cum se vede din istorisirea Sf. Luca, omul cu numele Simeon ce era în Ierusalim, era drept şi temător de Dumnezeu; de aceia şi Duhul Sfînt era peste dînsul. Cetind astfel de cuvinte, în mintea noastră se înfiripează gîndul că, pentru a avea pe Duhul Sfînt ocrotitor, trebue mai întîi, să ne silim să fim drepţi şi temători de Dumnezeu, căci desigur, ceia ce l-a făcut pe dreptul Simeon plăcut lui Dumnezeu, a fost starea lui de dreptate, adică de curăţie, la care au ajuns fără îndoială din frica de Dumnezeu, care, după Scriptură este „începutul înţelepciunii". (Ps. 110,10). Un astfel de gînd prinde şi mai multă putere cînd alături de dreptul Simeon aşezăm pe Corneliu sutaşul, despre care ni se spune în cartea Faptelor Apostolilor deasemenea că era „om drept şi temător de Dumnezeu". (F. Ap. 10, 22); ori, se ştie că şi acesta a primit plata rîvnei sale de mîntuire şi a străduinţelor sale pentru a face voia lui Dumnezeu, chiar dacă nu-l cunoştea din descoperirea dumnezeiască, căci la vreme potrivită, a fost trimis la dînsul sf. ap. Petru ca să-i vestească pe Domnul Hristos spre mîntuirea casei cale. (Vezi despre aceasta în al 10-lea capitol al Faptelor Apostolilor).

Din aceste două pilde — a dreptului Simeon şi a lui Corneliu sutaşul — trebue să ne întărim în credinţa că avem datoria să umblăm întru dreptate şi cu frica lui Dumnezeu, adică să „ne curăţim pe noi înşine de toată spurcăciunea cărnii şi a duhului, desăvîrşind sfinţenia întru frica lui Dumnezeu", (II Cor. 7, 1), după cum ne învaţă sf. Apostol Pavel. Iar frica lui Dumnezeu, care aduce curăţia inimii, se naşte în suflet, după cum ne spun Sfinţii Părinţi, prin smerenie, neagoniseală şi neosîndire (vezi Pateric pag. 71—72).

Să-l primim pe Domnul.

Dar, să nu uităm că, dacă dreptul Simeon a primit pe Domnul în braţele sale, noi avem putinţa să-L primim în însăşi fiinţa noastră prin taina Sfintei Cuminecături, în care ni se dă sub chipul pîinei şi al vinului însuşi Trupul şi Sîngele Domnului Hristos, deci El însuşi.

Să nu uităm, apoi, că, dacă dreptul Simeon s-a bucurat primind în braţele sale pe Mîntuitorul sufletelor noastre şi a binecuvîntat pe Dumnezeu pentru acest mare dar, bucuria lui a izvorît din curăţia sufletului său, curăţie care îi dădea putinţa să vadă că în aceasta se împlineşte făgăduinţa lui Dumnezeu, că el poartă în braţe pe Mîntuitorul aşteptat. In el s-a dovedit adevărul, pe care avea să-l spună mai tîrziu Mîntuitorul prin cuvintele: „Fericiţi sînt cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu". (Mt. 5, 8). Cei ce nu au această curăţie nu pot înţelege lucrurile lui Dumnezeu. Aşa erau Fariseii din vremea Mîntuitorului, cari, deşi vedeau minunile făcute de El, nu credeau într-însul ci, pentru că nu le puteau tăgădui, ziceau că ele sînt făcute cu putere drăcească (vezi Mat. 12, 24). Aceasta ne arată că nu apropierea trupească de Domnul, ci apropierea sufletească, prin curăţia inimii, îl face pe credincios să-L cunoască, să-L preamărească şi să se bucure de Dînsul.

Binecuvîntînd pe Dumnezeu, dreptul Simeon ne încredinţează Sf. Evanghelist, a cerut de la Dumnezeu slobozirea sa din trup, ca unul ce şi-a văzut împlinită dorinţa cea mai de căpetenie, ca unul ce şi-a sfîrşit rostul acestei vieţi pămînteşti.

Cuvintele rostite de dreptul Simeon, cînd a ţinut în braţele sale pe Domnul Hristos, au fost rînduite, cu bun rost, să se rostească la slujba vecerniei de fiecare zi, ca şi între rugăciunile de mulţumire după Impărtăşanie. Din această rînduială insuflată de Duhul Sfînt şi aşezată de Sf. Părinţi, înţelegem că fiecare zi sîntem datori să o trăim aşa fel, încît în timpul ei să ne înfăţişăm liniştiţi la judecata lui Dumnezeu, ca unii ce ne-am împlinit rostul vieţii noastre.

O astfel de conştiinţă trebue să o avem însă atunci cînd ne învrednicim să primim, nu în braţele noastre, ci în sufletul nostru pe Fiul lui Dumnezeu în Sf. Cuminecătură. Rugăciunea dreptului Simeon trebue să fie atunci pentru noi, rugăciunea cea mai fierbinte în care să se arate adevărata dorinţă a noastră de a fi cît mai aproape de Domnul Hristos, ca unii ce ne-am împlinit rostul vieţii.

Pentru a noastră mîntuire.

Sfîrşindu-şi rugăciunea, dreptul Simeon a proorocit despre prunc, arătînd că el va fi mîntuitorul multora şi că se va face mîntuitor prin suferinţa ceă pentru noi (Lc. 2, 34—35). Nici aceste cuvinte nu trebue să rămînă nelucrătoare pentru sufletul nostru. Din ele se cuvine să învăţăm şi să ne întărim în credinţa că Domnul Hristos a venit în lume pentru mîntuirea noastră şi că tot pentru a noastră mîntuire a suferit răstignire şi moarte. O astfel de credinţă trebue să facă să crească în noi frica de a nu păcătui, precum şi dorinţa de a-I fi mulţumitori lui Dumnezeu pentru atîta milostivire ce ne arată, iar mulţumirea noastră să nu înceteze niciodată.

Post şi rugăciune.

In sfîrşit Sf. Luca ne spune că tot cu acel prilej Domnul a fost întîmpinat şi de o femeie văduvă, de proorociţa Ana care trăia în post şi rugăciune, nedespărţindu-se de templul lui Dumnezeu. Şi aceasta l-a cunoscut de Domnul şi l-a binevestit celor ce erau de faţă (Lc. 2, 36—38). Din pilda ei să învăţăm şi noi să trăim în curăţie, să ducem o viaţă de post şi rugăciune, iar de Sf. Biserică să nu ne despărţim nici cu gîndul, nici cu credinţa, şi nici cu viaţa.

Să întîmpinăm pe Domnul.

Să ţinem, apoi, seamă şi de faptul că, precum odinioară dreptul Simeon şi proorociţa Ana au întîmpinat pe Domnul în templul din Ierusalim, aşa şi noi îl vom întîmpina la a doua venire (I Tes. 4, 16—17). De aceea bine este ca să ne pregătim sufleteşte pentru a-L primi cu aceiaşi bucurie cu care l-au primit cei doi drepţi la patruzeci de zile după naşterea Sa.

Pe scurt: ca unii ce avem să întîmpinăm pe Domnul la a doua venire, datori sîntem să ne străduim să trăim întru dreptate şi sfinţenie, întru curăţie şi frică de Dumnezeu, avînd ca cea mai însemnată dorinţă, dorinţa de a ne mîntui şi pentru aceasta să ne sîrguim în fiecare zi, ca în fiecare seară să putem spune că „am văzut mîntuirea", ca unii ce am întîlnit pe Mîntuitorul nostru prin viaţa ce am dus-o în timpul zilei. Să nu pierdem niciodată din vedere mila cea mare a lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră, ci să-I fim mulţumitori trăind o viaţă de post şi rugăciune, strîns legaţi de Biserică, aşa încît să se poată spune şi despre noi: „nu mai sînteţi străini şi locuitori vremelnici, ci sînteţi împreună cetăţeni ai sfinţilor şi casnici ai lui Dumnezeu, zidiţi fiind pe temelia apostolilor şi a proorocilor, unde însuşi Iisus Hristos este piatra cea din capul unghiului" (Efeseni 2. 19—20).

Monahul TEOFIL

„Am văzut cu ochii Ţara păcii"

Urmare din pag. 1-a

stituţii de ştiinţă, de cultură, de artă, precum şi felul de a fi la el acasă. Descrie viaţa de familie a omului sovietic, raportul lui cu concetăţenii, raporturile frăţeşti dintre popoarele sovietice, ş. a.

Descrierea e uşoară şi pe înţelesul tuturora şi presărată cu judecăţi morale.

Citind cartea domnului Dr. P. Groza vedem drumul luminos pe care am apucat urmînd pilda oamenilor sovietici, prindem şi noi imaginea măreţelor perspective, pe care le deschide pentru întreaga omenire, exemplul muncii paşnice.

Cartea constituie o lectură de folos, ea lasă cititorului posibilitatea de a dobîndi un climat cald, creiat de voioşia omului sovietic, învăţînd din ea să ne iubim tot mai mult şi să facem un front comun în străduinţa pentru propăşirea tuturor.

CRONICAR.

Treptele urcușului moral

Așa după cum pe vîrful unui munte nu te poți urca dintr-odată și cu ușurință, ci trebuie să mergi treaptă cu treaptă și cu nevoință, tot așa spre desăvîrșirea morală trebuie să urcăm zi de zi pe treptele ei.

Care sînt aceste trepte ale urcușului moral? Ele sînt, de bună seamă, multe. Fiecare faptă și deprindere bună este ea însăși o treaptă. In cartea Sf. Ion Scărarul, numită „Scara", aflăm înșirate un număr de treizeci de astfel de trepte ale urcușului moral, de la cea mai de jos pînă la aceea care ne apropie mai mult de Părintele nostru ceresc.

In cele ce urmează, lăsîndu-ne călăuziți de învățăturile folositoare ale Sf. Ioan Scărarul, vom înfățișa, rînd pe rînd, aceste trepte ale urcușului moral.

Prima treaptă.

Cea dintîi treaptă a urcușului moral este lepădarea de păcate, lepădarea de poftele care duc la păcat. Aceste pofte pornesc mai ales din trei izvoare, precum spun Sfinții Părinți: lăcomia pîntecului, iuțimea firii și mîndria.

Lepădarea de păcat se dobîndește drept aceea prin secarea acestor izvoare din care pornește păcatul. Lăcomia se alungă prin înfrînare, adecă prin post, iuțimea prin răbdare, care e rodul rugăciunii, iar mîndria prin smerenie, care e rodul iubirii de Dumnezeu.

Așa după cum într-un ogor nu pot încolți plantele bune și hrănitoare de nu vom tăia și nu vom plivi mai întîi buruienile, tot așa în ogorul vieții noastre nu pot rodi gîndurile bune, de nu vom smulge mai întîi pe cele rele, care duc la săvîrșirea păcatelor. Și după cum poporul israilitean cînd a ieșit din Egipt și a fugit de robia lui Faraon a avut lipsă de un conducător ca Moise, atunci cu atît mai vîrtos noi avem lipsă de conducerea și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, ca să ieșim din robia păcatelor.

Numai povățuiți de El, vom putea trece peste „marea patimilor" și să ne dezbrăcăm de „necurăția poftelor". Iar Domnul ne călăuzește prin duhovnicul nostru, căruia se cade să ne mărturisim.

Se înșeală cei ce cred că e ușor să te lapezi de păcat. Această cea dintîi treaptă nu este ușor de urcat. Pentrucă noi sîntem greoi în a face binele și lesne aplecați în a săvîrși răul. De aceea să aducem neputința și slăbiciunea sufletului nostru și să o mărturisim lui Hristos și vom primi ajutorul Lui, ca pe o mînă tare și braț înalt.

Lepădarea de păcat nu este lepădarea de lume, ci numai de poftele păcătoase. Ea nu este fugă de viață, ci căutarea vieții celei adevărate. Ea nu este despărțirea de lumină, ci de întunericul care vrea să cuprindă lumina vieții noastre. Nu vom putea ajunge la virtuți de nu ne vom lepăda mai întîi de lanțurile păcatului, precum nu poate fi cineva liber pînă cînd nu rupe legăturile închisorii în care este ținut.

Să fim stăruitori.

Să pornim deci stăruitori pe drumul urcușului moral. Să ne silim să fim mai buni, mai milostivi, mai iubitori de Dumnezeu și de oameni. Dar înainte de a urca aceste trepte, să pășim pe cea dintîi, a lepădării de păcat. După cum ostașul face pe placul comandantului său, tot așa și noi să facem voia lui Dumnezeu.

„Să ne temem de Dumnezeu măcar cum ne temem de fiare, căci am auzit de oameni care merg la furat și nu se temeau de Dumnezeu pe cît se temeau de lătratul cîinilor".

La începutul lepădării de păcat stă, fără îndoială, osteneală și amărăciune, dar ea se preface îndată în bucurie, căci Domnul este aproape de cei ce-L cheamă într-ajutor. „Orice bine pe care-l puteți face, faceți-l; nu mustrați pe nedrept pe nimeni, nu furați, nu mințiți, nu părăsiți adunările Bisericii, fiți milostivi cu cei nevoiași" și Dumnezeul păcii va fi cu voi și vă va răsplăti la arătare". „De necurăție să nu vă atingeți de tot lucrul rău să vă feriți, ca niște fii ai luminii să umblați" precum spune Sf. Ap. Pavel.

Căci nici unii din cei ce săvîrșesc fărădelegea nu se învrednicesc de împărăția cerurilor.

Părintele VASILE

VAMEȘUL ȘI FARISEUL

Par-că-i vedem: amîndoi se pregătesc de acasă și se îndreaptă spre templu. Amîndoi vor să se roage în templu, unde e „casa lui Dumnezeu". Fariseul însă intră mîndru și se așează în locul cel mai de frunte. Vameșul intră smerit și stă mai departe. Fariseul se laudă în fața lui Dumnezeu, că dă zeciuială și că postește de două ori pe săptămînă. El se mai laudă că nu-i răpitor (n-a furat de la nimeni nimic), că nu-i desfrînat și nici nedrept. Și nu numai că se laudă cu faptele sale, dar și osîndește pe ceilalți oameni și pe vameșul, care era și el în templu. El e mîndru că nu-i păcătos „ca ceilalți oameni", pe care-i privește de sus. El e mîndru că e drept și disprețuiește pe ceilalți, care-s păcătoși. In fața lui Dumnezeu el stă cu mîndrie, iar față de semenii săi e disprețuitor.

Vameșul dimpotrivă își dă seama că e păcătos. El recunoaște că nu e vrednic să se apropie de Dumnezeu. Și nu îndrăznește nici ochii să-i ridice la cer, socotindu-se vrednic de osîndă. Îi pare rău de păcatele lui și nădăjduiește numai în mila lui Dumnezeu. El n-are cu ce se lăuda, cu ce se mîndri. Ci suspinînd, bătîndu-și pieptul, se roagă: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!" El stă de vorbă numai cu Dumnezeu și își vede numai păcatele sale. Nu privește în jur, să vadă ce face fariseul, nu ascultă, să audă ce zice acesta, nu osîndește pe ceilalți oameni, ci se osîndește numai pe sine. Smerit își pune sufletul în mîna milostivirii lui Dumnezeu.

Care dintre aceștia este mai plăcut Mîntuitorului? — Nu fariseul, ci vameșul. Că e mai de preț un păcătos care se căește, un păcătos smerit, decît un drept mîndru, un drept care se fălește cu „sfințenia" lui. Fariseul spunea adevărul: el nu a săvîrșit faptele rele ale vameșului și a împlinit poruncile. Dar ori cîte fapte bune ai face, dacă te mîndrești cu ele și disprețuiești pe ceilalți oameni, faptele tale cele bune își pierd prețul. Căci scris este: „fără Mine nu puteți face nimic". (In. 15, 5). Deci tot binele, pe care-l facem, e de la Dumnezeu. Lauda i se cade dar lui Dumnezeu și nu nouă. Căci „ce ai, pe care să nu-l fi primit (de la Dumnezeu). Iar dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai primit?" (I Cor. 4, 7).

Fariseul a săvîrșit fapte bune, dar s-a lăudat cu ele, ca și cînd vrednicia ar fi a lui, în loc să laude pe Dumnezeu, pentrucă l-a ajutat să biruiască răul și să facă binele. De aceea prin mîndrie el a pierdut totul și a supărat pe Dumnezeu. Că „Dumnezeu celor mîndrii le stă împotrivă".

Vameșul s-a recunoscut păcătos și s-a căit, socotindu-se nevrednic. El a nădăjduit în mila lui Dumnezeu și Dumnezeu s-a milostivit spre suspinul sufletului său și umilința inimii sale. Că „inimă înfrîntă și smerită Dumnezeu n-o va urgisi" (Ps. 50). Și fericit este cel căruia Dumnezeu i-a iertat păcatele și l-a primit iarăși în brațele Lui părintești!

Așa sînt și astăzi unii creștini, cari se socotesc „sfinți", „mîntuiți" și pe ceilalți credincioși îi socotesc „păcătoși" și „pierduți". Ei nici nu vor să se roage în aceiași biserică cu „păcătoșii", ci se duc la biserica „sfinților". Alți creștini se duc la biserică, dar acolo privesc la ceilalți și-i osîndesc, ba pentru îmbrăcăminte, ba pentrucă îi știu cu un păcat sau altul, ba pentru alte pricini. Ei cred că dacă vin la biserică, nu fură, nu se îmbată, nu desfrînează, postesc, au dreptul să se mîndrească și să osîndească pe alții, să-i privească de sus, să-i vorbească de rău, să-i judece și să-i arate cu degetul. Toate acestea „urîciune sînt înaintea lui Dumnezeu". Căci mîndria strică toată bunătatea. Îngerii au fost neîntinați, curați, dar prin mîndrie au căzut. Dacă faci o mîncare bună și pui în ea tot lucruri gustoase, dar amesteci între acestea și puțin petrol, mîncarea și-a pierdut bunătatea. Așa și cu faptele bune: poți să fi împodobit cu multe fapte, dar dacă amesteci în ele mîndria, acestea și-au pierdut gustul cel bun. Numai dacă le amesteci cu smerenia ele sînt de preț și plăcute lui Dumnezeu și oamenilor.

Sfinții Părinți spun că diavolul poate face tot ce face un credincios, dar nu poate suferi smerenia; el nu poate fi smerit. Mîndria este fiica diavolului, iar smerenia roada Duhului.

De aceea, oricîte fapte bune ai face, smerește-te, frate creștine, socotește-te mic și nevrednic și laudă pe Dumnezeu pentru marea Lui milostivire!

T.

Biserică nouă într-o parohie revenită

Acum 20 de ani credincioșii din parohia Vișinel s-au hotărît să-și construiască o nouă biserică, cea veche fiind din lemn, neîncăpătoare și în stare de ruinare. Au pus mînă de la mînă și au făcut cu mîinile lor 120.000 cărămizi, pe care le-au depozitat pe locul pe care avea să se facă biserica. Dar abia după reîntregirea bisericească organele parohiale au hotărît să se apuce de lucru și au pus fundamentul noii biserici.

In ziua de 20 iulie 1956 a avut loc adunarea generală parohială, la care au luat parte și P. C. Ifrim Bordea, protopopul Sărmașului și P. C. Prof. Chiril Pistrui, atunci în misiune în această parohie. La adunarea aceea toți credincioșii au hotărît să contribuie după posibilități ca biserica să fie terminată.

Acum zidul bisericii e gata. Fața parohiei s-a schimbat prin numai începutul acestei mari lucrări. Munca a fost într-adevăr grea și multă. De aceea aducem mulțumiri, în numele Domnului: credincioșilor Todea Simion, epitrop, consilierului Suciu Andrei, care n-au precupeți nici un efort, în toate muncile ce li s-au dat, lăsînd de cele mai multe ori treburile personale la o parte, credinciosului Chiorean Ioan, pentru îndemnurile date, și tuturor credincioșilor, care și-au dat oboseala pentru această construcție.

Parohia Vișinel din protopopiatul Sărmaș se dovedește prin aceasta a fi o parohie vie și lucrătoare.

Să rugăm pe Domnul Dumnezeu să răsplătească pe cei ce au contribuit la zidirea bisericii și să le dea puteri pentru a continua și termina acest sfînt lăcaș spre lauda și mărirea lui Dumnezeu.

Preot IOAN GRAUR

Ţara Sfîntă

— Apele —

Ca şi munţii aşa şi apele ţării sfinte povestesc despre timpuri trecute şi de amintiri scumpe cu care cerescul Tată a înzestrat acel colţ de pămînt, ţara naşterii Domnului. Pe valurile apelor ei au trăit zile de furtună profeţii şi apostolii, din bărcile pescarilor au răsunat strălucite cuvîntări. Te înfiorează amintirea izvoarelor unde s-au petrecut atîtea pentru a se crea o viaţă cu alt duh. Toate rîurile, toate fîntînile şi apele din ţara sfîntă sînt pline de amintiri biblice, scumpe fiecărei inimi creştineşti.

Cea mai însemnată apă a ţării sfinte este Iordanul, numit aşa de la cuvîntul „iarad", care înseamnă a coborî, pentru că apele lui curg repede. Iordanul — numit azi El-Ghor — izvoreşte din munţii Liban, de la poalele Hermonului. Fer. Augustin scrie că se formează din păraiele Jor şi Dan, dar în realitate se formează din trei rîuleţe. Iordanul trece prin lacul Merom (azi Huleh) şi Marea Tiberiadei şi apoi se varsă în Marea Moartă. Rîul Iordan ocupă un loc însemnat în istoria biblică. Nici un alt rîu nu este atît de sfînt ca Iordanul. Il cinstesc evreii, îl pomenesc cu evlavie mohamedanii şi pe fiecare străin îl străbate un fior sfînt cînd se uită în Biblie şi află cîte s-au petrecut în apele rîului neted ca o oglindă. Intîia pomenire a Iordanului se face în Cartea Facerii, cu prilejul despărţirii lui Avraam de Lot. Ca să nu fie pricină de ceartă, între unul şi altul pentru păşunile necesare numeroaselor turme Lot alege partea din stînga Iordanului, iar Avraam rămîne la Hebron (Fac. 13, 8—10). Iacob a trecut Iordanul, în drum spre Mesopotamia, iar Ruben şi Gad stăruie pe lîngă Moise, să-i lase în stînga Iordanului. Moise se învoieşte cu condiţia ca să ajute trecerea fraţilor dincolo de Iordan. Pentru Iisus Navi care a condus pe israiliţi în Palestina Iordanul a constituit o mare piedecă şi bucuros că s-a văzut dincolo de el a ridicat un monument de recunoştinţă ca o mărturie despre „ce a făcut Domnul cu poporul său" (Ios. cap. 3—4). Tot aici s-a întîmplat mai tîrziu şi trecerea sfîntului Ilie şi apoi minunata sa înălţare la cer (4 Imp. cap. 2). Celebru devine Iordanul prin Mîntuitorul. Sf. Ioan predica iar lumea alerga să se boteze în Iordan (Mat. cap. 3). Mîntuitorul primi botezul pe malul stîng al Iordanului, la o depărtare de 6 km de Marea Moartă, cam faţă în faţă cu Ierihonul. Mîntuitorul a trecut de multe ori Iordanul, cînd venea din Galilea la Ierusalim prin Perea (Mat. 19) şi cînd mergea la Lazăr, prietenul său din Betania (Ioan 10, 40).

In rîul Iordan se varsă Iarmuc, Iaboc şi Crit. Dintre aceste rîuri mai cunoscut e Iaboc, celebru încă din vremea patriarhului Iacob, care „a trecut vadul lui". In partea de jos, din stînga Iordanului izvoreşte din munţii Arabiei rîul Arnon, el se varsă în Marea Moartă, ca şi Chidron — adică rîul negru, numit aşa după culoarea apei care e tulbure, din pricina pămîntului negru ce-l străbate. Celelalte rîuri, pomenite în Sf. Scriptură, care se pierd în timpul verii, nu le mai pomenim.

Lacuri, ţara sfîntă, are puţine. Sînt însă pline de amintiri prin întîmplările care se leagă de ele. Astfel este lacul Ghenezaret, numit aşa de la cuvintele „gan"=grădină şi „ot"=cămară. I se mai zice Marea Tiberiadei, după oraşul Tiberias, sau Marea Galileii, după regiunea în care se află. Lungimea lacului e de 20 km, iar lăţimea de 9 km. Adîncimea lui ajunge pînă la 250 m. Vînturile dese şi furtuna fac primejdioasă călătoria pe lac. In vremea Noului Testament devine celebru. Aici a venit adesea Mîntuitorul în cercul ucenicilor săi: a potolit valurile, a ales pentru propovăduire pe Petru, Andrei, Iacob şi pe Ioan, astfel făcu din pescari apostolii săi, vînători de oameni.

Un alt lac este lacul Merom, adică apa cea înaltă (de la maim=apă şi rum=înalt), numit azi Huleh. Este cu 83 m deasupra nivelului mării. In timpul verii apa scade, iar locuitorii plantează în nămolul lui orez. Iosua (Iisus Navi) a luptat aici cu mai mulţi regi canaanieni şi i-a biruit. (Ios. 11, 5).

O apă a cărei amintire te înfiorează este Marea Moartă, numită şi Marea părăsită, sau Marea asfaltică. Azi arabii îi zic Bahor-el Lut (Marea lui Lot). Nivelul Mării Moarte este cu aproape 400 m mai scăzut decît al Mării Mediterane. Suprafaţa mării e 926 m². Apa e foarte sărată. Greutatea apei este aşa de mare încît obiectele plutesc deasupra ei. Sînt pelerini (închinători, călători la locurile sfinte) care se dezbracă şi se aşează întinşi pe apă, citind ca şi cum ar sta jos pe iarbă. Din cauza gustului amar şi greţos şi a clorurei de magneziu nu trăieşte nici o vietate în apă, totul e încremenit aici, nu e nici un fel de viaţă — cu adevărat o mare moartă.

Pe acest loc s-a petrecut „fioroasa peire" a cetăţilor Sodoma, Gomora, Adna şi Teboim. Furtuni însoţite de fulgere şi trăsnete, de foc şi pucioasă, au aprins pămîntul bogat în materii răşinoase şi au nimicit oraşele locuite de Lot şi oamenii lui. Pămîntul fiind bogat în materii combustibile, s-a aprins şi s-a ars prin foc, iar adîncitura produsă prin ardere s-a umplut cu apă dînd naştere Mării Moarte.

Inainte de prăpăd cîmpia de aici era bună şi roditoare, de atunci ţinutul acela a rămas o pustietate ce împrăştie fior de moarte şi de pedeapsă cerească.

Pînă azi marea, oceanul, adîncul, sînt imaginea unei primejdii supreme. Aşa citim în psalmul 129, 1: „Dintru adîncuri strig către tine, Doamne, Doamne auzi glasul meu!".

„Ape multe" înseamnă prigoniri şi necazuri: „Mîntuieşte-mă Dumnezeule, căc au intrat ape pînă la sufletul meu!" (Ps. 68, 1).

Amintind apele Ţării sfinte şi adîncind întîmplările străvechi de acolo vom înţelege că ele îndreaptă sufletele noastre spre căi înalte. Citind cele spuse în Biblie ţi se răscolesc cele mai adînci simţăminte şi spălîndu-ţi faţa te gîndeşti, în fiecare zi, că şi păcatele trebuiesc curăţite. Sufletul ca să se poată înălţa are nevoie de apa cea vie. De aceea ne depărtăm de izvoarele ţării sfinte, aducîndu-ne aminte că Dumnezeu este „izvorul cel viu şi îndestulat, că el spală fărădelegea noastră şi de păcatul nostru El ne curăţeşte".

Prof. N. NEAGA

Pregătirea însămînţărilor de primăvară

Dezvoltarea industriei socialiste creşterea nevoilor materiale ale populaţiei muncitoare, cer mărirea producţiei şi productivităţii muncii şi în agricultură. De aici deosebita însemnătate a campaniei însămînţărilor de primăvară, care trebuie temeinic pregătită ca să dea roade cît mai bune. Acum este perioada potrivită pentru ca aceste pregătiri să se intensifice, ca astfel începutul campaniei însămînţărilor de primăvară să ne găsească deplin pregătiţi. Timpul nu ne aşteaptă. Uriaşa experienţă a agriculturii sovietice ne învaţă că numai însămînţînd la timpul potrivit vom obţine recolte bogate şi că orice întîrziere la însămînţări poate aduce pagube la recoltă.

Vedem deci ce mare însemnătate are pregătirea din timp a campaniei însămînţărilor de primăvară. In ce constă această pregătire?

In primul rînd, în repararea maşinilor şi uneltelor agricole. Muncitorii şi tehnicienii de la S.M.T. repară tractoarele şi maşinile agricole, ca să pună la dispoziţia ţărănimii muncitoare maşini şi tractoare în stare bună de funcţionare pentru a scoate din pămînt recolte mai bogate. Dar şi uneltele agricole ale gospodăriilor individuale trebuiesc revizuite şi puse la punct. Ţăranii muncitori au datoria să-şi repare plugurile, grapele şi alte unelte agricole, ca să fie gata să înceapă campania însămînţărilor.

In al doilea rînd, trebuie să se facă selecţionarea seminţelor. Pentru aceasta s-au înfiinţat centre de selecţionare, înzestrate cu trioare, vînturători, etc., centre de tratare a seminţelor şi centre de încercare a puterii de încolţire a seminţelor. Intreaga cantitate de sămînţă necesară însămînţării trebuie selecţionată şi tratată. Nu se admite în privinţa aceasta nici o excepţie, căci garanţia recoltelor bogate este calitatea sămînţei ce o aruncăm sub brazdă.

In al treilea rînd, trebuie să se care la cîmp o mare cantitate de gunoi de grajd bine putrezit pentru îngrăşarea la timp a ogoarelor. Pămîntul neîngrăşat are o recoltă slabă, pe cînd ogoarele îngrăşate la timp sînt bine pregătite ca din sînul lor să răsară holdele bogate ce le aşteptăm. Toate aceste lucrări pregătitoare trebuiesc terminate în luna februarie, ca în primele zile de primăvară să putem începe însămînţările.

De aceia chemarea de acum este: să terminăm degrabă pregătirile de însămînţări! Să începem la timp campania însămînţărilor pentru o recoltă bogată, pentru buna starea poporului muncitor, pentru întărirea patriei şi pentru pace!

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN.

Editura şi Tiparul Tipografiei „Reîntregirea", Sibiu 986 56
Taxa poştală plătită în numerar

ANUL 105

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

SIBIU, 1 martie 1957

Nr. 9—10

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35

6 MARTIE

S-au împlinit 12 ani, de cînd poporul muncitor a aşezat la cîrma ţării primul guvern democratic, format din cei mai buni fii ai clasei muncitoare, ţărănimii muncitoare şi intelectualităţii progresiste, guvernul Dr. Petru Groza.

In aceşti ani ţara noastră s-a dezvoltat pe calea socialismului, devenind dintr-o ţară înapoiată, una din ţările înaintate ale lumii. Fabricile, băncile, minele, căile de comunicaţie etc., au fost naţionalizate, devenind bun al întregului popor muncitor. Industria socialistă a făcut progrese foarte mari. Ţara întreagă e un uriaş şantier de muncă: se ridică mereu noi şi noi uzine, fabrici, sonde, etc., producţia se măreşte an de an. Producem acum lucruri, pe care altădată le aduceam cu bani grei din străinătate: tractoare, utilaje pentru exploatarea petrolului, chimicale, medicamente ş. a. Am ajuns ca produsele noastre industriale să fie preţuite pretutindeni şi să fie cerute pe piaţa internaţională. Deşi tînără, industria noastră face faţă cerinţelor ţării noastre şi duce numele bun al poporului romîn peste hotare.

Şi agricultura a înaintat mult. Pămîntul nu mai este al moşierilor, ci al celor ce-l muncesc. Sprijiniţi de clasa muncitoare, ţăranii cu gospodării individuale, aplicînd metode mai bune de cultivare a pămîntului, culeg recolte din ce în ce mai mari. Dar oricît de bine ar lucra ţăranul singur pămîntul, tot nu poate avea recolte aşa de mari, ca atunci cînd se unesc mai mulţi, ca să lucreze împreună, să folosească pe terenuri întinse maşinile agricole şi mijloace agrotehnice înaintate. Recoltele bogate ale gospodăriilor colective şi venitele mari ale membrilor acestor gospodării, au fost un imbold pentru ţăranii muncitori, ca tot mai mulţi să păşească cu hotărîre pe drumul gospodăririi socialiste, drumul belşugului. Astăzi avem raioane întregi colectivizate.

Odată cu progresele economice, din industrie şi agricultură, s-au făcut progrese culturale. Analfabetismul aproape nu mai există. Cartea se răspîndeşte peste tot. Şcoli, cămine culturale, biblioteci răspîndesc lumină pretutindeni. Nivelul de trai şi cultural al poporului se ridică mereu.

Bazată pe aceste realizări, Plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 a adoptat o serie de măsuri pentru un nou avînt al producţiei industriale şi agricole şi pentru o nouă ridicare a nivelului de trai şi cultural al oamenilor muncii. Aceste măsuri prevăd: îmbunătăţirea sistemului de salarizare şi normare; desfiinţarea cotelor la grîu, porumb, secară, floarea soarelui, alte boabe, cartofi, lapte; îmbinarea conducerii unice cu iniţiativa locală, ş.a. Ele au fost primite cu bucurie de oamenii muncii de la sate şi oraşe, care îşi intensifică eforturile pentru ridicarea producţiei, pentru bunăstarea poporului muncitor.

Toate aceste realizări sînt rezultatul muncii fără răgaz a poporului nostru şi ajutorului frăţesc al ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Prin munca lui rodnică, poporul romîn dovedeşte că e un popor iubitor de pace. El luptă pentru ca umbra războiului să fie înlăturată şi ca lumina păcii să fie statornică pe pămînt.

El este încredinţat că „în vremi de pace“, prin muncă unită şi rodnică, va dezvolta şi mai mult cuceririle de pînă acum, făurindu-şi o viaţă mai bună şi mai fericită.

Campania agricolă de primăvară

Incepe curînd bătălia pentru o recoltă bogată pe anul 1957. Pămîntul îşi aşteaptă semănatorii, muncitorii agricoli, care să-i răpească roade şi mai îmbelşugate de cît pînă acum. E drept; şi anul trecut, deşi vremea nu a fost prielnică, ţăranii muncitori au muncit cu spor şi munca lor a fost răsplătită prin ceea ce au cules de pe ogoare. Cu toate acestea au mai fost şi unele rămîneri în urmă prin neaplicarea pretutindeni a mijloacelor celor mai înaintate de cultivare a pămîntului. Pămîntul e darnic, dar el şi cere de la om să-l îngrijească cu toată dragostea. Şi grija aceasta nu trebuie să se mărginească la a munci „aşa cum am apucat din bătrîni“, ci trebuie să fie o muncă, în care să se ţină seamă de metodele cele mai bune. Sînt ţărani muncitori, care aplicînd aceste metode, au obţinut recolte de 2—3 ori mai mari decît cele „obişnuite“. Experienţa acestor fruntaşi ai recoltelor bogate trebuie cunoscută şi folosită de toţi ţăranii muncitori.

Intre aceste mijloace sînt de amintit: lucrarea pămîntului şi îngrijirea culturilor cu maşini agricole, menţinerea în pămînt a apei provenite din topirea zăpezii, grăparea la timp a sămănăturilor şi arăturilor de toamnă, aratul după regulile agrotehnice, folosirea îngrăşămintelor naturale şi îngrăşămintelor chimice, semănarea de sămînţă selecţionată şi tratată, semănatul la porumb şi cartofi în cuiburi dispuse în pătrat, prăşitul şi plivitul ori de cîte ori e nevoie, ş.a. Aplicarea acestor mijloace, după posibilităţi, a adus şi aduce sporuri însemnate la toate recoltele. Căci, alături de grîu, e nevoie şi de o bogată recoltă de porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, in, cînepă, legume etc.

Campania agricolă de primăvară nu e numai bătălia recoltelor bogate, ea e şi bătălia pentru ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor. O recoltă bogată înseamnă materii prime pentru industria noastră şi deci înmulţirea produselor de larg consum. O recoltă bogată înseamnă mai multă pîine, mai mult zahăr, mai multă carne pentru oamenii muncii de la oraşe şi sate, pentru elevii şi studenţii din şcoli, pentru soldaţii din cazărmi, pentru copiii din creşe şi cămine, pentru bolnavii din spitale, etc. O recoltă bogată înseamnă întărirea patriei noastre şi bunăstarea tuturor.

Nu ne îndoim că credincioşii noştri, muncitori pe ogoare, vor munci cu toată priceperea şi rîvna pentru sporirea producţiei agricole, împlinind astfel porunca lui Dumnezeu: „stăpîniţi pămîntul” şi porunca vieţii, porunca patriei: cît mai multe produse pentru o viaţă mai îmbelşugată, pentru un trai mai bun.

Iscusința citítului

Unul dintre înțelepții noștri cronicari a spus între altele: „cititul este o iscusită zăbavă". Stăruind cu gîndul mai cu dinadinsul asupra acestei ziceri, mi-am dat seama că ea cuprinde un mare adevăr.

A citi nu însemnează să urmărești rîndurile cu privirea ochilor, iar cu gîndul să te duci la treburile care te așteaptă, la supărările ori la bucuriile vieții. De asemenea nu însemnează că citești, dacă după ce ai răsfoit cîteva pagini, te trezești cu mintea furată de frămîntări care nu au nimic de a face cu cartea începută. De te întrebi ce citeai, habar n-ai; nu mai știi pînă unde ai ajuns și n-ai nici un chef să mergi mai departe cu cititul. Urmărirea rîndurilor numai din ochi este pierdere zadarnică de vreme; așa ceva poate mulțumi numai dorința ambițioasă de a te afla în treabă, de a te număra printre aceia care au citit o anumită carte la modă.

Cititul cere mai mult decît o aruncătură de ochi peste sau printre rînduri. Adevăratul citit este o împreună lucrare între cel ce citește și cel care a scris cartea. Urzitorul cărții cere cititorului ei multă băgare de seamă, o potrivită stare a cugetului.

Pentru a citi cu folos, îți trebuie pricepere de a păși pe o cale potrivită, o anumită îndemînare: *iscusința de a citi.*

Cel ce vrea să deprindă o astfel de iscusință, trebuie să urmeze sfatul unui înțelept, care zice: „Citiți încet". A citi încet, înseamnă a citi rar, liniștit și fără grabă. Cititul cu zăbavă este o chestie de voință, de obișnuință. Numai cititul încet și cu băgare de seamă ne poate aduce bucurii și mulțumire deplină.

De multe ori e bine ca atunci cînd citești, să-ți faci notițe sau să faci unele sublinieri ușoare. Nu sînt la locul lor sublinierile apăsate sau alte feluri de a batjocori cartea. Ele arată lipsă de gust, de cuviință și de respect față de carte, mai ales atunci cînd sînt făcute pe cărți străine.

Iscusința cititului stă și în a citi fără prea mari întreruperi. Cititul cu băgare de seamă ne adîncește într-o stare sufletească nouă, în lumea cărții pe care o citim. Orice întrerupere prea îndelungată taie firul legăturii cu această lume și este greu să înodăm din nou acest fir. Din această pricină, de îndată ce am început să citim o carte, este bine să nu zăbovim prea mult cu sfîrșitul citirii ei.

Una dintre tainele cititului cu folos este și aceea de a ști cînd și în ce împrejurări să citești. Unii obișnuiesc să citească oricînd, oriunde și în orice împrejurări. Un astfel de obicei nu poate da rezultate bune

Nu este bine să citim într-un loc lipsit de liniște, printre persoane care vorbesc și se frămîntă, fiindcă o astfel de împrejurare ne îndepărtează luarea aminte de la ceea ce citim. Un pictor de seamă a zugrăvit între altele o stare minunată, căreia i-a zis: „Citirea Bibliei". El înfățișează o familie întreagă adîncită în citirea Sfintei Scripturi. Fața tuturor celor ce alcătuiesc această familie, arată din plin cum și-au adunat toate puterile și cum întreaga lor ființă e aplecată asupra Cărții Cărților.

De asemenea, e bine să ne însușim deprinderea de a citi regulat, de a citi zilnic. O astfel de obișnuință întărește în noi gustul cititului și înlătură totodată primejdia întreruperii prea mari a citirii. In privința folosului pe care ni-l aduce această deprindere, sînt foarte mult grăitoare versurile următoare:

„Cînd citești din cărticică
Zilnic cîte o bucățică
Multe poți tu învăța
Intr-un an din viața ta".

Firește, pe lîngă aceste reguli potrivite citirii oricărei cărți, mai sînt o seamă întreagă de alte îndrumări potrivite cu felul fiecărei cărți în parte. Intr-un fel trebuie să citești o poezie, în alt fel trebuie să citești o poveste și iarăși în alt fel trebuie să citești o piesă de teatru sau o carte de știință.

Dar pentruca cititul să fie cu folos, trebuie să știi să-ți alegi cartea necesară și potrivită, cartea bună. O carte rea îți otrăvește și îți strică sufletul, îți strîmbă felul de a vedea viața și de a păși pe făgașul ei. Dimpotrivă, o carte bună îți luminează mintea, îți încălzește inima și îți mișcă voința pentru înfăptuiri folositoare obștei întregi în care trăiești.

Pentru creștin, este necesară și folositoare în primul rînd citirea cărților de îndrumare și de zidire sufletească, în vederea dobîndirii mîntuirii și fericirii veșnice. Intre acestea, locul întîi îl ține Biblia sau Sfînta Scriptură. Căci Biblia cuprinde cea mai curată și mai înaltă învățătură religioasă și morală, adică o învățătură care ne îndrumează pe drumul adevăratei legături dintre Dumnezu și om și al săvîrșirii faptelor plăcute Lui. Biblia stă neasemănat mai presus decît toate cărțile sfinte ale celorlalte religii și este și rămîne Cartea Cărților. De aceea, citirea ei este de folos creștinului în orice privință.

Dar dacă citirea oricărei cărți cere o oarecare iscusință, atunci cu atît mai mult cere acest lucru citirea Bibliei. Pe lîngă cele arătate în legătură cu iscusința necesară citirii oricărei cărți, celui ce citește Sf. Scriptură i se mai cere să alerge cu sete duhovnicească spre izvoarele ei, ca cerbul spre izvoarele apelor. La această sete de lumină, trebuie să se adauge citirea cu evlavie, cu iubire de adevăr și cu dreaptă pricepere.

După cum spune un predicator vestit, Sf. Scriptură poate fi asemănată cu o farmacie, în care totul are preț și poate fi de folos. Dar dacă un bolnav, necunoscînd felurimea și puterea tămăduitoare a leacurilor, își alege pe nimerite vreun leac nepotrivit și îl folosește fără sfat priceput, în loc de a se vindeca de boală, se poate întîmpla să-și primejduiască sănătatea; tot așa dacă creștinul citește slova Sf. Scripturi fără priceperea trebuitoare, poate să alunece pe povîrnișul unor înțelegeri greșite, pe care dacă le urmează, își primejduiește mîntuirea sufletului.

După cum numai cei pricepuți în meșteșugul doftoricesc al farmaciei pot să aleagă leacul cel mai potrivit și cel mai sigur pentru fiecare bolnav în suferință, tot așa și Sfînta Scriptură numai Biserica învățătoare poate s-o propovăduiască și să o explice prin preoții săi luminați, cărora li s-a încredințat povățuirea sufletelor spre limanul mîntuirii. De aceea, creștinul care citește Sfînta Scriptură, trebuie să ceară sprijinul și îndrumarea Bisericii și a preoților.

Prof. C. SIRBU

Cum văd unificarea bisericească din anul 1948

O mare sărbătoare

Credinciosul revenit Ivanuș Dumitru din Orlat (Sibiu), dă grai bucuriei de a fi una în legea ortodoxa cu frații sai, zicind:

Unirea bisericească din anul 1948 a fost o mare sărbătoare pentru noi credincioșii din Orlat. Bucuria întoarcerii noastre la Biserica Ortodoxă a fost și bucuria fraților Ortodocși cari de mult au dorit-o și au așteptat-o. Sînt fericit că în calitatea mea de cantor și la vîrsta de 80 de ani, am ajuns să mă vad întors la legea noastră ortodoxă și laolaltă cu toți frații în duh către Milostivul Dumnezeu să mă rog ca totdeauna să rămînem cu bunul nostru păstor preotul nostru care ne-a înfrățit, spre binele sf. noastre biserici ortodoxe și în credința noastră ortodoxă în vecii vecilor.

S-a alungat vrajba

Credinciosul Rău Ilie din Orlat (Sibiu), scrie despre unificarea bisericească următoarele:

Unirea bisericilor făcută în anul 1948 era așteptată și chiar dorită de toți credincioșii din Orlat. Unirea, mai bine zis întoarcerea noastră la Biserica Ortodoxă, a fost cel mai însemnat act în viața noastră a romînilor creștini, pentru că numai așa s-au putut alunga vrajba și neînțelegerea dintre noi; cum Mîntuitorul a zis una să fim și noi dorim să fim cu toții în credința noastră ortodoxă.

Nu mai e nici o deosebire

Credinciosul revenit Ioan Marcu din Tilișca (Sibiu), ne scrie cum se simte în biserica ortodoxă:

„Sînt foarte mulțumit de felul cum am fost primit între credincioșii vechi ortodocși. Mi s-a dat strană de frunte în Biserica veche ortodoxă.

Sînt om bătrîn, merg în fiecare zi la Sfînta Biserică veche ortodoxă, în care se slujește în toate zilele de sărbătoare, iar în cea revenită merg foarte rar. Dar ori în una ori în cealaltă este acum aceeaș slujbă, aceeași rînduială, așa că nu mai este nici o deosebire între frați. Acest lucru ne bucură pe toți".

Se împlinește voia lui Dumnezeu

Credinciosul revenit Ioan Dumitru din comuna Sadu (Sibiu), scrie în legătură cu reîntregirea bisericească din Ardeal următoarele:

Sînt cît se poate de mulțumit că m-a învrednicit Dumnezeu să văd înfăptuită reîntregirea bisericească din 1948. Prin aceasta s-a făcut un act de dreptate, pentrucă noi știm cît a suferit Popa Tunsu și alții că au fost forțați să treacă la catolicism. Poporul însă tot ortodox a rămas, așa că purtau degeaba numele de catolici. Acum cel puțin și-au luat iarăși numele pe cum le e credința. Dar e bine că s-au unit bisericile și din motivul că se prea jucau oamenii cu credința sau mai bine zis cu trecerea de la o biserică la alta din orice pricină de nimic.

Mai ales însă socotesc că e foarte bună această reunire și pentrucă împlinește voia lui Dumnezeu de a fi cu toții una, o turmă și un păstor, dar această unire în credință întărește și unirea noastră sufletească, ca popor și ca națiune în fața tuturor greutăților.

Din toate aceste motive și altele, care s-ar mai putea spune, socotesc reîntregirea bisericilor romînești ca lucrul cel mai bun care s-a făcut în timpul din urmă în privința religiei noastre.

FIUL RISIPITOR

Intoarcerea la Tatăl:

Inainte de a începe Postul Paştilor, Sfînta noastră Biserică ne pune în faţă pilda fiului risipitor (Lc. 15, 11—32). Cine nu cunoaşte această minunată pildă, în care Mîntuitorul ne descopere bunătatea şi dragostea cea fără de margini a Tatălui nostru celui din ceruri şi roada căinţei? Şi cine nu ştie tîlcul ei? — Că adică fiul risipitor e fiecare creştin, care a primit de la Tatăl nostru multe daruri: sănătate, înţelepciune, bunătăţi sufleteşti şi trupeşti. Aceste daruri însă nu le-a folosit după voia Tatălui, ci le-a risipit întru păcate şi fărădelegi. Şi iată, Tatăl cel plin de dragoste, ne aşteaptă, ne cheamă. E destul să ne pară rău de păcatele noastre, să zicem: „Tată greşit-am... şi nu mai sînt vrednic a mă numi fiul Tău" (Lc. 15, 21), ca Dumnezeu să ne ierte. E destul să ne îndreptăm viaţa, ca Dumnezeu să ne primească iarăşi în braţele Lui părinteşti. Şi mare bucurie se face în cer pentru un păcătos ce se pocăieşte (Lc. 15, 7).

Cum vremea postului este vreme de pocăinţă, Biserica ne cheamă să venim la scaunul mărturisirii, să mărturisim în taina Sfintei Spovedanii lui Dumnezeu părerea noastră de rău pentru păcatele săvîrşite şi să ne îndreptăm, luptînd — cu ajutorul Domnului — să nu mai fim robi păcatului, ci să vieţuim ca nişte fii prea iubiţi a lui Dumnezeu. Atunci se va bucura sufletul nostru şi se vor bucura toţi îngerii şi sfinţii din ceruri!

Intoarcerea acasă:

Nu trebuie să uităm însă, că Tatăl aştepta acasă pe fiul, plecat departe. El a plecat de la casa Tatălui cu toată avuţia, ce i s-a dat. A petrecut departe de casa tatălui, risipindu-şi avuţia. El s-a întors acasă şi aci a găsit pe tatăl. Iar după împăcare, el a rămas în casa tatălui, ca un fiu prea iubit. Şi lucrul acesta îşi are tîlcul său.

Pe Dumnezeu îl găseşti în „casa" Lui. Care este „casa Tatălui"? Biserica. O spune Mîntuitorul, cînd era de 12 ani: „In casa Tatălui Meu mi se cade să fiu" (Lc. 2, 49). Ne-o spune şi înainte de a merge spre jertfa de pe cruce: „Casa Mea (a lui Dumnezeu), casă de rugăciuni este". (Lc. 19, 46; Mt. 21, 13). E casa, în care Tatăl petrece cu noi (Exod 25, 8).

Credinciosul, care stă în casa Tatălui, e ca un fiu, care se bucură că e împreună cu Tatăl şi cu fraţii săi. In casa Tatălui el primeşte toate darurile: acolo este botezat şi miruit, acolo primeşte învăţătura şi îndrumarea cea adevărată, acolo cîntă laudă lui Dumnezeu împreună cu îngerii şi cu sfinţii, acolo se înalţă pe aripile rugăciunii, acolo se împărtăşeşte cu trupul şi sîngele Domnului, acolo i se binecuvintează căsnicia, acolo i se vindecă boalele trupeşti şi sufleteşti, acolo el este împreună cu fraţii lui părtaş la toate bunătăţile cereşti. O, ce plăcut este şi ce fericire să stai în casa Tatălui, în Biserica Domnului, să fii cît mai aproape de Tatăl şi de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos!

Ispita vine însă şi grăieşte: de ce n-ai pleca de-acasă? de ce n-ai trăi singur după capul tău, după priceperea ta, nu după rînduiala din casa Tatălui? Nu vezi că fratele tău te priveşte cu pizmă?! Şi creştinul se îndepărtează de biserică. Pleacă. Ajunge să vieţuiască „întru dezmierdări". (Lc. 15, 13). Adică părăseşte „învăţătura cea sănătoasă" a bisericii şi primeşte învăţături sectare, îşi alege „învăţători după poftele lui", care îi „gîdilă auzul" şi îi fac plăcere. Aşa îşi „întoarce auzul de la adevăr şi se abate spre basme", spre învăţături scornite de propoveduitori mincinoşi, de „prooroci" falşi, „care învaţă totdeauna şi nu pot ajunge niciodată la cunoaşterea adevărului". (II Timotei 3, 7; 4, 3—4). Fiecare învaţă după priceperea lui şi după bunăplăcerea lui, aşa că sînt sute de bisericuţe. Cine ar putea crede că Tatăl este în toate aceste bisericuţe, care se ceartă una cu alta? Ei aleargă să pescuiască suflete şi să le scoată din casa Tatălui. Vai, de cel ce se lasă amăgit de făgăduinţele lor, de prefăcuta dulceaţă a limbii lor, de propoveduirea lor rătăcită! Acela, îndepărtîndu-se de biserică, se îndepărtează de Tatăl şi pierde toate darurile ce le avea în casa Tatălui. Jalnică şi vrednică de plîns stare! Şi cu atît mai vrednică de plîns, cu cît mîndria îl face să se socotească „sfînt" şi „mîntuit", cînd de fapt el este pe cărări rătăcite!

Acestuia îi strigă Tatăl: „întoarce-te acasă, vino la casa părintească". Lui îi strigă credincioşii toţi prin proorocul: „VENIŢI SĂ NE SUIM LA CASA DOMNULUI, CA SA NE INVEŢE CAILE LUI ŞI SA UMBLAM PE CARARILE LUI" (Is. 2, 3). Oare nu-ţi vei da seama, frate creştine, cît de lipsit eşti de darurile ce le aveai în casa Tatălui? Nu vezi cum ai pierdut toate bunătăţile cele duhovniceşti? Şi nu te vei hotărî, ca fiul risipitor, să lapezi „roşcovele" învăţăturilor sectare şi să te întorci la casa Tatălui, unde toţi primesc „pîinea" învăţăturii cei adevărate. (Lc. 15, 16—17)? — Nu mai umbla din bisericuţă în bisericuţă, de la un stăpîn la altul, de la un prooroc la altul, cînd Tatăl te aşteaptă în casa Lui! Vino, cereţi iertare în taina Sf. Spovedanii, şi Tatăl te va face părtaş la masa Sa, te va împărtăşi şi cu trupul şi sîngele Fiului Său! Şi bucurie mare va fi în cer şi în casa Tatălui. Bucurie mare va fi şi în inima ta, că te-ai întors acasă.

Aş vrea să te aud grăind cu psalmistul: „Bucuratu-m-am cînd mi s-a zis: să mergem în casa Domnului!" (Ps. 121, 2).

Da, am păcătuit, nevrednici ne-am făcut; ne-am îndepărtat de rînduielile bisericii şi de voia Tatălui. Dar Tatăl ne cheamă la El, ne cheamă să venim la casa Lui, la biserica Lui cea sfîntă. Să răspundem la această chemare şi să ne întoarcem acasă, să petrecem de acum înainte în casa Domnului. N-ai vrea şi tu, frate creştine, să grăeşti, bucurîndu-te cu toţi fraţii tăi: „Iată picioarele noastre păşesc pragurile tale", casă sfîntă a Tatălui? (Ps. 121, 2).

Atunci se va împlini cuvîntul, care zice: „Iată, acum binecuvîntaţi pe Domnul, toate slugile Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru! Ridicaţi şi noaptea mîinile spre locaşul cel sfînt şi binecuvîntaţi pe Domnul!

Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi-L, slugile Domnului, care staţi în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru! Lăudaţi pe Domnul că este bun! Daţi mărire numelui Lui, că este bun!" (Ps. 133, 1—2; 134, 1—3). Că El a şters fărădelegile noastre şi ne-a umplut iarăşi de bunătăţi! De aceea, de acum, pururea cu Domnul vom fi, în casa Lui cea sfîntă îl vom preamări.

Reîntregirea bisericească:

O mare bucurie a cuprins inimile noastre cînd fraţii din „strana stîngă" s-au întors la casa părintească. Ei au fost fii ai Bisericii ortodoxe romîne. In sufletul lor ei au rămas fii ai acestei Biserici. Ei nu s-au rătăcit de la credinţa strămoşească, şi a strămoşilor noştri. Avem aceleaşi sf. Liturghii, aceleaşi slujbe, aceiaşi rînduială a posturilor, aceleaşi obiceiuri creştineşti. Ei trăiau în aceiaşi credinţă ca şi fraţii lor ortodocşi. Nu-i despărţea nimic unii de alţii. Numai atît că unii erau sub ascultarea unui episcop, alţii sub ascultarea altui episcop. Incolo în toate erau una. Cum ar fi un sat, împărţit cu sila, sub două stăpîniri deosebite. Dar oamenii din cele două părţi ale satului trăiesc mai departe în vechile lor rînduieli. Ce rost avea despărţirea aceasta? — Ca să ne înjumătăţească puterile şi să ne facă a ne certa pentru nimicuri. In 1948 preoţii şi credincioşii din „strana stîngă" s-au înfrăţit pentru totdeauna cu preoţii şi credincioşii ortodocşi romîni. Mare şi negrăită a fost bucuria acestei reunificări a fraţilor, care sufleteşte una au fost întotdeauna!

Acum îşi dau seama şi mai bine că nici o deosebire nu este între ei. Slujesc împreună aceleaşi sfinte slujbe, se împreună în aceleaşi tradiţii strămoşeşti. Deosebirea este că acum nu mai sînt despărţiţi, ci toţi merg la aceiaşi biserică, au acelaşi preot, acelaş altar. Sînt toţi la un loc. Şi ce bine e cînd fraţii sînt împreună! Dumnezeu trimite binecuvîntări peste casa aceia! Se bucură Mîntuitorul de această unitate, se bucură Biserica Lui cea sfîntă, se bucură toţi romînii credincioşi. Că mare bucurie este în cer şi pe pămînt cînd între credincioşi stăpîneşte dragostea.

Să întărim mereu această dragoste frăţească spre lauda lui Dumnezeu, spre mărirea Bisericii şi spre binele poporului romîn.

Părintele NICOLAE

„Cu o gură şi cu o inimă..."

Unirea şi dezbinarea sînt două stări tot aşa de streine una de alta ca şi lumina de întuneric, binele de rău, sănătatea de boală, dragostea de ură şi pacea de război.

Poporul romîn a cunoscut din propria sa încercare, mai cu osebire aici în Ardeal, unde duce dezbinarea între fraţi. Deaceea, bunii credincioşi ,nu s-au bucurat de vrajbă şi n-au încurajat, pe cît le-a fost în putinţă, anumite planuri streine de sufletul şi credinţa strămoşească. In virtutea unei sănătoase tradiţii şi-au păstrat obiceiul, credinţa şi dorinţa de-a fi toţi fraţii laolaltă.

Era cum se poate mai nefiresc într-un sat romînesc să vezi în dumineci şi sărbători, pornind spre biserică, oameni din aceeaşi familie, iar cînd ajungeau în dreptul bisericii „unite" unul de al casei să se desfacă de grup şi să între, iar ceilalţi mergeau la biserica ortodoxă.

Cei care osteneau o săptămînă pe aceeaşi brazdă, cei cari peste tot împreună trudeau şi împreună stăteau, oare era folositor lor şi neamului să se despartă tocmai în ceasul de rugăciune? Cei cari porneau de-acasă cu gîndul curat ca să-L preamărească pe Dumnezeu, „cu o gură şi cu o inimă", de multe ori, reîntorşi de la cele două biserici, ajungeau şi la discuţii searbede — mai în glumă, mai în serios — cari numai folos nu aduceau pe urma dezbinării religioase.

Continuare în pag. 4

Lot și femeia lui

Ți-am scris, iubite cititor, că cea dintîi treaptă a urcușului moral este lepădarea de păcat. Dar odată ajunși pe această treaptă trebuie să luăm aminte să nu cădem iarăși în păcat, sau cum zice ap. Pavel: „Cînd stai ia aminte să nu cazi". De aceea să pășim mai departe și să vedem ce așteaptă Dumnezeu de la noi? Pentru aceasta e bine să ne aducem aminte de drumul lui Lot și al femeii sale, cînd au ieșit, la porunca lui Dumnezeu, din Sodoma și Gomora, cele pline de fărădelegi.

Pățania lui Lot:

Lot era nepotul patriarhului Avraam. Amîndoi au ieșit din Mesopotania și s-au așezat în Canaan, precum le-a poruncit Dumnezeu. De la o vreme s-au despărțit. Avraam a rămas în pămîntul Canaan, iar Lot s-a dus în pămîntul Sodomei și al Gomorei, lîngă Iordan. Oamenii din acest ținut erau răi și Dumnezeu a hotărît să-i pedepsească. Doi îngeri au vestit pe Lot despre aceasta și, în zorii zilei, îl grăbeau zicînd: „Scoală, ia-ți femeia și pe cele două fete ale tale și ieși ca să nu piei și tu pentru nedreptățile cetății". Dar fiindcă el zăbovia, îngerii, din mila lui Dumnezeu, l-au apucat de mînă pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui. Și scoțîndu-l afară, unul din ei a zis: „Mîntuiește-ți sufletul tău. Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în cîmp, ci fugi la munte, ca să nu piei cu ei. Și Lot așa a făcut... Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi și s-a făcut stîlp de sare" (Facere 19, 15—26).

Înțelesul acestei întîmplări:

Ce învățăm din această întîmplare biblică, pentru urcușul nostru moral?

Ea ne arată că nu este destul să te lapezi de făptuirea păcatului, ci trebuie să fugi și de tot prilejul ce te duce la păcat. Aceasta este a doua treaptă a urcușului moral: ieșirea din toate acele prilejuri care ne duc spre păcat, să rupă legăturile sufletului de tot ce îl împinge spre păcat.

Două porunci a primit Lot, cînd i-a zis îngerul să iasă din Sodoma. Să nu te uiți înapoi nici să te oprești în cîmp..." Cum se tîlcuiesc acestea? Lot avea multe legături cu Sodoma. Acolo îi rămăsese o parte din rudenii, din vite și din avutul său. Acestea îl îndemnau să se întoarcă înapoi,, măcar cu privirea să vadă ce se alege de ele. Dar Dumnezeu i-a zis: „Să nu te întorci înapoi, nici să te oprești în cîmp"... Așa a făcut Lot. El nu s-a oprit, nici nu a privit înapoi. S-a lăsat condus de îngerul lui Dumnezeu, a trecut peste cîmpul amintirilor și ispitelor la păcat și s-a dus în ținutul liniștit. Așa s-a mîntuit el și fiicele sale. Dar nu tot așa a făcut femeia sa. Impinsă de curiozitate, a privit înapoi să mai vadă odată cele lăsate în urmă, și îndată s-a făcut stîlp de sare.

Ea nu s-a lăsat condusă de îngerul lui Dumnezeu și nu s-a desprins cu totul de prilejurile care duc la păcat. N-a urcat pe treapta doua a urcușului moral. Deși departe cu trupul de Sodoma, mintea ei nu era slobodă de amintirea păcatelor și gîndul nu-i era îndreptat spre ținta, la care avea scăpare.

Așa dar, a doua treaptă pe muntele ce duce la desăvîrșirea creștină este desprinderea din cîmpul prilejurilor ce ne duc spre păcat, îndreptarea privirii și a ființei noastre spre săvîrșirea binelui și încredințarea noastră în purtarea de grije a lui Dumnezeu.

Să alergăm spre ținta spre care ne-a chemat Dumnezeu, urmînd lui Lot, iar nu femeii lui!

Dezbinare și unire.

Vreme de peste 200 ani împăratul de la Viena și grofii din Ardeal au ținut pe romînii ardeleni despărțiți în două biserici. Despărțirea aceasta era un păcat împotriva rugăciunii Mîntuitorului: „ca toți să fim una". Ea era o greșală și împotriva unității poporului romîn.

De aceea — la plinirea vremii — îngerul Domnului a venit și ne-a chemat afară din „țara dezbinării" și ne-a adus să fim iarăși una în Biserica moșilor și strămoșilor noștri, să trăim iarăși ca frații în casa părintească. Dezbinarea e acum în urmă, iar unirea frățească o trăim plini de bucurie și vrem s-o întărim în viitor. Dezbirea e ca o amintire neplăcută, pe cînd unirea e lumina sufletelor noastre. De aceea să nu ne lăsăm ispitiți de cei ce vor să privim în urmă ca femeia lui Lot, ci să privim mereu înainte, ca Lot și familia lui, spre unitatea, pe care am cîștigat-o din nou. Să împlinim voia lui Dumnezeu: care vrea să fim mereu una. Așa vom păși cu toții pe o nouă treaptă a desăvîrșirii creștine: treapta unității în credința cea adevărată și în fapta cea bună.

Părintele VASILE

„Cu o gură și cu o inimă..."

Urmare din pag. 3

Poporul însuși își da seama că starea de deschilinire între frați nu-i prieste și e nefirească. Deaceea, cînd se întîmpla ca unul din preoții celor două biserici „unită" și ortodoxă să lipsească de la slujbă, fiind plecat la „cercul preoțesc" sau în altă parte, poporul credincios se unea pe același drum, indiferent că erau gr. catolici sau ortodocși și întrau cu toți în aceeași biserică, la sf. slujbă. Pentru ei încă nu ajunsese dezbinarea în stare de a-i face să se reîntoarcă din drum. Ei știau că slujba e la fel, posturile și rugăciunile la fel, cîntarea și sărbătorile așișderea. Și pentru două cuvinte „spirit" sau „duh", „îndurare" sau „miluește", nu se lipseau bucuros de bună mireasma Sf. Liturghii, cu îndemnul „să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim".

De aceea, nu m-a mirat faptul, că pe cînd eram student teolog la Sibiu atîția credincioși, pe atunci gr. catolici, îmi ziceau: „Domnule teolog, hai preot la noi în sat și ne facem cu toții una și facem și o biserică nouă".

Mi-amintesc — printre altele — cu cîtă mîhnire se întreba odată, venind din zbuciumatul Bălgrad spre sat, „tetea" Gheorghe, bătrînul crîsnic al bisericii unite, Dumnezeu să-l odihnească — un iscusit vindecător de fracturi: „De ce a trăbuit oare să facă bătrînii noștri două biserici în sat, și să nu fim în stare să le îngrijim pe amîndouă? Oare nu era mai cu cale să avem una ca lumea, frumoasă de să-ți fie mai mare dragul s-o privești pe cheia la deal"?!

Și văd și astăzi că avea mare dreptate!

Atîtea sate romînești și-au împărțit în două inima, osteneala și jertfa. Și în loc să vezi în atîtea părți cîte-o biserică încăpătoare și bine întreținută, întîlneai două sărăcuțe, cari ne mai grăiesc și acum despre vremea cînd frații au fost puși de stăpînitorii străini să se războiască întreolaltă.

Cooperativa agricolă de producție

Ce rămîne în gospodăria parsonală a cooperatorului

Statutul-model prevede că fiecărui membru cooperator cu familia sa îi rămîn 20—30 ari de teren pentru grădină sau livadă, în afară de terenul ocupat de casă, construcții gospodărești și curte. De asemenea are dreptul sa-și rețina și să aibă în proprietate personală casa de locuit, construcțiile gospodarești, inventarul mărunt pentru lucrarea lotului personal, o vacă sau o bivoliță, 2 capete de tineret bovin pînă la 2 ani, o scroafă cu purcei, 3 porci, 10 oi și capre împreună, 20 stupi, un număr nelimitat de păsări și iepuri de casă. Toate acestea sînt bunuri personale ale cooperatorului.

In raioanele și comunele unde creșterea animalelor este ocupația principală a gospodăriilor, adunarea generală poate hotărî că membrii cooperativei au dreptul să țină pe lîngă casă un număr mai mare de animale, așa cum prevede statutul-model.

Potrivit statutului model pot deveni membrii ai cooperativei țărani și alți oameni ai muncii care nu exploatează muncă străină și care vor participa la muncă în cooperativă, indiferent de sex, naționalitate, dacă sînt sau nu proprietari de pămînt și care au împlînit vîrsta de 18 ani. La intrarea în cooperativă fiecare familie depune o taxă de 25 lei, care se varsă în fondul indivizibil al cooperativei.

Intrînd în cooperativa agricolă de producție țăranul muncitor începe o viață cu totul nouă: aici, ca adevărat stăpîn, își spune cuvîntul în toate treburile cooperativei, el are dreptul să aleagă și să fie ales în conducerea cooperativei, să se bucure de toate avantajele oferite de cooperativă și de cele acordate de stat: să dispună pe deplin de veniturile pe care el le obține în cooperativă.

In cooperativele agricole de producție pot fi primiți și foștii chiaburi; ei nu vor avea însă dreptul să fie aleși în organele de conducere ale cooperativei în primii ani de la înscriere. In acest răgaz de timp se va vedea cum se comportă ei, dacă sînt hotărîți să muncească și să apere interesele cooperativei.

Țăranii muncitori membri ai cooperativei au datoria să dea dovadă în această privintă de multă atentie.

Constatarea de odinioară a Psalmistului „cît e de bine și cît e de frumos să locuiască frații în unire... că unde-i unire, Domnul trimite viață și binecuvîntări nesfîrșite" (Ps. 132, 1, 3), rămîne adevărată pînă la sfîrșitul veacurilor, așa cum bună rămîne lumina față de întuneric și dragostea față de răutate.

Să binecuvîntăm vremea lăsată de Dumnezeu, care a dat prilej fraților să-și întindă iarăși mîna și să fie laolaltă. „Dragostea care toate le crede, pe toate le nădăjduiește", să fie cheagul statornic al unirii sufletești între toți credincioșii noștrii și „toți cu o gură și cu o inimă să preamărim pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos".

Preotul NICHIFOR TODOR

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 105 SIBIU, 15 Martie 1957 Nr. 11—12

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Răscoalele din 1907

In februarie-martie anul acesta s-au împlinit 50 de ani de cînd flacăra răscoalelor ţărăneşti s-a aprins în nordul Moldovei şi s-a lăţit peste întreg trupul ţării romîneşti de atunci.

La începutul anului 1907, în toată primăvara şi vara acelui an, ţărănimea flămînzită s-a sculat ca unul, a pus mîna pe topoare şi furci şi a încercat să cîştige cu forţa ceiace i-se refuzase prin bună voie, adică pămînt şi tratament omenos.

Cauzele acestei răscoale trebuiesc căutate în suferinţa ţărănimii, în desnădejdea ei din cauza sărăciei, a silniciei şi datorită nedreptei împărţiri a pămîntului.

Era în timpul cînd un mic număr de boieri, moşieri şi arendaşi, duceau o viaţă de lux şi huzur prin împilarea a cinci milioane de ţărani. Pentru a arăta inegalitatea ce exista şi gradul de sărăcie al ţărănimii e destul să amintesc că 4171 mari proprietari aveau 3.787.192 hectare pămînt, pe cînd 1.015.302 ţărani stăpîneau numai 3.319.695 hectare.

Peste un milion de ţărani stăpîneau deci mai puţin pămînt decît cîteva mii de mari proprietari.

Starea aceasta silea pe ţărani să ia cu arendă sau dijmă loturi de pămînt de la marii proprietari, ca astfel să poată înnoda de la o zi la alta chinuitul lor trai. Boierii căutau să ia cît mai mult, iar arendaşii — oameni lipsiţi de suflet — profitau de situaţia grea a ţăranului, storcîndu-i cît mai mari arenzi. Astfel un jugăr de pămînt arendat de la boier cu 20 lei, arendaşul trecîndu-l în seama ţăranului îi urca arenda la 60—80 lei.

Pentru pămîntul luat în dijmă ţăranul trebuia să dea una din două părţi din recoltă, plus 10—20 zile de clacă pentru fiecare jugăr de pămînt. Aşa că ţăranul lucra toată vara pe moşia boierului pentru clacă, în timp ce familia sa, soţia şi copiii, lucrau pămîntul luat în dijmă ca să poată da toamna partea ce revenea boierului, rămînîndu-le astfel puţine bucate pentru ei. Ţăranii erau desbrăcaţi, rupţi şi flămînzi şi înglodaţi în datorii.

Situaţia aceasta era în toată ţara. Pretutindenea nemulţumirile din cauza sărăciei şi foamei aduse la desnădejde ţărănimea. De aceea răscoala începută în 15 februarie în comuna Flămînzi (Botoşani) s-a întins cu iuţeală mare peste partea de nord a Moldovei, s a coborît apoi la Iaşi, Roman, Bacău, a trecut în Muntenia luînd forme grave în judeţele R Sărat, Buzău, Prahova, Vlaşca, Teleorman, Olt, Dolj. — Ea a fost îndreptată atît contra arendaşilor cît şi contra boierimii. —

Cînd cererile cuviincioase ale ţăranilor au fost refuzate de arendaşi, boieri şi autorităţi, desnădejdea i-a împins la acte de distrugere.

Conacele şi moşiile boiereşti au fost incendiate şi distruse, oraşele erau luate cu asalt, o vîlvătaie a cuprins întreaga ţară de credeai că-i sfîrşitul lumii.

Mase de ţărani înnebuniţi de foame şi ură îşi purtau pe tăişul toporului întregul lor crez de viaţă.

„Vrem pămînt!“ era strigătul lor desnădăjduit. Şi ceice puteau să le dea acest pămînt, le-au trimis gloanţe în piept.

Sîngeroasa reprimare pe care guvernanţii liberali şi conservatori au făcut-o cu această ocazie, este o dovadă de netăgăduit de gradul de înstrăinare a clasei exploatatoare de ţărănimea muncitoare.

Peste 11.000 de ţărani seceraţi de mitraliere, au pecetluit cu preţul vieţii lor idealurile ţărănimii noastre: pămînt şi omenie.

La 50 de ani de la marea răscoală ţărănească, ne plecăm smeriţi fruntea în faţa celor ce au ştiut lupta şi muri cu demnitate pentru idealurile lor.

Aceste idealuri au fost împlinite în vremea noastră. Prin reforma agrară din 1945, pămîntul moşierilor a fost împărţit la ţărani. Asuprirea ţărănimii a luat sfîrşit. Pămîntul este al celor ce-l muncesc. In multe părţi ţăranii muncitori se unesc în întovărăşiri agricole, gospodării agricole colective, cooperative agricole de producţie, ca să lucreze pămîntul mai bine şi să ajungă la un trai mai bun. Cei de la 1907 nu şi-au dat viaţa în zadar: roadele jertfei lor se văd astăzi.

De aici răsare însă hotărîrea de a lupta, ca niciodată vremile acelea de asuprire să nu se mai întoarcă. Pămîntul nu va mai fi al moşierilor, ci este şi va rămîne pentru totdeauna al celor ce-l muncesc.

Dreptate şi pravilă

Un martor care a asistat la 1907 în satul Rădeni — Iaşi — la „anchetarea“ de către un maior, a plugarului Ştefan Furtună, veteran din Războiul Independenţei cu 5 decoraţii pe piept, descrie cum a fost bătut, batjocorit şi apoi ucis, acest erou de la Griviţa, împreună cu alţi ţărani.

— Maiorul: „Tu eşti capul răsculaţilor?“ Şi adresîndu-se vagmistrului: „să-i daţi bătaie şi să mi-l pişcaţi cu fierul roşu să afle şi el, că noi avem legi şi pravilă după care ne conducem, că nu-i nimeni de capul lui. Ce-aţi crezut voi, beţivanilor, că v-a venit timpul să necinstiţi numele ţării şi al Majestăţii Sale? Tîlhari ce sînteţi!“.

— Ţăranul Furtună: „Să fiu iertat, Domnule maior“, începu Furtună cu vorbă domoală, dar cu scînteeri de fulger în privire. „Noi ţăranii îndurăm jaful nemiloşilor ciocoi şi ne rămîn copiii goi şi flămînzi în puterea iernii. Muncim vara întreagă pe lanurile boiereşti, muncim ca nişte robi şi noi şi copiii, şi pe an ce trece, ne găsim tot mai înglodaţi în datorii, de-am ajuns să ne vindem şi icoanele plătind gloaba boierului. Ne-am tot plîns, ne-am tot tînguit . . . jalbă peste jalbă am trimis pînă şi la Măria Sa Vodă, dar auzitu-ne-a cineva? Datu-ne-a cineva dreptate? Or fi ele legi şi pravilă cum ziceţi Dumneavoastră, or fi... nu tăgăduieşte nimeni; dar pentru noi ţăranii cînd avem dreptate nu stă scris în pravilă, şi cînd stă scris în pravilă n-avem dreptate! Am îndurat toate, că de! noi ţăranii sîntem tari de vîrtute şi proşti la minte; tari, căci răbdăm răbdarea cînească şi proşti, că de n-am fi proşti, n-am şti răbda“.

— Maiorul: „De ce tocmai tu, care trebuia să dai exemplu de cinste şi cuminţenie, căci ţara ţi-a dat medalii pentru cinstea ta de militar... nu te-ai gîndit că prin purtarea ta, vei necinsti numele ţării şi al Majestăţii Sale?“

— Ţăranul Furtună: „Tocmai la asta nu m-am gîndit domnule maior şi nici nu am avut chip să mă gîndesc... Să fii cuprins din cap în picioare de medălii, să ţi se verse peste tine toată cinstea ţării şi a Măriei Sale, dacă eşti lihnit de foame.. geaba Vodă... geaba ţară!.. parcă medaliile ţin de foame?“

Maiorul, congestionat pînă la urechi, se simţea doborît de felul cum îi răspunse veteranul Furtună. Un val de mînie îi trecu din tălpi şi pînă în creştet, se repezi spre veteran, şi cu furie, îi smunceşte decoraţiile de pe sumanul zdrenţuit, aruncîndu-le în noroi. „Dacă nu ştii preţui, mizerabile, şi nu ştii cinsti decoraţiile

Continuare în pag. 4

Oameni ai păcii în Vechiul Testament

Pacea este năzuinţa tuturor oamenilor iubitori de un progres luminat. Credincioşii noştri găsesc îndemnuri pentru pace în Sf. Scriptură. Preocuparea de realizarea păcii însoţeşte mereu simţămintele personalităţilor biblice. Aceasta se poate vedea din cele mai vechi scrieri biblice, începînd cu Cartea Facerii şi cele imediat următoare ei. Astfel convins că pacea uşurează paşii vieţii şi întăreşte unitatea sufletească între oameni, patriarhul *Avraam* o introduce în toate relaţiile sale cu oamenii din vremea aceia. Că pacea şi buna înţelegere duce la cele mai frumoase biruinţi, aceasta era convingerea neclintită a patriarhului Avraam. Ştia el că pacea îl înfrumuseţează pe om, îl ridică, nu-l coboară. După ce a ajuns în Canaan, trebuind să se despartă de Lot, care, ca şi el, avea turme numeroase, şi ai căror slujitori s-au certat pentru locul de păşunat — îl lasă pe acela să-şi aleagă pămîntul, pe *care l-ar fi voit: „Să nu fie ceartă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi*, iată nu este oare tot pămîntul înaintea ta? Desparte-te dar de mine! *Şi de vei apuca tu la stînga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta , eu voi apuca la stînga*" (Fac. 13, 8—9).

Din înţelegerea pe care o are Avraam faţă de Lot se vădeşte a fi stăpînit de un cuget împăciuitor.

Un alt moment însemnat din viaţa lui Avraam, este întîlnirea cu regele Sodomei. Era după un război vijelios, în care Lot căzuse prizonier. La încheierea păcii şi pentru a cîştiga bunăvoinţa lui Avraam, regele, foarte curtenitor, îi îmbie o grămadă de bunuri rezultate din prada de război. „Nu", răspunse Avraam: *„Nu voi lua nimic din ale tale,* nici un fir de aţă, nici o curea de încălţăminte nu voi lua, ca să nu zici: „Eu am îmbogăţit pe Avraam". Nimic pentru mine..." (Gen. 14, 23—24).

Pentru asigurarea vieţii paşnice, Avraam a înlăturat, de la început, orice bănuială că ar rîvni la bunul altuia. Pacea a fost calea luminoasă a vieţii sale, iar pentru menţinerea ei Avraam era convins că se cer mîini curate. Avraam era fără îndoială o figură luminoasă în istoria păcii; un om care a căutat şi a împlinit pacea.

Un alt caz îl constituie cearta dintre *Esau şi Iacob*. Între aceşti doi bărbaţi clocotea o veche vrăjmăşie. Se pregătea o temeinică întîlnire armată între oamenii unuia şi oamenii celuilalt. De mult a zis Esau: „Se apropie zilele ca să ucid pe Iacob" (Gen. 27, 41). Văzînd Iacob pe Esau venind cu cei 400 de oşteni ai lui, a aruncat, departe de sine, orice armă, şi ridicîndu-şi mîinile, ca pentru rugăciune, a alergat spre Esau şi închinîndu-se de cîteva ori pînă la pămînt, l-a îmbrăţişat şi cuprinzîndu-i grumazul, l-a sărutat (Gen. 3, 3—4). Indată Esau şi Iacob s-au împăcat, nici unul nu mai are trebuinţă a fi protejat de puterea sa armată.

Bucuria ceriului i-a umbrit pe amîndoi, iar Dumnezeu le-a întins mîna pentru a-i izbăvi de relele războiului. Iubirea de pace a fost mai puternică decît braţul înarmat al celor 400 de bărbaţi şi astfel Iacob a lăsat să se desprindă adevărul că *există* o armă mult mai puternică decît sabia: dragostea şi bunăvoinţa.

Şi ce vom zice de blajinul Iosif, care a fost pizmuit, batjocorit, aruncat într-o fîntînă şi apoi vîndut de copiii lui Iacob, unor negustori. Ajuns la o înaltă dregătorie, în loc să răsplătească după merit cruzimea faţă de el, auzind că toţi fiii lui Iacob vin în Egipt, a înhămat caii la căruţa sa, a eşit întru întîmpinarea lor şi „le-a dat moşie în ţara Egiptului, în cea mai bună parte a ţării, în pămîntul Ramses" (Gen. 46, 29; 47, 11).

Mare a rămas Iosif nu prin calitatea de prim sfetnic al ţării, ci prin acele simţăminte curate de frate, cari în loc să-l îndîrjească, l-au dezbrăcat de supărare şi l-au făcut să se poarte paşnic.

Avraam, Iacob şi Iosif ne arată cum se pot împăca neînţelegerile prin bunăvoinţă. E adevărat că toate problemele dintre oameni şi popoare se pot rezolva prin tratative paşnice şi nu prin război. Creştinul în viaţa lui de fiecare zi trebuie să urmeze pilda acestor patriarhi plini de duhul păcii. El trebuie să lupte alături de milioanele de oameni cinstiţi, ca războiul să nu aprindă lumea, ci toate neînţelegerile să fie rezolvate prin tratative, prin bunăvoinţă, prin bunăînţelegere paşnică.

Pr. Prof. NICOLAE NEAGA

Sîntem iarăşi împreună

Lung timp au fost cei 250 ani de despărţire, timp în care credincioşii romîni din Ardeal au trăit împărţiţi în două Biserici: Biserica ortodoxă şi cea unită sau gr. cat. Grea încercare a fost aceasta, mai grea de cît toate încercările la care a fost supus poporul nostru din Ardeal în cursul lungii şi zbuciumatei sale istorii. Cu toate că credincioşii romîni îşi dădeau seama că sînt un singur neam, că au aceeaşi credinţă în Dumnezeu, împăraţii vienezi şi grofii din Ardeal la 1700, ca să ne poată mai uşor supune şi stăpînii, ne-au împărţit în două biserici, socotind că ne vor face să nu ne mai recunoaştem de fraţi.

In această privinţă sînt pline de amărăciune cuvintele unui canonic blăjan, Ioan Micu Moldovan, care deplînge ruptura care s-a produs între romîni, cu aceste cuvinte: „Romînii — zice el — care pînă aici au fost una şi la bine şi la rău, de aici încolo sînt rupţi în două şi de multe ori împerecheaţi între sine, ca şi cum n-ar fi fraţi cei de un sînge, cei ce se ţin de o biserică cu cei ce se ţin de alta".

De aceea împărţirea în două Biserici a slăbit în trecut, puterea poporului nostru în lupta pentru libertate şi independenţă naţională. Multe energii ale poporului nostru de atunci încoace s-au cheltuit în lupte desbinătoare dintre fraţi. Noroc că totuşi asemenea cazuri de învrăjbire au fost rare. Invrăjbirea dintre ortodocşi şi uniţi a fost întreţinută mai ales de conducătorii şi capii celor două Biserici, în timp ce în sufletele miilor şi miilor de credincioşi uniţi şi neuniţi de pe tot cuprinsul Ardealului, se cultiva dragostea de frate după cuvîntul poetului: „Eu ţi-s frate, tu-mi eşti frate în noi doi un suflet bate".

Credincioşii uniţi în marea lor majoritate, n-au ţinut seama de învăţăturile catolice care au fost primite de conducătorii Bisericii lor, ci au rămas pe mai departe legaţi în slujbele şi rînduielile Bisericii ortodoxe. Ei nu s-au abătut de la credinţa lor. Atît vechii ortodocşi cît şi uniţii sau gr. cat. — acolo unde n-a fost cine să-i învrăjbească — nu s-au certat unii cu alţii, nu s-au duşmănit, ci au trăit ca fraţii în aceleaşi obiceiuri şi rînduieli strămoşeşti. Biserica a fost Biserică, slujbele au fost slujbe, sărbătorile erau sărbători pentru toţi. La necaz şi la strîmtoare se ajutau şi se sprijineau unii pe alţii.

Incuscrirele şi înrudirile între vechii ortodocşi şi uniţi nici cînd n-au ţinut seama de aceste deschiliniri religioase.

In legătură cu ajutorul pe care ştiau romînii să şi-l dea unii altora atunci cînd era lipsă, amintesc faptul întîmplat chiar în familia noastră. Era înainte de primul război mondial. Vechii ortodocşi, care erau mai puţini, nu-şi făcuseră încă biserică în satul nostru. Străbunicii mei care aveau o casă mare şi frumoasă chiar în mijlocul satului — deşi erau gr. cat. — au dat casa ortodocşilor ca să fie folosită ca biserică ortodoxă pînă cînd ortodocşii îşi vor face biserică.

Nici cuvintele „spirit" şi „îndură-te" n-au avut prea multă trecere în Biserica fostă gr. cat. Mulţi credincioşi gr. cat. se rugau cu „duh" şi cu „miluieşte-mă". Bunica mea deşi a fost 69 ani credincioasă a Bisericii gr. cat. se ruga cu „duh" şi cu „miluieşte-mă".

Cînd după 23 august 1944, vechile orînduiri de viaţă au luat sfîrşit în ţara noastră şi cînd poporul şi-a luat în mîni propria lui soartă, şi deschilinirea dintre fraţi trebuia să înceteze. Poporul de acum îşi va spune dorinţele, el îşi va croi făgaşul vieţii lui viitoare. Credincioşii gr. cat. pe care obida celor 250 ani îi ţinuse despărţiţi de fraţii lor ortodocşi, aveau un vis neîmplinit, să se reîntoarcă acasă, la sînul Bisericii ortodoxe.

Chemarea I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae Bălan la 15 mai 1948, pe Cîmpia Libertăţii de la Blaj şi apelul Prea Fericitului Patriarh Justinian au fost hotărîtoare. Credincioşii gr. cat. din Ardeal împreună cu cei 39 protopopi, prin adunările de la Cluj, Bucureşti şi Alba-Iulia, au hotărît să se reîntoarcă acasă, la sînul Bisericii strămoşeşti.

Azi, toţi romînii sîntem iarăşi împreună. Avem o singură biserică, avem aceeaşi limbă, acelaşi port, am crescut împreună şi foştii gr. cat. şi vechii ortodocşi, pe aceste plaiuri ale Ardealului: ne cunosc munţii şi văile ca pe nişte fraţi, ne-am înfrăţit cu codrii şi cîntăm împreună acelaşi cîntec de frăţietate.

De acum încolo, sfintele slujbe de la biserică sînt aceleaşi pentru toţi, aceleaşi sînt Sfintele Taine, aceiaşi preoţii, aceleaşi sfintele altare, pe care aducem Sfînta Jertfă după rînduiala Bisericii noastre ortodoxe.

Acum, cînd din vrerea lui Dumnezeu şi a întregului popor dreptcredincios sîntem iarăşi una, trebuie să nu uităm a pune o piatră de temelie la consolidarea visului, care s-a împlinit acum opt ani. Trebuie să ţinem pururea treaz gîndul că sîntem cu adevărat fraţi, reveniţi şi vechi ortodocşi, fraţi de sînge, fraţi de credinţă. Preoţii slujitori trebuie să fie pildă de bună convieţuire întreolaltă, de dragoste şi ajutor reciproc. Numai aşa se poate întări unitatea noastră religioasă. Mai presus decît toate e necesar să facem ca dragostea să stăpînească în toate sufletele. Dragostea risipeşte micile deosebiri, pe care şi unii şi alţii le mai păstrăm după 250 ani de dezbinare.

Dragostea cu care ne-am înfrăţit şi ne-am strîns iarăşi în jurul altarului strămoşesc, să rămînă ca o făclie mereu aprinsă în sufletele noastre şi să ne aducem mereu aminte de cuvintele Sf. Scripturi: „Cît de bine şi frumos este cînd fraţii sînt împreună". (Ps. 133, 1—2).

Păr. Prof. Al. Moisiu

DESPRE POST

Pilda Scripturii:

Indată după ce a fost botezat în Iordan de la Ioan, Mîntuitorul s-a dus în pustia Carantaniei și acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Și după aceste zile de post, a flămînzit. Atunci a venit ispititorul și i-a zis: Să facă din pietre pîini. Pe Cel flămînd îl ispitea prin pofta pîinii. Pe Cel ce postise patruzeci de zile îl ispitea prin pofta mîncării. Dar Mîntuitorul i-a răspuns: „Nu numai cu pîine va trăi omul, ci cu tot cuvîntul ce iese din gura lui Dumnezeu" (Mt. 4, 1—4). Așa a biruit ispitirea.

Nu mult după aceea, în predica de pe munte, Mîntuitorul spune mulțimilor: „Cînd postiți nu fiți triști ca fățarnicii, că își smolesc fața lor, ca să arate oamenilor că postesc. Adevăr zic vouă, că își iau plata lor. Iar tu, cînd postești unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, Cel ce vede în ascuns. Și Tatăl tău, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti la arătare" (Mt. 6, 16—18).

Iar mai tîrziu, cînd apostolii n-au putut vindeca pe fiul lunatic, Mîntuitorul — care l-a vindecat — a zis către apostoli, „că acest soi (de demon) nu iese decît cu rugăciune și cu post" (Mt. 17, 19—21).

Tot despre rugăciune și post vorbește și sf. Ap. Pavel. El sfătuește pe cei căsătoriți să se îndeletnicească „pentru un timp, cu postul și cu rugăciunea" (I Cor. 7, 5), căci dacă toate „sînt îngăduite, eu nu mă voi lăsa stăpînit de ceva" (I Cor. 6, 12). El vorbește despre unii „frați" — „al căror Dumnezeu este pîntecele", de care sfătuește pe filipeni să se ferească (Fil. 3, 19).

Stăpîni, nu robi.

Sînt destule aceste cîteva citate din Noul Testament, ca să ne dăm seama ce mare preț are postul pentru creștini. Postul arată că noi nu sîntem robiți pîntecelui, ci sîntem stăpîni peste poftele noastre. Celce caută tot mîncări gustoase, celce este fără saț și fără frîu la mîncare, celce nu-i în stare să renunțe pe un timp la anumite mîncări și să se înfrîneze, luînd asupra sa osteneala postului, acela se arată a fi stăpînit de pîntece, acela a uitat că „nu numai cu pîine va trăi omul". Deci, postul este mărturia puterii sufletului asupra trupului.

Armă împotriva patimilor:

Postul este și armă de luptă împotriva ispitelor. După postul de 40 zile a biruit Mîntuitorul pe ispititor. El a zis și către apostoli că e nevoie de „post și rugăciune" pentru a izgoni pe cel rău. Dacă am asemăna omul cu o sobă, am înțelege mai bine acest lucru. Celce încarcă mereu soba cu lemne, o face să se înfierbinte așa de tare, încît de căldura ei nu mai știe ce să facă. Dacă ar începe el să strige către sobă: „potolește-te și nu mai da atîta căldură", aceasta i-ar răspunde: „încetează de a pune lemne și mă voi potoli". Ce sînt lemnele pentru sobă, este îmbuibarea mîncărilor pentru trup. Cine mănîncă mereu carne și se hrănește fără înfrînare, e ca și cînd ar pune lemne pe foc: trupul începe să ardă în flacările diferitelor pofte. Nu poți să mănînci ca un leu și să fii ca un mielușel. Celce mănîncă așa și ar zice trupului său: „potolește-te, nu mă mai înfierbînta cu pofte fără frîu", ar primi răspunsul cuvenit din partea trupului: „încetează tu întîi să mă îndopi cu carne fără măsură, pune-mă la post și înfrînare, și atunci mă voi potoli și aprinderea poftelor se va stinge". De aceea zice zicala din bătrîni: „Cine nu ține postul de bucate, nu poate ținea nici postul de păcate". Celce postește scoate „demonii" adică poftele din trup.

Pentru înălțarea spre Dumnezeu:

Credinciosul care și-a potolit trupul prin post, poate mai ușor să se lapede

de păcate și să-și înalțe sufletul prin rugăciune la Dumnezeu. Postul e cale de apropiere de Dumnezeu. De aceea toți sfinții cînd au voit să se apropie mai mult de Dumnezeu, au împreunat postul cu rugăciunea. Asta e și sfatul sf. ap. Pavel către soții creștinii. Nu poți să te cureți de patimi, să te înalți la Dumnezeu fără post. Se-nțelege că nu trebuie să postești de ochii oamenilor, ca să fii lăudat de ei, ci să postești pentru Dumnezeu.

Rînduiala Bisericii.

Incă de la început creștinii au postit. Cu vremea în Biserică s-au stabilit patru posturi mari peste an: Postul Crăciunului (care amintește postul celor dinainte de venirea Mîntuitorului), Postul Paștilor, care amintește postul de 40 de zile al Mîntuitorului și patimile Domnului (cînd apostolii au postit), postul sf. Apostoli Petru și Pavel (care apostoli au postit) și postul sf. Mării (căci Maica Domnului a postit). Aceste posturi le-au ținut credincioșii romîni de pretutindenea vreme de sute de ani. In deosebi postul Paștilor este ținut cu multă evlavie și smerenie. Căci rînduiala Bisericii este rînduiala lui Hristos, rînduiala sf. Apostoli. Această rînduială e spre mîntuirea tot celui ce crede și împlinește cuvîntul Domnului.

Acelaș post...

Așa de mult au ținut credincioșii romîni la rînduiala Bisericii noastre, încît în 1698, cînd împăratul de la Viena a trecut cu sila pe unii creștini din Ardeal la greco-catolici, aceștia au cerut ca „toată legea noastră, slujba Bisericii, liturghia și posturile să stea pe loc", ca „toate ceremoniile, sărbătorile, posturile, cum pînă acum așa și de acum înainte să fim slobozi a le ține". Deci, ei au cerut ca să fie slobozi a ținea posturile așa cu le-au ținut și mai înainte și cum le-au ținut strămoșii lor. De ce au cerut aceasta? Pentrucă li-era teamă că unindu-se cu Biserica Romei, vor fi siliți să ție „postul catolic", care este mîncare de ouă, brînză, lapte și supă de carne. „Postul catolic" e lepădare numai de carne, pe cînd adevăratul post e mîncare numai de verdețuri, cu deslegare (în cîteva zile) la pește și vin. Teama celor ce au fost siliți să se declare gr. catolici n-a fost fără temeiu. Intr-adevăr, mai tîrziu ei au fost îndrumați să părăsească postul adevărat și să postească la fel cu catolicii. Așa se căuta stricarea rînduielilor strămoșești, cari de la începutul creștinătății le avem. Credincioșii gr. cat. însă au rămas tot la rînduiala veche a postului.

Astăzi ei sînt de mai bine de 8 ani iarăși fii ai Bisericii strămoșești. Acum nimeni nu-i mai îndrumează să postească cu lapte, brînză, ouă, supă de carne, ci — alături de toți ceilalți fii ai Bisericii noastre — ei țin postul, cum l-au ținut și strămoșii lor. Strămoșii lor au zis: „posturile să stea pe loc" (să nu se schimbe) și ele nu s-au shimbat. Așa că și în ținerea postului credincioșii gr. cat. au fost una cu credincioșii ortodocși, iar acum această unitate în post și rugăciune este o armă de întărire a unirii în aceiași credință și aceiași rînduială strămoșească.

Infrățire.

Sîntem în sfîntul și marele post al Paștilor. Vrem, ca prin post și rugăciune, „să ne curățim simțirile", să ne pregătim pentru Invierea lui Hristos, prin înnoirea sufletelor noastre. Credincioșii vechi ortodocși și reveniți postim același post, pe care l-au ținut sute de ani și înaintașii noștrii. Ne rugăm în aceleași biserici, din același Triod, care ne vorbește despre înfrînarea patimilor și pocăință.

Ne simțim așa înfrățiți cu înaintașii, înfrățiți unii cu alții în aceleași rînduieli ale Bisericii ortodoxe romîne. Să lepădăm de la noi orice urmă de ceartă, dezbinare și vrăjmășie și să creștem în dragoste, bună înțelegere și unire. Postul acesta să fie un prilej ca să crească și mai puternică unirea sufletelor noastre în aceiași credință strămoșească. Să fie prilej de a ne apropia de Dumnezeu mai mult și așa a ne apropia și unul de altul mai mult, ca niște adevărați frați în Hristos.

Fie ca binecuvîntările postului Paștilor să se reverse în sufletele tuturor credincioșilor, ca să primim răsplătirea Tatălui, Cel ce vede și cele ascunse, și a Mîntuitorului, care cu pilda și cu cuvîntul ne-a îndrumat să postim postul cel adevărat!

Ieromonahul Nicolae

Despre rugăciune

Cînd vă rugaţi, ziceţi: „Tatăl nostru“

Luca 11, 2

Omul credincios se roagă. El nici nu poate să nu se roage: Inima sa îl sileşte să pună în cuvinte gîndurile, simţămintele şi dorinţele pe cari le are faţă de Dumnezeu.

LAUDĂ, MULŢUMIRE, CERERE:

Recunoscîndu-l pe Dumnezeu de Făcătorul tuturor celor văzute şi nevăzute, văzînd nespusa rînduială aşezată de El în mersul lumii acesteia, omul credincios nu poate să nu preamărească puterea şi înţelepciunea cea fără de margini a lui Dumnezeu şi să nu strige împreună cu psalmistul: „Minunate sînt lucrurile Tale, Doamne!“

Creştinul, care vede şi înţelege toate cîte Dumnezeu a făcut şi face pentru oameni, cîtă dragoste a dovedit El pentru ei, dînd chiar şi pe singurul său Fiu pentru răscumpărarea neamului omenesc, credinciosul, care de atîtea ori gustă din bunătăţile harului dumnezeesc, simte trebuinţa nebiruită de a lăuda bunătatea cea neasemănată a lui Dumnezeu, de a mulţumi cu cea mai adîncă recunoştinţă pentru nenumăratele Lui binefaceri, de a arăta dragostea sa pentru El, dragostea ce-i stăpîneşte toată fiinţa.

Omul evlavios, dîndu-şi seama de atîrnarea sa de Făcătorul şi Binefăcătorul său, care este Dumnezeu, cunoscîndu-şi slăbiciunea sa şi neputinţa de a ajunge la mîntuire numai cu propriile sale puteri, negreşit se va îndrepta totdeauna şi în toate împrejurările către Dumnezeu, rugîndu-L pentru har şi sprijin, punîndu-şi în El toată nădejdea vieţii sale, de aici, cît şi a celei de dincolo de mormînt.

RUGĂCIUNEA, RESPIRAŢIA SUFLETULUI

Creştinul adevărat deci în tot locul şi totdeauna îşi înalţă sufletul către Dumnezeu prin rugăciune. De aceea cu drept cuvînt se zice că rugăciunea este pentru sufletul credinciosului ceea ce pentru trup este respiraţia (răsuflarea). Trupul, ca să trăiască trebuie să stea, neapărat, în neîntreruptă legătură cu aerul; ca viaţa religioasă, credinţa să nu se stingă, sufletul fără încetare trebuie să fie în comunicare cu Dumnezeu. Cînd un creştin ajunge de nu se mai roagă niciodată,, atunci viaţa lui religioasă încetează; credinţa tut moare.

PILDA ADEVĂRATEI RUGĂCIUNI:

Rugăciunea este ridicarea inimii către Dumnezeu, este vorbirea sufletului nostru cu Dumnezeu.

Rugăciunea pune în legătură pe Dumnezeu, către care se îndreaptă rugăciunea, cu credinciosul, care se roagă. De aici rezultă că Acela care ne învaţă cum trebuie să ne rugăm şi ne dă modelul cel mai desăvîrşit de rugăciune, acela trebuie să cunoască desăvîrşit şi pe Dumnezeu şi pe om. Dar cine dintre oamenii muritori cunoaşte cu deplinătate pe Dumnezeu şi pe om? Care om va putea spune întocmai nespusa mărire, putere, dreptate şi bunătate a Lui? Nimeni nu cunoaşte în chip deplin pe Dumnezeu, afară de Domnul nostru Iisus Hristos. El singur îl cunoaşte în chip desăvîrşit, pentrucă El este Fiul lui Dumnezeu: „Nimeni nu cunoaşte pe Tatăl afară de Fiul şi de acela căruia Fiul voieşte să-i descopere“ — (Matei 11, 27) — ne spune Mîntuitorul însuşi. Dar şi pe om, şi pe noi, Iisus Hristos, Domnul nostru, ne cunoaşte mai bine decît ori şi cine, ne cunoaşte în chip desăvîrşit, atît prin atotştiinţa Sa dumnezeiască, cît şi prin viaţa Sa pe care a trăit-o pe pămînt, ca om, în mijlocul nostru. El a fost şi om adevărat, în toate asemenea nouă, afară de păcat. Lipsurile, nevoile, simţămintele inimii omeneşti, le-a cunoscut în suferinţe şi în bucurii, în strîmtoare şi părăsire, bînd paharul durerii pînă la fund, pînă la crîncena şi umilita moarte pe cruce. El deci. Dumnezeu şi Omul, El care a fost singurul în stare a zidi podul mîntuirii între viaţa aceasta şi viaţa cea veşnică, numai El ştie în chip deplin cum trebuie să fie vorbirea sufletului nostru cu Dumnezeu, cum şi care trebuie să fie rugăciunea omului credincios. Şi El, care însuşi s-a rugat, sau binecuvîntînd sau mulţumind, sau cerînd împlinirea voiei Tatălui, El a binevoit să descopere şi Apostolilor Săi, cum trebuie să ne rugăm. Cînd aceştia se apropiară de El şi-L rugară: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm“ (Luca 11, 1); Domnul nostru Iisus Hristos, ascultîndu-le rugămintea, i-a învăţat cum trebuie să se roage, zicînd: „Cînd vă rugaţi, ziceţi: „Tatăl nostru...“ (Luca 11, 2). Şi apostolii, cărora Fiul lui Dumnezeu a voit să le „descopere“, au învăţat rugăciunea Domnească, adică: „Tatăl nostru“, au scris-o în Sfînta Sa Scriptură, au aşezat-o în Sfînta Tradiţiune, a maicei noastre Biserici, predicîndu-o lumii întregi, în toată vremea şi în toate locurile. In toate limbile pămîntului, de milioane de ori, atît la slujbele dumnezeieşti, cît şi în cămăruţele cele mai umile şi mai tainice ale credinciosului de aproape două mii de ani, această rugăciune s-a ridicat şi se ridică, fără încetare, la picioarele tronului dumnezeesc în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

„Tatăl nostru...“ este rugăciunea dată de Domnul, aşa cum dragostea este porunca Lui şi sfînta împărtăşanie taina Lui.

FII AI TATĂLUI ŞI FRAŢI ÎNTREOLALTĂ

Aceasta a fost şi este rugăciunea zilnică a credincioşilor romîni. Dintru început, cînd au auzit propovedania creştină, cu 1800 ani în urmă, strămoşii noştrii s-au bucurat că pot numi pe Dumnezeu Tată, că ei sînt fii ai acestui Tată atot bun şi atot puternic, şi de atunci şi pînă astăzi nu e credincios, care zilnic, cel puţin dimineaţa şi seara, să nu rostească rugăciunea domnească.

Dar dacă toţi credincioşii zic lui Dumnezeu: „Tatăl nostru“, însemnează că ei sînt fraţi întreolaltă, ce stau sub ocrotirea aceluiaş Părinte ceresc. Rugăciunea „Tatăl nostru“ era un îndemn ca fiii aceluiaş Tată, fiii aceleaşi Biserici, să nu mai stea despărţiţi în „două strane“, ci să se unească şi cu o gură şi o inimă să se roage Domnului. Nu poţi zice „Tatăl nostru“ şi să te desparţi de fratele tău, să-l priveşti cu nepăsare, dacă nu cu vrăjmăşie. Cînd zici „Tatăl nostru“ simţi şi pe toţi fraţii lîngă tine, pe toţi ceice îi spun lui Dumnezeu Tată. De aceea credincioşii foşti gr. catolici s-au întors la casa părintească, la Biserica strămoşească, şi acum se roagă împreună cu toţi credincioşii ortodocşi lui Dumnezeu-Tatăl, ca nişte fraţi adevăraţi.

Fie ca în fiecare zi, cînd se înalţă de pretutindeni din toate sufletele credincioase, rugăciunea „Tatăl nostru“, să se întărească din ce în ce mai mult dragostea dintre fraţi şi simţămîntul că toţi una sîntem şi una trebuie să rămînem! Căci numai ca fraţi, uniţi în aceiaş credinţă, aceiaş dragoste şi aceiaş rugăciune, putem să îndrăznim a-i zice Tată, Celuice ne ocroteşte ca pe nişte fii iubiţi şi ne călăuzeşte paşii vieţii spre mîntuire.

C.

Podoaba casei Domnului

Parohia revenită Goreni (prot. Reghin) — ortodoxă pînă în 1834 — are astăzi o biserică nouă zidită şi pictată între anii 1950—53 şi casă parohială. Credincioşii sînt rîvnitori pentru biserică. Sub conducerea unui preot vechi ortodox, viaţa lor religioasă se desfăşoară pe linia tradiţiilor strămoşeşti. In anul 1956 s-au cumpărat, din danii benevole: două icoane pentru iconostas, Sf. Nicolae şi Sf. Ioan Botezătorul; un rînd de odăjdii preoţeşti; un clopot mare (254 kg).

Toate acestea dovedesc vrednicia credincioşilor şi a părintelui lor duhovnicesc.

R.

Dreptate şi pravilă

Urmare din pag. 1

ţării, atunci dă-le jos, nu le ierteli ca un nevrednic“.

Ţăranul Furtună: „Drept să vă spun, domnule maiur, de cînd sunt, multă nevoie şi asprime am îndurat pe lumea asta, prin grele cumpene am trecut, dar... de cinstea Măriei Sale nu m-am lepădat... Mi-a fost drag să port şi eu cu mine un semn dat de Vodă. Şi... mai aveam eu un dar de la Vodă... o goarnă! Dar mi-a luat-o perceptoriu zălog... pentru un rest de parale! Era goarna cu care am sunat atacul pe suişul redutei Griviţa; îmi curgea sîngele gîrlă din locul aista cu semnul de pe frunte şi eu sunam, ca să îndemn ostaşii la deal... sunam de mi s-a dus pomină pînă la urechea Măriei Sale. Măria Sa mi-a dăruit goarna cu care m-a împlinit zapciul şi medăliile pe care mi le-aţi aruncat dumneavoastră la cinstea tălpilor! Îi eram drag lui Vodă atunci, dar acum se vede că i s-a urît şi lui de noi şi v-au trimis să ne luaţi şi cît ne dăduse.!“

Astfel, ancheta este terminată... şi urmează executarea sentinţei fără îndurare, dictată din adîncă ură a stăpînului faţă de sclav.

... Pe înoptate, la marginea satului, pe un cîmp bătut de viscol, în fulgerul unui foc de salvă tras într-un grup de ţărani, se mai zări odată chipul uscat, cu ochi scînteietori ai veteranului Ştefan Furtună, şi în detunătura puştilor, căzu trăznit grămadă peste celelalte trupuri rostogolite ale tovarăşilor săi, gornistul Furtună de la asediul Griviţei din anul 1877. Cu adevărat, Patria i-a fost recunoscătoare!

Ţăranul moldovean Ştefan Furtună din satul Rădeni este martirul care s-a sacrificat pentru desrobirea ţărănimii romîne.

Mii de ţărani au căzut ca şi el asasinaţi de armata ţării în numele salvării Patriei, pentrucă au avut îndrăzneala să se ridice contra stăpînitorilor ce le furau munca şi le storceau viaţa, alte sute au înfundat temniţele şi s-au stins după zeci de ani de chinuri“.

(V. Răşcanu, Amintiri şi evocări din răscoala ţărănească)

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA“, Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 aprilie 1957 Nr. 13—14

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Două „întreceri"...

În vremea noastră se vorbeşte mult despre întreceri între oameni, între popoare, între sisteme. Nu-i aceasta un lucru nou. Nou este numai felul întrecerii şi mijloacele uriaşe puse în slujba ei. De cînd e lumea oamenii şi popoarele s-au luat la întrecere. Mîntuitorul însuşi ne pune în faţă ţinuta de a fi desăvîrşit precum Tatăl nostru cel din ceruri desăvîrşit este şi ne cheamă să fim silitori, că silitorii răpesc împărăţia lui Dumnezeu. Iar Sf. Ap. Pavel aseamănă pe credincioşi cu alergătorii în arenă, care se iau la întrecere. Toţi vor să ajungă mai repede la ţintă şi îşi încordează toate puterile, ca să nu rămînă în urmă. Deci: „întrecere" în cele bune între credincioşi spre a dobîndi cununa mîntuirii. Şi de fapt la început creştinii se întreceau care de care să fie mai bun, mai milostiv, mai iubitor, mai făcător de bine, mai plin de duhul rugăciunii, — mai smerit. Şi ce frumoasă e o astfel de întrecere: întrecerea în cele bune, întrecerea în a face mai bine decît pînă acum.

Este însă şi o „întrecere" între cei răi în cele rele. Aceştia adaugă la răutate încă mai multă răutate şi se silesc să sporească suferinţa şi fărădelegea în lume. Cum ar fi întrecerea între ceice vreau să vadă cine poate bea mai mult acool, sau cine poate mînca mai mult, sau cine e mai mare bătăuş, ş. a. Aşa erau romanii pe vremea Sf. Apostol Pavel. Nu numai că erau „plini de toată nedreptatea..., de năravuri rele", ci încă lăudau pe ceice erau mai păcătoşi De aceea Sf. Apostol Pavel scrie despre ei, că „socotindu-se înţelepţi, au înnebunit". (Rom. 1, 22, 29—32).

Şi astăzi stau faţă în faţă două feluri de întreceri. Marea mulţime a oamenilor cinstiţi vrea o întrecere paşnică, o întrecere în muncă, pentru binele tuturor. Cu alte cuvinte, popoarele să muncească pe ogoare, să muncească în fabrici, să muncească în şcoli, ca să producă pîine, îmbrăcăminte, tot felul de bunuri materiale şi să aducă lumină, cît mai multă lumină pentru minte şi inimă. Să se vadă care este mai harnic, mai priceput, care face lucruri mai multe şi mai bune. Ţările să se ajute unele pe altele, făcînd schimb de produse şi de cultură. Ce lucru mai frumos şi mai bun decît această întrecere poate fi între oameni şi popoare! O astfel de întrecere are şi binecuvîntarea lui Dumnezeu, că ea este întrecere pe temeiul înfrăţirii între oameni şi popoare şi pentru luminarea tuturor.

Dar unii conducători din Apus vorbesc de o altă „întrecere", căreia îi zic ei: „cursa înarmărilor". E tot ca întrecerea celor ce fug în arenă, dar acum nu e vorba de îmbunătăţirea vieţii, ci de a fabrica cît mai mult armament, cît mai multe bombe atomice şi cu hidrogen, cît mai multe bombardiere. Asta însemnează ca toţi oamenii să muncească şi să-şi rupă şi bucata de la gură pentru a se fabrica arme cît mai multe. In loc de pîine, bombe; în loc de unt, tunuri; în loc de şcoli bombardiere. Această „întrecere" duce, nu la bună stare, ci la nimicirea popoarelor, la mizerie şi grele suferinţe.

De aceea popoarele sînt pentru întrecerea muncii paşnice şi împotriva întrecerii războinice... Ele vor înfrîna pe cei ce visează noi războaie şi vor face ca peste tot pămîntul să răsune numai cîntecul muncii roditoare. Frate creştine, pentru care întrecere eşti? — Nu poţi fi decît pentru întrecerea în cele bune, căci Dumnezeu ne cheamă să ne întrecem în fapte bune, să zidim pacea şi fericirea. Aşa să fie!

Cîteva trebuinţe creştineşti

Viaţa omenească este o necontenită scurgere de timp şi de fapte, care niciodată nu se mai întorc înapoi. O clipă pierdută, o oră întîrziată, o zi nesocotită, toate apasă pe răspunderea omului şi-i aduc mustrare de conştiinţă.

Vremea este ca arătătorul unui ceasornic, care merge tot înainte, chiar dacă am vrea să-i oprim măcar pentru o clipă înaintarea pe cadranul vieţii. De aici s-a şi născut zicala „cruţă timpul, că el nu te cruţă pe tine". Şi zicea Sf. Apostol Pavel: „răscumpăraţi vremea" (Efes. 5, 16).

Fiecare clipă nouă aduce cu sine trebuinţe noi, încît neîmplinirea trebuinţelor unei clipe aduce cu sine atît producerea de lipsuri, precum şi de accentuare a răspunderii. Deci în orice caz omul tot rău se alege.

Aşa este şi cu cele ale vieţii. Ce poţi face azi, nu lăsa pe mîine, căci fiecare zi îşi are socoteala ei, iar dacă s-a început un lucru, el trebuieşte dus cu pricepere pînă la capăt, în mod conştiincios, căci de altfel te apasă lipsurile şi răspunderea.

Deci pentru fiecare clipă, pentru fiecare ceas, zi şi lună se arată nevoi potrivite. Şi dacă ziua are ore de lumină, iar anul are lunile sale, apoi fiecare din ele îşi recere grija lor. Astfel spunea odată un părinte bisericesc, că potrivit fiecărui ceas din zi, sau fiecărei luni, omului i se arată tot atîtea trebuinţi sufleteşti şi creştineşti, care se leagă întreolaltă în mod strîns ,atît înainte cît şi înapoi, şi nici odată nu se încheie această legătură între ele.

Prima trebuinţă sufletească este întotdeauna: începutul. Şi noi ştim, că „la început era Cuvîntul şi Cuvîntul era la Dumnezeu" (Ioan 1, 1).

Dar fără punerea acestui cuvînt în aplicare nu se poate înfăptui nimic. De aceea urmează ca trebuinţă: voinţa de a face, voinţa de a se arăta în viaţă ca om străduitor. La aceasta ne îndeamnă acel cuvînt al Mîntuitorului Hristos către tînărul din Evanghelie, cînd zice: „de vrei să fii desăvîrşit" (Mat. 19, 21). Prin el se arată cît de mult atîrnă în viaţă de voinţa omului de a se hotărî pentru o faptă, spre a dobîndi ceva.

Nu ajunge însă voinţa singură, pentrucă ea trebuieşte îndrumată spre o ţintă. Acea ţintă ne lămureşte o altă trebuinţă, care este: învăţătura. Fără învăţătură ce să vrei? Deci mai întîi trebuieşte să înveţi, ca să poţi cunoaşte lucrurile şi nevoile vieţii. Pentru aceasta zice Mîntuitorul: „învăţaţi-vă de la mine, că sînt blînd şi smerit cu inima" (Mat. 11, 29).

Învăţînd însă, e firesc ca să-i urmezi cuiva, Deci urmează trebuinţa: ascultării. Fără de această ascultare nu se poate dobîndi nimic, nici o cunoştinţă şi nici singur nu poţi porunci altuia, căci nici el nu te va asculta. Aşa ne învaţă Mîntuitorul: „ferice de cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu şi-l păzesc" (Luca 11, 28).

Continuare în pag. 4

Slăbănogul din Capernaum

In Dumineca 2-a din Postul Paştilor, Sf. noastră Biserică ne pune în faţă întîmplarea cu slăbănogul din Capernaum. Acest slăbănog nu se putea mişca. De aceea e purtat în pat de patru inşi. El nici nu putea vorbi. Sf. Evanghelie nu ne spune că ar fi zis ceva către Mîntuitorul. Şi totuşi Mîntuitorul îi iartă păcatele şi îl vindecă. De ce?

— Pentru credinţa celor patru, care-l purtau şi care l-au ridicat pe acoperiş, au spart acoperişul şi prin spărtura aceasta au coborît patul, în care zăcea slăbănogul, punîndu-l în faţa Mîntuitorului. Mare a fost credinţa acestora şi mare a fost dragostea lor faţă de slăbănog. Fapta lor vorbea mai mult ca orice cuvînt. Din credinţă în puterea Domnului, ei au făcut totul ca să ajungă la El. Din dragoste faţă de slăbănog, ei au făcut totul ca să-l aducă la Tămăduitorul sufletelor şi al trupurilor, Domnul nostru Iisus Hristos. „Iar Iisus *văzînd credinţa lor*", văzînd dragostea lor, a curăţit de păcat şi a vindecat de boală pe slăbănog (Mc. 2. 1—12). Multe lucruri folositoare putem învăţa noi din întîmplarea aceasta!

Ajutorul credinţei altuia...

In primul rînd învăţăm că mîntuirea nu se dobîndeşte numai prin credinţa mea, ci şi prin credinţa altora, credinţă pe care o au şi o mărturisesc aceia pentru mine. Sînt cazuri cînd un credincios nu-şi poate arăta credinţa, e ca şi slăbănogul. Atunci credinţa altora ne poate fi de folos. Aşa este pruncul nou născut. El e suflet de om, dar nu-şi poate arăta credinţa, pentrucă n-are pricepere. Pruncul însă e născut cu păcatul strămoşesc. Căci „întru fărădelegi m-am zămislit" — zice psalmistul (Ps. 50) şi „printr-un om (Adam) a intrat păcatul în lume", aşa că în el „toţi au păcătuit" (Rom. 5, 12). Nu este prunc, care să n-aibă păcat, să nu poarte pecetea păcatului lui Adam. Singur Iisus Hristos s-a născut fără păcat. Lăsa-vom, deci, pruncii întru slăbănogeala păcatului sau îi vom izbăvi? Am fi creştini fără credinţă în Hristos şi fără dragoste faţă de pruncii noştri, dacă am face aşa. Dimpotrivă îi vom aduce la Hristos pe braţele noastre şi îi vom boteza, ca astfel să fie curăţiţi de păcatul strămoşesc şi să devină fii ai lui Dumnezeu după har.

Tot aşa cînd un credincios e bolnav rău, ca slăbănogul din sf. Evanghelie, de nu se poate mişca, nu poate vorbi, nu-şi poate arăta dorinţa de izbăvire, ce vom face? Il vom lăsa aşa? Nu. Ci vom chema preoţii Bisericii, ca să slujească Sf. Maslu, „şi-l va ridica Domnul şi de va fi făcut păcate i se vor ierta". (Iacob 5, 14—15). Aşadar, prin taina Sf. Maslu, Mîntuitorul săvîrşeşte iarăşi iertarea păcatelor şi vindecarea, pe care a săvîrşit-o cu slăbănogul din Capernaum pentru credinţa celor ce l-au purtat.

Dar cînd un frate rătăceşte de la credinţa cea adevărată sau cade în păcate şi fărădelegi, îl vom lăsa aşa? Nu. Şi acesta e un slăbănog cu sufletul. Şi el are nevoie de ajutorul nostru spre a se vindeca. Va trebui deci să-i fim de folos. Şi nu-i vom fi de folos prin ocări, sudălmi, mustrări fără măsură. Că ocările îl întăresc şi-l înverşunează împotriva noastră. Ci-l vom ajuta prin blîndeţe, bunătate, facere de bine, cuvinte frumoase, dragoste. Să vadă că ne doare sufletul pentru starea lui. Că-i dorim binele. Şi-l vom ajuta mai ales prin rugăciunile noastre. Să se roage preotul la altar, la Sf. Liturghie, cu toţi credincioşii pentru îndreptarea celui rătăcit. Să ne rugăm şi acasă, în fiecare zi, dimineaţa şi seara, pentru el. Să ne rugăm cu putere, din tot sufletul, din toată inima, ştiind ce mare bucurie e în cer pentru un păcătos care se pocăieşte (Lc. 15, 7). Şi „rugăciunea credinţei îl va mîntui pe el" (Iac. 5, 15). De cîte ori soţia n-a lăcrămat în rugăciune pentru soţul ei, şi ruga ei a fost ascultată?! De cîte ori mama nu şi-a pus tot sufletul în rugăciune pentru fiul ei, şi ruga i-a fost primită! De cîte ori fratele nu s-a rugat cu toată dragostea pentru fratele sau sora lui şi ruga i-a fost împlinită!? O, mari şi minunate sînt lucrările Domnului şi mare e puterea credinţei! Că pentru credinţa noastră — Mîntuitorul izbăveşte pruncul din robia păcatului strămoşesc, ridică bolnavii din patul suferinţei, întoarce pe cei rătăciţi, pe cei păcătoşi la Biserică, la casa Tatălui.

Păcate şi boale

Intîmplarea cu slăbănogul ne mai învaţă că mai grea decît boala trupului este boala sufletului, adică păcatul. Mîntuitorul iartă întîi păcatele slăbănogului, apoi îl vindecă de boală. El îl desleagă de lanţul păcatului, apoi îl desleagă de slăbănogirea trupului. Ca întîi să fie sufletul curat, să meargă drept şi liber, şi apoi să se îndrepte şi trupul.

Aşa e şi firesc. Ce e mai de preţ, trupul sau sufletul? — Fără nici o îndoială, sufletul e mai de preţ. De aceea se cade să avem întîi grijă de suflet şi apoi de trup. Asta nu înseamnă să nu ne îngrijim de trup. Mîntuitorul a dat sănătate şi sufletului şi trupului. Aşa şi noi să avem grijă de suflet şi de trup, dar întîi este sufletul, apoi trupul.

E bine să alergăm la doctor, la spital, ca să ne vindecăm de boale. E bine ca, pe lîngă ajutorul doctorilor şi al medicamentelor, să căutăm şi ajutorul lui Dumnezeu şi să ne rugăm pentru a bodîndi însănătoşire. Trebuie să ne gîndim şi la suflet. Care este „spitalul" sufletului? — Este Biserica. Care este „doftorul" lui? — Este Mîntuitorul, care lucrează prin slujitorii Săi, slujitorii Bisericii. Care este „medicamentul" păcatelor? — Este taina sfîntă a Pocăinţei, a Mărturisirii. Dacă ne doare puţin capul, alergăm la medicament; dacă am răcit, luăm leacurile de trebuinţă. Orice boală am avea, ne doftorim. Cel puţin aşa ar trebui să îngrijim şi de suflet. Că în fiecare zi păcătuim, cu gîndul, cu cuvîntul, cu fapta. Cine zice că n-are păcat, că el e sfînt, e un mincinos şi un amăgitor (I In. 1, 8). Nu este om fără păcat. Se cuvine dar, să ne curăţim de păcate, dacă vrem să nu ne pierdem mîntuirea. Să mergem cît mai des la sf. taină a Mărturisirii. Dacă nu în fiecare lună, cel puţin în cele patru posturi. Căci „dacă ne mărturisim păcatele, El (Mîntuitorul) este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate" (I In. 1, 9). Aşadar, să ne curăţim şi sufletul de păcate — prin taina Spovedaniei —, aşa cum ne curăţim trupul de microbi, ca să fim sănătoşi şi cu sufletul şi cu trupul — aşa cum ne vrea Dumnezeu.

Unitatea face puterea...

Intîmplarea cu slăbănogul din Capernaum ne învaţă şi despre puterea unităţii. Au fost patru, cei ce l-au adus pe slăbănog. Aceşti patru erau una în credinţă, una în dragoste. Şi văzînd Mîntuitorul „credinţa lor" a izbăvit pe slăbănog. „Că unde sînt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor" — zice Mîntuitorul (Mt. 18, 20). Cu atît mai mult e Mîntuitorul în mijlocul mulţimii credincioşilor, adunaţi în biserică, unde se roagă şi preamăresc pe Dumnezeu! O, ce putere este rugăciunea aceasta a obştei credincioşilor! Şi cînd te gîndeşti că Dumineca dimineaţa sînt milioane de credincioşi, adunaţi în toate bisericile în numele Domnului la rugăciune, nu poţi să nu te cutremuri de puterea acestei credinţe, de puterea acestei rugăciuni.

Şi ce bucurie este în cer, ce bucurie este între credincioşi, că acum nu mai sîntem dezbinaţi în două Biserici romîneşti, ci sîntem iarăşi una! Ne adunăm în aceleaşi biserici, ne rugăm cu aceleaşi cuvinte, luăm parte la aceiaş sf. Liturghie, la aceleaşi sfinte slujbe, ne închinăm în faţa aceluiaş altar şi Hristos este în mijlocul nostru şi binecuvintează şi întăreşte unitatea noastră. Că Mîntuitorul „văzînd credinţa noastră", văzîndu-ne una în credinţă şi în dragoste — cum erau cei patru din sf. Evanghelie — ne împlineşte rugăciunea, ne luminează sufletele şi ne vindecă durerile. Ce priveliştе plăcută este să-i vezi pe toţi credincioşii romîni înfrăţiţi la aceleaşi altare strămoşeşti, rugîndu-se cu o gură, cu o inimă, pentru mîntuirea sufletelor şi pentru pacea a toată lumea! Să întărim, dar, această unitate în credinţă, în dragoste, în rugăciune, şi Dumnezeul milostivirii va fi cu noi!

Părintele NICOLAE

La sînul Bisericii

In parohia Grindeni (prot Luduş) s-au întors la Biserica-mamă credincioasele Maria Naşc şi Mariuţa Călugăr. Mariuţa Călugăr a ţinut de secta martorii lui Iehova. Maria Naşc — timp de 18 ani a cunoscut adunările baptiste, apoi adventiste, aparţinînd în ultimul timp de martorii lui Iehova. După 18 ani de umblare, ea şi-a dat seama că adevărul mîntuitor este tot în Biserica ortodoxă, de care s-a îndepărtat. De aceia s-a întors la Maica ei duhovnicească, la sfînta noastră Biserică, s-a mărturisit cu lacrimi de pocăinţă şi s-a împărtăşit, devenind iarăşi fiică iubită a Bisericii.

Astfel amîndouă sînt acum bune credincioase ale Bisericii, care le-a primit cu bucurie şi le-a împărtăşit darurile Ei dumnezeieşti. Aceste întoarceri sînt roada dragostei şi bunătăţii, cu care a lucrat Biserica, arătînd că Ea rămîne o mamă iubitoare şi pentru fiii Ei, care vremelnic au părăsit-o. Cu atît mai mare este bucuria revenirii. Dumnezeu va binecuvînta cu roduri bogate calea acestor credincioase! T.

Intr-o parohie revenită

Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, la cererea credincioşilor din parohia revenită Ş., m-a trimis în misiune ca să stau acolo pînă va veni un preot-paroh statornic.

Aflînd credincioşii că conducerea bisericească le-a trimis preot, au alergat la primele slujbe sfinte ca o turmă însetată la izvorul izbăvitor. Văzînd această sete arzătoare după cuvîntul dumnezeesc şi mai ales dorul fierbinte după rugăciune pentru ajutorul Celui Prea Inalt, — mi-am dat toată silinţa să săvîrşesc *sfintele slujbe cu cea mai profundă evlavie,* să rostesc *din toată inima* „rugăciunile la toate trebuinţele omeneşti", şi să pun *mult suflet în toate predicile* rostite la înţelesul credincioşilor.

In primele săptămîni am putut constata cu deosebită bucurie că sămînţa aruncată a căzut în pămînt roditor. Numeroşi credincioşi s-au împărtăşit cu sfintele taine şi n-au mai lipsit de la nici o sfîntă slujbă. *Sfînta Biserică a fost şi a rămas centrul vieţii spirituale în parohie.* Deaceea în repetate rînduri am vestit în biserică credincioşilor să vină cu îndrăzneală la preotul lor în orice vreme, ziua sau noaptea, să mă trezească fără sfială din somn dacă au nevoie, să-mi spună bucuriile şi necazurile şi să-mi ceară sfat şi ajutor. Şi aşa s-a întîmplat.

Pe teren social i-am îndrumat să trăiască în spiritul păcii şi al dragostei creştineşti mai întîi *în familie:* soţ, soţie, copii. Prin sfat părintesc şi rugăciuni sfinte am refăcut în scurt timp patru căminuri familiare distruse de duhul neînţelegerii. Am împăcat numeroşi *vecini* aflători în procese distrugătoare.

I-am îndrumat să *asculte de stăpînire,* pentrucă „orice stăpînire este de la Dumnezeu". Astfel de ex. am participat în fruntea tuturor credincioşilor la serbarea zilei muncii şi la alte serbări culturale-artistice în căminul cultural din comună.

Am sfătuit credincioşii mei să *trăiască în pace şi bună înţelegere cu locuitorii de alte confesiuni şi naţionalităţi.* In acest scop am participat la primirea festivă a unui prelat bisericesc de confesiune reformată, cu care prilej am arătat că toţi oamenii din orice religie şi naţiune ar fi, sînt fiii aceluiaşi Părinte ceresc şi de aceea trebuie să ne iubim ca fraţii în marea familie a popoarelor.

Pe teren pastoral am avut de lucru neîncetat cu cercetarea bolnavilor şi combaterea concubinajului. In combaterea concubinajului am demonstrat credincioşilor frumuseţea vieţii familiare în hotarele legilor sociale, avînd şi binecuvîntarea Bisericii cu toate roadele sale minunate. Şi în consecinţă s-au prezentat la sf. taină a cununiei numeroşi concubini.

Pe teren economic am executat toate dispoziţiile autorităţilor publice, îndemnînd pe credincioşi să fie primii la executarea tuturor muncilor agricole. Un bun credincios trebuie să fie şi un cetăţean distins. In consecinţă consilierii mei bisericeşti au fost anul trecut, primii la însămînţări, la recoltă, la predarea cotelor şi plata impozitelor.

Toate aceste osteneli pe teren social, pastoral şi economic le-am arătat credincioşilor ca făcînd parte din marea *luptă pentru pace* a popoarelor la care ia parte cu însufleţire sf .noastră Biserică.

Cîştigînd astfel încrederea credincioşilor mei am făcut apel la spiritul lor de jertfă mai întîi pentru *repararea bisericii* şi apoi a *casei parohiale.* Apelul a fost încoronat de succes. In timp destul de scurt prin contribuţia credincioşilor, dar mai ales prin *muncă voluntară* s-au executat lucrări de reparaţii în valoare de peste patru mii de lei.

Cîţiva credincioşi cari şi-au făcut serviciul militar în fosta armată austro-ungară înainte de 1914, povestesc următoarele: *Noi romînii nu sîntem papistaşi.* Iată pentruce: în dumineci şi sărbători ne conduceau la biserică. Inainte de plecare eram aşezaţi în rînduri după confesiuni, catolici, ortodocşi, reformaţi, protestanţi, etc. Noi romînii uniţi ne-am aşezat în prima duminecă în rîndurile catolicilor şi am fost conduşi la biserica papistaşilor. Slujba streină, ne-a lecuit pentru totdeauna de-a mai spune că sîntem catolici.

Unii credincioşi mărturisesc că, înainte de 1948, îndemnaţi de preoţi, au mers de s-au cuminecat la biserica romano-catolică. Lor însă nu le-a plăcut. De ce? Iată dece:

Apoi ne-a spovedit popa catolic ungureşte, iar în loc de sf. Cuminecătură cum o ştim noi cu pîine şi vin, ne-a pus pe limbă ceva ca o foiţă de ţigară. Dar cu asta nu ne-am simţit cuminecaţi. De aceea ei nu s-au mai dus la popa catolic.

Astăzi credincioşii reveniţi mulţumesc lui Dumnezeu că au ajuns larăşi la sînul sfintei biserici, de care nu se vor mai despărţi niciodată.

De altfel biserica lor, fiind veche, este împodobită cu icoanele cele mai ortodoxe, înfăţişînd pe Cuvioasa Paraschiva, Sf. Constantin şi Elena, Iadul, Raiul cu inscripţii în *slavona veche,* iar amvonul este împodobit cu seria de icoane prezentînd „Simbolul Credinţei ortodoxe" în imagini, publicaţia Sfîntului Sinod al bisericii ortodoxe romîne din Bucureşti.

Astfel, sub ochii lor pictura bisericii le arăta clar că strămoşii lor au fost ortodocşi şi că ei tot ortodocşi au rămas, că poporul romîn de dincoace şi de dincolo de Carpaţi, toată viaţa lui a mărturisit o singură credinţă, cea ortodoxă. Ei sînt bucuroşi, că acum se închină în Biserica strămoşească, alături de toţi credincioşii romîni.

T. N.

Cum ne dăm bineţe

Semn al legăturii sufleteşti

Cel dintîi semn al legăturii sufleteşti între om şi om sînt bineţele, adică salutul. Prin ace! „Doamne ajută" sau „bună ziua" sau „noroc bun", sau prin altfel de bineţe şi prin răspunsul care urmează, se întinde în acel timp, cea dintîi punte de apropiere sufletească între doi sau mai mulţi oameni.

Prin salut şi prin resalut, adică prin bineţele şi prin mulţumita care li se dă, porţile sufletelor celor care se salută fac cea dintîi deschidere.

Dacă într-un compartiment de tren intră un călător şi se aşează pe bancă fără a saluta pe cei pe care îi găseşte aci, este semn că are sufletul închis. Greu se va putea vorbi cu el.

Cît de neplăcut ne simţim atunci cînd, întîlnim în cale pe cineva mai tînăr, acesta trece mai departe fără să ne spună nici un cuvînt de bineţe! Tot atît de greu i-ar cădea şi unui om mai în vîrstă decît noi, dacă am trece pe lîngă dînsul fără să-i spunem nici un cuvînt bun.

Se întîmplă cîte odată să vezi doi oameni care s-au cunoscut cîndva şi care deşi se recunosc, totuşi trec unul pe lîngă celălalt fără să se salute. Unul nu salută fiindcă se crede ceva mai în vîrstă decît celălalt, iar celălalt nu salută fiindcă se ştie ceva „mai mare" prin slujba pe care o are; şi aşa, deşi sînt gata să se întîlnească faţă în faţă, trec fără să-şi spună nici un cuvînt.

Desigur că este o rînduială consfinţită de veacuri, care ne învaţă limpede cine se cuvine să dea bineţe mai întîi, în diferitele împrejurări. Dar decît să treacă doi oameni unul pe lîngă celălalt fără să-şi spună nici unul vre-un cuvînt de bineţe, mai bine cel mai în vîrstă să-l salute pe cel mai tînăr, iar cel mai mare să-l salute pe cel mai mic.

Astfel s-ar putea ca cel mai tînăr şi cel mai mic să se ruşineze, iar a doua oară să-şi cunoască datoria cuviinţei.

Chip al sufletului

Chipul în care se salută doi oameni ne spune foarte mult. Modul de a saluta oglindeşte dintr-odată starea de prietenie sau felul şi gradul de cunoştinţă între cei care se salută. După felul în care salută cineva, poţi şti dacă datorează recunoştinţă celui pe care-l salută, sau nu; dacă cel pe care-l salută îi este mai mare sau mai mic.

Tot după felul în care dă bineţe cineva, poţi şti dacă are o creştere bună sau nu; dacă este om cu inimă deschisă, sau este un prefăcut.

Salutul trebuie să fie curat, sincer, adică să pornească din inimă. — Din inimă să doreşti ajutorul lui Dumnezeu sau zi bună celui pe care-l saluţi; din inimă să-i doreşti noroc — adică reuşită în lucrul său, din inimă să-i adresezi primul — sau poate singurul — cuvînt din acea zi.

De altfel, salutul prefăcut, nesincer, se şi trădează destul de vădit. — Dulcegăria glasului, privirea vicleană a ochilor, zîmbetul strîmb al buzelor şi alte semne descopere totdeauna pe cel ce se preface. Numai prefăcutul crede că poate înşela; dar de fapt se înşeală singur.

Dacă salutul propriu zis, sincer fiind, este un semn al omeniei, al bunei creşteri, al dragostei şi al cinstirii omului de către om, resalutul sau mulţumirea la bineţe, este şi el un semn al aceloraşi simţăminte. — Deci cel ce răspunde la salut să nu se dovedească în ce priveşte buna creştere şi omenia mai prejos decît cel care l-a salutat mai întîi.

Şcoala omeniei...

De altfel, practica salutului şi a resalutului este şi un fel de şcoală a omeniei şi a înnobilării sufletului. Căutînd să fii sincer şi respectuos cu cei cărora le dai bineţe, căutînd să nutreşti bunăvoinţă şi dragoste faţă de cei pe care-i întîlneşti şi-i saluţi, aceasta împreună cu alte asemenea intenţii şi deprinderi îţi formează întreg felul tău de a fi, îţi întipăresc în suflet seninătate, seriozitate şi alte însuşiri care deosebesc pe omul ales.

Cine se deprinde să fie cinstitor al celor mai bătrîni, ai celor mai încercaţi în greul vieţii, cine se învaţă a-şi deschide sufletul şi faţă de necunoscuţi, arătînd aceasta cel puţin printr-un cuvînt de bineţe, acela va fi cinstitor şi respectuos şi faţă de părinţii săi şi faţă de cei apropiaţi ai săi.

Să ne învăţăm copiii să salute; să-i învăţăm şi să-i convingem să salute respectuos, fără slugărnicie, fără prefăcătorie, sincer.

Să întemeiem salutul pe credinţa că toţi oamenii sîntem fii ai aceluiaşi Tată ceresc. Atunci nu se va mai saluta numai om cu om, ci frate cu frate.

GHEORGHE ŞOIMA

Sfaturi duhovnicești

Nu știi, ce să spui la mărturisire? — Deci să ne rugăm către bunul Dumnezeu ca să-ți trimită glasul conștiinței: Doamne, fii mie milostiv, păcătosului. Deschide-ți ochii atuncea asupra celor ce se întîmplă împrejur și mai citește din Învățătura de credință. Atunci te vei înspăimînta de cele ce le ai de mărturisit.

Păcat nu este numai fapta, ci și gîndul greșit, dorințe deșarte. Acestea nu se văd, pentrucă nu ai ochi să le vezi, dar ele stăpînesc firea credinciosului și-l pot duce spre rău și faptă. De aceea nu mai poate fi privire limpede a ochilor trupești, dacă sufletul este încărcat cu deșertăciuni. De aceea coboară-te întru tine, în sufletul tău, și vezi de poți sta drept, fără nici o umbră de îndoială, în fața lui Dumnezeu, care pe toate le știe?

Iar dacă simți această sfială în fața lui Dumnezeu, înseamnă că începi să-ți dai seama, că ai păcate pe conștiință. Atunci vei începe să te controlezi, să te verifici și vei găsi mult praf păcătos pe sufletul tău, adunat de timpuri îndelungate. Și acest praf de păcate te apasă ; de iei seamă al acest praf, vei vedea că s-a adunat.

Deci ajute-ți Domnul, prin rugăciuni stăruitoare, să te înțelepțești spre mîntuire. Nu e chestiune grea și nici complicată. De importanță este doar — începutul. Dacă începi bine, urmarea vine de la sine. Dar cum să începi, aici e necazul. Și cam greu se poate spune și, se poate sfătui, fiecare gîndind și acționînd altfel.

Dar zice Scriptura: Vîntul suflă unde vrea și tu auzi vuietul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine care e născut din Duhul" (Ioan 3, 8). Deci trebuie să ne rugăm, ca Domnul să ne lumineze, ca să nu umblăm schiopătînd (I Regilor 18, 21): căci „bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale" (Iacob 1, 8), dar „Maria partea cea bună și-a ales" (Luca 10, 42).

Mulți credincioși au în sine multă bunătate, dar ea este fărămițată, împrăștiată și neadunată, ca cioburile. Deci să ne străduim ca puterea rugăciunii să adune ce este bun în noi și cu cucernicie să ne putem mărturisi, în credința în milostivirea Tatălui ceresc.

Prof. M. ȘESAN

Cîteva trebuințe creștinești

Urmare din pag. 1

Ascultarea prilejuiește legături sufletești față de cel, care îți vorbește de bine. Și atunci din această ascultare se naște o adîncă trebuință sufletească, care este: dragostea. Fără de această dragoste nu se poate face multă treabă în viață. Căci ce i-ar folosi omului, dacă s-ar închide pe sine într-o colivie? Dar omul trăiește între oameni, are obligații față de semeni, frați, rude și față de poporul său. De toate acestea nu se poate înstrăina, pe toate nu le poate dușmăni, ci dimpotrivă se leagă de ele cu dragoste. Aceiași dragoste o arată și muncii sale, ocupațiunii și meseriei pe care o săvîrșește, căci fără tragere de inimă, care tot dragoste este, nu se poate înfăptui nici un progres în viață. Mîntuitorul ne învață: „să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit și Eu pe voi" (Ioan 15, 12). Iar sf. Apostol Pavel zice: „dragostea rabdă îndelung, este plină de bunătate, nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se mîndrește... nu se aprinde de mînie, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, ea nu piere niciodată" (1 Cor 13, 4—8).

Din această revărsare de simțiri izvorește trebuința încrederii și a nădejdii. Ce ar fi viața, dacă nu ar fi plină de încredere? De aceea constată sf. apostol Pavel, că „nădejdea nu dă de rușine" (Rom. 5, 5).

Iar cine are încredere și nădăjduiește, apoi acela nu se lasă bătut de vînturi, nu ascultă zvonuri și nu umblă rătăcitor, ci dimpotrivă se străduiește și caută căile cele mai potrivite în viața și munca sa. Deci urmează trebuința: căutării, pentru aceasta avem cuvîntul Domnului Hristos, care zice: „oricine cere ia, și cine caută găsește, și celui care bate i se va deschide" (Luca 11, 10).

Dar căutînd, credinciosul mai dă și peste necazuri și e întîmpinat și de păcate. Cine însă nu a suferit, acela nici nu știe să prețuiască bucuria, mulțumirea și fericirea ce se dă pe acest pămînt prin înlăturarea piedicilor păcătoase. Deci necazul este de atîtea ori chiar o poartă spre bucurie. Iată de pildă sîmburele, pus în pămînt, el trebuie să sufere o putrezire mai întîi, spre a încolți și a produce mai apoi o plantă nouă, plină de rod.

Mersul vieții produce o altă trebuință, care este răbdarea. Fără de ea nu se poate înfăptui nimic în lume. Cu răbdare muncește și plugarul, și minerul și cercetătorul. Oare bunurile din lume se primesc de-a gata? Unde s-ar ajunge, dacă în viață s-ar aplica numai nerăbdarea? Deci cine se străduiește, acela rabdă, și atunci nu mai este purtat de supărare și mînie. El iartă. Și astfel el zice împreună cu Rugăciunea Domnească: „precum și noi iertăm greșiților noștri" (Mat. 6, 12).

Iertînd astfel, renunțăm la orice facere de rău, ceeace nu este renunțare la viață, ci tocmai dimpotrivă contribuie la întreținerea ei, la înțelegerea dintre toți, și la înlăturarea de rău sub orice formă.

La capătul trebuințelor creștinești stă ajungerea la țintă, care este mîntuirea de păcate, prin Hristos. Așa spune sf. apostol Pavel: „Hristos este sfîrșitul legii, spre îndreptarea oricui crede în El" (Rom. 10, 4). Mîntuitorul poate mîntui și în ceasul al unsprezecelea pe cineva (Mat. 20, 9), dacă se îndreaptă la vreme.

Se înșeală însă amarnic acela, care crede că ajunge în ultima clipă să urce în grabă treptele acestor trebuințe creștinești, pentrucă tocmai din cauza acestei grăbiri ale sale el mai ușor poate să alunece și să cadă mai rău.

De aceea aceste trebuințe sufletești și creștinești trebuiesc urmărite cu sîrguință și răbdare îndelungată, pentrucă nici la mîntuire cerească, precum nici la mulțumire din această lume, nu se poate ajunge în pripă, ci numai după o bună pregătire conștiincioasă, ceas de ceas, zi de zi, lună de lună și an de an.

Prof. M. ȘESAN

Cooperativa agricolă de producție

Despre organizarea și retribuirea muncii

Cooperativa agricolă de producție își organizează întreaga activitate pe baza unui plan aprobat de adunarea generală. Planul de producție se întocmește ținîndu-se seama de condițiile spcifice ale fiecărei cooperative — în așa fel încît să asigure îndeplinirea obligațiilor față de stat și plata muncilor S. M. T., să se constituie fondurile statutare și să se obțină cantități cît mai mari de produse pentru valorificare, pentru sporirea veniturilor ce se repartizează membrilor pe zile-muncă.

Experiența tuturor formelor de cooperare în producția agricolă arată că puterea cooperativei stă în munca făcută în comun de membrii ei. In felul acesta se pot face toate lucrările la vreme, se pot realiza cu succes planurile de producție.

De aceea în statutul-model s-a prevăzut că toate lucrările în cooperativă se fac în comun, prin munca personală a membrilor. Asta nu înseamnă însă muncă de-a valma. Pentru buna desfășurare a muncii, membrii cooperativei se organizează în brigăzi și echipe.

In cooperativa agricolă de producție toate lucrările sînt răsplătite după sistemul muncii în acord, adică potrivit cu cantitatea și calitatea muncii fiecăruia, după cum este drept. Celui ce lucrează mai mult și mai bine i se socotesc mai multe zile-muncă și ca urmare, cîștigul lui este mai mare. Celui ce lucrează mai puțin sau face treabă de mîntuială i se socotesc mai puține zile-muncă și cîștigul lui este mai mic. Pentru depășirea planului de producție și reducerea numărului de zile-muncă față de cel stabilit pentru anumite lucrări, adunarea generală poate acorda brigăzilor, echipelor și membrilor (inclusiv brigadieri și șefi de echipe), o plată suplimentară. Totodată, așa cum se cuvine, pentru lipsă de grijă față de avutul obștesc și lucru de mîntuială sau alte pagube aduse cooperativei se aplică sancțiuni — ca avertisment, amenzi pînă la 5 zile-muncă, refacerea fără plată a lucrărilor prost executate, trecerea la o muncă de mai mică răspundere. In caz că abaterile sînt foarte grave, comitetul de conducere poate propune adunării excluderea din cooperativă.

Modul de organizare și retribuire a muncii asigură o răsplată dreaptă a muncii fiecărui membru al cooperativei agricole de producție.

Una dintre prevederile statutului-model arată avantajele de care se bucură femeile. In afară de cîștigul pe care îl realizează pentru munca făcută, cîștig ce se socotește la fel cu al bărbaților, femeia gravidă, membră a cooperativei, nu mai este nevoită să lucreze pînă în vremea nașterii. Ea este scutită de lucru timp de o lună de zile înainte de naștere și o lună după naștere. In acest timp, ea deși nu lucrează, primește plata din partea cooperativei — și anume jumătate din cîștigul mijlociu realizat în ultimele 12 luni sau, în caz că are o vechime mai mică de un an, jumătate din cîștigul mijlociu socotit pe timpul de cînd este în cooperativă.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 aprilie 1957 Nr. 15—16

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pace vouă...

Aşa a grăit Mîntuitorul către ucenici cînd s-a arătat lor după înviere: „Pace vouă"! (Lc. 24, 36). Era cuvîntul potrivit pentru starea sufletească a apostolilor. Cînd l-au prins pe Iisus în Grădina Getsimani cei trimişi de sinedriu, ucenicii s-au risipit în toate părţile. Singur Petru l-a urmat pe Domnul său, dar şi el s-a lepădat în curtea lui Caiafa, zicînd, că nu cunoaşte pe Iisus. Numai Ioan, cu Maica Sfîntă şi Mironosiţele femei, L-au urmat pe drumul crucii şi l-au străjuit cînd atîrna pe lemn şi cînd şi-a dat duhul. O mare tristeţe şi spaimă a pătruns în inimile ucenicilor. Ei nu puteau pricepe cum a fost cu putinţă ca Domnul, care învia morţii şi poruncea valurilor mării, să fie prins, judecat, chinuit, batjocorit, răstignit şi îngropat.

Copleşiţi de durere, temîndu-se ca nu cumva să fie şi ei prinşi şi condamnaţi, ei stăteau la un loc cu uşile încuiate. Şi iată deodată apare în mijlocul lor Iisus cel înviat şi le zice: Pace vouă! Ei cred că e duh sau arătare. Mîntuitorul însă le arată că El a înviat cu trupul, după cum a fost scris de prooroci. „Şi s-au bucurat ucenicii văzînd pe Domnul". (In. 20, 20).

Invierea a risipit întristarea şi a adus bucurie. Invierea a risipit tulburarea şi frica şi a adus pace. De atunci apostolii au avut pace în sufletele lor şi au devenit răspînditori ai păcii în lume. Pacea aceasta nu s-a mai stins niciodată din inimile lor. Şi ei n-au încetat niciodată de a fi propovăduitori ai păcii: ai păcii dinlăuntrul nostru, ai păcii cu Dumnezeu, ai păcii între oameni şi între popoare.

De aceea Invierea este şi praznic al păcii. Ea este izvor de bucurie şi de pace. Ea toarnă în inimile credincioşilor pacea lui Hristos. Căci ei se ştiu împăcaţi cu Dumnezeu, ei se ştiu împreună cu Hristos cel înviat. Iar credinţa în învierea lui Hristos este temeiu al credinţii în biruinţa binelui asupra răului, păcii asupra războiului, e credinţa în biruinţa unei vieţi mai bune, mai luminoase. E ceiace spune poetul Vlahuţă:

Voi, toţi ce-aţi stat în întunerec
Şi nimeni nu v-a mîngăiat,
Din lunga voastră-ngenunchiere
Sculaţi: Hristos a înviat!

Paştile, sărbătoare a înfrăţirii

De cîte ori mă duc cu gîndul la actul istoric al reîntregirii celor două Biserici romîneşti din Ardeal, din oct. 1948, îmi vin în minte fără să vreau două momente chiar din viaţa Mîntuitorului: Vinerea Mare şi Dumineca Invierii. Cel dintîi, simbol al suferinţei, al durerii, al jertfei; al doilea, chezăşie a biruinţei binelui asupra răului, izvor nesecat de bucurii duhovniceşti.

Ceva asemănător a fost şi în viaţa Bisericii noastre ardelene după anul 1700: o Vinere Mare care nu se mai sfîrşea, o perioadă de suferinţi şi de pătimiri care a risipit şi a destrămat multe forţe vii ale neamului. Cu anul 1948, cu ziua aceea memorabilă de 21 oct., a răsărit pentru noi pentru toţi ziua bucuriei depline, ziua învierii prin credinţă, ziua regăsirii şi a îmbrăţişării frăţeşti.

Fraţi am fost de la început şi fraţi am rămas toţi fiii acestui neam, uniţi în simţăminte şi în gînduri, uniţi în credinţa şi ruga pe care o înălţăm cu buze fierbinţi cerului. Iubirea de frate, cu toată deschinarea celor 250 de ani nu şi-a pierdut căldura, nu s-a răcit. Tot romîni şi tot fraţi am rămas chiar dacă interese streine ne-au ţinut despărţiţi în două Biserici. Ne lega pe unii de alţii nu numai originea şi limba pe care o vorbeam, ci şi sărbătorile, posturile şi slujbele bisericeşti. Şi unii şi alţii am ţinut aceleaşi sărbători, aceleaşi posturi şi am avut aceleaşi slujbe bisericeşti.

Dintre toate sărbătorile de peste an, aceea care este mai aleasă şi mai intens trăită de toate sufletele credincioşilor este fără îndoială sărbătoarea Invierii, Paştile. Invierea lui Hristos este adevărul cel mai mîngăietor al credinţei noastre. In ea găsim întărire a credinţei noastre în Hristos cel răstignit, ea este temeiul nădejdii şi a dragostei noastre chiar şi pentru cei de altă credinţă. Sf. Paşti e sărbătoarea care chiar prin rîndueala ei de „sărbătoare a sărbătorilor" exprimă biruinţa vieţii asupra morţii, a iubirii desăvîrşite asupra urii, adevărului asupra minciunii.

Invierea a însemnat pentru apostolii risipiţi — după tragedia Vinerii Mari, o regăsire, o întîlnire cu ei înşişi, un examen sever de conştiinţă, o dorinţă fierbinte de a-L căuta pe Mîntuitorul, de a-L vedea, de a-L întîlni şi de a-I cere iertare pentru trădările unei singure nopţi, de a trăi mai departe în intimitate cu El.

Invierea lui Hristos a însemnat pentru apostolul Petru pocăinţă cu lacrimi pentru lepădarea lui de Învăţătorul în faţa unei portăriţe, o pornire firească de a-şi ispăşi păcatul, împreunată cu dorinţa fierbinte de a fi iarăşi reprimit printre învăţăcei. Aşa ne explicăm fuga lui la mormînt, înaintea celorlalţi apostoli, în dimineaţa Invierii. Şi, în sfîrşit, învierea lui Hristos a însemnat în tot decursul celor două mii de ani de viaţă creştină o întoarcere la casa părintească: „scula-mă-voi şi mă voi duce la tatăl meu", pentru toţi păcătoşii, pentru toţi rătăciţii, pentru toţi cei ce s-au abătut de la observarea dreaptă a poruncilor lui Dumnezeu.

Toate aceste învăţăminte pe care le desprindem din sărbătoarea Invierii Mîntuitorului au fost vii şi în sufletele credincioşilor celor două Biserici, ortodoxă şi fostă gr. cat. Paştile le-am prăznuit întotdeauna şi unii şi alţii în aceeaşi zi şi ne-am bucurat întreolaltă de măreţia Sărbătorii. Şi unii şi alţii am ştiut că Paştile sînt sărbătoarea împăcării, a iertării, a revenirii la casa părintească. Mărturiile sînt nenumărate în acest sens. Iată ce-mi mărturisea un preot revenit din părţile Agnitei, acum nu de mult, în legătură cu aceasta·

Continuare în pag. 4

Cei ce au stat în întunerec şi au fost asupriţi s-au sculat şi-şi făuresc o viaţă nouă. Celor din întunerec le-a strălucit „lumină mare", lumina învierii la o altă viaţă. Aceştia nu vor îngădui ca peste munca şi visurile lor să vină nimicitoare urgia războiului. Ei luptă, milioane şi sute de milioane, ca pacea să se stabilească pe pămînt, ca pace să fie între ţări şi popoare, ca în pace să poată munci fiecare pentru fericirea lui şi a tuturor.

Spre pace ne cheamă şi pe noi Invierea Domnului. Să sorbim în inimile noastre pacea lui Hristos. Să fim făcători de pace. Să luptăm pentru pace, alături de toţi oamenii cinstiţi din lumea întreagă. Aşa vom dovedi că sîntem fii ai învierii, fii ai bucuriei, fii ai păcii.

T.

Hristos a înviat!

Trăim şi simţim cu toţii negrăitele bucurii ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Sînt multe sărbătorile noastre creştineşti. Fiecare are bucuriile şi învăţămintele ei, dar nici una nu revarsă în inimile noastre atîta lumină şi atîta mîngăiere ca învierea Domnului.

Învierea Domnului vine ca o mare izbucnire de bucurie după tristeţea patimilor, răstignirii şi înmormîntării Domnului.

S-ar fi putut oare ca întunerecul să înghită lumina; s-ar fi putut să fie biruit de moarte, El, care este stăpînul vieţii şi al morţii; El, care spunea despre Sine: „Putere am să-mi pun sufletul şi putere ca iarăşi să-L iau" (Ioan 10, 18); El, care potolea furia mării cu cuvîntul; El, care poruncea demonilor; El, care învia pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain, pe Lazăr mort de patru zile, pe Sine să nu se poată învia? Nu! Hristos a înviat!

Domnul nostru Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotputernic, a înviat cu adevărat. Martori sînt ostaşii străjuitori de la mormînt, care au mărturisit învierea, martor este sutaşul, pe nume Loghin, care s-a făcut creştin, martor este mormîntul rămas gol. Dovadă că Iisus, Domnul nostru, a înviat este însufleţirea cu care Sfinţii Apostoli au propoveduit tuturor Învierea, este seninătatea şi curajul cu care au primit să moară pentru Hristos cel înviat. „Căci nu urmînd unor basme meşteşugite am vestit vouă puterea şi venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci noi înşine am văzut slava Lui", spune sf. apostol Petru (II Petru 1—16).

„Ce era dintru început, ce am văzut cu ochii noştrii, ce am privit şi mîinile noastre au pipăit, aceea vă vestim", mărturiseşte şi sf. apostol Ioan (I Ioan 1, 1). Iar Corintenilor, celor care le venea greu să creadă învierea Domnului Iisus, Sf. apostol Pavel le scrie astfel: „V-am dat vouă, înainte de toate ceea ce am şi primit, cumcă Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; Şi cumcă s-a îngropat şi a înviat a treia zi; şi cumcă s-a arătat lui Chifa, apoi celor doispre zece, după aceea s-a arătat deodată la peste cincisute de fraţi, DINTRE CARE CEI MAI MULŢI SINT IN VIAŢĂ PÎNĂ ACUM, iar unii au adormit. După aceea s-a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor. Iar pe urmă decît la toţi, mi s-a arătat şi mie" (I Cor. 15, 3—8). Deci voi Corintenilor, care vă mai îndoiţi încă, parcă vrea să le spună marele apostol, dacă nu credeţi spusele mele, mergeţi şi cercetaţi, întrebaţi pe cei care l-au văzut pe Iisus înviat şi care mai trăiesc încă şi vă convingeţi că mărturia mea este întru totul adevărată.

Martori sînt miile de mucenici, care cu credinţa în Domnul cel înviat răbdau cu bucurie chinurile cele mai grele. Martoră este Biserica Sa, care are la temelie pe Domnul cel veşnic viu, puterea şi viaţa ei.

Da, Domnul nostru Iisus Hristos a înviat. Învierea Lui este temelia vieţii noastre creştineşti. Prin Învierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos a întărit toată învăţătura Sa, dovedindu-se Dumnezeu adevărat, stăpîn al vieţii şi al morţii. Prin minunea învierii Domnului Iisus, noi ştim că tot ce a făgăduit să dea celor ce cred în El este adevăr dumnezeesc nestrămutat şi, în deosebi, sîntem încredinţaţi că cu adevărat vom învia şi noi „în ziua cea de apoi".

De aceea, sf. apostol Pavel învaţă pe Corinteni, şi pe noi totodată, că „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propoveduirea noastră, zadarnică este şi credinţa voastră... Hristos însă s-a sculat din morţi, începătura celor adormiţi făcîndu-se". (I Cor. 15, 14—20).

Aşa cum la chemarea soarelui de primăvară, viaţa răsare iarăşi sub mii de forme, la fel va fi şi la suflarea trîmbiţei de apoi: noi toţi vom învia cu trupuri duhovniceşti, cu trupuri preamărite şi pururea cu Domnul vom fi.

Iată de ce praznicul învierii Domnului este cel mai mare între praznicele noastre creştineşti şi de ce bucuria creştinilor este mai mare la Paşti. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa.

Acest mare adevăr al învierii lui Hristos şi al învierii noastre să fie mereu treaz în noi şi să ne călăuzească spre o viaţă după voia lui Dumnezeu. Viaţa noastră curată, munca noastră cinstită să fie mărturie, că pentru noi, învierea nu este o vorbă goală, ci un adevăr în care credem cu tărie, pentruca în felul acesta, prin viaţa noastră frumoasă, să mărturisim că: Hristos a înviat şi pentru noi.

Diacon GH. PAPUC

După învierea Domnului

Mîntuitorul a spus dinainte ucenicilor Săi că a treia zi va învia. Ştiau şi fariseii şi cărturarii de această proorocie. Ucenicii însă n-au priceput ce li s-a spus, iar fariseii n-au crezut cele proorocite, ci au cerut străji la mormînt ca nu cumva ucenicii să fure trupul Domnului, să l ascundă şi să zică apoi că Mîntuitorul a înviat. Ucenicii erau aşa de întristaţi că Domnul a fost răstignit şi îngropat, încît stăteau încuiaţi în casă şi se temeau ca să nu fie prinşi şi ei. Iar mironosiţele se duc la mormînt ca să ungă trupul Domnului adormit.

La mormînt însă li s-a arătat un înger care le-a vestit că Domnul nu mai e în mormînt şi a înviat. Domnul cel înviat se arată Mariei Magdalena, care-l socoteşte că e grădinarul de acolo. Marea bucurie a învierii le face să alerge la apostoli, să le vestească: Hristos a înviat! Iar apostolii Ioan şi Petru neîncrezători aleargă la mormînt şi văd mormîntul gol şi giulgiurile de o parte. In aceiaşi zi Domnul cel înviat călătoreşte cu Luca şi cu Cleopa la Emaus şi se arată apostolilor, intrînd în casa unde erau adunaţi, uşile fiind încuiate. După opt zile se arată din nou ucenicilor, de faţă fiind şi Toma, care n-a crezut cele ce i s-au spus de ceilalţi.

Dar Mîntuitorul s-a arătat în mai multe rînduri ucenicilor Săi după înviere cum ne încredinţează sfinţii Evanghelişti ca şi ceilalţi sfinţi apostoli.

Incredinţaţi de adevărul învierii Domnului sfinţii apostoli au propoveduit pretutindenea pe Hristos cel înviat, încă de la începutul predicii lor, din ziua cînd s-a pogorît peste dînşii Duhul Sfînt. (F. Ap. 2, 1, u.). Evanghelia propoveduită de ei este Evanghelia învierii lui Hristos.

Vestirea învierii Domnului s-a propoveduit dealungul veacurilor pretutindeni unde a răsunat glasul sfintei Evanghelii şi fiecare suflet care a primit-o a mărturisit că într-adevăr Mîntuitorul a înviat. Acest lucru îl facem şi noi totdeauna cînd rostim cuvintele „Hristos a înviat" sau cînd răspundem celor ce ne înfăţişează veste de mîntuire cu cuvintele „Adevărat că a înviat".

Să nu uităm că de fiecare dată cînd rostim cuvintele „Hristos a înviat" ori cînd întîmpinăm aceste cuvinte cu răspunsul „Adevărat că a înviat" noi facem o mărturisire de credinţă, că mărturisim că sîntem încredinţaţi că Mîntuitorul Iisus Hristos Cel ce s-a răstignit pentru pentru noi a înviat a treia zi potrivit Scripturilor (I Cor. 15, 3, 4). Prin această credinţă noi ne unim şi ne înfăţişăm ca fiind uniţi cu toţi aceia care au avut o astfel de credinţă, adică cu femeile mironosiţe, cu sfinţii apostoli, cu sfinţii mucenici, cu preacuvioşii şi purtătorii de Dumnezeu părinţii noştri şi cu toţi binecredincioşii creştini de pretutindenea.

Dar pentru ca să fim cu adevărat propoveduitori ai învierii Domnului, vrednici de a fi părtaşi cu apostolii, mucenicii şi cu toţi cei ce au dus viaţă sfîntă şi să fim împreună slujitori cu îngerii trebuie să trăim ca unii ce avem credinţă tare în Cel ce a murit şi a înviat ca să aibă stăpînire peste vii şi morţi (Romani 14, 9), să nu mai viem nouă, ci Aceluia care pentru noi a murit şi a înviat (II Cor. 5, 15), să cugetăm şi să căutăm cele de sus, nu cele deşarte (Coloseni 3, 1—2) şi să murim păcatului ca să putem să vieţuim lui Hristos (Romani 6, 11).

Numai aceia dintre credincioşi care sînt pătrunşi de toate aceste adevăruri sînt şi adevăraţi mărturisitori ai învierii Domnului, căci unii ca aceştia Il propoveduiesc pe Mîntuitorul atît prin cuvînt, cît şi prin faptă, iar propoveduirea cu fapta are o mai mare însemnătate, ea fiind o adevărată chemare la viaţa cea împreună cu Hristos cel înviat.

Să ne străduim, aşa dar, să cunoaştem cît mai bine pe Mîntuitorul cel înviat, împlinind poruncile Lui ca să ne unim tot mai strîns cu El prin învierea noastră şi să facem numai roade pricinuitoare de viaţă veşnică (Romani 6, 21—22), lepădînd de la noi toate faptele cele aducătoare de moarte (Rom. 6, 23; Ev. 6, 2). Făcînd aşa vom putea spune cu bună cucernicie şi cu adîncă credinţă „Hristos a înviat" şi vom putea răspunde cu inimă curată şi plină de bucurie „Adevărat că a înviat". Cînd viaţa noastră întreagă va fi pătrunsă de adevărul învierii lui Hristos, cînd vom crede deplin cu inima şi vom mărturisi învierea Domnului cu cuvintele şi faptele noastre (Rom. 10, 9), atunci în sufletele noastre se va sălăşlui bucuria ce s-a sălăşluit în sufletul femeilor mironosiţe, al apostolilor şi al tuturor celor ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi împlinesc poruncile Lui.

Monahul TEOFIL

Unire frăţească

Ca bun creştin, am credinţa, că toate întîmplările mari din viaţa unui popor îşi au rostul lor bine cumpănit în planurile nepătrunse ale Tatălui Ceresc.

Şi mai cred cu toată tăria, că tot ce rînduieşte bunul Dumnezeu îşi are ca ţintă fericirea singuraticilor, a popoarelor.

Iată pentru ce socotesc, că şi unirea religioasă din toamna anului 1948 este un pas hotărîtor pentru închegarea neamului, spre limpezirea credinţei şi spre întărirea scumpei noastre Patrii.

Roadele acestea bogate le poate da numai unirea frăţească şi jertfelnică, singura cale pe care se poate ajunge la belşug, la progres, la mulţumire sufletească şi la adevărată fericire.

Astfel de nădejdi legăm noi, credincioşii mireni de la sate de unirea religioasă din toamna anului 1948, care ne oferă prilejul de a ne putea cunoaşte, înţelege şi iubi frăţeşte, gata să aducem toate jertfele cerute de binele şi interesele familiei noastre — mici şi mari —, ale Bisericii şi ale Patriei noastre iubite, dînd fiecăruia ceiace i se cuvine, potrivit dumnezeeştei poveţe a Mîntuitorului:

Daţi Cezarului cele ce sînt ale Cezarului şi daţi lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu.

BUCUR DUMITRU
Veştem (Sibiu)

Impăcare

— Povestire de Paşti —

Era ziua de Paşti. Praznicul bucuriei şi al păcii creştineşti.

Bătrîni şi tineri, bărbaţi şi femei, cu feţele pline de zîmbet şi bucurie, venind de la biserică, se salutau cu creştinescul: Hristos a înviat! Şi răspunsul izvorît din credinţă picura domol ca o mîngăiere: Adevărat a înviat!

Mieluşei albi ca zăpada zburdau prin livezile înverzite, iar copiii, prin jocurile lor zglobii şi ciripitul gureşelor păsărele, măreau par-că şi mai mult bucuria acestei zile de paznic.

Săteanul Ioan Vulcu însă nu lua parte la această bucurie obştească. Cu bărbia adîncită în piept, cobora spre sat în pas grăbit, ferindu-se într-adins de pîlcurile bărbaţilor care povesteau veseli. In urechi îi suna mereu, ca o mustrare, cîntarea sărbătorii: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Să le zicem „fraţi" şi acelora care ne urăsc pe noi, uitîndu-le toate pentru „Inviere" şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm"...

Era ziua de Paşti. Praznicul mare şi sfînt, în care toate sufletele cu adevărat creştine se bucură şi se veselesc.

In loc de bucurie şi mîngăiere însă, sufletul gospodarului Ion era plin de amărăciune.

De ce?

Era ţăran, cu rosturile casei bine rînduite. Tînăr încă şi voinic, iar de sănătate nu putea să se plîngă. Şi pe lîngă acestea, mai avea şi o soţie credincioasă şi copii dolofani. Ceea ce îi lipsea însă, era tocmai „pacea" despre care le vorbise credincioşilor în această zi de praznic bătrînul preot.

De cîţiva ani trăia în duşmănie cu Ilie Bucur, un vecin al său, care — judecînd după dreptate şi adevăr — nu-i greşise nimic.

Cearta şi mai apoi duşmănia se iscase între ei din pricina unui petec de pămînt. Vecinul său, nu avusese decît foarte puţin pămînt. In trecut îşi întreţinuse familia numeroasă muncind în dijmă pămînturile gospodarilor mai înstăriţi.

Intr-o primăvară, Ion întră cu plugul în pămîntul lui Ilie, luîndu-i cîteva brezde. Comisia Sfatului Popular, în frunte cu agentul agricol, ieşind la faţa locului, pentru a statornici miezuina, aduse hotărîre în favorul lui Ilie. Din pricina asta, Ion începu să-şi duşmănească vecinul, făcîndu-i mizerii în fel şi chip. Bietul om nu mai putea să-şi ţină păsări pe lîngă casă. Dacă treceau întîmplător în grădina lui Ion — cum e felul păsărilor — nu se mai întîlnea cu ele. Astăzi dispărea una, mîine alta.

In dimineaţa unei zile ploioase de vară, nimerind peste caii lui Ilie, care păşteau pe marginea drumului, în apropierea unui lan de trifoi, vru să-i prindă, dar nu reuşi. In mînia ce îl cuprinse, aruncă cu securea după un cal şi, nimerindu-l în picior, îl schilodi.

Cînd Ilie îi făcu mustrări, în loc să-şi recunoască greşeala, îi trase vecinului o bătaie soră cu moartea.

Din pricina loviturilor, Ilie zăcu în pat cîteva zile, dar blînd şi iertător de felul lui, îl lăsă pe Ion în plata Domnului. Nu-i făcu proces nici pentru cal nici pentru bătaia suferită. Ion însă nu încetă nici acum de a-l necăji.

Soţia lui, femee cuminte şi bună la inimă, îi făcea adeseori mustrări:

— Măi omule, ce tot ai cu bietul Ilie? Nu ţi-a greşit nimic. Tu i-ai pricinuit destulă sărăcie şi alean, iar el, suflet de creştin, s-a lăsat întotdeauna păgubaş. Nu uita însă, că toate lucrurile îşi au măsura lor. Prea eşti rău la suflet şi Dumnezeu are să te pedepsească. Astăzi îl duşmăneşti pe Ilie, mîine îi vei duşmănii pe alţii, căci păcatele la unii creştini sporesc zi de zi. Nu vor fi însă toţi ca Ilie. Iţi vei găsi odată şi omul care să te dea în judecată.

— Lasă-mă-n pace cu sfaturile tale! — îi răspundea el ţîfnos. Lucrul tău este să vezi de ceaunul cu mămăliga. Incolo, mă priveşte pe mine. Iar dacă mă judec cu Ilie, sau cu alţii, n-am să mă împrumut cu bani de la tine. In casa mea eu sînt stăpîn şi atîta vreme cît port căciulă, fac ce vreau şi ce-mi place.

Şi aşa a făcut. In loc să-şi calce pe inimă şi să-i întindă lui Ilie o mînă prietenească, îl duşmăni şi pe mai departe. Şi vorba soţiei-sale: „păcatele la unii oameni sporesc zi de zi", se împlinise întocmai. De la o vreme, Ion începu să blesteme şi să înjure, pricinuindu-i soţiei sale multe lacrimi şi mult amar.

Dumnezeu însă, care nu voieşte moartea păcătosului, i-a luminat mintea, pentru a putea cunoaşte prăpastia spre care îl ducea viaţa lui nesocotită.

Cîntările sărbătorii şi predica despre „pace" a bătrînului preot, îi răscoliră adînc sufletul. Ştia acum că rătăcise mult de la calea adevărului şi îşi dădea seama, că numai acela poate să se simtă pe deplin mulţumit care trăieşte în pace şi bună înţelegere cu vecinii şi semenii săi.

Coborînd spre cărarea care îl ducea spre casa adăpostită în umbra nucilor bătrîni, îi veni în minte o întîmplare groaznică, la care fusese martor. Pe vremea aceea era holtei. E mult de atunci, dar ţine minte, par-că s-ar fi întîmplat numai ieri. Din pricina unei primejdii, se luară la ceartă doi fraţi. Era într-o toamnă, pe vremea aratului. Cel mai tînăr dintre fraţi, arţăgos şi năpraznic la mînie, îl lovi pe celălalt în creştet, cu răsteiul de fier de la jug. Fratele se prăbuşi la pămînt, cu ţeasta sfărîmată.

Mustrat de conştiinţă şi înnebunit de groaza faptei săvîrşite, ucigaşul de frate aleargă acasă şi, urcîndu-se în podul şurii, se spînzură de o grindă, cu funia de la car. Rămaseră două văduve necăjite. Una cu doi, şi alta cu trei copii mici. Şi toate aceste nenorociri, din pricina unei brazde de pămînt...

N-a săvîrşit oare şi el o crimă atunci cînd l-a lovit pe Ilie? Şi de ce?

Pentru o brazdă de pămînt care, pe bună dreptate era a vecinului său.

Din toamna anului trecut, lucrează şi ei împreună cu alţi săteni în gospodăria colectivă. Pricina neînţelegerilor a dispărut, iar duşmănia care i-a întunecat mintea un lung şir de ani, îi apasă acum sufletul ca o povară grea.

E ziua Invierii! Praznicul luminat şi mare, în care toată suflarea creştinească se bucură şi se veseleşte. Numai el nu poate lua parte la această bucurie obştească, fiindcă sufletul lui, lipsit de „pace", e gol şi pustiu...

Reîntors de la biserică, şezu pe prispa casei şi răzimîndu-şi fruntea în palme, începu să dapene mai departe firul gîndurilor lui. Iar cînd îi sosi şi soţia, se aşezară la masă. El mîncă numai în silă, căci toate îi păreau amare.

Dupăce ciocniră ouă roşii, ridicîndu-se de la masă încet, trecu în grădină.

Dorinţa împăcării şi a bunei înţelegeri îi umplea sufletul chinuit de părerile de rău.

Cum va putea face însă lucrul acesta? — se întreba, scărpinîndu-se în cap necăjit. Să trimită prin cineva vorbă în vecini că vrea să se împace? Sau să meargă chiar el la Ilie? Da, aşa are să facă, hotărî el şi, cu sufletul încălzit de nădejdea păcii, se tolăni pe pajiştea verde, la umbra unui cireş înflorit.

Pe cerul senin nu se zărea nici măcar o pată de nor. Vîntul primăvăratec adia mereu, scuturînd prin văzduhul cald florile albe de cireş. Cît de fericiţi trebuie să se simtă într-o zi atît de minunată, aceia al căror suflet e bun şi curat, se gîndi el, privind spre casa vecinului.

— Bădie!... auzi deodată dinspre ograda vecinului glasul unui copil.

Se ridică în coate şi roti în jur privirea iscoditoare.

— Bădie!... auzi iarăşi glasul copilului. Imi dai un ou roşu?

— Iţi dau, cum de nu! răspunse el înduioşat, recunoscînd pe copilul vecinului Ilie, care în nevinovăţia lui, nu ştia nimic de duşmănia ce-o purtase Ion tatălui său. — Dar spune-mi, măi Gheorghiţă, îţi plac ţie ouăle roşii?

— Imi plac!

— Păi, bine, voinicule, dacă îţi plac, vino la nenea să-ţi dea, nu un ou numai, ci două, trei, cîte vrei tu. Şi am să-ţi dau şi turtă cu miere.

— Aş veni, bădie, spuse copilul, bucuros, dar vezi că... nu pot.

— Cum nu poţi, măi prichindelule?! păru mirat Ion.

— Păi, vezi matale, nu pot, fiindcă... sînt mic... şi cum să trec peste gard?

— Asta-i altă socoteală. Ei, bată-te norocul, măi Gheorghiţă. Dar stai, am să-ţi ajut eu. Aşaaa... hop... pa!...

Il trecu pe copil peste gard şi îl luă în braţe. — Mare şmecher eşti tu, măi Gheorghiţă. Vezi că poţi să treci şi peste gard — zîmbi Ion înseninat şi, dezmierdînd copilul pe obraz, porni cu el spre casă.

Cînd îl văzu nevastă-sa întrînd cu copilul lui Ilie în braţe, şi cu faţa plină de zîmbet, în ochii ei licări o scînteie de bucurie.

— Iacă-tă, nevastă, ţi-am adus pe voinicul ăsta, să-i dai ouă roşii şi cozonac cu miere. Vino şi tu în vecini. Dar nu cu mîna goală. Uite colea... o corfă. Umple-o cu tot ce ştii tu că trebuie. Eu am să merg înainte cu Gheorghiţă.

Femeia sbici pe furiş lacrimile ce i se prelingeau pe obraz şi grăbi să împlinească, bucuroasă şi fericită, dorinţa bărbatului îndreptat.

Ion umplu o cană cu vin şi, luînd copilul în braţe, porni spre casa vecinului...

— Hristos a înviat! îşi salută vecinul, care tocmai atunci se aşezase la masă, înconjurat de părinţii bătrîni, de soţie şi de cele cinci odrasle.

— Adevărat a înviat! — tresări Ilie, privind mirat spre Ion, care se oprise în prag. — Dar vino mai încoace vecine, reluă Ilie, ştergîndu-şi cu dosul palmei mustăţile aduse pe oală.

— Dacă sînteţi bucuroşi de oaspeţi... şovăi Ion, roşind pînă în albul ochilor.

— Cum de nu! E ziua „Invierii" şi trebuie să dăm uitării toate neînţelegerile.

— Că vezi... tocmai pentru asta am venit, spuse Ion, aşezînd pe masă cana cu vin şi, întorcîndu-se spre copiii care săriră să-i apuce lui Gheorghiţă ouăle încondeiate şi turta cu miere, îi domoli: Mai încet, măi flăcăilor, că acuşi soseşte şi leliţa Anişoară cu o corfă încărcată şi are să vă dea la toţi ouă roşii şi turtă cu miere.

Se îndreaptă din şale şi, plecîndu-şi privirea în pămînt, vorbi domol: Ţi-am pricinuit mult rău şi mult necaz, frate Ilie. Imi recunosc greşala şi te rog să mă ierţi.

— Te iert, vecine! răspunse Ilie înduioşat. Şi nici să nu mai vorbim despre neînţelegerile din trecut. Astăzi e ziua Invierii, cînd trebuie să iertăm unul altuia greşalele.

— Da! şopti Ion, lăcrimînd de bucurie. Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Hristos a înviat! vecine Ilie.

— Adevărat a înviat! frate Ioane.

Şi vecinii se îmbrăţişară acum ca doi fraţi şi prieteni, care nu s-au mai văzut de mult.

Pr. Prot. SABIN TRUŢIA

Din viaţa unei parohii mixte

Privind înapoi peste frămîntările confesionale din parohiile mixte inainte de 1948, trebuie să fim fericiţi azi de liniştea şi dragostea frăţească care domneşte între credincioşii noştri, în urma actului unificării bisericeşti.

Vom arăta aici un exemplu de luptă şi frămîntare confesională din viaţa parohiei Nucet (prot. Sibiu). După dezbinarea religioasă de la 1698, răsadul discordiei frăţeşti este aşezat şi între credincioşii din Nucet.

Se rup atunci de la sînul Bisericii mame cam 50 familii, cari îşi zidesc o biserică mică de lemn în cimitirul obştesc al satului, unde era şi biserica veche ortodoxă.

Se împarte atunci şi cimitirul în două, iar ca semn despărţitor între fraţi se plantează un şir de stejari, cari au dăinuit pînă în anul 1956. Pentru cele 50 de familii unite găsim în jurul anului 1800, după izvoarele ce ne stau la îndemînă cinci preoţi.

Timpul trezeşte încetul cu încetul conştiinţa credincioşilor din acest sat şi ei văd greşeala săvîrşită prin ruptura făcută de habsburgii asupritori şi încearcă cu peste o sută de ani în urmă să devină iarăşi una. Incearcarea aceasta nu reuşeşte însă, pentrucă sînt împiedecaţi de cei ce stăpîneau în Ardeal pe vremea aceia. Iată istoricul acestei încercări de reunire. Ambele biserici din cimitir, fiind din lemn şi slab construite, încep să se năruiască.

Cimitirul fiind la marginea satului şi greu de mers pînă acolo, se ajunge la ideia de a găsi un loc în sat, pe care să se zidească iarăşi o singură biserică, care să cuprindă din nou pe toţi fraţii. In mijlocul satului era o curte mare şi frumoasă (actuala curte a bisericii revenite) care era proprietatea grofului Köntzei de la Cornăţel. Pentru cumpărarea acestei curţi se arîndează pe un an toată păşunea composesorală a întregului sat unor ciobani cu oi. Aceste lucruri se petrec după anul 1850.

Grofui consimte să vîndă curtea, însă numai Bisericii unite, excluzînd de la cumpărare pe ortodocşi. Cu toate că banii adunaţi din arîndarea păşunii reveneau două părţi ortodocşilor şi numai o parte uniţilor, în proporţie cu numărul de suflete şi cu drepturile de coproprietate din păşune, uniţii cumpără curtea şi şi-o însuşesc, devenind singuri proprietari.

In anul 1864 uniţii cumpără o biserică de lemn din Sărata (Ţara Oltului) pe care o aduc în Nucet şi o reclădesc aici, fiindu-le locaş de închinare pînă în 1948.

Ortodocşii văzîndu-se înşelaţi şi persecutaţi, îşi adună forţele şi tocmai peste drum de biserica unită, doi creştini buni îşi micşorează curţile, cedînd fiecare cîte o porţiune de teren pentru zidirea Bisericii ortodoxe. In anul 1870 se începe zidirea Bisericii, care rivalizează şi azi cu toate bisericile din jur. La zidirea acestei biserici au contribuit într-o largă măsură credincioşii din satele învecinate şi chiar mai îndepărtate, ca de ex. Porceşti. Rana cu cumpărarea curţii grofeşti se uită şi se vindecă, dar zidul despărţitor de fraţi n-a căzut, ci a mai dăinuit încă aproape o sută de ani.

Unificarea bisericească găseşte în 1948 un teren pregătit şi favorabil în această parohie, pentruca zidul despărţitor de fraţi să fie dărîmat pentru totdeauna. Actul unificării a fost primit şi semnat în această parohie cu toată convingerea şi cu mare însufleţire.

De la 1 octombrie 1948 şi pînă la Paştile anului 1949 s-a servit în ambele biserici în mod alternativ. La sf. Paşti din 1949 preoţii şi credincioşii din Nucet, considerînd vechea biserică de lemn prea slabă şi neîncăpătoare, hotărăsc să servească şi să se adune de aici înainte numai în biserica de zid, unde încăpeau toţi credincioşii. Biserica de lemn rămîne astfel ca o capelă pentru slujbe speciale.

Parohia este împărţită în două părţi egale, iar preoţii şi ceilalţi slujitori bisericeşti sînt menţinuţi cu toţii în drepturile lor.

In ziua de 6 august 1955 credincioşii din Nucet adunaţi la sf. Biserică hotărăsc în unanimitate zidirea unei case parohiale.

Pentru a şterge orice urmă de aducere aminte că a existat cîndva vre-o dezbinare între fraţi, în ianuarie 1956 un număr de 120 credincioşi reveniţi şi vechi ort. doboară şirul despărţitor de stejari din cimitir, pentruca lemnele rezultate să fie folosite la zidirea casei parohiale, semn al unităţii desăvîrşite.

Iată, dar, acum cît e de bine şi cît e de frumos cînd fraţii sînt împreună. Cele vechi au trecut şi fraţii în unire zidesc o viaţă nouă, de bună învoire şi dragoste.

Pr. R. CONSTANTIN

Paştile, sărbătoare a înfrăţirii

Urmare din pag. 1

„Inainte de a se fi produs actul istoric din 21 oct. 1948, noi credincioşii gr. cat. ne împăcam cu credincioşii vechi ortodocşi în fiecare an, la Sf. Paşti. La Paşti în chip mai deosebit de cît la celelalte sărbători de peste an ne înfrăţeam. Potriveam în aşa fel slujbele — bisericile erau una lîngă alta — încît să ieşim deodată din biserică şi uniţii şi vechii ortodocşi pentruca să ne întîlnim şi să ne putem zice unii altora: „Hristos a înviat!" Atunci ne regăseam cu toţii, preoţi şi credincioşi din cele două biserici, atunci nu ne mai consideram nici catolici nici ortodocşi, ci fraţi şi creştini. Dispărea deschilinirea dintre noi, ne strîngeam mîinile şi ne consideram înfrăţiţi prin trăirea creştinească a aceluiaşi praznic al Invierii".

Azi, sărbătoarea Invierii e sărbătoarea bucuriei depline. Bucuria pentru învierea Mîntuitorului, bucurie pentru învierea noastră sufletească din moartea păcatului, bucurie pentru întoarcerea fiilor la casa părintească. Peretele despărţitor al vrajbei s-a rupt aşa cum catapeteasma templului s-a rupt la răstignirea Mîntuitorului, credincioşii foşti gr. cat. s-au reîntors iarăşi la sînul Bisericii strămoşeşti Tresaltă de bucurie toate sufletele! Se bucură de bucuria regăsirii toate inimile! Azi avem dreptul să cîntăm cu mai multă credinţă: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne desfătăm de dînsa".

Sărbătoarea Paştilor va rămîne deapururi pentru toţi credincioşii Bisericii noastre ortodoxe sărbătoarea înfrăţirii şi a regăsirii. Uniţi prin suferinţa comună a celor 250 ani de despărţire, înfrăţiţi în munca de fiecare zi, să făurim, preoţi şi credincioşi, în jurul altarelor strămoşeşti, duhul cel nou de viaţă creştinească! Sărbătoarea Invierii să fie deapururi sărbătoarea înfrăţirii noastre!

A. MOISIU

Despre rugăciune

Cînd vă rugaţi, nu bolborosiţi ca păgînii

Care creştin nu cunoaşte rugăciunea: „Tatăl nostru?" Şi care creştin bun nu o rosteşte măcar de două ori în fiecare zi? Dar cîţi din ei şi de cîte ori cugetă asupra lucrurilor pe cari le mărturisesc, le cer şi le făgăduiesc în această rugăciune? Cîţi simt în adîncul inimii lor cele rostite şi cîţi se hotărăsc tare să pecetluiască şi cu felul lor de viaţă îndatoririle ce-şi iau asupra-le, cînd rostesc această rugăciune?

CU BUZELE SAU CU INIMA?

Cînd dăm o mărturie înaintea judecătorului, cîntărim şi măsurăm bine toate cuvintele noastre şi luăm seamă la tot ce spunem. Cînd luăm asupra noastră o îndatorire faţă de cineva, căutăm să cunoaştem bine şi cugetăm temeinic asupra lucrurilor, pe care le întărim cu iscălitura noastră. Alegem cuvintele de mulţumire ce le spunem celor ce ne fac bine; şi cugetăm adînc, din inimă şi cu toată căldura asupra rîndurilor celor ce ne sînt dragi. Facem oare tot astfel, cînd, în rugăciune, vorbim cu Dumnezeu? Punem oare în această vorbire cu Dumnezeu toată înţelegerea, toată dragostea şi toată convingerea? Turnăm noi în rugăciunea noastră toată căldura, tot focul unei inimi nutrite de adevărată credinţă, iubire şi nădejde creştină?

Să ne cercetăm numai puţin fără părtinire, pe noi înşine, şi vom vedea că foarte puţini dintre noi şi foarte rar facem aşa. Inaintea Judecătorului judecătorilor, în faţa celui mai mare Binefăcător al nostru, în faţa Aceluia care ne iubeşte mai mult decît ne iubim noi înşine, adesea ne zicem rugăciunile cu mintea adormită sau împrăştiată în alte părţi, cu inima rece, nesimţitoare, nedîndu-ne seama de cele ce vorbim, ce spunem în rugăciunea noastră, de cele ce cerem prin ea şi făgăduim să facem, adeseori numai cu buzele. Acest fel de rugăciune Domnul nostru Iisus Hristos îl osîndeşte zicînd: „Cînd vă rugaţi, nu bolborosiţi ca păgînii" (Matei 6, 7). Vorbele goale şi închinăciunile fără suflet, repetate de mii de ori, nu au preţ nici cît un singur cuvînt rostit cu deplină înţelegere, căldură şi dragoste faţă de Dumnezeu.

PRICEPEREA CELOR SPUSE

Să luăm îndemnare spre rugăciune, de la Domnul nostru Iisus Hristos, care şi El s-a rugat şi care ne-a învăţat şi pe noi cum să ne rugăm. Dar învăţătura Lui o vom putea înţelege numai pregătindu-ne pentru rugăciune, cugetînd adesea asupra ei, cu zel şi cu dragoste. Şi Sfînta Scriptură ne îndeamnă ca înaintea rugăciunii să ne pregătim sufletul. Căldura şi adîncirea rugăciunii va spori mult, dacă vom cugeta cu mai mult temei asupra lucrurilor pentru care ne rugăm, dîndu-ne seama bine despre ele în toate privinţele.

De aceea am socotit că e bine să dăm cîteva lămuriri ale cuprinsului Rugăciunii Domneşti (Tatăl Nostru), pe care adesea o spunem numai cu buzele, fără să ne gîndim ce spunem. Aşa socotim că vom putea înţelege, cu mai multă uşurinţă, măcar atîta, cît în împrejurările de toate zilele, este de trebuinţă pentru a ne putea ruga lui Dumnezeu într-un chip, care va face rugăciunea noastră plăcută Părintelui nostru celui din ceruri.

N. C.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 mai 1957 Nr. 17—18

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pastorala de Sfintele Paşti

† IUSTIN

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Iaşilor şi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei
Locţiitor de Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Ardealului

Iubitului cler, cinului monahal şi tuturor dreptcredincioşilor creştini din această de Dumnezeu păzită Arhiepiscopie, har, milă şi pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la Domnul nostru Iisus Hristos, iar de la noi arhierească binecuvîntare.

„Hristos a înviat!"

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI,

Multe fapte minunate a săvîrşit Domnul nostru Iisus Hristos în vremea vieţii Sale cu trupul pe pămînt. Dar Invierea din morţi, după înfricoşatele Lui Patimi pe Golgota, rămîne pentru totdeauna minunea minunilor; ea este dovada de netăgăduit a puterii Sale dumnezeieşti; este izvorul vieţii noastre duhovniceşti; este cununa strălucitoare a întregii Sale lucrări de mîntuire a lumii.

Prin Invierea Domnului nostru Iisus Hristos lumina a biruit întunerecul, binele a învins răul, viaţa a nimicit moartea.

Intreaga învăţătură a Bisericii noastre se întemeiază pe Invierea Mîntuitorului. *„Dacă Hristos n-a înviat,* zice Sfîntul Apostol Pavel, *deşartă este atunci propovăduirea noastră, deşartă este şi credinţa noastră"* (I Cor. XV, 14).

Hristos, însă, cu adevărat a înviat din morţi.

După Inviere El s-a arătat Apostolilor Săi, s-a arătat lui Iacob, s-a arătat lui Pavel, s-a arătat la doi Ucenici în drum spre Emaus, s-a arătat femeilor purtătoare de mir, s-a arătat la mai mult de cinci sute de credincioşi. Cărţile Sfinte scrise pe vremea Apostolilor ne-au păstrat apoi numeroase dovezi despre Invierea Domnului. In sfîrşit, dreptcredincioşii creştini de pretutindeni, din neam în neam, de aproape două mii de ani şi pînă astăzi, mărturisesc cu tărie că Hristos a înviat din morţi.

Noi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pămînt pentru a ridica pe om la cer. Pentru noi s-a întrupat El; în locul nostru a pătimit El; cu noi a înviat El.

Adevărul credinţei noastre poartă acum pecetea Dumnezeirii. La temelia învierii noastre stă Invierea Mîntuitorului. In noi vieţuieşte acum Hristos, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel, şi noi toţi vieţuim în Hristos.

IUBIŢI FII SUFLETEŞTI,

Avînd aceeaşi credinţă — credinţa adevărată pe care ne-a descoperit-o Domnul nostru Iisus Hristos —, făcîndu-ne părtaşi din acelaşi har de darurile Sfîntului Duh pe care le primim prin Sfintele Taine şi trăind aceeaşi viaţă — viaţa în dragoste de Dumnezeu şi de aproapele —, noi toţi dreptmăritorii creştini alcătuim o obşte duhovnicească, închegată de puterea Sfîntului Duh şi cîrmuită de Domnul nostru Iisus Hristos. Această obşte este Biserica cea adevărată, singura Biserică a lui Hristos. Ea se aseamănă cu un pom alcătuit din trunchi, ramuri şi sevă care străbate în toate părţile lui sau cu un om alcătuit din suflet, cap şi trup cu toate mădularele lui.

„Eu sînt viţa, ne spune Mîntuitorul, *şi voi sînteţi mlădiţele"*. Seva care leagă ramura de trunchiul pomului este Sfîntul Duh. *„Cine rămîne întru Mine şi Eu întru El, acela aduce roadă multă, că fără Mine nu puteţi face nimic. Dacă cineva nu rămîne întru Mine este lepădat ca o mlădiţă ce s-a uscat..."* (Ioan XV 5—6).

Aşa dar, ramura care se îndepărtează de coroana pomului pierde legătura cu trunchiul ne mai primind în ţesuturile ei seva dătătoare de viaţă; aruncată la pămînt ea se usucă şi putrezeşte. In acelaşi chip cine iese din obştea dreptcredincioşilor, rupîndu-se de Biserica cea adevărată, se îndepărtează de Mîntuitorul şi nu mai primeşte darurile Sfîntului Duh.

Despre această strînsă legătură între credincioşi şi Mîntuitorul, prin mijlocirea Sfîntului Duh vorbeşte lămurit şi Sfîntul Apostol Pavel, arătînd că Biserica se aseamănă cu corpul omenesc: *„Este un singur trup,* zice el, *şi un singur duh..., o singură nădejde... Este un Domn, o credinţă, un Botez. Un Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este peste toate şi prin toate şi în toţi"* (Efes. IV, 4—6).

Astfel, după cuvîntul Apostolului, Biserica este una fiindcă există un singur trup tainic al Domnului — obştea tuturor celor care păstrează dreapta credinţă; Biserica este una fiindcă există un singur suflet care dă viaţă acestui trup — Sfîntul Duh; Biserica este una fiindcă membrii ei au aceeaşi nădejde — viaţa fericită cu Dumnezeu; Biserica este una fiindcă există un singur Cap al ei, Domnul nostru Iisus Hristos; Biserica este una fiindcă există o singură credinţă, învăţătura cea adevărată pe care o păzeşte Biserica Or-

Continuarea în pag. 3

Inviere

Bate dangăt de-nviere,
Peste tot un cînt voios
Se înalţă cu putere:
A-nviat din morţi Hristos.

Ziua-i sfîntă, aurie,
Pe la case, pe la porţi
Tropare de bucurie
„Hristos a-nviat din morţi"!

Ard boabele de tămîie
Suie fumul rar şi lin,
Cîntul păcii ne mîngiie
Hristos a-nviat — Amin.

Pr. I. IVANCIUC

Iisus

Tu pui aripi vieţii... şi vieţii eşti lumină;
Altarul veşniciei, căruia toţi se-nchină.
Eşti pacea, bunătatea, iubirea, mîngăierea
Nebiruit, Iisuse, eşti moartea şi-nvierea.

Ţi-a cunoscut puterea şi omul şi pămîntul
Cînd vindecaşi leproşii — Iisuse — cu cuvîntul,
Cînd înviaşi pe Lazăr din morţi a patra zi
Şi-atuncia, cînd şi orbii-ncepură a zări!

Flămînzii şi săracii i-ai săturat cu pîne,
Pe cel de la Vitezda l-ai îndreptat, Stăpîne;
Au ascultat şi dracii de-a tale vorbe sfinte
Şi moartea, că ieşiră cei morţi de prin morminte.

Din apă făcuşi vinul în Cana Galileia
De-ţi cunoscu puterea Samaria, Iudeia,
Cu tin-ai prins urechea lui Malhu-n Gheţimani
Ai dat la toţi putere, fără arginţi şi bani.

O, Iisuse, Hristoase: Lumină şi Iubire
De vrejbă izbăveşte această omenire!
Intinde peste inimi al păcii curcubeu...
Din Casa lumii noastre, fă Casa lui Zaheu!

Pr. RUSU ŞIRIANU

Sfinţii Părinţi şi rugăciunea

Cela ce se roagă să urmeze aceste două rînduieli: să se roage cu stăruinţă şi să ceară cele trebuincioase.

Sf. Ioan Gură de Aur

Tu zici: iată de atîtea ori m-am rugat şi totuş nimic nu am izbutit. Fireşte că nu ai izbutit, căci te-ai rugat fără stăruinţă, ci cu îndoială şi ai cerut lucruri ce nu-ţi foloseau cu adevărat. Iar dacă ai cerut cele folositoare, nu te-ai rugat cu stăruinţă. Căci zice în sf. Scriptură: întru răbdarea voastră dobîndi-veţi sufletele voastre (Luca 21, 19).

Sf. Vasile cel Mare

Mult am petrecut în rugăciune şi totuşi nu-i văd roadele, zice cineva. Dar chiar această petrecere în multă rugăciune este deja un cîştig, care întăreşte sufletul prin legătura cu Dumnezeu.

Sf. Ioan Scărariul

Dacă va fi haina sufletului tău, cînd mergi să te rogi către Dumnezeu, plină de peteci şi cusături, atunci nu vei dobîndi nici o mulţumire sufletească, decît numai de asemenea cu peteci.

Sf. Ioan Scărariul

Dacă înlături dorul de răzbunare faţă de fratele, care te-a scîrbit, în rugăciune vei dobîndi mulţumirea deplină.

Sf. Nil Sinaitul

Pîinea e gustoasă cu unt şi sare; rugăciunea este gustoasă cînd e cu lacrimi şi curăţenie

Sf. Ioan Scărariul

Să nu uiţi a te ruga şi pentru sufletul semănului, dacă doreşti ca rugăciunea ta să fie cu putere, căci o rugăciune fierbinte pentru altul i a ajutat aceluia să se îndrepte şi ţie ţi s-a mărit comoara cea cerească.

Sf. Ioan Scărariul

Cînd te rogi să nu o faci de ochii lumii, căci tău, care întrece orice altă bucurie trecătoare să ştii că atunci rugăciunea ta şi-a ajuns scopul.

Sf. Nil Sinaitul

Cînd te rogi să nu faci de ochii lumii, căci o rugăciune cu făţărnicie nu-ţi ajută, ci îţi strică mai mult.

Sf. Nil Sinaitul

Ţara Sfîntă

Ierusalimul

Impresiile lăsate în suflete de atîtea întîmplări petrecute în cetatea celor 40 de veacuri sînt copleşitoare. Nici unul din oraşele vechi, Roma, Atena sau altul, nu te înfioară ca oraşul unde totul e în legătură cu Dumnezeu. Oraş de trei ori sfînt, Ierusalimul gloriei şi al tuturor umilinţelor, oraş de atîtea ori distrus şi reînviat prin idealul înălţător pe care îl reprezintă.

Cetatea Ierusalim e unul dintre cele mai vechi oraşe din orientul biblic. Pe vremea patriarhului Avraam — pe la 2000 înainte de Hristos — se numea Salem, mai tîrziu i se zice Urusalim, apoi Ierusalim. Ierusalim înseamnă temelia păcii, oraşul păcii. Cetatea este aşezată pe un platou înconjurat de văile Chidron, Iosafat şi Hinom şi e protejată de muntele Olivilor şi Scopus.

Cu această aşezare favorizată — se lăuda David în psalmul 124: „Cum ocrotesc munţii Ierusalimul, aşa va ocroti Domnul pe poporul său". Din vremea lui David Ierusalimul se mai numeşte şi cetatea lui David, pentru că el o făcuse capitală a împărăţiei sale şi centru religios şi pentru că întări Ierusalimul cu ziduri. La mare glorie ridică Ierusalimul Solomon, prin clădirile măreţe cu care a împodobit cetatea. Intre acestea se rînduie: Casa fiicei Faraonului, adică palatul pe seama soţiei sale, care era o egipteancă; apoi casa cedrilor, un palat construit din lemn din cedru adus din munţii Liban. Tot Solomon clădi faimosul templu, care-i poartă numele, apoi Casa Tronului, unde se acordau audienţele şi se ţineau judecăţile. Ierusalimul fiind înconjurat cu zid înalt intrarea în oraş se putea face numai pe porţile sale. Cele mai cunoscute porţi sînt: poarta nouă, a gunoiului, a Damascului, poarta lui David, poarta Iafa, poarta lui Irod, a lui Ştefan. In trecut ele se numeau, poarta olarilor, a văii, etc.

Străzile sînt întortochiate şi strîmte, pe alocurea arcurile boltite se împreună deasupra lor, care fac ca uliţele să fie un fel de coridor îngust şi întunecos. Casele poartă pecetea vechimii, sînt afumate iar acoperişurile sfîrşesc în cupole mici, dar de cele mai multe ori sînt plane. Ele stau rezemate unele de altele, asemenea moşnegilor care îşi sprijinesc greul bătrîneţelor pe cîrja ce-o poartă.

Azi oraşul e mult mărit, are la 150.000 locuitori, aparţinători a peste 50 de naţii şi limbi. Dar faima Ierusalimului nu constă în numărul locuitorilor, ci în întîmplările care au avut loc acolo. Intreg Ierusalimul e plin de amintiri sfinte, încît este atîta farmec în jurul acestui nume. Pe ulicioarele înguste ale Ierusalimului au trecut domol profeţii şi apostolii, uneori posomoriţi şi tulburaţi de negrul fărădelegilor în care s-au afundat semenii lor. Aceştia adesea făcea din locurile cele mai sfinte ale lor un fel de bîlciu încît deşteptînd atenţia Mîntuitorului el i-a blestemat zicînd: „vedeţi aceste ziduri mari, nu va rămîne aici piatră de piatră care să nu se risipească" (Marcu 13, 1—2). Mîntuitorul se plîngea adesea că cei din Ierusalim s-au arătat totdeauna vrăjmaşi binelui, vrăjmaşi faţă de profeţi şi faţă de trimişii lui Dumnezeu: „Ierusalime, Ierusalime, cel ce omori pe prooroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine„ de cîte ori am voit să adun pe fiii tăi cum îşi adună cloşca puii sub aripi, dar tu n-ai voit!" (Matei 23, 37). Mîntuitorul a căutat să-i strîngă în jurul Său, pentru a-i salva de la pieire. Această atitudine dovedeşte că Mîntuitorul a vizitat de multe ori Ierusalimul interesîndu-se de soarta sa. De fapt Ierusalimul poartă cele mai multe urme şi amintiri din viaţa lui Iisus. In Ierusalim se află urmele locului unde a intrat în Ierusalim, locul unde a fost judecat, răstignit, locul unde s-au împărţit hainele Lui, locul unde se află mormîntul. Dar ceea ce a rămas pentru vecie este învăţătura Sa, Evanghelia, care a sunat ca o veste bună în mijlocul Ierusalimului şi a întregii lumi In această veste bună, temelia propăşirii morale şi religioase, învaţă El că toţi oamenii sînt fraţi, că nu se cade a se răsplăti rău cu rău, învaţă să pui iubirea înaintea urii, să nu fi rău ci bun, şi blînd cu cei din jurul tău, pentru a deveni mai fericit. Din toate podoabele Ierusalimului, — cu palate şi bisericuţe din marmoră şi aur, — mai mult strălucesc cuvintele pe care Domnul le-a vestit acolo, sînt cuvintele păcii şi ale iubirii veşnice.

Prof. Pr. NEAGA N.

Sfinţii romîni

S-a vorbit şi s-a scris destul despre timpul şi modul în care s-a încreştinat poporul romîn, adică despre primirea lui Hristos şi învăţăturii Sale în sufletul şi în viaţa străbunilor noştri. Şi s-a scris frumos, cu multă laudă, arătîndu-se că ei şiau legat sufletul de Mîntuitorul încă din bună vreme, anume tocmai atunci cînd se plămădeau ca să rămînă ca popor între alte neamuri şi popoare din lume.

Străbunii noştri nu s-au încreştinat numai cu numele, numai de formă ca să zicem aşa, ci au trăit legea lui Hristos în toată plinătatea şi curăţenia ei. Dacă s-au botezat în Hristos, apoi în Hristos s-au şi îmbrăcat, cum scrie, despre adevăraţii creştini, sf. apostol Pavel. Şi odată îmbrăcaţi în Hristos Domnul, ei au rămas legaţi de El şi de învăţătura Lui pînă la ultima lor suflare. Mulţi au luptat cu vitejie pentru apărarea credinţei şi destul de mulţi şi-au dat viaţa cu seninătate pentru slava lui Dumnezeu şi pentru mîntuirea lor sufletească. Astfel, şi poporul nostru numără mucenici şi sfinţi, deşi pînă bine de curînd prea puţin s-a vorbit şi scris despre ei. Ba chiar şi azi asemenea credincioşi aleşi şi vrednici nu ne sînt cunoscuţi după numele lor, ci ştim doar că sînt mulţi la număr şi vestiţi în ceruri pentru faptele lor izvorîte din credinţă.

Un profesor de teologie, anume părintele Dr. Liviu Stan, a scris mai anii trecuţi o carte despre sfinţii pe care Dumnezeu i-a ridicat din mijlocul credincioşilor

Continuare în pag. 3

Pastorala de Sfintele Paşti

Urmare din pag. 1

todoxă ; Biserica este una fiindcă există un singur Botez — uşa prin care intrăm în ea ; Biserica este una fiindcă există un singur Dumnezeu, Părintele nostru Ceresc, Stăpînul desăvîrşit al întregii făpturi.

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI,

Slujind cu rîvnă sfîntă adevăratei Biserici, împreună cu întregul nostru cler din Arhiepiscopie, noi propovăduim turmei încredinţate nouă spre mîntuire dreapta învăţătură de credinţă descoperită lumii de Domnul nostru Iisus Hristos. Prin Sfintele Taine, noi facem părtaşi pe credincioşii noştri de darurile nevăzute ale Sfîntului Duh şi-i povăţuim neîncetat să tăiască viaţa omului nou, în Iisus Hristos.

Cu aceeaşi dragoste de părinte iubitor faţă de toţi fiii săi, noi privim şi pe cei care s-au rupt în vreun chip de la trupul Sfintei noastre Biserici, adică pe cei care au primit vreo învăţătură de credinţă greşită, pe cei care vieţuiesc în păcate şi pe cei care nu se supun rînduielilor bisericeşti cu privire la ţinerea sărbătorilor şi a posturilor, *„umblînd după vedeniile lor şi îngîmfîndu-se zadarnic în închipuirea lor trupească”* (Col. II, 16), cum spune Sfîntul Apostol Pavel.

Pe toţi aceştia noi îi chemăm acasă, în sînul Sfintei noastre Biserici strămoşeşti. Cu braţele deschise ieşim întru întîmpinarea lor pentru a-i face părtaşi dragostei noastre.

Tuturor fiilor noştri dreptcredincioşi le aducem aminte că *„cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit, acestea le-a gătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc pe El”* (I Cor. II, 9).

IUBIŢI FII SUFLETEŞTI,

Trimiţîndu-vă acest cuvînt de învăţătură, cu prilejul marelui praznic al Învierii Domnului, îmi îndrept gîndul meu de părinte iubitor către voi toţi, cu îndemnul stăruitor de a păstra neîntinată comoara învăţăturii de credinţă a Sfintei noastre Biserici. Apoi *„cîte sînt adevărate, cîte sînt de cinste, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt de iubit, cîte sînt cu nume bun, orice faptă bună şi orice laudă, la acestea să vă fie gîndul”* (Filipeni, IV, 8).

Pe cei slabi în credinţă să-i întăriţi; pe cei cu apucături rele să-i îndreptaţi.

Chemaţi în mijlocul vostru pe cei care s-au abătut de la rînduielile statornicite de cîrmuirea bisericească ; primiţi-i cu bucurie creştinească. Cu toţii *„dacă a-ţi înviat împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus..., cugetaţi cele de sus”* (Col. III, 1-2).

Nu uitaţi iubiţii mei, că din temeiul vieţuirii creştine în dragoste de Dumnezeu şi de aproapele izvoreşte şi năzuinţa noastră de statornicire a păcii între popoare. Dorinţa de a trăi într-o lume eliberată de obsesia războaielor şi de viforul distrugerilor, ne este scumpă tuturor.

Nimic nu este mai înrădăcinat în sufletul omului, nimic nu este mai necesar progresului omenirii ca pacea; pacea este lege a firii, temei al vieţii omeneşti. Totodată, nimic nu este mai frumos, nimic nu este mai mult, în învăţătura creştină ca pacea; pacea este poruncă a lui Dumnezeu, temei al vieţii creştine.

De aceea Biserica noastră încă de la întemeierea ei şi pînă astăzi n-a încetat o clipă strădaniile ei pentru statornicirea păcii în lume.

Ca fii ai Domnului Păcii, aprindeţi-vă de rîvna lucrului Domnului. Cu cuvîntul şi cu fapta, fiecare să dea obolul său pentru bună învoire între oameni, pentru pace între popoare.

Unire desăvîrşită să fie între voi toţi, îngăduiţi-vă unul pe altul; toate să le săvîrşiţi din dragoste. *„Şi pacea lui Hristos întru care a-ţi fost chemaţi ca să fiţi un singur trup, să stăpînească în inimile voastre”* (Col. III, 15).

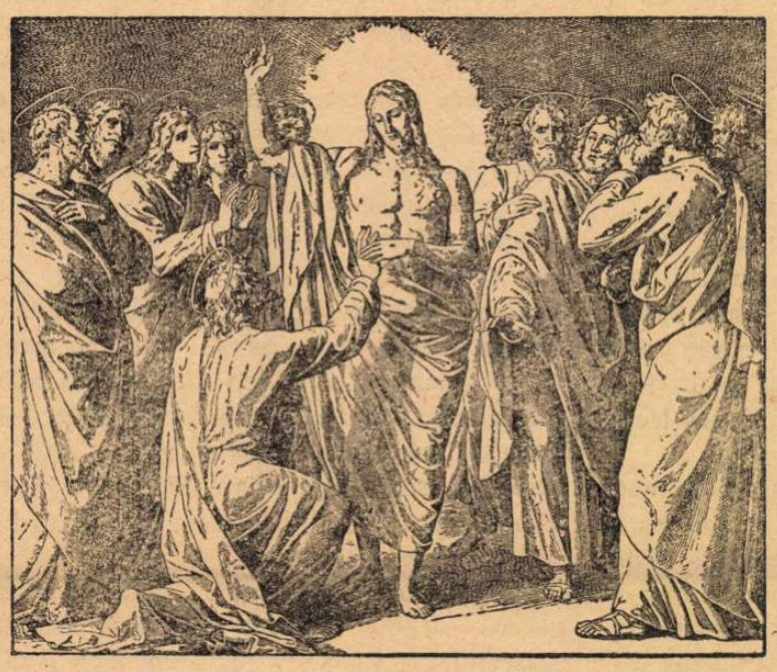

Mîntuitorul după înviere se arată Sf. Ap. Toma

Cu aceste poveţe, împărtăşindu-vă arhierească binecuvîntare şi îmbrăţişîndu-vă pe toţi cu părintească dragoste, vă întîmpin cu vestirea : *Hristos a înviat !*

Sibiu, la sărbătoarea Invierii Domnului din anul 1957.

Al vostru de tot binele voitor,

† *IUSTIN*
Arhiepiscop şi Mitropolit

O credinţă, o conducere

Dăm declaraţia cîtorva credincioşi din parohia revenită Racoviţa (Sibiu):

— Ioan Fogoroş zice: „Este bine că s-a făcut această unire bisericească pentrucă slujbele sînt aceleaşi şi la ortodocşi şi la cei foşti gr. catolici — iar credincioşii din Racoviţa mergeau şi la bisericile vechi ortodoxe din Sebeşul de jos şi de sus şi la Avrig, unde se închinau şi duceau slujbe”.

— Baba Nicolae cîntăreţul bisericesc cel bătrîn zice: „Eu îmi amintesc f. bine cum în biserica cea veche se cînta cu *„Doamne miluieşte”* şi cu *„Duhul tău”*. Vremurile au schimbat unele lucruri, dar acestea sînt foarte puţine, căci slujbele sînt tot aceleaşi”.

Sfinţii romîni

Urmare din pag. 2

Bisericii noastre strămoşeşti. Cartea numără 80 pagini şi înşiră mulţi asemenea iubitori de Hristos, arătînd astfel că noi nu sîntem, nici în această privinţă, în urma altor popoare cu trecut creştinesc. Ea zice limpede: „Alături de sfinţii pe care îi cinsteşte întreaga Biserică, există şi sfinţi romîni. Avem sfinţi ridicaţi din neamul nostru, sfinţi dintre care pe unii i-am uitat, pe alţii îi cinstesc alte neamuri, care ni i-au spus şi nouă, şi totuşi nu ne arătăm vrednici de ei; nu-i cinstim după cuviinţă”.

Cum arătam ceva mai sus, cuvinte ca acestea s-au scris înainte cu cîţiva ani. Şi erau drepte. Iată însă că, la 21 octombrie 1955, lucrurile au luat o întorsătură nouă, o altă faţă. Sf. noastră Biserică, în dragostea ei neţărmurită pentru cei ce au luptat, au suferit şi au murit spre lauda lui Hristos, a aşezat aleasă prăznuire şi, cu acel prilej, i-a trecut în rîndul sfinţilor pe ierarhii Ilie Iorest şi Sava Brancovici, pe călugării Visarion şi Sofronie şi pe ţăranul Oprea. De acum ei sînt trecuţi în calendarul Bisericii noastre, ca toţi ceilalţi sfinţi, şi îi prăznuim, pe cei dintîi, la 24 aprilie, iar pe ceilalţi la 21 octombrie în fiecare an. Aceştia sînt sfinţi ai Bisericii noastre dreptmăritoare din Ardeal. Dar alţii, ca sf. Calinic de la Cernica, au fost deasemenea canonizaţi cu prilejul unei prăznuiri săvîrşite la Bucureşti. Şi încă mulţi se bucură de asemenea creştinească cinstire, ca unii ce şi-au cheltuit viaţa numai în slujirea lui Hristos şi Bisericii Sale, ca sf. Iosif cel Nou în Banat, sf. Ioan Valahul în Oltenia, ş. a.

Să cugetăm deci cu toată pietatea şi întru adîncă smerenie le cei ce s-au făcut icoane vii ale trăirii cu Hristos şi ne rămîn nouă ca pilde vrednice de adîncă cinstire. Să fim mîndrii că asemenea făclii luminoase au putut străluci în mijlocul înaintaşilor noştri în credinţă şi să ne curăţim simţirile printr-o trăire creştinească asemănătoare cu aceea pe care au dovedit-o ei în toată viaţa lor. Numai aşa, ca şi pe ei, Domnul ne va face părtaşi slavei Sale celei veşnice.

D. CĂLUGĂR

Răscoala țăranilor din 1907

Anul acesta s-au împlinit 50 de ani de la răscoala din 1907. Răscoalele acestea nu s-au stîrnit din senin ci în urma unor îndelungate chinuri, lipsuri și suferinți a răsculaților. Mizeria și sărăcia au făcut din țăran un revoltat. Silniciile, împărțirea nedreaptă a pămîntului din 1864 și stăpînirea unui mănunchiu de boieri fără inimă au împins pe țărani la revoltă.

Biruri, dijmă, chirii, jafuri, zile de clacă, starea de mizerie cumplită a țăranilor, acestea au fost strigătele de alarmă ce au chemat pe țărani la răscoală. Începută în ziua de 15 februarie 1907 în cîteva sate din Dorohoi și Botoșani: Flămînzi, Rădeni, Stroiești, etc. cu lozinca: „25 Lei falcea", răscoala a ajuns în martie 1907, la celălalt capăt al țării cu strigătul de cumplită mînie adresat moșierilor: „Vrem capul vostru".

Rînd pe rînd orașele ca: Hîrlău, Tg.-Frumos, Pașcani, Buhuși, Botoșani, Podul Iloaiei, Panciu, Rîmnicul Sărat, Calafat, Alexandria, Bucecea, Iași, Dorohoi, Craiova, Tîrgoviște, Buzău și altele au fost atacate de miile de țărani răsvrătiți. Proprietarii și arendașii, sînt atacați de țărani fără nici o deosebire. Țăranii cer pămînt și cer condiții omenești de muncă. Răfuiala așteptată cu atîta mînie și încordare se împlinea cu o furie rar întîlnită. Conacele ardeau și cu ele codicele de învoieli, iar pe cîmpia Dunării, moșierii și arîndașii cunosc din plin mînia răsculaților. De la București la Turnu-Severin cerul era noaptea ca un imens cuptor de foc. Ardeau cu sutele așezările boierești ce înghițiseră truda de veacuri a țăranilor.

La 3 martie la Pașcani are loc prima mare ciocnire între răsculați și armată. Aci iau parte alături de țărani și muncitorii ceferiști de la depou. Ei îi scapă pe țăranii închiși într-un tren ca fruntași ai răscoalei, punîndu-i în libertate. Intreaga țară devine un cîmp de luptă al răsculaților care pentru o cauză dreaptă se jertfesc cu sutele, iar muncitorii dînd ajutor răsculaților luptă alături de ei cu toată dragostea punîndu-și viața în pericol.

Intre timp, regele a chemat la putere guvernul liberal (Brătianu) care a organizat înnăbușirea sîngeroasă a răscoalei și astfel peste 11.000 de țărani au fost uciși. Cei mai mulți țărani au fost uciși după înfrîngerea răscoalei. Și preoții care au fost alături de răsculați au suferit aceiași soartă.

Așa a fost scos în iunie 1907, cîteva luni după răscoală, preotul din Carcova (Mehedinți) împreună cu alți oameni, la marginea satului, cercetați și deși nevinovați totuși au fost împușcați. Sate întregi au fost bombardate cu tunurile și rase de pe fața pămîntului. Țăranii cădeau fulgerați de plutoanele de execuție, uciși în fața familiilor lor. Chiar și acolo unde n a fost răscoală, boierii temîndu-se de furia celor cărora le storceau sudoarea, au întocmit liste de proscriși (cei ce urmau să fie omorîți) și erau executați fără judecată.

Aceasta n-a putut sili țărănimea să renunțe la luptă, ci a adîncit mai mult prăpastia între popor și asupritorii lui.

Astăzi, singurii stăpîni ai pămîntului sînt urmașii răzvrătiților din 1907. Sub conducerea clasei muncitoare și prin grija partidului, țărănimea și-a văzut visul împlinit, vis pentru care acum o jumătate de veac s-au luptat și și-au vărsat sîngele răsculații anului 1907.

Ceeace s-a cucerit cu atîtea jertfe va fi păstrat ca un lucru scump: poporul nostru nu va îngădui nici odată să mai stăpînească pămîntul cei ce au ucis — pentru buzunarul și plăcerile lor— peste 11.000 de țărani muncitori.

Diacon LIVIU MIRCEA DAVID

Cooperativa agricolă de producție

Cum este condusă cooperativa

Organul suprem de conducere al cooperativei agricole de producție este adunarea generală a membrilor cooperatori. Adunarea generală aprobă statutul cooperativei agricole de producție, care prin aceasta devine lege de bază pentru toți membrii cooperativei. Ea alege pe timp de doi ani, președintele, comitetul de conducere compus din 5—11 membri, precum și comisia de revizie, compusă din 3 membrii.

Adunarea generală hotărește în toate problemele mari și mici ale cooperativei. Ea alege dintre cei mai destoinici și mai pricepuți gospodari, membri ai cooperativei, un comitet de conducere care se ocupă cu munca de conducere a cooperativei între două adunări generale. Acesta se îngrijește de aplicarea întocmai a hotărîrilor adunării generale și este obligat să prezinte lunar, în fața adunării generale, un raport de activitate, iar trimestrial și la sfîrșitul anului o dare de seamă asupra întregii activități a cooperativei. Viața arată că pentru înflorirea oricărei gospodării socialiste are o însemnătate hotărîtoare ca membrii ei să-și aleagă cu grijă conducătorii, să cumpănească îndelung, încît în fruntea lor să fie aleși oameni din cei mai cinstiți și mai vrednici.

Aplicarea statutului și a hotărîrilor adunării generale depinde în mare măsură de activitatea președintelui. El are sarcina conducerii zilnice a activității cooperativei și de a exercita un control permanent asupra îndeplinirii hotărîrilor organelor de conducere ale cooperativei Desigur că președintele, cît de capabil ar fi, poate face greșeli dacă nu se sfătuiește cu membrii comitetului de conducere, dacă nu e ajutat de aceștia.

Un rol însemnat în activitatea cooperativei agricole de producție îl are comisia de revizie Aceasta verifică întreaga activitate gospodărească și financiară, evidența și păstrarea avutului obștesc, cum se fac cheltuielile de bani și materiale, calitatea lucrărilor, cum se îndeplinesc obligațiile față de stat, cum se face repartizarea veniturilor, etc. In activitatea sa, comisia de revizie se supune numai adunării generale a membrilor cooperativei .

In articolele publicate în mai multe numere ale foii, am văzut care sînt prevederile principale cuprinse în statutul model al cooperativei agricole de producție și avantajele membrilor cooperatori.

Cooperativa agricolă de producție este o formă nouă de cooperare în producția agricolă care ajută țăranilor muncitori să sporească producția agricolă și să-și ridice nivelul de trai. Țăranii mijlocași, care în deobște au mai mult pămînt și inventar agricol, se bucură de însemnate avantaje primind plăți suplimentare pentru pămîntul, animalele sau uneltele aduse în cooperativă.

Credincioșii noștri de la țară pășesc alături de țăranii muncitori pe calea cea nouă, convinși că aceasta e calea belșugului și a unei vieți mai bune.

Contractări și achiziții

Cu data de 1 ianuarie a. c., s-au desființat cotele obligatorii la: grîu, secară, porumb, floarea soarelui, alte boabe, cartofi, fîn, lapte de vacă și oaie, pentru toate categoriile de gospodării agricole. De asemenea sînt scutite de cote obligatorii de carne, gospodăriile zootehnice și țăranii muncitori, cari au suprafață agricolă sub un hectar și a căror venituri principale nu provin din creșterea și vinderea animalelor. Vor fi scutite de cota de lînă unitățile socialiste din agricultură și gospodăriile țărănești, care încheie cu statul contracte de livrare de lînă, în raport cu cantitatea de lînă contractată. Menținerea cotelor de carne și lînă are un caracter vremelnic. Cu timpul se vor desființa și aceste cote. Deocamdată s-au îmbunătățit prețurile la cotele de carne și se dau scutiri și alte avantaje la ceice fac contractări de carne și lapte.

Statul trebuie însă să-și formeze fondul central de produse agricole, pentru acoperirea nevoilor industriei socialiste și pentru aprovizionarea oamenilor muncii de la orașe. Acest fond era format pînă acum prin cote. Acum el se va forma prin contractări și achiziții. Prin contractări țăranul muncitor face contract cu organizațiile autorizate de stat, fie să predea la termen o vită, un porc de atîtea kg, sau atîta lînă de oaie, ș. a. Statul îi dă celui ce contractează arvună în bani și alte înlesniri de mărfuri, urmînd ca la predare să se plătească suma întreagă.

Achizițiile se fac prin cooperativă. Țăranii muncitori își vînd la cooperativă plusul de produse agricole. Nu e îngăduit ca particularii să cumpere produse agricole și apoi să le speculeze, vînzîndu-le la prețuri mari pe piață. Producătorii își pot desface produsele în piață, dar ei le pot vinde și cooperativelor, contribuind astfel la formarea fondului central de produse agricole al Statului. Atît la contractări, cît și la achiziții, țăranii primesc un preț bun pentru produsele lor.

Pe de altă parte cooperativele și magazinele de la sate sînt aprovizionate cu mărfuri industriale, în așa fel încît țăranii să-și poată cumpăra, la prețuri potrivite, tot ceiace le trebuie.

Aceste măsuri ale Guvernului spre folosul țărănimii muncitoare sînt o dovadă de grija ce o are Guvernul de bunăstarea țăranilor. Ele sînt un îndemn pentru țăranii muncitori de a mări producția agricolă, de a da țării mai mult grîu, mai mult porumb, mai multe alimente de diferite feluri, etc. De fapt vestea că au fost desființate cotele și că s-a trecut la sistemul contractărilor și achizițiilor, a dat un nou avînt muncii din gospodăriile agricole și mulți țărani muncitori s-au angajat să vîndă statului cantități mult mai mari de produse decît pînă acum. Avem nevoie de recolte mari, ca să facem față tuturor cerințelor. Stă în puterea și munca țărănimii, ajutată de clasa muncitoare, ca recoltele din anul acesta să fie mai mari ca anul trecut.

Incredințați că Dumnezeu binecuvintează munca cinstită și spre folosul tuturor, credincioșii Bisericii noastre, care muncesc pe ogoare, nu vor precupeți nici un efort ca munca lor să fie cît mai rodnică și vor da Statului, prin contractări și achiziții, surplusul produselor lor agricole. In felul acesta ei își îndeplinesc datoria față de Patrie și datoria iubirii față de aproapele.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 mai 1957 Nr. 19—20

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Ierarhului iubit

I. P. S. Mitropolit Iustin al Ardealului a fost ales, învestit şi instalat, în 10—13 ianuarie a. c., în scaunul Arhiepiscopiei Iaşului şi Mitropoliei Moldovei şi Sucevei. Alegerea aceasta înseamnă o înaintare pe scara ierarhiei mitropolitane, pentrucă Mitropolia Ardealului — în ordinea de onoare — este a treia, iar Mitropolia Moldovei este a doua, adică îndată după Mitropolia Ungro-Vlahiei (Bucureşti). Inaintarea aceasta arată deosebita preţuire, de care se bucură I. P. S. Mitropolit Iustin în sînul Bisericii noastre, ca unul dintre ierarhii de frunte ai Ei.

Tocmai de aceea plecarea I. P. S. Mitropolit Iustin la Iaşi lasă în urmă părerile de rău ale preoţimii şi credincioşilor din Ardeal. Intr-adevăr, în răstimpul de aproape un an, cît a păstorit Arhiepiscopia Sibiului şi Mitropolia Ardealului, I. P. S. Sa a fost înconjurat de dragostea şi preţuirea deosebită a clerului şi credincioşilor noştri. Crescut de patriarhul Miron în şcolile teologice din ţară şi străinătate, avînd legături mai vechi cu reprezentanţi ai Bisericii şi teologiei ardelene, I. P. S. Sa dintru început a ştiut să se încadreze în tradiţiile bisericeşti ardelene şi şi-a pus toată capacitatea, toată puterea de muncă în slujba Bisericii ortodoxe din Ardeal. Cunoscîndu-i vredniciile, simţindu-l apropiat sufleteşte de păstoriţii Săi, cu îndrăzneală şi încredere veneau la Ierarhul lor preoţii şi credincioşii, ca să-i mărturisească dorinţele, durerile şi bucuriile, să-i primească sfatul, binecuvîntarea şi rezolvarea cererilor. Nu exista zi, în care Inaltul Ierarh să nu fie ocupat ore întregi cu rezolvarea a zeci de cereri, prezentate de cei ce veneau în audienţă. Prin aceasta se legau sufleteşte de Ierarhul lor.

In Catedrala mitropolitană din Sibiu toţi îl priveau cu dragoste, îi ascultau predicile pline de miez evanghelic şi paulin, se îmbulzeau în jurul lui, ca să-i primească binecuvîntarea, îl aşteptau în număr mare şi în faţa Catedralei, înşiruiţi pînă la reşedinţă, despărţindu-se numai după ce I. P. S. Sa, binecuvîntîndu-i, întra în reşedinţă. Iar la sfinţiri de biserici, la vizitaţiuni canonice în Blaj, Mediaş, Răşinar, ş. a. preoţii şi credincioşii l-au primit ca pe un ierarh prea iubit, încredinţaţi de cuvîntul Mîntuitorului, ce zice: „Cine vă primeşte pe voi, pe Mine mă primeşte". Aşa s-a adîncit dragostea păstoriţilor faţă de Ierarh şi a Ierarhului faţă de păstoriţi.

La aceste întîlniri faţă către faţă, s-au adăugat: pastoralele de Paşti şi de Crăciun, în care le grăia despre viaţa cea nouă izvorîtă din naşterea şi învierea Domnului; cărţile: „Dr. Nicolae Bălan",

I. P. S. Mitropolit Iustin

în care se cinsteşte amintirea marelui mitropolit al Ardealului, şi: „Cînd fraţii sînt împreună", în care se vorbeşte despre înfrăţirea dintre romînii ortodocşi şi „uniţi" şi despre reîntregirea bisericească — şi erau în pregătire alte cărţi folositoare de suflet. Preoţimea nu va uita nici grija pă-

Continuarea în pag. 2

In luna Mai

Luna Mai este luna florilor, a luminii şi a biruinţii. De aceea clasa muncitoare şi-a ales ziua de 1 Mai, ca zi a solidarităţii internaţionale a muncitorimii, vestitoare a înfloririi unei vieţi mai bune şi mai fericite, pentru întreaga omenire. Dar în luna mai sărbătorim şi ziua de 9 Mai, ziua independenţei naţionale de stat şi a victoriei forţelor democraţiei şi socialismului asupra armatei hitleriste.

Sub steagul biruitor al lui 1 Mai şi pe drumul victoriei din 9 Mai 1945, forţele democraţiei, socialismului şi păcii, păşesc înainte din biruinţă în biruinţă. Sărbătorirea zilei de 1 Mai şi aniversarea a 12 ani de la strălucita victorie asupra Germaniei hitleriste se întîmplă într-un moment, în care oamenii muncii de pretutindeni, făcînd bilanţul succeselor de pînă acum, îşi unesc forţele pentru a zădărnici planurile aţiţătorilor la război, a celor ce pregătesc un război atomic. Ei îşi unesc forţele spre a impune interzicerea şi nimicirea armelor atomice, spre a cere folosirea energiei atomice în scopuri paşnice, spre a impune pacea şi rezolvarea prin tratative a tuturor problemelor internaţionale litigioase.

Forţele păcii sînt în necontenită creştere. Ţările de democraţie populară, în frunte cu Uniunea Sovietică — marea ţară a constructorilor comunismului —, s-au dezvoltat într-un ritm accelerat, făcînd progrese uriaşe atît în domeniul economic, cît şi în acel cultural şi în cel al capacităţii lor de apărare. Iar sutele de milioane de oameni ai muncii şi de partizani ai păcii din celelalte ţări şi-au intensificat lupta pentru pace, pentru libertate, pentru o viaţă mai bună. Astfel că omenirea muncitoare îşi strînge rîndurile pentru ca viaţa cea nouă să fie biruitoare pretutindeni.

Ţara noastră a devenit dintr-o ţară cu industrie şi agricultură înapoiată, o ţară cu o industrie bine dezvoltată — la temelia ei stînd industria grea producătoare de maşini — şi cu o agricultură avansată. Bazat pe succesele dobîndite, poporul nostru e hotărît să muncească cu mai mult elan pentru ridicarea continuă a

Continuare în pag. 4

Pentru propășirea Patriei, pentru pace

Biserica noastră este mereu alături de popor şi de munca lui pentru o viaţă mai bună De aceea la alegerile din februarie a. c. poporul a ales ca deputaţi pentru Marea Adunare Naţională şi reprezentanţi ai Bisericii. Aceştia dau glas în Marea Adunare Naţională năzuinţelor poporului şi conlucrării Bisericii noastre la toate bunele înfăptuiri de azi. Astfel la sesiunea din martie a Marii Adunări Naţionale, ei au luat cuvîntul, mărturisind despre realizările poporului şi despre faptele clerului şi credincioşilor noştri, care arată că ei sînt buni cetăţeni ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Vorbind în şedinţa din 20 martie a. c., I. P. S. mitropolit Iustin, a spus că întîlnirea cu alegătorii din raionul Hîrlău (r. Iaşi) i-a adus aminte toate suferinţele şi jertfele poporului pentru libertate, dreptate şi un trai mai bun (între care şi cele din 1907), dar i-a pus în faţă şi roadele bogate ale vieţii celei noi, pe care oamenii muncii şi-o făuresc în patria noastră. In această viaţă de muncă şi progres, şi cultele religioase au „cele mai prielnice condiţii de organizare şi funcţionare, potrivit cu învăţăturile lor dogmatice şi rînduielile lor canonice tradiţionale. Sub oblăduirea legalităţii populare, în deplină libertate, noi trăim lăuntric şi ne manifestăm convingerile noastre religioase în lăcaşurile noastre sfinte.

Slujitorii şi credincioşii Bisericii noastre străbune ţin în adevăr ochii lor duhovniceşti îndreptaţi spre cer; ei nu uită însă că picioarele lor stau pe pămînt. Păstrîndu-şi credinţa religioasă, ei rămîn totuşi cetăţeni devotaţi ai scumpei noastre patrii". De altfel însăşi învăţătura de credinţă a Bisericii noastre ne îndeamnă să fim de partea progresului şi a unei vieţi sociale înaintate. „De aceea noi sprijinim cu tărie toate acţiunile întreprinse de cîrmuirea statului pentru zidirea vieţii celei noi a poporului nostru.

Pentru apărarea păcii în lume, Biserica noastră şi-a spus de mai multe ori cuvîntul ei răspicat. Noi nu ne temem de război. Apărătorii păcii sînt astăzi mai puternici decît aţîţătorii la război. Pacea însă este o lege a firii ,condiţia progresului, este însuşi temeiul vieţii. De aceea noi nu vom conteni să o propoveduim cu cuvîntul şi cu fapta, străduindu-ne să strîngem în jurul nostru pe toţi clericii şi credincioşii, făcîndu-ne astfel cu toţii părtaşi la cea mai frumoasă luptă a oamenilor din toate vremurile — lupta pentru apărarea păcii.

Cu conştiinţa de îndeplinire a unei datorii, ca ierarh al Bisericii ortodoxe şi deputat în Marea Adunare Naţională, îmi exprim aci întreaga adeziune la Declaraţia guvernului ţării noastre, făgăduind să sprijin trecerea ei în faptă, pentru înscăunarea păcii trainice în lume, pentru propăşirea scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă".

Sînt declaraţii, care mărturisesc simţămintele tuturor slujitorilor şi credincioşilor Bisericii noastre. Noi ştim că stăpînirea este de la Dumnezeu şi că datori sîntem să muncim pentru propăşirea patriei şi să luptăm pentru pace. Aceasta ne îndeamnă însăşi cuvintele Mîntuitorului, îndrumările sfinţilor Apostoli şi învăţătura Bisericii. Se cuvine dar, ca să ne dăm silinţa ca fiecare cuvînt din aceste declaraţii ale I. P. S. mitropolit Iustin să-l preschibăm în faptă. Ca astfel fapta noastră să se adaoge la munca şi lupta întregului popor şi patria noastră să înflorească şi să se întărească, iar pacea să dăinuiască netulburată pe pămînt.

Ierarhului iubit

Urmare din pag. 1

rintească, nu numai pentru cele duhovniceşti, ci şi pentru asigurarea materială a familiilor preoţilor din parohii sărace.

Deasemenea tipografia arhidiecezană a fost înzestrată cu maşini moderne, ca lucrul să fie mai cu spor, reşedinţa a fost înnoită, Institutul teologic a fost ocrotit şi întărit, iar pentru Catedrala mitropolitană s-au făcut paşii necesari ca să fie reparată şi pictată.

Acestea şi alte fapte, atît duhovniceşti, cît şi materiale, împlinite în mai puţin de un an, sînt mărturie grăitoare despre rîvna, priceperea şi vrednicia I. P. S. Mitropolit Iustin. De aceea în mod firesc clerul şi credincioşii, felicitînd Moldova că şi-a ales un astfel de ierarh, îşi exprimă totdeodată părerea de rău că l-a pierdut aşa de curînd. Dar interese superioare bisericeşti l-au chemat mai sus şi în faţa acestora ne plecăm. Cît de strînsă e legătura I. P. S. Sale cu Ardealul se vede şi din faptul că I. P. S. Sa şi după ce a fost instalat Mitropolit al Moldovei —a continuat să conducă Mitropolia Ardealului pînă la alegerea noului Mitropolit.

Acum, cînd se desparte de clerul şi credincioşii ardeleni, mărturisind părerea de rău, mărturisim şi toată recunoştinţa noastră, pentru toată dragostea ce ne-a arătat, pentru toată fapta ce ne-a dăruit, pentru tot cuvîntul bun ce l-a rostit despre ortodoxia ardeleană. Noi sîntem încredinţaţi că aşa cum sufletul clerului şi credincioşilor ardeleni rămîne legat în dragoste de I. P. S. Sa, tot aşa şi sufletul Inalt Prea Sfinţiei Sale rămîne legat pentru totdeauna de Ardealul ortodox, de aceşti credincioşi, cu o evlavie vie şi luminată (cum spunea I. P. S. Sa). Dacă trupeşte nu-l mai avem între noi, sufleteşte este mereu între noi şi înfăptuirile păstoriei Lui vor grăi mereu despre sufletul Lui. Socotind că I. P. S. Mitropolit Iustin ne va sprijini întotdeauna, îi dorim încă mulţi ani de rodnică activitate în ogorul Bisericii, spre mîntuirea credincioşilor şi propăşirea Patriei.

Intru mulţi ani I. P. S. Stăpîne!

TELEGRAFUL ROMIN

Un an de realizări

La 26 martie a. c. a avut loc Adunarea Eparhială din Arhiepiscopia Sibiului. In faţa deputaţilor eparhiali, — preoţi şi mireni — s-au citit rapoartele de activitate pe anul 1956. Din aceste rapoarte rezultă că în anul trecut s-au înfăptuit multe şi însemnate realizări bisericeşti şi sociale sub înţeleapta conducere a I. P. S. Mitropolit Iustin. Intrucît noi aici nu putem prezenta nici măcar pe scurt cuprinsul acestor rapoarte, publicăm numai părţi din cuvîntul I. P. S. Mitropolit Iustin, în care sînt amintite cîteva din aceste realizări.

„Sosind în Ardeal — zice I. P. S. Sa — am găsit o preoţime pregătită pentru activitatea ei bisericească şi o turmă aleasă de credincioşi şi am văzut cum fiecare caută să-şi desfăşoare activitatea preoţească cu mult folos în sf. noastră Biserică de pe aceste meleaguri. Centrul Eparhial a fost la înălţimea aşteptărilor mele. De aceea în faţa Adunării Eparhiale îngăduiţi-mi să exprim mulţumiri colaboratorilor mei apropiaţi în frunte cu vicarul Arhiepiscopiei, P. C. Tr. Belaşcu, pentru truda pe care cu toţii au depus-o în această perioadă de timp, pentru desfăşurarea rodnică a activităţii noastre bisericeşti".

„Rapoarte amănunţite asupra întregii activităţi a Eparhiei noastre au fost întocmite de consilierii referenţi şi au fost examinate în Consiliul plenar. Comisiile respective ale Adunării Eparhiale au analizat aceste rapoarte şi vă vor aduce la cunoştinţă concluziile lor. Eu vreau să vă amintesc în linii mari principalele laturi ale activităţii noastre în cursul anului trecut.

ACTIVITATEA SPIRITUALĂ

Activitatea noastră principală s-a îndreptat asupra acţiunii spirituale în rîndurile clericilor şi credincioşilor din Eparhie.

N-am şovăit o clipă să îndemnăm pe preoţi ca să înrădăcineze în sufletul credincioşilor datoria sfîntă de a păstra fără nici un fel de abateri dreapta noastră credinţă ortodoxă. Este un punct, unde n-am îngăduit să se facă nici un fel de concesii.

De asemenea noi şi centrul nostru Eparhial am îndemnat pe preoţi să vegheze asupra vieţii curate a credincioşilor trăită după principiile Mîntuitorului. In general am ţinut să se păstreze bunele tradiţii ale Bisericii ardelene în întreaga activitate ce s-a desfăşurat în cadrele Eparhiei.

Constatînd că numărul parohiilor noastre e mai mare decît numărul preoţilor şi că-n mod permanent unele parohii erau lipsite de preoţi, am ajuns la concluzia de a organiza misiuni cu caracter permanent. Lucrul acesta se făcea şi în trecut dar numai în mod restrîns, mărginindu-se la trimiterea de preoţi în parohiile vacante numai cu ocazia Praznicelor mari. Din discuţia avută cu Consiliul Eparhial asupra acestei chestiuni am ajuns la concluzia că e bine să avem preoţi în fiecare parohie şi-n mod permanent.

Pentru aceea din parohiile unde există mai mulţi preoţi am luat cîte unul organizînd o misiune permanentă. Cred că e bine ca şi de aici încolo în această chestiune să se menţină această rînduială a noastră".

TIPĂRITURI

„Afară de îndemnurile verbale date în continuare preoţilor şi unora dintre credincioşi am socotit că şi cartea — adică cuvîntul scris — e de mare folos în acţiunea noastră misionară.

De aceea în această perioadă au fost tipărite mai multe scrieri:

1. Volumul omagial închinat marelui Mitropolit Nicolae Bălan, care vreme de 3 decenii şi jumătate a păstorit această eparhie cu vrednicie;

Continuare pag.

Un an de realizări

Urmare din pag. 2

2. „Cînd fraţii sînt împreună" — lucrare de mare folos pentru consolidarea unificării Bisericii din Ardeal;

3. Cu prileul sărbătorilor Crăciunului şi de Anul Nou am publicat tradiţionalul „Indrumător Bisericesc". De asemenea au continuat să apară regulat foile „Telegraful Romîn" şi „Foaia bunului creştin".

De la 1 iulie „Telegraful Romîn" a continuat să rămînă ceea ce a fost el iniţial, — o publicaţie pentru popor, iar pentru a umplea un mare gol simţit în centrul Eparhiei noastre în locul „Foii bunului creştin" am iniţiat revista „Mitropolia Ardealului". Mergînd astfel pe făgaşul trasat de marele nostru înaintaş, — menţinînd tradiţia culturală a Sibiului ortodox, această revistă poate fi considerată una din cele mai bune publicaţii ale Bisericii noastre şi nădăjduim ca încetul cu încetul să devină cea mai bună revistă teologică din ţară, ca astfel să se menţină tradiţia teologică-culturală a Sibiului".

UNIFICAREA BISERICEASCĂ ŞI AJUTORAREA CLERULUI

O problemă asupra căreia am avut mereu aţintite privirile noastre a fost problema consolidării unificării bisericeşti. In scopul acesta s-au publicat diferite articole, cartea „Cînd fraţii sînt împreună" şi s-au ţinut numeroase conferinţe. In deosebi prin cursurile de îndrumare misionară, ne-am ocupat de îndrumarea sufletească a clerului; în acelaşi timp, n-am uitat să ne îngrijim de îmbunătăţirea stării lui materiale.

In ce priveşte ajutorarea materială a clerului nu ne-am limitat la preoţii reveniţi, ci examinînd cu multă atenţie situaţia tuturor parohiilor am ajuns la concluzia că e nevoie să se acorde un ajutor permanent preoţilor care activează în parohii cu un număr foarte mic, sau peste tot cu un număr redus de credincioşi.

Cu larga înţelegere a Prea Fericitului Părinte Patriarh şi celorlalţi membrii ai Sf. Sinod, s-a înfiinţat fondul misionar central al B. O. R. din care se alimentează şi fondul Eparhiei noastre pentru acordare de ajutoare lunare — preoţilor din parohiile sărace. Nu există astăzi nici un preot din Eparhia noastră, care să aibă nevoie de ajutor şi să nu-l primească din partea Centrului Eparhial.

INGRIJIREA BISERICILOR

Centrul Eparhial s-a ocupat în acelaşi timp şi de bisericile care au nevoie de ajutor pentru reparaţii. Au fost acordate numeroase dotaţii, unele mai mari altele mai mici, aproape tuturor parohiilor care ne-au solicitat astfel de ajutoare.

La venirea mea aici, constatînd că frumoasa Catedrală din Sibiu are nevoie de renovare, au fost făcute toate pregătirile şi intervenţiile necesare la forurile de stat pentru a se obţine ajutor pentru repararea şi pictarea acestei Catedrale măreţe.

In acest scop s-au obţinut din partea statului, adică Ministerului Cultelor şi C.S.A.C, o sumă de un milion şase sute mii, eşalonată pe 2—3 ani. Pentru anul în curs s-au dat Mitropoliei suma de cinci sute mii lei, care ne stă la dispoziţie pentru a începe lucrările de renovare.

Se cuvine ca pentru ajutorul dat să mulţumim respectuos fostului Ministru al Cultelor, Acad. Prof. Petre Constantinescu-Iaşi, care a arătat faţă de Centrul Eparhial din Sibiu o largă înţelegere şi bunăvoinţă.

TIPOGRAFIA ARHIDIECEZANĂ

Pentru a putea desfăşura activitatea noastră misionară pe calea scrisului, era nevoie de organizarea tipografiei. Tipografia noastră veche avea şi ea nevoie să fie pusă la punct cu maşini noi. De aceea am făcut intervenţiile necesare pentru obţinerea unei maşini de cules mecanic, ceea ce am şi obţinut. Deasemenea am făcut intervenţii şi pentru obţinerea altor maşini necesare tipografiei". I. P. S. Sa arată apoi că e sub tipar „un catehism, care, după părerea noastră, va fi una din cele mai frumoase lucrări de acest fel, tipărite de Biserica noastră ortodoxă".

COLABORARE CU CELELALTE CULTE

„Consecvenţi cu principiile noastre de credinţă, am căutat să păstrăm raporturi de colaborare, de prietenie şi de bună înţelegere cu celelalte culte religioase.

Şi în anul acesta ca şi-n anii trecuţi putem spune că nu s-au observat în cadrul Eparhiei noastre nicăeri neînţelegeri sau certuri între Biserica noastră şi celelalte culte religioase.

BUNI CETĂŢENI AI STATULUI

Potrivit învăţăturii cuprinse în textul Evanghelic arhicunoscut în care se spune „daţi cezarului cele ce sînt ale cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu", noi ne-am străduit să păstrăm raporturi corecte cu autorităţile de Stat. Autoritatea de Stat nu s-a amestecat sub nici o formă în treburile noastre strict bisericeşti. In decursul acestui an, şi în anii trecuţi, s-a păstrat principiul, pe care şi l-a impus statul, de neamestec în treburile bisericeşti. De aceea, fără nici o piedecă, noi am putut da lui Dumnezeu ceea ce e al lui Dumnezeu.

Fiind creştini, noi nu am uitat însă că rămînem totuşi cetăţeni ai unei patrii. Sîntem încadraţi în chip firesc într-un anumit teritoriu, care are o anumită organizaţie. Acest lucru a fost la fel şi pe timpul Mîntuitorului. Şi El şi Apostolii şi-au iubit patria. Dovadă despre aceasta este faptul că El a plîns de atîtea ori asupra sorţii Ierusalimului, care nu-i înţelegea misiunea, iar Apostolul Pavel în repetate rînduri a accentuat calitatea Sa de iudeu. Pe linia aceasta a dragostei de patrie s-a încadrat Biserica noastră şi-n general slujitorii şi credincioşii ei, devenind cetăţeni devotaţi, apărători şi susţinători ai R. P. R. Preoţii cît şi credincioşii şi-au împlinit şi-şi îndeplinesc cu devotament obligaţiile lor cetăţeneşti. Mai mult poate decît alţi cetăţeni, credincioşii noştrii care ştiu că dragostea de patrie şi sprijinul reciproc al oamenilor sînt datorii religioase, se aşează în fruntea celor ce-şi iubesc patria. Temeiul acestei comportări îl găsim noi în una din Epistolele sf. ap. Pavel, care spune să facem rugăciuni pentru cîrmuitori şi să ne supunem stăpînirilor fiindcă aşa e voia lui Dumnezeu. Autoritatea de stat este aceea care ne asigură nouă liniştea, de care avem atîta nevoie spre a ne putea împlini misiunea".

După ce a îndemnat la sprijinirea campaniei însămînţărilor de primăvară, I. P. S. Sa a continuat: „Noi nu am pierdut nici un prilej pentru a îndemna pe credincioşi să facă dovadă că sînt cei dintîi cetăţeni ai patriei noastre scumpe. Urmînd acestui îndemn bătătorim o cale tradiţională. Istoria Bisericii ne arată că în veacurile de înflorire ale Bisericii slujitorii şi credincioşii erau în fruntea marilor acţiuni pentru progres. Biserica ortodoxă a fost şi este structural favorabilă progresului. Astăzi cînd acţiunea de reînnoire materială şi de progres social este luată în mînă de către stat, datoria noastră e de a sprijini cu toată puterea această acţiune.

LUPTĂTORI PENTRU PACE

Pentru a putea muncii, pentru a ne putea ruga lui Dumnezeu, pentru a putea avea viaţă religioasă şi cetăţenească cinstită avem nevoie de pace. — Deaceea în toate slujbele noastre bisericeşti nu încetăm să ne rugăm lui Dumnezeu pentru pacea în toată lumea, pentru pace în oraşele şi satele noastre şi pace în Biserica noastră. Acţiunea aceasta de statornicire a păcii în lume nu este numai o îndatorire cetăţenească sau mai bine zis omenească, ci ea este o poruncă religioasă. Pacea este o lege a firii, e condiţia progresului, ea stă la temelia vieţii noastre. De aceea noi o sprijinim cu cuvîntul şi cu fapta. Niciunul dintre credincioşii noştrii nu va putea să-şi dobîndească sieşi nume mai mare decît cel purtat de Mîntuitorul, care era numit Domn şi Prinţ al păcii, făcîndu-ne şi noi asemenea Lui vrednici de a purta numele frumos de făcători de pace şi a fi numiţi, asemenea Lui, fii ai lui Dumnezeu, aşa după cum se spune în una din Fericirile Evanghelice".

LEGĂTURĂ DUHOVNICEASCĂ STATORNICĂ

Ascultînd cuvîntarea I. P. S. Mitropolit Iustin şi rapoartele de activitate, deputaţii eparhiali au exprimat mulţumiri I. P. S. Mitropolit Iustin pentru bogatele realizări din anul trecut, Centrului Eparhial şi preoţimii pentru osteneala depusă. Au mulţumit deasemenea d-lui Dr. Petru Groza, Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R. P. R., Guvernului şi Ministerului Cultelor pentru sprijinul acordat. Mulţumiri s-au exprimat şi I. P. S. Patriarh Iustinian pentru înţelegerea cu care a întîmpinat problemele Mitropoliei Ardealului.

Arătînd părerea de rău că, din înalt interes bisericesc, I. P. S. Mitropolit Iustin a trebuit să se mute aşa curînd de la Sibiu la Iaşi, Adunarea Eparhială a rugat pe I. P. S. Sa să nu uite niciodată că se poate sprijini pe dragostea şi recunoştinţa clerului şi credincioşilor din Arhiepiscopia Sibiului şi Mitropolia Ardealului. I. P. S. Mitropolit Iustin a mulţumit clerului şi credincioşilor, asigurîndu-i că nu va uita Ardealul.

Sîntem încredinţaţi că I. P. S. Sa va sprijini şi de acum înainte năzuinţele şi realizările Ardealului ortodox şi noi fapte vor mărturisi mereu despre legătura duhovnicească statornică şi netulburată dintre I. P. S. Sa şi Biserica ardeleană.

T. R.

Cel mai bun lucru

Unificarea bisericească din 1948 ne-a adus liniştea şi pierderea vrăjmăşiei din satul nostru.

Uniţi în munca de toate zilele cu fraţii noştri ortodocşi ne vedeam despărţiţi în credinţă, cînd în Dumineci şi sărbători mergeam pe acelaşi drum pînă în faţa celor două biserici, cari sînt una în faţa celeilalte şi cînd unii apucau spre o biserică şi alţii spre cealaltă. Ne despărţeam astfel chiar cei ce eram din aceeaşi familie.

Dar răul era şi mai mare, căci vrajba care era mereu între noi, ne ducea la certuri şi duşmănii, cari ţineau cu anii. Astăzi sîntem fericiţi, căci între noi nu mai este nimeni să ne despartă.

Sîntem una cu consătenii şi rudeniile noastre din sat în credinţă, una cum au fost şi strămoşii noştri.

Continuare în pag. 4

DEZARMARE

Mult a înaintat omenirea în ştiinţă şi tehnică! Dacă toate invenţiile ar fi puse numai în slujba vieţii omeneşti, oamenii ar putea trăi foarte bine pe pământ. Dar cercuri conducătoare din Apus au pornit pe calea folosirii acestor invenţii pentru distrugere, nu pentru viaţă, pentru război nu pentru pace. Ei au pornit ceiace se numeşte „cursa înarmărilor", întrecerea de a fabrica armament tot mai distrugător. Astfel, în loc ca energia atomică să fie folosită pentru îmbunătăţirea vieţii, ea e folosită pentru bombe, care aduc moarte şi ruină. Şi în loc ca oamenii să muncească şi să producă lucruri ce înfrumuseţează viaţa, ei sînt puşi să muncească şi să producă arme de nimicire. Atîta muncă, atîţia bani, atîtea materiale, atîtea invenţii sînt puse în slujba războiului.

Se-nţelege că ameninţate de pregătirile de război ale cercurilor din Apus, ţările din Răsărit sînt nevoite să se apere, să se pregătească, pentruca dacă vor fi atacate să poată înfrînge pe agresor. Popoarele însă nu vor război, ci vor pace. Guvernele din Răsărit, în frunte cu Uniunea Sovietică, luptă pentru ca să se ajungă la un acord în problema dezarmării. Realizarea acestui acord ar înlătura un viitor război, ar stabili încrederea între popoare şi ar face ca oamenii să muncească pentru îmbunătăţirea vieţii. In loc să fabrice bombe atomice şi cu hidrogen, ar construi uzine electrice pe bază de energie atomică. In loc să fabrice avioane de bombardament, ar construi şcoli, spitale, case de locuit, ş. a. In loc să facă din oţel arme, ar face tractoare şi maşini folositoare. In loc să ţese echipament militar, ar ţese stofe pentru îmbrăcăminte. Cîte îmbunătăţiri nu s-ar aduce vieţii omeneşti, dacă ce se cheltueşte pe înarmări s-ar cheltui pe lucruri folositoare!

Nu există om, care întrebat: „ce vrei, bombe atomice sau uzine electrice?" să nu răspundă că vrea ca energia atomică să fie folosită nu pentru bombe ci pentru uzinele electrice. De asemenea, dacă ai întreba: „Ce vrei, tunuri sau pîine?", toţi ar răspunde: „pîine şi nu tunuri!" Oamenii vor să trăiască în pace şi munca lor să producă lucruri folositoare. De aceea propunerile Uniunii Sovietice pentru dezarmare sînt susţinute de toţi oamenii muncii din toate ţările. Aceste propuneri prevăd: 1. reducerea forţelor armate şi armamentelor celor cinci mari puteri (U.R.S.S., S.U.A., China, Anglia, Franţa); 2. interzicerea experienţelor cu arme atomice, interzicerea armelor atomice şi distrugerea stocurilor de arme atomice; 3. reducerea forţelor armate ale U.R.S.S., S.U.A., Angliei şi Franţei, care se găsesc pe teritoriul Germaniei, ca şi în ţările din Apus şi Răsărit; 4. Dezarmarea să fie făcută sub un control internaţional; 5. încheierea unui pact de neagresiune între ţările (din Apus) participante la N.A.T.O. şi statele (din Răsărit) participante la Tratatul de la Varşovia.

Dacă s-ar aplica aceste propuneri, popoarele ar fi eliberate de povara înarmărilor şi de frica unui nou război, mai nimicitor decît războaiele de pînă acum. Totodată ar creşte şi nivelul de trai al oamenilor.

Credincioşii Bisericii noastre sprijinesc lupta pentru dezarmare a oamenilor muncii. Ei ştiu că proorocul Isaia a spus că va veni vremea cînd săbiile se vor schimba în fiare de plug şi ei doresc ca armamentul să se schimbe în unelte de muncă paşnică. Ei cred că forţele păcii sînt mai puternice decît forţele războiului. De aceea sînt încredinţaţi că pacea va birui, căci munca şi lupta a sute de milioane de oameni cinstiţi va înlătura norii întunecaţi ai războiului şi va face ca soarele păcii să strălucească cu putere pretutindeni.

In luna Mai

Urmare din pag. 1

nivelului de trai şi cultural al oamenilor muncii.

Inchinîndu-şi toate forţele muncii paşnice, creatoare, poporul nostru este un factor activ în lupta pentru pace. El luptă alături de toate popoarele lumii — pentru rezolvarea paşnică a problemelor internaţionale litigioase, pentru crearea unei Germanii unite, democratice şi paşnice, pentru intensificarea relaţiilor economice şi culturale între popoare, pentru convieţuirea paşnică între ţări cu sisteme sociale deosebite, pentru ca prin muncă şi bună înţelegere popoarele să-şi făurească o viaţă mai bună. Luptînd pentru pace, poporul nostru este însă hotărît să-şi apere patria împotriva oricărui agresor şi munceşte pentru întărirea ei. Biserica ortodoxă este alături de popor. Ea sprijineşte munca poporului pentru o viaţă mai bună şi pentru întărirea Patriei, ea sprijineşte lupta poporului pentru pace, împotriva războiului atomic.

Luna mai e luna luminii, a bucuriei şi a florilor. E luna marilor biruinţe ale oamenilor muncii. Sub flamura ei luminoasă viaţa cea nouă păşeşte înainte spre noi biruinţi. 1 Mai şi 9 Mai sînt un îndemn de a continua cu hotărîre înnoită lupta pentru pace, pentru bunăstare, pentru fericire. Şi în această luptă popoarele vor birui!

Cel mai bun lucru

Urmare din pag. 3

Am fost primiţi în Biserica ortodoxă cu toată dragostea şi cinstiţi de conducerea Bisericii din Nucet cu atenţie deosebită de mare.

Declarăm că sîntem fericiţi cînd ne vedem una în credinţă cu fraţii noştri şi că niciodată şi nimeni nu ne va mai putea despărţi.

Unificarea bisericească o socotim, ca cel mai mare şi bun lucru ce s-a făcut pe seama noastră şi dorim ca ea să rămînă în veci neschimbată.

Nucet (Sibiu).

STAROCIU AUREL

Progresele omenirii

Odinioară oamenii n-aveau locuinţe, decît peşterile munţilor sau colibele de frunziş, pe cîmpie. Şi erau aproape sălbatici şi trăiau cu greu, certîndu-se pe fructele pământului cu animalele din jurul lor.

Astăzi, oamenii pot să-şi construiască, nu numai case sigure şi comode, ci chiar şi palate măreţe, ce sgîrîie norii cerului. Ei fac poduri puternice, care trec peste cele mai largi rîuri şi construiesc felurite vase, vapoare, ce plutesc aşa de frumos şi sînt conduse cu isteţime, pe întinsul apelor, din mijlocul mărilor şi oceanelor.

Gîndiţi-vă numai la acele mari şi repezi pacheboturi — vapoare — dispreţuitoare ale furiilor oceanelor, care dau la iveală puterea mare şi strălucitoare a spiritului omenesc!

Primii oameni n-au întrebuinţat fierul. Dar Biblia ne vorbeşte de Tubal — Cain, fratele lui Noe —patriarhul, primul om, care a închipuit forja, dînd formă fierului, cu focul şi ciocanul. El s-a servit de ciocan şi a fabricat cîteva mici instrumente de folos omului.

In zilele noastre se execută lucrări nenumărate, fabricate din fier. In uzinele şi fabricile noastre se fac pluguri, unelte de toate felurile şi maşini uimitoare, care merg singure, cu apă, cu foc şi chiar cu puterea electricităţii. In sfîrşit, folosind curentul electric, circulă mai cu repeziciune decît lumina, *gîndul şi voinţa omului,* purtate peste mări şi ţări, în ţinuturile cele mai îndepărtate, prin radio şi telegrafia fără fir.

Acestea, cu adevărat, sînt progresele omenirii, pînă în zilele noastre; progrese datorate descoperirilor ştiinţifice şi tot felului de invenţii, făcute de mari savanţi ai lumii, în decursul veacurilor şi astăzi.

Operile lor nemuritoare vor vorbi, de peste veacuri, omenirii şi-o vor îndruma pe căile adevărate ale luminii şi ale vieţii fericite.

Şi tu, fiule drag, iubeşte din tot sufletul, progresele omenirii şi lucrează şi tu, pe şantierul de muncă al vieţii tale, ca să fii folositor ţie şi societăţii, din care faci parte! *Un om atît preţuieşte pe pământ, cît bine a făcut tuturor şi cît a muncit pentru bunul trai şi pentru buna fericire a vieţii omeneşti a tuturora.*

Nu-i deajuns, că te-ai născut şi-ai crescut mare pe pământ, ci însemnat e cu ce ai contribuit, prin munca ta cinstită, zi de zi, la progresul omenirii şi la înflorirea vieţii în patria ta dragă.

Binele şi roadele muncii tale: acestea ţi le cere porunca vieţii şi societatea, ce te înconjoară, cu toată bunăvoinţa. Ia aminte!

Prel. de Pr. V. A. Bassarabiu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 iunie 1957 Nr. 21—22

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Ștefan cel Mare

Poporul romîn a sărbătorit la 12 aprilie împlinirea a 500 ani de la urcarea lui Ștefan cel Mare pe tronul Moldovei.

Amintirea acestui domnitor — pe care poporul, încă în timpul vieții, l-a numit „cel mare", „cel sfînt" este o datorie pentru toată suflarea romînească. Pentrucă cei 47 ani cîți a domnit asupra Moldovei sînt cei mai glorioși din istoria noastră. Atunci țara Moldovei a avut hotarele cele mai întinse, a fost cea mai bogată și mai respectată.

Pe timpul său s-au abătut cele mai mari primejdii asupra Moldovei, dar brațul său puternic le-a înlăturat pe toate cu bărbăție.

Poporul n-a cunoscut atunci odihna. Cînd nu erau lupte cu turcii sau regii vecini, se ridicau lăcașuri de închinare și cetăți de apărare.

Toți cîți ne-au rîvnit pămîntul au făcut cunoștință cu baltagul oastei moldovene. Și trebuie să spunem că nu puțini au fost dintre aceștia.

Regii poloni doreau ca domnii moldoveni să fie sub ascultarea lor. Ștefan, la Codrii Cosminului, a tăiat toată oastea polonă, arătînd că poate fi liber și stăpîn pe pămîntul strămoșesc. Regelui Matia al Ungariei i-ar fi plăcut, la fel, ca Ștefan să-i fie vasal. Năvăli deci în Moldova ca să-și realizeze planul cu arma. Dar la Baia, într-o noapte de pomină, Ștefan a înmormîntat dorințele necugetate ale regelui vecin. Rănit el însuși, regele abia a scăpat cu viața pe potecile munților.

La răsărit îl supărau tătarii, cari pe vremea aceea trăiau mai mult din jaf. In mai multe rînduri Ștefan cel Mare a îngrășat pămîntul Moldovei cu trupurile lor, arătîndu-le că știe să apere ogoarele țăranilor săi și știe să pedepsească cu asprime jaful și distrugerile lor.

La miazăzi era însă răul cel mare. Turcii se întindeau ca pecinginea peste Grecia, Serbia, Bulgaria, cucerind la 1453 chiar capitala imperiului bizantin — Constantinopolul.

Pofta și lăcomia sultanilor a născut gîndul să cucerească tot apusul. Intreaga Europă era înspăimîntată de înaintarea turcilor și de distrugerile ce le făceau.

Și moldovenii erau înfricați văzînd că turcii au pus ochii pe țărișoara lor. Pe Ștefan îl durea inima că înaintașul său s-a învoit să molcomească pe turci plătind pungi grele de aur.

De aceea îndată ce a prins Moldova putere, Ștefan a răspuns celor ce cereau tributul: nu! — S-au mirat mult turcii de îndrăzneala moldovenilor, căci așa ceva n-au fost obișnuiți să audă.

Și a trimis atunci sultanul pe Soliman Pașa cu 120.000 ostași, ca să supună pe moldoveni și să alunge pe domn. Dar iataganul moldovean a culcat această oaste la pămînt. Pe cîmpia Vasluiului se mai văd și azi movilele unde zac trupurile osmanlîilor lui Soliman Pașa.

Toată Europa a răsuflat atunci ușurată auzind de isprava moldovenilor. Credeau că i-au scăpat moldovenii pentru totdeauna de amenințarea turcească. Domnul și țara erau lăudați de toți regii și principii apuseni cu cuvinte frumoase. Nici unul nu s-a grăbit însă ca să-i trimită ajutor. Iar Mohamed al II-lea, sultanul cel de pomină, venea chiar el la Moldova în fruntea a 200.000 ostași, ca să spele rușinea de la Vaslui și să pedepsească aspru țara și pe domn.

Moldovenii, puțini la număr, au fost înfrînți la Războieni, dar nu de tot. Țara nu s-a plecat, cetățile n-au fost cucerite.

Hărțuit mereu de Ștefan, înfometat și secerat de ciumă, Mohamed se retrage repede, mai mult fugind, din Moldova, fără să-și atingă țelul pentru care venise. Și cronicarii turci mai mult se vaietă decît se bucură, atunci cînd scriu despre victoria lor de la Războieni.

Așa a trăit Ștefan toată viața, cu sabia în mînă, ca să-și apere țara de lăcomia vecinilor. Numai cu cnejii de Chiev și Moscova a trăit în bune legături. Ștefan era înrudit de aproape cu ei. O soție a lui Ștefan, Evdochia, era fiica cneazului Chievului. O fiică a lui, Elena, era căsătorită cu Ivan, fiul cneazului Ivan III, întemeietorul statului rus moscovit.

Continuare în pag. 4

ILIE IOREST

Fost-a acesta om al lui Dumnezeu, mitropolit al Ardealului între anii 1640—1643 și tare apărător al dreptei credințe împotriva rătăcirii calvine.

Ierarhii Moldovei din vremea lui scris-au despre el că era născut în partea Țării Ungurești, și din copilărie dat și crescut pentru învățătură de carte în Țara Moldovei, în mănăstirea Putnei și în aceeași fiind înaintat după oarecare vreme în treapta preoției.

Întîmplîndu-se moartea arhiereului, care a fost în Țara Ungurească, în Ardeal, și pristăvindu-se din viața aceasta, au rămas creștinii fără arhiereu și fără de păstor. Ei s-au sculat și au cerut craiului unguresc Rakoczy Gheorghe, să-și pună arhiereu și le-a dat voie să-și pună pe cine voiesc. Și au ales pe acest Iorest de arhiereu și a fost hirotonit de Teofil, Mitropolitul Ungrovlahiei.

Arhiereul Ilie Iorest s-a urcat în scaunul de mitropolit al Ardealului, în toamna anului 1640, cu hotărîrea nestrămutată de-a păstra aici dreapta credință întreagă și nepătată. De aceea el n-a iscălit legămintele ce i se cereau, de-a se supune căpeteniilor calvine, din care pricină aceia îl întîmpinară de la început cu dușmănie.

Văzînd apoi el, ca păstor sufletesc, străduniile calvinilor de-a clăti credința poporului, se puse de sfîrși curînd tipărirea Cazaniei ortodoxe începută de înaintașul său Ghenadie, în care mărturisește:

„Dreptaceea cu mila lui Dumnezeu Iorest mitropolitul văzînd acest lucru dumnezeiesc ce s-a fost început, de acel părinte mitropolit Ghenadie, foarte mi se îndulci inima și mă bucurai drept să se întărească legea creștinească și credința dumnezeiască; drept aceea cît n-a împlinit acel părinte iar eu din ce mi-a fost dăruit de Dumnezeu am împlinit cuvîntul lui Dumnezeu și ca în toate bisericile să le fie preoților de propoveduire".

Aceasta încă a stîrnit un val de ură în sufletul vrăjmașilor săi.

Mitropolitul cunoscînd cu vremea că o mulțime de biserici din eparhia sa stau închise din lipsa de preoți, prinse a sfinți preoți din rîndurile iobagilor storși și despoiați de moșieri, scăpîndu-i de asuprime și dînd păstori sufletești poporului. Dar prin aceasta își ridică împotriva sa și nemeșimea, care se plîngea dietei împotriva lui, iar aceasta hotărî ca vlădica sub pedeapsa

Continuare în pag. 4

SAVA BRANCOVICI

S-a născut în Inăul Aradului la anul 1625 şi a fost numit în botez Simeon.

Tatăl său îl învaţă carte, apoi îşi cercetă unchiul Longhin la mănăstirea Comana din jud. Vlaşca şi rămase la el mai multă vreme pentru învăţătură mai înaltă. De aici fu chemat apoi acasă de mama sa printr-o scrisoare în care-i vestea moartea de ciumă a tatălui său Ioan, dimpreună cu doi fraţi şi o soră.

Venit acasă, intră în garnizoana Inăului şi se distinse prin vitejie în luptele cu Turcii. Murind protopopul Inăului, soborul eparhiei Inăului îl rugă să se preoţească pentru ca să fie el protopop. El merse cu scrisorile soborului la Mitropolitul din Tîrgovişte, Ştefan.

Tocmai în ziua cînd se săvîrşea Sf. Liturghie a hirotoniei lui, se înmormînta în Inău soţia sa răposată.

Sosit acasă se află văduv şi pe mama sa călugărită.

In vara anului 1656 murind Mitropolitul Ardealului, Simion Ştefan, s-au adunat în sobor atît clerici cît şi mireni în cetatea de reşedinţă a Bălgradului şi după multe dezbateri, pentru înalte cauze şi pentru meritele sale, deşi era socotit cam tînăr pentru o asemenea vredincie, totuşi toţi se declarară prin alegere pentru Simion Brancovici.

Aducînd la cunoştinţa craiului Rakoczy Gh. II alegerea, acesta îl întări şi-l trimise cu scrisorile cuvenite la voevodul Ţării Romîneşti, Constantin I Basarab, care şi dădu poruncă Prea Sfinţitului Ştefan, Arhiepiscopul şi Mitropolitul Ţării Sale să-l sfinţească mitropolit al Ardealului.

La ziua Înălţării Sfintei Cruci, în 14 septembrie 1656 s-au adunat în mitropolia din Tîrgovişte arhierei pentru a îndeplini lucrarea după rînduiala desăvîrşită. Intîi îl călugărira sub numele Sfîntului Sava şi a treia zi îl sfinţiră mitropolit. Intorcîndu-se la Alba Iulia tagma preoţească l-a condus printre ei cu Litie şi cîntări bisericeşti şi l-au introdus în biserica mitropolitană în chip desăvîrşit, după ritul obişnuit şi cu vrednică preaslăvire.

Craiul Rakoczy îl împuternici apoi să păstorească bisericile Grecilor, Sîrbilor şi Romînilor din Ardeal, Severin, Bihor şi Maramureş, săvîrşind toate cele ce ţin de chemarea sa după obicei, să tipărească şi cărţi în limba Grecilor, Sîrbilor şi Romînilor, şi să le susţină şcoli şi să plătească darea către voevod. Tot aşa îl întăriră şi urmaşii lui, Rhedey şi Apafi.

Sava s-a străduit să menţină Biserica sa în făgaşul curat al Ortodoxiei strămoşeşti, chiar dacă aceasta îi aduce duşmănia calvinilor de la putere.

Aceştia îl ademeniră pe craiul Apafi Mihail să-i ceară Mitropolitului Sava să investească banii mitropoliei în şcoli şi cărţi romîneşti, ca prin ele să-şi poată strecura învăţături greşite în sufletul poporului nostru. Dar Sava înţelegîndu-le gîndul viclean, amîna împlinirea poruncii crăeşti.

Insă nu numai şcoala şi cartea calvină îl ardea pe Apafi, ci şi lăcomia de bani. De aceea Sava spre a-l potoli, a mers în Rusia după bani. In 31 mai 1668 era în faţa Ţarului şi-i vorbi despre asuprirea Sîrbilor, Bulgarilor şi Romînilor de Turci şi că dacă ar porni cineva război şi aceşti asupriţi ar lua armele contra proclelilor de Agareni.

In timpul cît călătorise el în Rusia, în Alba Iulia se întărise calvinismul, care avea să pornească lupta contra lui Sava, spre a-l sili ori a se pleca la calvinism ori a pleca din vlădicie.

In 14 iunie 1674 Apafi aducea la cunoştinţă lui Sava, vicarilor, protopopilor şi preoţilor lui, că aflînd vum şi craii de înaintea lui împuterniciră pe superintendent, să îndrepte greşelile ce s-ar face în Bisericile Romîneşti, a încuviinţat acest lucru superintendentului. Văzînd Sava aceasta, precum şi năvala silnică a dascălilor calvini asupra Bisericii răsăritene a dreptei credinţe făcu dureros sfat cu ceilalţi credincioşi ai legii răsăritului şi aduseră la cunoştinţă craiului într-un glas printr-o cerere necazurile lor. Iar craiul stăpînitor chiemă la sine pe mitropolit şi mergînd mitropolitul în acel sfat îşi făcu apărarea sa adevărată şi arătînd vechile hrisoave numite privilegii, se convinse aievea că mitropolitul nu are nici decum să asculte de episcopul calvin.

Fiecare să fie păstorul turmei sale. De aceea dete craiul stăpînitor o scrisoare cu poruncă şi oprelişte să nu se mai răpească biserici de la episcopul de acum şi de la cei ce îi vor urma. Il asigură apoi în scris, pe cuvînt de cinste voevodală pe credinciosul său preacinstit Sava, Vlădica Romînilor, că dacă-i va păstra credinţa, nu va fi păgubit nici de el, nici de alţii, nici în persoana sa, nici în împlinirea slujbei sale, nici în averile sale, nici acasă şi nici în plăcerile lui de acasă. Dar întîmplîndu-se o răzvrătire împotriva lui Apafi, în care era amestecat şi fratele lui Sava, Gh. Brancovici, aceasta i-a slujit ca punct de plecare superintendentului, pentru a porni pe faţă luptă contra lui Sava, pe care nu-l putea suferi din cauza ortodoxiei sale neclintite. Il acuză la Apafi că nu chiverniseşte cum trebuie averea Bisericii şi ceru să fie judecat pentru aceasta de soborul Bisericii romîneşti.

Soborul se adună în Bălgrad la Sînpetrul anului 1680.

Soborul compus în mare parte din laici de altă lege, îl osîndi pe Vlădica să fie destituit, apoi dat pe mîna craiului să-l pedepsească.

Apafi porunci să fie ridicat îndată din patul de boală. aşezat pe cal şi dus în temniţa palatului său din Alba Iulia.

Intr-aceia mergînd craiul din Bălgrad la Iernut, aşeză în carul său sub strajă de soldaţi pe Sava, care tot zăcea de pelagră şi-l duse la Iernut.

Făcîndu-se mai bine Sava, a fost îndemnat de calvini să treacă la legea lor şi să se însoare, făgăduindu-i castele în schimb, dar el refuzîndu-le a suferit pentru credinţă.

Cronicarul povesteşte că pe bietul şi nevinovatul vlădică l-au scos din închisoare numai în cămaşă şi atîta l-au corbăcit, pînă ce a căzut cămaşa şi carnea de pe dînsul.

Pentru care a trebuit să moară dînsul.

Nemai auzită păgînească şi cumplită tirănie. In Vinţ a fost bătut Sava cu toiege în fiecare Vineri, celelalte zile petrecîndu-le în temniţă. După cîteva luni, a scăpat din temniţă şi de bătăi, în urma ameninţării ce o făcu voevodul Ţării Romîneşti, Şerban Cantacuzino, către Apafi.

Dar din pricina muncilor suferite muri curînd în aprilie 1683. Sava toate întîmplările acestea le-a păţit pentru credinţă.

Vredinc este dar a-l cinsti la 24 aprilie cu cîntarea:

Cela ce pentru dreapta credinţă ca un apostol te-ai osîrduit şi pentru legea Răsăritului prigoană şi temniţă şi moarte ca un mucenic ai pătimit, cuvioase Mucenice Sava, roagă pe Hristos Dumnezeu dreapta credinţă în pace s-o păzească, legea Răsăritului pururea s-o întărească şi cu ea să mîntuiască sufletele noastre.

Intîlnire cu credincioşii

Mînat de dorinţa de a cunoaşte părerea credincioşilor, despre actul de unificare religioasă, săvîrşit în toamna anului 1948, mă găseam într-o comună fruntaşă cu credincioşi foşti gr. cat. Era Dumineca a patra după Sf. Paşti din primăvara anului 1949. Sf. Biserică a rînduit ca în această zi de Duminecă să se citească la Sf. Liturghie Evanghelia Slăbănogului, care timp de 38 de ani a aşteptat în unul din cele 5 foişoare de lîngă lacul Vitezda să-i sosească ceasul vindecării sale.

Indată după răsăritul soarelui, credincioşii, îmbrăcaţi în haină de sărbătoare veneau grupuri, grupuri, către Sf. Biserică. Se zvonise în sat, că a venit un preot de prin părţile Sibiului, care şi el fusese gr. cat. şi a trecut la ortodoxie. Nu-i vorbă trecuse şi preotul lor la ortodoxie, nu chiar de la început — ceva mai tîrziu — dar fiindcă circulau fel şi fel de zvonuri, unii credincioşi stăteau nedumeriţi şi se bucurau că venea cineva cu veşti din alte părţi, să le spună ce-au făcut preoţii şi credincioşii foşti gr. cat. de pe acolo.

Insoţit de preotul locului am început Sf. Slujbă. In timpul Utreniei intrau credincioşii în biserică unul după altul şi se închinau cucernic la sfintele icoane şi în faţa Sf. Altar. Din felul cum curgeau credincioşii la biserică, se părea că nu sîntem într-o zi de Duminecă obişnuită, ci într-o zi de mare praznic. Slujba Sf. Liturghii a decurs în mod solemn. Cîntăreţii îşi potriveau glasul cît se putea mai bine, iar credincioşii cu glas domol, cîntau cu toţii, răspunsurile la Sf .Liturghie.

După încheierea Sfintelor Slujbe, din faţa Sf. Altar, în cuprinsul predicii le-am spus: Sf. Biserică a rînduit ca în Dumineca a patra după sf. Paşti să se citească Sf. Evanghelie de la Ioan capitolul 5, verset 1—15, în care sf. Apostol ne spune cum Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, trecînd pe lîngă lacul Vitezda, între bolnavii care stăteau în cele 5 foişoare, a întîlnit un bolnav paralizat, care nu se putea mişca din patul său, şi care de 38 de ani aştepta să fie aruncat de cineva primul în lac spre a se vindeca de boala sa, „căci din vreme în vreme se pogora un înger al Domnului în scăldătoare şi turbura apa şi care intra mai întîi după turburarea apei, se vindeca de orice boală ar fi fost cuprins" (Ioan V—4). Mîntuitorul l-a întrebat „Voieşti să te faci sănătos? Bolnavul i-a răspuns: „„Doamne, dară nu am om, care să mă vîre în scăldătoare, cînd se turbură apa şi de aceea pînă merg eu, altul se pogoară înaintea mea". Iisus i-a zis: „Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă!" Şi îndată s-a făcut sănătos omul acela.

De bună seamă Mîntuitorul nostru Iisus Hristos din mulţimea aceea de bolnavi, a ales pe acest slăbănog, pentrucă acesta în cei 38 de ani de suferinţă prin rugăciunile sale şi prin smerenie s-a curăţit de păcatele săvîrşite mai înainte.

Unii socotesc că nu e mîntuire decît în Biserica rom. catolică. Aşa socotea şi

Continuare în pag. 3

Infrățiți la altarul Domnului

Nicolae Aldea (om de 62 ani) din parohia Vurpăr (Sibiu), fost consilier și epitrop în biserica gr. cat. acum epitrop la biserica ortodoxă, scrie următoarele despre reîntregirea bisericească:

„La marea sărbătoare a credincioșilor din Ardeal în istorica zi de 21 octombrie 1948, am luat parte ca delegat al poporului greco-catolic din parohia Vurpăr. In aceea zi solemnă și de neuitat pentru sufletul poporului românesc din Ardeal, mi-am dat seama de marele act al întregirii sufletești al ardelenilor care s-a pecetluit prin voința liberă a noastră de a reveni la sînul Bisericii mame păstrătoarea peste veacuri a credinței adevărate în Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Intors acasă cu puteri sufletești întărite am luat hotărîrea să devin unul dintre cei mai buni credincioși ai Bisericii Ortodoxe mame „să mă fac tuturor toate" cum spune apostolul, ca împreună cu Părintele și toți oamenii de bine să consolidăm și să întărim actul cel mare al unității sufletești în parohia noastră.

Dacă cu zeci de ani în urmă 5 familii din satul nostru am părăsit Biserica ortodoxă, trecînd la Biserica greco-catolică și lipsind parohia ortodoxă de lăcașul de închinare, noi strănepoții lor am îndreptat greșala lor revenind la sînul Bisericii mame și aducînd cu noi zestre bună — sufletul nostru curat și dorința pînă la moarte de a fi cu toții una la altarul Bisericii ortodoxe a strămoșilor noștri.

Am căutat să fiu sfătuitor luminat al Părintelui Toma Nistor, credincios bun și consilier chibzuit în conducerea și administrarea parohiei noastre. Impreună cu mine și ceilalți credincioși reveniți nu numai că au devenit buni credincioși ai Bisericii ortodoxe, dar au căutat să se evidențieze prin credința și zelul cu care s-au înfățișat la altarul Domnului nostru Iisus Hristos. Și pot mărturisi că poporul din ambele parohii cercetează foarte bine sfînta Biserică. Cantorii, clopotarul și crîsnicul fostei noastre parohii au intrat cu aceleași drepturi în parohia mărită. Este o plăcere deosebită să vezi cantorii ambelor parohii cîntînd cu întreg poporul din Biserică și aducînd laudă și mărire Tatălui Ceresc pentru binefacerile revărsate cu îmbelșugare asupra noastră.

Și pe plan administrativ am căutat să întărim actul unificării prin acțiunile binefăcătoare pe care le-am întreprins. La formarea Consiliului și Comitetului parohial, Părintele a avut toată dragostea și înțelegerea, chiar dacă parohia revenită a fost mai mică din punct de vedere numeric, locurile în Consiliul și Comitetul parohial au fost ocupate în părți egale. Și în această măsură s-a dovedit că noi nu sîntem străini în parohia în care am revenit ci ne aflăm acasă la noi'.'

La inițiativa Părintelui și Consiliului nostru parohial, cimitirul fostei parohii revenite a fost anexat lîngă vechiul cimitir și a fost împrejmuit în întregime prin dania și munca întregului popor. Pe locul unde altădată era pălanul de scînduri ce despărțea cimitirele și curtea Bisericii, Părintele și tineretul nostru a plantat flori ca un semn văzut al dragostei cari ne leagă unii de alții „între noi să nu mai fie decît flori și armonie".

La alegerile parohiale parohienii m-au ales în Consiliul parohial iar Părintele și consilierii au crezut de bine să mă aleagă epitrop I, cu sarcina de a conduce și administra bunurile parohiei noastre. Postul de epitrop pe care-l ocup mă obligă să mă străduiesc și mai mult pentru Biserica noastră și pentru buna chivernisire a averii bisericii.

Deasupra tuturor acestor silințe și văzînd căldura sufletească de care sînt pătrunși credincioșii noștri mai am o dorință: de a putea ridica o biserică nouă și frumoasă cu toți credincioșii parohiei noastre. Acest gînd mă preocupă mereu și dacă va fi cu vrerea lui Dumnezeu și voința poporului îl vom îndeplini, ca să putem dovedi prin fapte, unitatea sufletească a poporului nostru din parohie".

Intîlnire cu credincioșii

Urmare din pag. 2

slăbănogul din Sf. Evanghelie că nu se poate vindeca decît în lacul Vitezda. Și iată Mîntuitorul l-a vindecat în afara lacului. Biserica ortodoxă este aceea care a dat pe Hristos strămoșilor noștri. In ea l-au cunoscut ei pe Hristos și în ea s-au mîntuit. Noi, dacă am stat 250 ani la marginea catolicismului, la marginea lacului Vitezda, am dorit mereu să fim iarăși la un loc cu frații noștri români. Și iată acum Biserica strămoșească ne-a chemat la Ea și sîntem iarăși frați în Hristos. Rămîne să ne folosim de cele 7 taine, rînduite în vederea mîntuirii sufletelor noastre, de sfintele slujbe ale Bisericii, întru care primim puterea lui Hristos și să trăim o viață curată, după pilda Mîntuitorului, a sf. Apostoli și a Sfinților, ca să ne mîntuim.

Greco-catolici am fost numai un milion și jumătate de credincioși români, pe cînd ortodocși erau 12 milioane. Ce rost avea să stăm despărțiți de frații noștrii, știind că strămoșii noștrii, pînă la 1700 tot ortodocși au fost? N-avea nici un rost. De aceea ne-am întors acasă, la Biserica moșilor și strămoșilor noștri, dorind să ne mîntuim împreună cu toți credincioșii români din Biserica ortodoxă, ale cărei credințe și sfinte slujbe le-am păstrat și noi neschimbate.

La ieșirea din biserică credincioșii m-au întîmpinat, mi-au strîns mîna cu dragoste frățească și m-au asigurat că pentru ei întoarcerea la Biserica ortodoxă este un fapt încheiat pentru totdeauna, că ei sînt mulțumiți sufletește. Doar și în trecut preoții gr. cat. au slujit cu cei ortodocși la sf. maslu, la înmormîntări și la alte slujbe religioase și nimenea nu s-a gîndit că aceste slujbe nu ar fi primite înaintea lui Dumnezeu. Deci, spuneau ei, să ne strîngem cu toții în jurul aceluiași sf. Altar, la care s-au rugat moșii și strămoșii noștri, în Biserica Ortodoxă, Biserica tuturor credincioșilor din țara noastră. Căci aceasta este voia Domnului, ca românii să nu fie dezbinați pentru credință, ci să fie una. Și aceasta este și spre binele poporului.

Prot. NICOLAE GEANGALĂU

Glasuri din popor...

Au trecut peste opt ani de cînd credincioșii gr. cat. în frunte cu preoții lor, „s-au întors acasă", au revenit la Biserica Ortodoxă mamă, de care strămoșii lor au fost rupți cu sila.

Bucuria unității credinței religioase s-a revărsat din belșug peste toți credincioșii. Iată o pildă din multele întîmplate în parohiile noastre.

Era în iarna lui cinci zeci și trei, cînd într-o sală de festivități din Orașul Stalin, se ținea o consfătuire pentru „pacea a toată lumea". Printre cei de față se găsea și Bîrlă Ioan din Zărnești, un vrednic om, care purtase pe umerii săi peste șapte zeci de ierni, cum îi plăcea să spună. Judecata clară și înțeleaptă îl făcea să se prindă-n vorbă cu cei mulți, cari îl ascultau ca pe un bătrîn sfătos, împărtășindu-le multe învățăminte de la viață.

— „Trebuie să punem odată pace în lume, zice omul încărunțit de ani și vremi. Eu nu mai vreau să-mi pierd nepoții, cum mi-am pierdut feciorii, pe cîmpul de bătae. Nu vreau ca și pe alții să-i secе supărarea, ca pe mine, cînd primeam știrea că încă un fecior s-a dus, omorît de obuze și șrapnele".

Și întorcîndu-se către preotul ce-l asculta, își drese glasul și cu ochii lucind în lacrimi își mărturisea bucuria:

— „Ce bucuros sînt că noi românii sîntem iară una în legea ortodoxă, că doar asta-i legea românească. Dumnezeu a ajutat oamenilor să dărîme dezbinarea dintre frați. Asta era de lipsă pentru poporul nostru. S-a împlinit visul înaintașilor noștri ca toți să devină iarăși fii iubiți ai Bisericii strămoșești. Sînt mîndru că am văzut cu ochii mei această bucurie a Bisericii și poporului nostru!"

Și după ce răsuflă odată adînc, graiul bătrînului Bîrlă rosti rar: „Acum cînd toți ținem de aceeași Biserică, să ne luptăm să cîștigăm și pacea, ca să lăsăm nepoților și urmașilor o viață mai fericită, că și Dumnezeu ne chiamă la pace".

In fața unor astfel de mărturii, eșite din adîncul simțirii credinciosului nostru, nu poți decît să rostești cuvintele Sf. Vasile cel Mare: „Iată un om, care cugetă cu folos, vorbește cu folos și-l asculți cu folos".

Pr. NICOLAE BÎRSAN

Muncă și rugăciune

Sfîntul avă Antonie, șezînd odată în singurătate, a venit în lenevire și în multă întunecare de gînduri și zicea către Dumnezeu: „Doamne, voiesc să mă mîntuiesc și nu mă lasă gîndurile. Ce voi face în scîrba mea? Cum mă voi mîntui?" Și sculîndu-se puțin a ieșit afară și deodată a văzut pe cineva — parcă era el însuși — șezînd și împletind o funie, apoi sculîndu-se de la lucru și rugîndu-se; și iarăși șezînd și împletind funia, apoi iarăși sculîndu-se la rugăciune. Și acesta era îngerul Domnului, trimis spre îndreptarea și întărirea lui Antonie. Și a auzit pe înger zicînd: „Fă așa și te vei mîntui".

De atunci în mănăstiri se împletește munca cu rugăciunea. Iar el auzind aceste, a căpătat multă bucurie și îndrăzneală și făcînd așa, se mîntuiește.

Așa și credinciosul în fiecare zi trebuie să muncească și să se roage. Căci amîndouă sînt date de la Dumnezeu.

Despre risipitori

Un om avea doi fii. Unul din ei şi-a cerut partea de avere de la tatăl său, a plecat în ţări depărtate şi acolo şi-a cheltuit toată averea în desmierdări. Ajuns lipsit, dorea casa tatălui său unde era belşug. S-a re-ntors şi tatăl său l-a primit cu bucurie făcînd ospăţ...

Am tălmăcit de vre-o 25 de ori pilda fiului rătăcit cînd eram preot greco-catolic. Acum tîlcuiesc această pildă ca preot revenit ortodox. Şi o nouă lumină mi se aprinde în suflet: o înţeleg mai adînc şi sub alte chipuri.

1. Creştinii sînt fiii lui Hristos. Ii poartă numele. Fiul moşteneşte însuşirile tatălui său. Creştinii au moştenit însuşirile tatălui lor. Creştinii au moştenit însuşirile lui Hristos. Născut în staul şi iesle a trăit ca sărac („vulpile au bizuini, păsările cuiburi — Fiul Omului nu are unde să-şi plece capul"!) Fiul unui dulgher a murit pe cruce — jertfă ultimă pentru izbăvirea celor apăsaţi de întunerecul păcatului. „Am venit să binevestesc săracilor, să dau vedere orbilor"... „Propovăduind Evanghelia mea în toată lumea — să nu aveţi două haine, nici pungă, nici trăistă. Unde veţi înopta, acolo să rămîneţi — căci vrednic e muncitorul de plata sa"...

— Fii devotaţi ai lui Hristos, milioane de oameni născuţi în bordeie! Nesfîrşite coloane de muncitori săraci storşi de vlagă de munca grea de pe ogoare, fabrici şi mine! Lipsiţi de cultură şi ferecaţi în orînduiri sociale nedrepte, aţi fost şi sînteţi (in Apus) mînaţi din urmă la abatorul interminabilelor războaie fraticide pentru huzurul şi trîndăvia cîtorva exploatatori. Fiii muncii, copiii umiliţi ai lumii, voi cei săraci şi cu duhul, carne bună pentru tunuri, răstigniţii fariseilor. — Voi sînteţi fiii lui Hristos!!... Ca voi a trăit Hristos, ca voi a muncit, ca voi a murit!..

2. Hristos a fost Dumnezeu şi a biciuit pe nesăţioşi şi risipitori...

Fiul rătăcit din pildă cere tatălui său partea-i de avere. Iar risipitorii lumii iau cu forţa pe temei de „legi" ticluite de ei (privilegiaţi, moştenitori, etc.)!... Fiul din pildă ia partea lui, risipitorul lumii ia partea miilor de muncitori. 500 Ha nu-i ajung. 5000 e prea puţin. Cuprinde totul pentru el, pentru desmierdările lui... Fiul rătăcit a plecat departe căci îi era ruşine să-şi cheltuiască propria parte de avere între cunoscuţi. Risipitorul de ieri şi azi nu se sfieşte să risipească în desfrînări partea miilor de exploataţi, în văzul tuturora, cu o nerusinare pe care diavolul n-a cunoscut-o. Fiul din pildă îşi cheltueşte repede averea — dar risipitorul exploatator nu-şi termină niciodată banii, căci rodul muncii milioanelor de muncitori e al lui. — Fiului rătăcit îi e dor de casa părintească şi se întoarce, exploatatorul nu, dimpotrivă, devine tot mai desfrînat.

3. Căutaţi textele biblice în care Mîntuitorul vorbeşte despre dragoste şi pace. Şi nu puţine sînt aceste texte. Dimpotrivă — sînt miezul învăţăturii creştine! Dar e lămurit că dragostea şi pacea nu pot exista într-o lume nedreaptă, unde risipitorii trăiesc pe spinarea celor ce muncesc!

De aceea credinciosul este alături de oamenii muncii, sprijinind munca lor pentru o viaţă mai bună şi lupta lor pentru pace.

Risipitorii sînt înlăturaţi şi rămîn în urmă, căci dreptatea, pacea şi iubirea cuceresc tot mai mult pămîntul.

Pr. IOAN BORZA

Despre muncă

Munca e cea mai sfîntă şi scumpă comoară de pe faţa pămîntului .Ea e pîinea şi cîntecul vieţii. Cu ajutorul ei, ţăranul răstoarnă brazdele ogorului său şi aruncă sămînţă sănătoasă şi aleasă, în pămînt — bine muncit — ca la vară, să secere lanuri mari şi întinse de holde bogate de cereale. Ea-i dă pîinea sa cea de toate zilele, lui, familiei sale şi societăţii, din care face parte. Muncitorii din fabrici lucrează de zor, produc mărfuri multe, ca să îndestuleze cooperativele de la oraşe şi sate. Prin sudoarea frunţii, îşi cîştigă pîinea zilnică omul cu braţele şi omul cu carte şi fac să înflorească patria lor cît mai mult posibil. Ţara noastră e un vast şantier de lucru, unde munceşte orice muncitor cu braţele şi cu mintea, pentru a ne face viaţa mai bună şi mai îndestulată.

Munca-i viaţă şi cel ce lucrează este răsplătit cu belşug de roade bogate. A munci zilnic şi cinstit, să-ţi fie, fiule, idealul şi deviza vieţii pe faţa pămîntului; căci în cartea Sfîntă stă veşnic scris, cu litere de aur: „Vrednic e lucrătorul de plata sa"! şi ea ne porunceşte astfel: — „Munceşte şase zile pe săptămînă".

Cel ce munceşte are dreptul la viaţă şi la pîine; dar leneşul, căruia nu-i place să muncească, n-are dreptul să mănînce pîine; căci n-a cîştigat-o el — personal, prin munca braţelor şi minţii sale, zilnic şi cinstit.

Dragă cititorule, munceşte mereu în viaţă, ca să ai asigurată hrana cea de toate zilele; iar sf. Apostol Pavel zice, pe bună dreptate aşa: „Celce nu vrea să lucreze, nici să nu mînînce". Agoniseşte-ţi hrana vieţii prin muncă cinstită, ca să fii folositor ţării tale!

Prel. de Pr. V. A. BASSARABIU

Ştefan cel Mare

Urmare din pag. 1

Dar Ştefan n-a fost mare numai în războaie. El a fost un mare om politic şi un mare organizator. Dar mai mult şi-a iubit ţara şi poporul moldovean. Blîndeţea şi dreptatea ce o arăta poporului sînt cele două motive care au făcut din poporul moldovean un trup şi un suflet cu domnul ţării. Moldovenii nu l-au trădat niciodată pe Ştefan, ci au stat alături de el în toate momentele grele prin care a trecut ţara.

Aspru a fost totdeauna numai cu trădătorii pe care nu i-a scutit de ascuţişul sabiei.

Mai mare a fost însă pentru biserica noastră şi viaţa religioasă.

Ştefan a ridicat atîtea mănăstiri şi biserici cîte războaie a purtat. Mănăstirea Putna, unde-şi odihneşte truditul său trup, e ridicată de el. La fel Volovăţul şi bisericile mănăstirilor: Neamţ, Bîstriţa, Voroneţul, Taslăul şi la Athos, Zografu. Apoi o mulţime de biserici risipite pe întreg cuprinsul Moldovei, ne vorbesc de evlavia acestui mare domnitor.

Ştefan cel Mare a purtat grije şi de romînii ardeleni. Avînd aici două cetăţi puternice — Ciceul şi Cetatea de Baltă cu 60 de sate, a ridicat la Vad o frumoasă biserică, în care a fost aşezat primul episcop romîn. Pe acest episcop îl supune bisericeşte mitropolitului Moldovei, ca astfel să fie şi mai strînsă legătura între fraţi.

Tot în timpul lui s-a înfiinţat o altă episcopie pentru ardeleni la Feleac, lîngă Cluj, pe care o ajutau cu bani şi cărţi diregătorii lui Ştefan cel Mare. Aşa pomenesc documentele că vistiernicul lui Ştefan, anume Isac, dăruieşte o frumoasă Evanghelie episcopiei de Feleac .

S-ar putea încă multe scrie despre ce a făcut Ştefan cel Mare şi oamenii săi pentru acest popor.

Aşa se explică faptul că de cînd a urcat treptele tronului şi pînă în vremea noastră, recunoştinţa romînilor n-a încetat niciodată faţă de acest domnitor, căruia îi datorăm în bună parte însăşi existenţa noastră ca popor independent.

La aceasta se adaugă recunoştinţa Bisericii romîne pentru tot ce a făcut acest domnitor pentru ea şi în special, recunoştinţa ortodocşilor ardeleni, cărora le-a dat un sprijin atît de mare într-o vreme destul de întunecată pentru ei.

Ilie Iorest

Urmare din pag. 1

pierderii scaunului să nu mai îndrăznească aceasta.

La neajunsurile ivite, le puse vîrf şi mişcarea de răsturnare a craiului Rakoczy, care se aprinse în Ardeal, dar care era aţîţată de voevodul Moldovei Vasile Lupu, ocrotitorul mitropolitului Ilie Iorest. Craiul îşi vărsă acum asupra acestuia tot focul răzbunării sale, izgonindu-l din scaun.

Ierarhii Moldovei povestesc aşa izgonirea mitropolitului Iorest:

„Pe urmă după ce au trecut trei ani, a sculat Diavolul, care urăşte cele bune, pe popa cel mare al craiului, anume Gheorghe Ciulai, care se afla în oraşul calvin, în care stetea şi craiul cu sfetnicii lui.

Şi aceia l-a clevetit pe Iorest, arhiereul creştinilor romîni la craiul Rakoczy Gh. Şi au adus mărturii mincinoase şi tot ce a avut, au luat de la el şi l-au legat şi l-au inchis în temniţă, nouă luni a pătimit, fiind izgonit şi cu el o mulţime de preoţi creştini, nu pentru altă vină decît pentru credinţa creştină, voind să-i ademenească la calvinism. Şi acum nu avea ce să-i facă, văzînd că ţine tare şi neclintit la credinţa sa, i-a dat craiul Rakoczy Gheorghe pentru 24 de chizeşi, o mie de taleri, ca să întoarcă în grabă aceşti bani vistieriei crăieşti şi slobozindu-l să adune şi să plătească pentru acei chizeşi, a venit de acolo în mănăstirea sa Putna".

Mai spun cronicarii că puse craiul pe bietul mitropolit să-i picteze cu mîinile în lanţuri, pereţii palatului său şi că din cînd în cînd îl scotea înaintea bisericii şi a reşedinţei sale din Alba Iulia, unde îl bătea cu nuele pe pielea goală.

El însă, toate le-a răbdat, dar de dreapta credinţă nu s-a lepădat. De aceea Dumnezeu l-a mîntuit din cazna cumplită, ca să se veselească iar în lumina sfintei mănăstiri a Putnei şi de acolo s-apuce apoi drumul Rusiei milostive, strîngînd daruri pentru plata datoriei celei viclene şi nedrepte.

Dar Dumnezeu nu numai l-a mîntuit, dar l-a miluit cu scaunul vlădicesc din Huşii Moldovei, în care a păstorit pînă la capătul vieţii sale.

Pentru pătimirile sale este cinstit între mărturisitorii drepteicredinţe, pomenirea lui săvîrşindu-se în 24 aprilie.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 iunie—1 iulie 1957 Nr. 23—26

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Alegerea, învestitura și instalarea noului Mitropolit al Ardealului

Vestea că la 23 mai se va face alegerea noului mitropolit al Ardealului a fost primită cu multă bucurie de toți preoții și credincioșii noștrii. Toți erau cu gîndul la acea zi mare, cînd se va alege Acela care va fi cîrmuitorul lor duhovnicesc. Așteptare și nădejdi pline de încredere.

PRIN RUGĂCIUNE CĂTRE DUMNEZEU

Joi dimineața, 23 mai a. c., au sosit la palatul Patriarhiei din București membrii Sf. Sinod, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, deputații eparhiali de la Sibiu și reprezentanți ai celorlalte mitropolii și episcopii, delegația Arhiepiscopiei Sibiului și alți oaspeți. Toți s-au adunat în capela Patriarhiei unde P. S. Valerian al Oradiei, cu un sobor de preoți și diaconi, a slujit un Te-Deum. Sf. Evanghelie, ce s-a citit, aduce aminte că lumina apostolilor luminează spre slava lui Dumnezeu. Glas de rugăciune se înalță către Dumnezeu ca. prin darul Lui, să se facă o alegere bună. Domnul este celce, prin chemarea colegiului electoral bisericesc, va chema pe arhipăstorul turmei Sale din Mitropolia Ardealului. Această încredințare umple sufletele de bucurie, căci ea e chezășia lucrului celui spre mărirea lui Dumnezeu și spre propășirea Bisericii.

PRIN VOIA CLERULUI ȘI CREDINCIOȘILOR

După Te-Deum a avut loc în sala de ședințe a Sf. Sinod alegerea noului Mitropolit al Ardealului. Sînt de față 77 membrii ai Colegiului electoral bisericesc, format din reprezentanți ai preoțimii și ai credincioșilor. Iau parte la lucrările Colegiului: d. Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R., d. Petre Costache, ministru pentru problemele organelor locale ale administrației de stat, delegat al prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R., d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniștri al R. P. R., d. academicieni prof. univ. P. Constantinescu-Iași, dr. N. Gh. Lupu, dr. V. Rășcanu, Bucur Schiopu, adjunct al ministrului Agriculturii și Silviculturii și alții.

Dl D. DOGARU, secretar general al Departamentului Cultelor a dat citire decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R. privind deschiderea lucrărilor Colegiului electoral bisericesc pentru alegerea arhiepiscopului de Alba Iulia și Sibiu și mitropolit al Ardealului.

Prea Fericitul PATRIARH JUSTINIAN arată că scaunul Mitropoliei Ardealului, pe care au păstorit marii ierarhi Andrei Șaguna și Nicolae Bălan și scurt timp vrednicul lor urmaș I. P. S. Mitropolit Iustin, a devenit vacant. Biserica Ardealului a avut o istorie plină de suferințe, de

I. P. S. Mitropolit Nicolae în scaunul mitropolitan

pe urma luptelor confesionale și tendințelor de prozelitism, ce au existat acolo veacuri în șir.

Pe la 1698—1700 împărații de la Viena, care ajunseseră stăpîni peste Ardeal au reușit prin silnicie și viclesug să rupă pe credincioșii romîni în două, silind o parte din preoți și credincioși să primească unirea cu Roma. Cu toate acestea, vreme de 250 ani cît a ținut această dezbinare, preoții și credincioșii din „cele două strane" au păstrat legea strămoșească neschimbată. Ei au avut mereu nădejdea că se vor îmbrățișa iarăși în sînul aceleași Biserici strămoșești. Casa de Hohenzollern, catolică și catolicizantă, a făcut însă Concordatul, prin care catolicismul era întărit și ruptura dintre romîni adîncită. Abia, datorită libertății religioase acordate în Republica Populară Romînă, preoții și credincioșii au putut zdrobi cătușele dezbinării și să devină iarăși una, ca înainte de 1698.

Această istorie zbuciumată a Bisericii ardelene ne arată că strana arhierească de la Sibiu e împovărată de răspunderi mai mari decît celelalte scaune arhierești. Aici trebuie ales un ierarh, care să cunoască tradițiile ortodoxiei ardelene, să cunoască și celelalte confesiuni din Ardeal, întîmpinîndu-le cu prietenie pe toate, un cărturar al științei teologice, priceput în formarea clerului de mîine, un om de acțiune, care să păstreze unitatea dreptei noastre credințe. Aici trebuie trimis un ierarh de prestigiu, care să fie pe măsura ilustrilor lui înaintași și a comandamentelor momentului istoric în care ne aflăm.

De aceea Prea Fericirea Sa atrage luarea aminte asupra răspunderii ce au membrii colegiului electoral bisericesc în alegerea noului Mitropolit al Ardealului.

După acest cuvînt plin de înțelepciune, se suspendă lucrările Colegiului electoral bisericesc timp de 15 minute, ca membrii colegiului să se consfătuiască.

La redeschiderea ședinței se aleg ca bărbați de încredere P. C. Alexandru Ionescu, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor și dl dr. T. Spătaru, deputat eparhial de la Sibiu.

Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN salută cu bucurie prezența d-lui Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R. și prezența d-lor miniștri, delegați ai Președintelui Consiliului de Miniștri, ai Prezidiului Marii Adunări Naționale, prezența acad. P. Constantinescu-Iași, dr. N. Gh. Lupu, dr. V. Rășcanu, d. Bucur Schiopu. Aceasta arată bunele relații dintre Biserică și Stat. Prea Fericitul Patriarh asigură Guvernul că așa cum Biserica a sprijinit și pînă acum străduințele poporului pentru pace și pentru o viață mai bună, va continua și de acum înainte

să lucreze cu şi mai mult zel pentru binele poporului.

După aceea se împart buletinele de vot, care sînt hîrtii albe cu o stampilă în colţ. Fiecare deputat scrie pe buletin numele celui pe care îl votează, împătură buletinul şi-l pune în urnă.

Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN desface urna şi citeşte buletinele. Rezultatul votării: toţi membrii prezenţi (77) au votat cu P. S. Nicolae al Clujului. P. S. Sa este proclamat ales în unanimitate ca Arhiepiscop al Sibiului şi Mitropolit al Ardealului. Sala izbucneşte în aplauze furtunoase: e un moment de mare însufleţire. Voia lui Dumnezeu a fost ca pe scaunul Sibiului să urce încununatul de vrednicii episcop al Clujului, fiu duhovnicesc al Sibiului.

Cuvîntarea noului Mitropolit al Ardealului

Lúînd cuvîntul, I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, după ce arată că e adînc mişcat de preţuirea şi dragostea ce i s-a dat, spune:

„De la tata, Dumnezeu să-l odihnească, am învăţat din copilărie şi această povaţă: Să nu mă-nghesui la diregătorii dar nici să nu fug de sarcinile vieţii. Această filozofie n-am învăţat-o din niscai cursuri ale tatălui meu, că el nu s-a prea încurcat în texte pestalozziene. Nici n-ar fi avut

Primirea în gara Sibiu (la instalare)

vreme de aşa ceva: trebuia să muncească mult, pentru că pogoanele de pămînt erau mai puţine la casă decît pruncii. Aceştia erau cinci, iar pogoanele numai două.

Dumnezeu însă a fost bun şi a făcut cum a ştiut El, nu cum am dorit noi oamenii. Adecă mi-a dat şi diregătorii şi sarcini, nici puţine, nici uşoare.

După ce am terminat liceul şagunian de la Braşov şi apoi Teologia şi Literile, în toamna anului 1920, neuitatul Mitropolit Nicolae m-a chemat în slujba de secretar al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu, iar în 1922, tot toamna, după un an de studii neotestamentare la Universitatea din Berlin, m-a numit profesor la catedra de Studiul Biblic a Noului Testament de la Institutul Teologic Andreian, al cărui rector am ajuns cîţiva ani mai tîrziu şi am rămas pînă cînd m-am mutat în fruntea ctitoriei lui Ştefan cel Mare a Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului.

Ci iată, că după două decenii de silinţe misionare acolo, mă trimiteţi să propovăduiesc în cetatea de scaun a Mitropoliei Ardealului, Crişanei şi Maramureşului.

Imi dau seama că voi pleca să cîrmuiesc creştineasca turmă ortodoxă a marilor mei înaintaşi Ilie Iorest şi Sava Brancovici, ierarhii mărturisitori ai dreptei credinţe, trecuţi de curînd în rîndul sfinţilor bineplăcuţi lui Dumnezeu. Sînt conştient mai departe că mă duc să vestesc Evanghelia Domnului în cetatea în care au propoveduit-o marii mitropoliţi Andrei Şaguna şi Nicolae Bălan, cari s-au săvîrşit din viaţă ca nişte patriarhi binecuvîntaţi de Dumnezeu cu bătrîneţe bune. Căci purtînd în suflet sicriul legii cu năzuinţele şi aşteptările lor cele sfinte, s-au învrednicit de bucuria dreptului Simion: şi-au văzut încă în viaţă fiind, împlinirea acestor năzuinţe şi aşteptări. Andrei Şaguna şi-a văzut reînfiinţată Mitropolia Ortodoxă Romînă din Transilvania, iar Nicolae Bălan şi-a văzut reîntregirea Ortodoxiei Ardelene, pentru care a luptat timp de o jumătate de veac.

Aceşti înţelepţi înaintaşi mă obligă să-mi rostuiesc lucrarea misionară în albia tradiţiei sfintei noastre Biserici, tradiţie care mă va feri şi de aci înainte de primejdia rătăcirilor ispititoare. Dar tot atît de limpede îmi dau seama că sînt chemat să propovăduiesc Evanghelia Domnului în mijlocul POPORULUI ROMINESC DE ASTĂZI, popor trecut prin focul unei învolburate revoluţii. Iar această împrejurare îmi porunceşte să nu pun petec vechiu la haină nouă, nici să nu pun vinul nou în burdufuri vechi.

Cele două porunci nu se vrăjmăşesc întreolaltă, ci se întregesc, se condiţionează. Căci tradiţia nu e numai o sumă de credinţe şi datini moştenite pentru a fi predate apoi generaţiilor viitoare, ca nişte relicvii ale unor vremi trecute. Nu. Ci tradiţia este rîul de energie spirituală, care curge prin întreaga viaţă istorică a neamului, hrănind-o, îmbogăţind-o şi făcîndu-o roditoare de fapte mari. Trăim în casa veche a părinţilor noştri, în atmosfera caldă a trecutului, dar fără să încremenim în adorarea acestui trecut — oricît de frumos ar fi el — (ca să nu păţim ca soţia lui Lot din Biblie), ci iscodind cu priviri încordate cărările spre tot mai luminosul viitor al patriei noastre iubite şi spre tot mai deplina fericire a poporului ei credincios. Căci după cuvîntul Evangheliei, „Nimeni punîndu-şi mîna pe plug şi uitîndu-se înapoi nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9, 62). Da, e bine să mai aruncăm uneori cîte o privire şi înapoi, dar numai ca să vedem dacă brazda trasă e destul de adîncă şi de dreaptă. Incolo, cu picioarele pe pămînt, cu ochii înainte şi cu gîndul veşnic la cerul celor mai sfinte nădejdi ale noastre.

Aşa ne învaţă Scripturile Sfinte şi-nţelepţii noştrii părinţi: „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate celelalte se vor adăuga vouă" (Mat. 6, 33). Iar această împărăţie — după aceleaşi Scripturi — „se ia cu năvală", într-o veşnică alergare şi luptă, ca-n stadioane, cum spune Sfîntul Apostol Pavel. Cel ce aleargă după rînduială şi cu nădejde aici, dobîndeşte şi neveştejita cunună de dincolo.

Eu dau slavă lui Dumnezeu că am trecut şi prin şcoala Ortodoxiei luptătoare, învăţată să ia împărăţia cerului „cu asalt". De aceea privesc cu smerită încredere la cele două mari îndatoriri ale vremii, care ne poruncesc:

Să întărim solidaritatea noastră naţională prin unitatea credinţei ortodoxe la care am ajuns după 250 ani. Asta-i întîia datorie. Iar a doua: Să ne strîngem tot mai mult rîndurile toţi cetăţenii ţării, de orice limbă şi lege am fi, şi să ne luăm partea de vrednicie din uriaşa şi nobila luptă pentru biruinţa păcii în lume.

Nădăjduiesc că dînd — după povaţa Evangheliei — Chezarului ce-i al Chezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu, — cu ajutorul Lui voi izbuti, măcar în parte, să-mi fac datoria şi faţă de Hristos, Domnul nostru şi faţă de patria noastră dragă, Republica Populară Romînă.

De asemenea mă rog, ca oarecînd Sfîntul Efrem Sirul: „Doamne şi stăpînul vieţii mele, duhul trîndăviei şi al grijii de multe, al iubirii de stăpînire şi al grăirii-n deşert, nu mi-l da mie. Iar duhul curăţiei, al smereniei şi al răbdării şi al dragostei de frate dăruieşte-mi-l mie, slugii tale.

Că binecuvîntat eşti în veci. Amin".

MULŢUMIRI ŞI FELICITĂRI

Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN mulţumeşte membrilor Colegiului electoral, reprezentanţilor Prezidiului Marii Adunări Naţionale şi ai Guvernului R. P. R. Asigură pe d. Dr. Petru Groza, Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, că reprezentanţii Bisericii la dragoste vor răspunde cu dragoste la prietenie cu prietenie, dîndu-şi contribuţia lor la propăşirea patriei. Doreşte apoi nou alesului mitropolit ani mulţi de cea mai paşnică şi roditoare păstorie.

Dl D. DOGARU, secretar general al departamentului Cultelor, a dat citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R. P. R. pentru încheerea lucrărilor colegiului electoral bisericesc.

I. P. S. Mitropolit NICOLAE COLAN este înconjurat cu dragoste de cei prezenţi, care îl felicitează şi îi doresc păstorire îndelungată şi bogată în roade pentru Biserică şi patrie.

Investitura Inalt Prea Sfinţitului Nicolae Colan

Sîmbătă, 25 mai 1957, orele 11 a. m. a avut loc în sala Sinodului de la Patriarhie investitura noului ales Mitropolit al Ardealului. Au fost de faţă: Prea Fericitul Patriarh Justinian, d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor, I. P. S. Mitropoliţi şi P. S. Episcopi membrii ai Sf. Sinod, Directori din Departamentul Cultelor, consilieri patriarhali, delegaţia Arhiepiscopiei Sibiului, delegaţia Institutelor Teologice, protopopi, preoţi, etc.

La orele 11 intră în sală Prea Fericitul Patriarh Justinian, împreună cu d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor. După ce Prea Fericirea Sa ocupă scaunul prezidial, intră şi I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, îmbrăcat în mantie şi camilavcă, însoţit de doi arhidiaconi şi condus de P. C. secretar patriarhal N. Cazacu. P. C. SECRETAR PATRIARHAL spune: „Prea Fericirea Voastră, Inalt Prea Sfinţitul Nicolae Colan vine în faţa Prea Fericirii Voastre pentru a primi cîrja de păstorie a Sf. Arhiepiscopii de Alba-Iulia şi Sibiu şi a Sf. Mitropolii a Ardealului". Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN invită pe d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor, să dea citire Decretului Marii Adunări Naţionale a R. P. R. de confirmare a alegerii. Dl D. DOGARU citeşte Decretul prin care Prezidiul Marii Adunări Naţionale confirmă alegerea I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan ca arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi mitropolit al Ardealului.

P. S. episcop ANTIM Tîrgovişteanu, secretarul Sf. Sinod, prezintă Prea Fericitului Patriarh cîrja de păstorire a Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu şi a Mitropoliei Ardealului. Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN, primind cîrja, o înmînează I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, rostind cuvintele: „Primeşte cîrja aceasta, ca să păstoreşti turma lui Hristos cea încredinţată Ţie. Celor ascultători să le fie prin Tine toiag de reazim şi întărire, iar pentru nestatornici să o foloseşti ca toiag de certare, toiag de îndreptare". Apoi Prea Fericitul Patriarh Justinian rosteşte cuvîntarea de învestitură.

PENTRU UNITATEA DE CREDINŢĂ

La începutul acestei cuvîntări Prea Fericirea Sa arată vredniciile noului Mitropolit al Ardealului, pregătirea cărturărească temeinică la Liceul ortodox din Braşov, la Academia Teologică „Andreiană" din Sibiu, la Facultatea de Litere din Bucureşti şi la Universitatea din Berlin, peste tot fiind fruntaş la învăţătură, munca în slujba de secretar al Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu, de profesor şi rector al Academiei Teologice din Sibiu vreme de 15 ani, de redactor al „Revistei Teologice" şi al „Vieţii Ilustrate", de scriitor cu gînd limpede şi cu curată limbă românească, de secretar general al Asociaţiei Clerului ortodox din Ardeal, ş. a.; păstorirea vreme de 21 ani în Eparhia Vadului Feleacului şi Clujului (ctitorită de Ştefan cel Mare).

Datorită acestor vrednicii de toţi cunoscute, Colegiul Electoral bisericesc a ales pe I. P. S. Sa cu vot unanim ca Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Ardealului, Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R. P. R. a recunoscut şi confirmat alegerea făcută, „iar Noi — în numele Sf. Sinod — Vă încredinţăm toiagul arhipăstoriei, învestindu-Vă cu toate drepturile de conducere spirituală a credincioşilor noştri ortodocşi din provinciile de peste munţi.

Locul de înaltă răspundere la care aţi fost chemat, pune pe umerii Inalt Prea Sfinţiei Voastre poveri noi, şi bisericeşti şi naţionale. Coborîţi dintr-o casă ţărănească de pe malul drept al Oltului, din satul Arpătac, judeţul Trei Scaune. Aţi cunoscut din copilărie lipsurile şi obida ţăranului romîn, iubirea sa pentru glia şi credinţa străbună. Tot aşa de bine cunoaşteţi configuraţia confesională a întregei Transilvanii şi dîrzenia arătată de clerul şi poporul romîn în lupta sa pentru apărarea Ortodoxiei, primejduită veacuri de-a-rîndul de Roma papală.

Ca ardelean şi Episcop ortodox al Clujului, aţi trăit alături de noi ziua fericită a refacerii unităţii de credinţă, prin reîntoarcerea la sînul Bisericii a clerului şi credincioşilor noştri de peste munţi, ţinuţi sub ascultarea politico-religioasă a Vaticanului, vreme de două veacuri şi jumătate.

Prea Fericitul Patriarh Justinian şi I. P. S. Mitropolit Nicolae înaintea Catedralei mitropolitane

O bună parte din clerul acestei provincii a fost pregătit pentru misiunea preoţească în Academiile Teologice de la Sibiu şi Cluj, amîndouă slujite de Inalt Prea Sfinţia Voastră cu devotament şi înţelepciune, ca profesor şi episcop.

Ştiţi, prin urmare, ce răspunderi vă aşteaptă la Sibiu şi cunoaşteţi preoţii pe care Vă puteţi bizui pentru dreapta şi rodnica lor îndeplinire. Dar în această zi, în care — pentru întîia oară în viaţă — purtaţi în dreapta Inalt Prea Sfinţiei Voastre cîrja de Arhipăstor a marelui Şaguna, cela ce „nu şi-a dat odihnă oaselor şi zăbavă înţelepciunii sale de cîrmuitor, pînă cînd nu a izbutit să reînfiinţeze Mitropolia Ortodoxă a Ardealului şi pînă cînd nu i-a dat acestei Mitropolii o organizaţie", în ziua aceasta, îngăduiţi-mi să cred că un singur gînd şi o singură dorinţă Vă stăpînesc inima şi mintea, şi anume: consolidarea marelui act istoric al refacerii unităţii de credinţă, sub bolta Ortodoxiei din Ardeal". Unitatea aceasta, împlinită sub vrednicul de pomenire Mitropolitul Nicolae Bălan, trebuieşte apărată împotriva celor ce ar vrea să sfîşie din nou sufletul ortodoxiei noastre. „De astăzi înainte greul luptei de apărare a frontului nostru ortodox în Ardeal, va fi purtat cu înţelepciune şi eroism de Inalt Prea Sfinţia Voastră.

Mergeţi la Sibiu, părăsind Episcopia Clujului. Sînt încredinţat că are să vă urmărească aici amintirea zilei de 1 octombrie 1948, cînd — în sala Liceului „Gheorghe Barițiu" din Cluj, — 38 de protopopi şi preoţi, în numele a 430 de canonici, protopopi şi preoţi din 22 de judeţe ardelene, ca mandatari ai vrerilor credincioşilor lor, au ridicat stindardul luptei pentru refacerea unităţii noastre de credinţă. Ei au spus atunci: „Nu vrem să mai primim comenzi de la Roma! A rămîne mai departe sub tutela Vaticanului, care împotriva principiilor evanghelice s-a angajat în frontul imperialismului agresiv şi aţîţător la noi războaie, ar însemna să dezertăm din rîndurile strînse ale poporului nostru, care împreună cu celelalte puteri democratice din lume luptă cu dîrzenie pentru pace, independenţă naţională şi libertate".

Preoţii, care şi-au mărturisit atunci aceste convingeri, sînt astăzi slujitori ai Bisericii noastre Ortodoxe, adînc încredinţaţi că slujesc prin aceasta şi adevărul religios al doctrinei Mîntuitorului Hristos şi idealul unităţii noastre naţionale. Bizuiţi-Vă pe ei, în lupta sfîntă pentru întărirea Ortodoxiei.

Puneţi la inimă acest adevăr, acum cînd porniţi spre locul de muncă şi de răspundere în fruntea Mitropoliei Ardealului, şi faceţi din el crez de viaţă pentru toţi păstoriţii Inalt Prea Sfinţiei Voastre. Călăuziţi-i pe drumul păcii, al înfrăţirii şi al colaborării cu celelalte naţionalităţi conlocuitoare din cuprinsul Mitropoliei Ardealului. Indrumaţi-i să-şi pună toată forţa lor de muncă pentru dezvoltarea şi înflorirea vieţii celei noi, care se zideşte în scumpa noastră Patrie.

Aşa să Vă ajute Dumnezeu!".

UNITATE, INFRĂŢIRE ŞI PACE

A răspuns I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, spunînd că primeşte cîrja de păstor al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropoliei Ardealului „cu mulţumită dar şi cu firească îngrijorare.

Nu fiindcă sarcina arhieriei mi-ar fi nouă, ci fiindcă odată cu înalta treaptă de Arhiepiscop şi Mitropolit, la care sînt ri-

dicat, simt că mi se sporesc sarcinile şi mi se îngreuiază răspunderea pentru purtarea lor.

Cu cît ai izbuti să te urci mai sus pe munte, ţi se deschid orizonturi mai largi, privelişti mai încîntătoare; dar adeseori, odată ajuns acolo, te bat şi vînturile cele mai năpraznice.

Ingrijorarea clipei nu mi-o domoleşte decît credinţa nezdruncinată că bunul Dumnezeu nu încarcă pe umerii nimănui sarcini fără să-i îmbie şi ajutorul Său ca să le poată purta. In El îmi pun toată nădejdea. El mă va ajuta să păstoresc turma cea cuvîntătoare, încredinţată mie, cîrja fiindu-mi „toiag de reazim şi întărire pentru cei ascultători, iar pentru cei nestatornici sau îndărătnici toiag de certare şi îndreptare". De aceea, în mijlocul greutăţilor vieţii, voi striga încrezător ca oarecînd dumnezeescul Pavel: „Toate le pot în Hristos care mă îmbracă întru putere" (Filipeni 4, 13).

Acum că am dobîndit legiuitele împuterniciri, cu voia Lui Dumnezeu voi purcede în curînd să-mi încep propoveduirea de pe scaunul încărcat de slavă al marilor mitropoliţi Andrei şi Nicolae, scaun pe care l-a cinstit cu devotată propoveduire vreme de un an de zile şi întru Hristos iubitul meu frate Mitropolitul Iustin al Moldovei şi Sucevei.

Mă voi despărţi de cetatea mea de reşedinţă, din care am vestit Evanghelia Domnului vreme de peste două decenii, ca Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului, Eparhia a doua oară ctitorită de neuitatul meu înaintaş Vlădica Nicolae Ivan. Mă voi despărţi de cinstita şi devotata preoţime, de iubiţii mei fii sufleteşti de la Cîmpenii munţilor Apuseni pînă la Maramureşul Voevodal, de la Huedin şi pînă la Alba-Iulia, Ierusalimul reîntregirii noastre bisericeşti. Mă voi despărţi de fiii mei duhovniceşti, care mi-au fost tovarăşi credincioşi în zilele de luptă bună din vremurile grele ale celor patru ani de întunecare (1940—1944). Mă voi despărţi de ei cu trupul, dar îi voi lua în inima mea părintească pentru a ne ruga şi munci împreună pînă la sfîrşitul zilelor noastre. Şi mă voi sălăşlui în vechea cetate a tinereştilor mele osteneli cheltuite în slujba Domnului, în slujba patriei şi a poporului ei credincios.

Ci eu în clipa de faţă nu mă voi lăsa copleşit de duioşia amintirilor din tinereţe. Mă gîndesc mai ales la îndatoririle ce mă aşteaptă în înalta dregătorie întru care voi fi aşezat în curînd.

Două cred că sînt problemele majore, care vor trebui să rămînă în raza statornicei mele preocupări şi a neadormitei mele griji: pe plan naţional solidaritatea noastră prin întărirea ortodoxiei romîneşti, iar pe plan internaţional statornicia şi tot mai însufleţita luptă pentru apărarea păcii în lume.

Cu ajutorul lui Dumnezeu acum sîntem una. Şi o să ne dăm cu toţii silinţa ca această unitate să rămînă în veac.

Dar noi nu îndreptăm unitatea noastră naţională şi ortodoxă împotriva fiilor altor naţii. Ortodoxia e aşa de largă încît ea e în stare să iubească pînă şi pe vrăjmaşii săi. In orice caz ea nu asmute pe frate împotriva fratelui, ci îndeamnă pe fiecare să-şi iubească neamul şi toate neamurile să se iubească întreolaltă, vieţuind în pace şi bună înţelegere ca fii ai aceluiaşi părinte ceresc.

Iată că am ajuns astfel la adevăratul patriotism creştin, în faţa căruia nu mai este „elin sau iudeu, tăiere împrejur sau netăiere împrejur, varvar sau schit, rob sau slobod" (Col. 3, 11). Cu un asemenea patriotism, izvorît din încredere şi iubire, se poate ajunge la o viaţă internaţională mai înaltă şi mai fericită, fără războaie şi chiar cu tot mai puţine gîlceviri şi încruntări. Iar cînd am ajuns aici sîntem foarte aproape de sala de aşteptare a lui Dumnezeu, cum ar zice un mare poet al veacului nostru, de împărăţia cerurilor şi a păcii dintre oameni.

In duhul crezului mărturisit în acest moment sărbătoresc mă leg să propoveduiesc clerului şi poporului încredinţat păstoririi mele.

Ţin să mulţumesc cu toată recunoştinţa Departamentului Cultelor pentru bunătatea de a mă fi recomandat Guvernului Republicii Populare Romîne, iar acestuia pentru încrederea cu care m-a propus Domnului Dr. Petru Groza, Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, iar Domnului Preşedinte că mi-a acordat confirmarea legiuită în dregătoria de Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi de Mitropolit al Ardealului, Crişanei şi Maramureşului.

Făgăduiesc să rămîn cu credinţă neclătită patriei mele iubite şi cu ascultare desăvîrşită faţă de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu!"

*

După aceasta se săvîrşeşte polihroniu pentru Prea Fericitul Patriarh Justinian şi Sf. Sinod, pentru Onoratul Guvern al Republicii Populare Romîne, pentru I. P. S. arhiepiscop şi mitropolit Nicolae Colan. Se cîntă: „Mulţi ani trăiască" şi noul Mitropolit primeşte felicitările din partea celor de faţă.

Astfel s-a înfăptuit învestitura I. P. S. mitropolit Nicolae Colan: un vlădică înţelept şi bun, vrednic şi clarvăzător, care ştie să conducă turma dreptcredincioasă pe cărările mîntuirii.

In vremea Sf. Liturghii (la instalare)

Instalarea Inalt Prea Sfinţitului Nicolae Colan în scaunul mitropolitan al Ardealului

Duminecă, 26 mai 1957... Toate sînt ca în zi de mare sărbătoare: catedrala, reşedinţa, Institutul Teologic, Librăria, Tipografia. Impodobite cu flori, cu cununi de ramuri de stejar, cu mesteceni verzi, cu tabloul noului Mitropolit, cu cărţile tipărite de I. P. S. Sa, cu programele serbărilor, toate aşteaptă să sosească cîrmuitorul cel ales şi învestit.

Preoţii în reverenzi, purtînd patrafir, studenţii teologi ţin calea deschisă de afară pînă în faţa altarului Catedralei Mitropolitane. Credincioşii din Sălişte, Răşinari, Tilişca, Gurarîului, Mateiaş, Araci, ş. a., îmbrăcaţi în frumos costum naţional se aşează la locurile rezervate. Vicari, Consilieri, profesori de Teologie, protopopi, preoţi din toate părţile Ardealului sînt de faţă. Mulţimea credincioşilor umple strada şi Catedrala. E aproape vremea cînd cel aşteptat va veni...

LA GARĂ

Cu maşinile se îndreaptă spre gară reprezentanţii Consiliului arhiepiscopesc şi ai autorităţilor locale administrative şi deputaţii eparhiali. Aici, la orele 9,59 soseşte de la Bucureşti trenul, din care coboară: Prea Fericitul Patriarh Justinian, d. D. Dogaru, secretar general la Departamentul Cultelor, I. P. S. Lor Iustin al Moldovei, Nicolae al Ardealului, Vasile al Banatului, Firmilian al Olteniei, P. S. Lor Iosif al Rîmnicului, Valerian al Oradiei, Antim (vicar patriarhal); d. Directori la Departamentul Cultelor; P. C. consilieri patriarhali, profesori de la Institutul Teologic din Bucureşti (în frunte cu P. C. rector I. G. Coman), ş. a.

Corul studenţilor teologi cîntă: „Pre Stăpînul"...

D. *Victor Molnar,* vicepreşedinte al Sfatului Popular orăşenesc Sibiu, întîmpină pe înalţii oaspeţi cu pîine şi sare. Un grup de studente în teologie le dau flori, mărturie a dragostei clerului şi poporului dreptcredincios.

Vorbind în numele Sfatului Popular orăşenesc Sibiu, şi al Sfatului Popular raional Sibiu, d. VICTOR MOLNAR mărturiseşte că I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan este cunoscut de cetăţenii oraşului Sibiu, pentrucă I. P. S. Sa a lucrat pe plan cultural în Sibiu cu mulţi ani în urmă.

Arătînd realizările culturale ale oamenilor muncii din Sibiu, prin care ei continuă vechile tradiţii de cultură, dezvoltîndu-le şi ducîndu-le la o nouă înflorire, Domnia Sa urează noului Mitropolit spor în munca de progres cultural, de înfrăţire între poporul romîn şi minorităţile naţionale, de frăţie între popoare şi de întărire a păcii în lume. Il asigură că în această activitate va avea tot sprijinul Sfatului Popular al oraşului şi raionului Sibiu.

Vorbeşte apoi, în numele Centrului arhiepiscopesc, a clerului şi credincioşilor, P. C. vicar TRAIAN BELAŞCU, care mărturiseşte bucuria tuturor pentru că primesc acum pe noul Arhipăstor şi mitropolit al Ardealului:

„Sibiul, — bătrîna cetate de cultură — Vă este aşa de cunoscută — căci doar aici aţi petrecut cei mai frumoşi ani ai vieţii, în calitate de profesor de Noul Testament la Academia de Teologie Andreiană şi mai pe urmă ca rector al acestei Academii.

Acum vă întoarceţi ca Mitropolit al Ardealului.

Vă întoarceţi în Sibiul drag — inimii Inalt Prea Sfinţiei Voastre. Vă întoarceţi — aş putea spune acasă, pentru a continua opera grea de păstorire şi de mîntuire a sufletelor, pentru a continua marile tradiţii culturale ale înaintaşilor, — tradiţii, — cari totdeauna au fost puse în slujba Bisericii şi a Neamului — pentru înălţarea morală şi socială a poporului dreptcredincios.

Activitatea Inalt Prea Sfinţiei Voastre ca păstor mîntuitor de suflete, activitatea Inalt Prea Sfinţiei Voastre atît de complexă pe tărîm cultural şi social, lucrările de specialitate — întrate în conştiinţa şi patrimoniul Bisericii şi Neamului — toate acestea sînt dovada luminoasă că marele Colegiu electoral a făcut o alegere fericită în persoana Inalt Prea Sfinţiei Voastre.

Veţi găsi în cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului şi a Mitropoliei Ardealului — mulţi dintre ucenicii cari au gustat, cari au beneficiat de sfaturile şi lecţiile Inalt Prea Sfinţiei Voastre, cari s-au adăpat din comorile scrisului Inalt Prea Sfinţiei Voastre.

Această preoţime Vă aşteaptă cu dragoste şi devotament.

Clerul şi credincioşii din cuprinsul Mitropoliei Ardealului sînt mîndri că bunul Dumnezeu le-a dăruit din nou — un Ierarh cărturar, plin de bunătate, chip al blîndeţei şi omeniei.

Dorim ca scaunul Mitropoliei Ardealului să fie, ca totdeauna, scaunul dreptăţii şi al bucuriei duhovniceşti, al păcii şi dragostei, ca acest spirit al păcii să dea tuturor răgazul unei munci cu roade sporite.

Acum cînd Vă întîmpinăm — pe pămîntul scump al Sibiului — cu trecutul lui plin de glorie şi cu prezentul lui plin de avînt în muncă constructivă, — în numele Consiliului arhiepiscopesc, al clerului de mir şi monahal, — al credincioşilor noştri ţinem să Vă asigurăm de credincioşia tuturor în ascultarea îndemnurilor pe cari ni le veţi da, ca să slujim Bisericii noastre Ortodoxe Ardelene şi Patriei noastre puternice, frumoasă şi bogată, pe care o iubim cu căldură.

Dorim ca prin munca noastră unită să uşurăm sarcinile grele şi de răspundere ale Conducătorilor Republicii Populare Romîne.

Ne vom strădui să fim în jurul Inalt Prea Sfinţiei Voastre armata spirituală a luptătorilor pentru pace, ca astfel să împlinim testamentul păcii al Mîntuitorului Hristos, — pace, după care însetează toate popoarele pămîntului.

Dorim din tot sufletul — cler şi credincioşi — ca Arhipăstorirea Inalt Prea Sfinţiei Voastre să fie înscrisă cu litere de aur în paginile istoriei Bisericii ardelene, aşa precum istoricii au scris şi vor scrie despre marii înaintaşi ai Inalt Prea Sfinţiei Voastre Andrei Şaguna şi Nicolae Bălan — pînă la plinul de avînt tineresc Mitropolitul Iustin care ne-a părăsit atît de curînd.

Fiţi binevenit pe pămîntul Sibiului!

Fiţi binevenit în scaunul Mitropolitan al Ardealului, — înconjurat de devotamentul, dragostea şi supunerea noastră a tuturora. Cu aceste gînduri şi alese simţăminte, Vă întîmpinăm cu tradiţionala urare — cu care se întîmpină Arhiereii Domnului Hristos: Intru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Stăpîne!"

La aceste cuvinte de bun venit, spuse din partea Sfatului Popular orăşenesc şi raional şi din partea Centrului arhiepiscopesc, Inalt Prea Sfinţitul *Mitropolit Nicolae Colan* a răspuns, mulţumind lui Dumnezeu, Celce însenineză cerul ca să ni se

Prea Fericitul Patriarh Justinian rostind cuvîntul la instalare

însenineze tot mai mult sufletele, mulţumind tuturor din toată inima pentru căldura cu care au ţinut să primească pe Intîi stătătorii sfintei noastre Biserici, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, şi pe Intîi stătătorii Statului nostru drag, Republica Populară Romînă, reprezentaţi prin d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor. Cuvîntarea dlui V. Molnar i-a adus aminte de ceva foarte duios: că pe vremea cînd a fost profesor la Academia Teologică a fost şi îndrumător timp de şase ani, ca preşedinte, al Reuniunii Meseriaşilor romîni din Sibiu.

„Dar în întîmpinarea aceasta a Intîi Stătătorilor Bisericii şi Intîi Stătătorilor Statului, din partea Domniilor-Voastre, Eu văd un semn blagoslovit de Domnul. Şi anume: văd cît ţine clerul şi poporul la frăţia dintre patria noastră şi Biserica noastră.

Rugaţi-vă, dragii mei, pentru această frăţie, ca ea să se întărească din zi în zi tot mai mult, şi peste dragostea noastră, peste încrederea noastră, peste lupta noastră va veni şi binecuvîntarea cerului, iar noi vom fi fericiţi şi aici pe pămînt şi dincolo de moarte.

Vă mulţumesc încă odată pentru căldurosa primire şi acum să purcedem la rugăciune".

Corul studenţilor teologi cîntă: Intru mulţi ani stăpîne!

PRAZNIC LUMINOS

Un şir lung de maşini se îndreaptă de la gară pe strada principală spre Catedrală, ducînd pe Inalţii oaspeţi în faţa altarului mitropoliei Ardealului. Pe tot parcursul drumului, de o parte şi de alta, ei sînt întîmpinaţi de mulţimea cetăţenilor Sibiului. In faţa Catedralei şi în Catedrală preoţii şi credincioşii primesc cu deosebită bucurie pe noul lor Arhipăstor şi pe Intîi Stătătorii Bisericii noastre şi Statului nostru.

Prea Fericitul Patriarh Justinian ia loc în scaunul mitropolitan. La dreapta stă I. P. S. mitropolit Nicolae Colan. Sînt de faţă, pe lîngă Inalţii oaspeţi veniţi de la Bucureşti, P. S. Lor Teodor, Veniamin, Policarp şi Emilian, reprezentanţi ai cultelor religioase din Ardeal (romanocatolic, luteran, reformat, unitărian, neoprotestanţi), d. N. Iorga, preşedintele Sfatului Popular al regiunii Stalin, d. V. Molnar, vicepreşedinte al Sfatului orăşenesc Sibiu, d. Chera, secretar al Sfatului Popular Sibiu, şi alţi invitaţi, clerici şi mireni din Eparhia Clujului şi Arhiepiscopia Sibiului.

Se slujeşte Sf. Liturghie arhierească de I. P. S. Iustin, Mitropolitul Moldovei, P. S. Teofil al Romanului, P. S. Valerian al Oradiei şi P. S. Teodor, înconjuraţi de soborul preoţilor şi diaconilor. Corul Catedralei, sub conducerea Păr. Prof. Gh. Şoima, dă răspunsurile. Din mii de inimi se înalţă spre cerul milostivirilor rugăciunea de mulţumire pentrucă ne-a dăruit pe Arhipăstorul aşteptat. E liturghie de mare praznic şi Duhul Sfînt revarsă în suflete roada bucuriei, a păcii şi a dragostei frăţeşti. La pricească corul cîntă: „Aceasta este ziua ce-a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa". După Sf. Liturghie, Prea Fericitul Patriarh Justinian coboară din scaunul mitropolitan şi aşează în acest scaun pe noul Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Ardealului: Inalt Prea Sfinţitul Nicolae Colan. Prea Fericirea Sa, împreună cu d. D. Dogaru, secretar general la Departamentul Cultelor şi cu Inalţii Ierarhi, stă acum în dreptul sf. altar cu faţa spre popor.

Dl *D. Dogaru,* secretar general al Departamentului Cultelor, citeşte Decretul Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R. P. R., de confirmare a I. P. S. Nicolae Colan în scaunul de Arhiepincop de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Ardealului.

P. S. Episcop *Antim,* secretar al Sf. Sinod, citeşte Gramata Patriarhală, prin care Prea Fericitul Patriarh Justinian dă împuternicire Inalt Prea Sfinţitului Nicolae Colan să păstorească peste Arhiepiscopia de Alba-Iulia şi Sibiu şi peste Mitropolia Ardealului, recomandînd preoţilor şi credincioşilor să-l cinstească, să-l asculte ca pe un vrednic urmaş al sfinţilor apostoli ai Domnului.

După aceasta a luat cuvîntul Prea Fericitul Patriarh *Justinian,* care a arătat ţintele, spre care trebuie să privească noul Mitropolit al Ardealului.

Cuvîntarea Prea Fericitului Patriarh Justinian

Prea Veneraţi Membri ai Sfîntului Sinod,

Domnule Secretar General al Departamentului Cultelor,

Onorată Asistenţă,

Ne aflăm iarăşi în faţa sfîntului altar al minunatei Catedrale ortodoxe a Sibiului, de astădată pentru a întări în jeţul viădicesc al Mitropoliei Ardealului pe Inalt Prea Sfinţia Sa Nicolae Colan, episcopul de pînă ieri al Vadului, Feleacului şi Clujului.

Sînt fericit văzînd înseninarea care vă învăluie în ceasul acesta sufletele, şi tresaltă de bucurie inima mea, simţind cum se revarsă iubirea norodului dreptcredincios din aceste locuri spre arhipăstorul cel nou al Bisericii ortodoxe a Ardealului.

Inalt Prea Sfinţia Sa, Părintele Mitropolit Nicolae Colan, nu este un om nou pentru obştea pravoslavnică din această parte a ţării. Preoţimea din satele şi oraşele Transilvaniei şi tot ce este suflare românească în această „Ţară de dincoace de munţi", cunosc pe noul Mitropolit al Ardealului din vremea în care anii nu cernuseră peste chipul său fulgii de nea.

Ardelean prin naştere, Inalt Prea Sfinţia Sa, Părintele Mitropolit Nicolae Colan, este un sibian autentic, atît prin formaţiunea sa spirituală, cît şi prin începuturile activităţii sale publice, desfăşurată aci vreme de aproape douăzeci de ani, alături de alţi peste douăzeci de ani dăruiţi conducerii treburilor bisericeşti din Eparhia Clujului. Ale tale, dintru ale tale, ţie îţi aducem Ardealule, şi-l aşezăm în strana arhipăstorească a acestei Mitropolii, pe cel mai bun ierarh dintre fiii pămîntului tău!

Striga-voi drept aceea, din adîncul inimii mele: Bucură-te preoţime ortodoxă, a Transilvaniei; bucuraţi-vă mucenici ai credinţei străbune, îngropaţi sub glia sfîntă a acestor locuri; bucuraţi-vă şi voi, ierarhi din trecut, care aţi păstorit turma dreptcredincioasă din cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu; bucuraţi-vă, iubiţii mei fraţi, că iată Domnul vă trimite acum cîrmuitor întru cele duhovniceşti, un vlădică luminat de slova cărţilor, cu arvună bogată în munca de chivernisire episcopală şi întărit pentru luptă prin încercări grele pe care soarta i le-a scos în cale! Bucuraţi-vă, — şi iarăşi zic bucuraţi-vă!

Onorată asistenţă,

Istoria vieţii religioase şi bisericeşti a Transilvaniei, care este numai un capitol din marea frescă a pătimirilor neamului nostru, pune în lumină adevărul că Ortodoxia constituie fermentul primordial şi decisiv al modului nostru de viaţă, în mijlocul altor popoare, iar Biserica acestei credinţe este vatra caldă şi primitoare în jurul căreia s-au dezvoltat atîtea lucruri cu care ne mîndrim în trecutul nostru.

De cînd Providenţa ne-a aşezat în aceste locuri, n-am purtat niciodată lupte de cucerire, mînaţi de setea de a înrobi ţări şi popoare străine, ci apăratu-ne-am totdeauna „sărăcia şi nevoile şi neamul". Ne-am închinat lui Dumnezeu, în sărăcăcioase bisericuţe de lemn, care ne-au fost de atîtea ori pîrjolite şi călcate în picioare. Le-am refăcut totdeauna cu însufleţire şi trudă, siguri pe adevărul că orice luptă curată va fi încununată pînă la urmă de biruinţă. Biruinţa noastră a venit tîrziu, dar luptele din trecut ne-au călit fiinţa naţională şi ne-au împodobit sufletul cu veşmîntul unei filozofii, din care se desprind înalte reguli de viaţă socială, precum: iubirea aproapelui, cultul muncii creatoare şi respectul pentru convingerile religioase ale altor neamuri.

Mitropolitul de astăzi al Ardealului a închinat cîndva un frumos imn Ortodoxiei noastre româneşti, spunînd că „ea este credinţa care a mîngîiat, a întărit şi a luminat drumul înaintaşilor noştri, ajutîndu-le să străbată victorioşi prin atîtea cumplite izbelişti ale istoriei şi să-şi deschidă zarişti senine către fericirea vieţii de dincoace şi a celei de dincolo. ...Ea ne-a durat locaşurile sfinte, mănăstirile şi bisericile care împodobesc pămîntul românesc de la o margine la alta a Ţării, întinzînd pe pereţii lor pînza învăţătoare a chipurilor de sfinţi, mărturisitori şi mucenici ai lui Hristos şi ai demnităţii neamului" (Medalioane, p. 37—38).

Cel care a conturat atîta de frumos chipul şi rosturile Ortodoxiei noastre, va şti să o şi slujească de aci înainte, din locul înalt în care a fost aşezat, pentru a face din ea, şi acum, merindea spirituală a mulţimilor credincioase din aceste locuri.

Pe drumul acestei misiuni sfinte, străduinţele Mitropolitului de astăzi al Ardealului vor fi luminate şi inspirate de toţi vrednicii săi înaintaşi, care au păstorit la Alba-Iulia şi Sibiu, cu frică de Dumnezeu şi caldă iubire de neam. Lumini şi inspiraţii îi vor veni, mai ales, de la dascălul din tinereţe şi duhovnicul de totdeauna al Inalt Prea Sfinţiei Sale, ierarhul cărturar Nicolae Bălan, omul de ştiinţă teologică, — luptătorul pentru organizarea Bisericii româneşti, după primul război mondial, pe baza principiilor Statutului Organic Şagunian, iniţiatorul „Frăţiei Ortodoxe Române" şi creatorul aşa-numitei „şcoale de la Sibiu", din care s-au ridicat vlădici, profesori universitari, duhovnici, predicatori şi misionari bine cunoscuţi în tot cuprinsul ţării.

Inalt Prea Sfinţite Părinte Mitropolit Nicolae,

Cel ce V-a fost dascăl şi părinte — şi care a stăreţit peste această Mitropolie vreme de treizeci şi cinci de ani, a fost totdeauna urmărit de părerea de rău că şi-a părăsit catedra universitară pe care o deţinea la Academia Teologică din acest oraş, şi spunea mereu: „Eu tot profesor am rămas"!

Mulţi din cei care Vă simt apropiaţi povestesc acelaşi lucru şi despre Inalt Prea Sfinţia Voastră. Vă stăpîneşte părerea de rău că nu mai sînteţi dascăl, pentru a fi putut continua acea nobilă muncă din tinereţe, de exeget al Sfintelor Scripturi şi îndrumător spiritual al celor ce se pregăteau pentru îmbrăţişarea misiunii preoţeşti.

Psihologia aceasta a Inalt Prea Sfinţiei Voastre mă bucură şi mă obligă. Mă bucură, întrucît vădeşte din partea Inalt Prea Sfinţiei Voastre o pasiune curată pentru un stil de activitate, care înalţă pe om şi-l face vrednic de preţuire şi respectul altora. Şi mă obligă, întrucît Vă aşteaptă la Sibiu, chiar pe tărîmul acestei munci didactice, o serie de răspunderi grele, privind tocmai pregătirea preoţimii noastre de mîine în Institutul Teologic de aici, fapt pentru care socotesc necesare unele precizări.

In Statul Romîn de astăzi, Biserica Ortodoxă Română îşi pregăteşte singură cadrele viitorilor ei slujitori, în virtutea unor drepturi constituţionale garantate tuturor cultelor religioase din ţară. Seminariile şi Institutele Teologice au — în concepţia Noastră, două înalte meniri: „întîia să promoveze ştiinţa teologică, să adîncească şi să sporească conţinutul disciplinelor sacre; a doua, să făurească suflete noi, să dăltuiască conştiinţe creştine, să nască personalităţi integrale, caractere tari — luminate de ştiinţă şi încălzite de focul entuziasmului religios, — gata să se dăruiască fără rezerve pentru slujirea lui Hristos şi a Bisericii Sale în această lume" (din Cuvîntarea inaugurală a cursurilor la Institutul Teologic din Bucureşti, octombrie 1956).

Drept urmare, şcolile noastre teologice trebuie să realizeze aceea desăvîrşită sinteză dintre ştiinţele sacre şi viaţa religioasă care să ne dea un cler luminat, ancorat în realităţile vieţii. Teoria turnului de fildeş a savantului care face ştiinţă pentru ştiinţă, ca şi a literatului care face artă pentru artă, desprins şi unul şi altul de realităţile vieţii, constituie o formulă depăşită de vreme şi izgonită astăzi de pe tărîmul oricărei munci creatoare. Cu atît mai mult, formula aceasta nu trebuie să-şi afle loc într-o şcoală teologică, a cărei menire esenţială este aceea de a pregăti slujitori luminaţi, însufleţiţi de crezul înnoirii vieţii morale a credincioşilor lor pe baza principiilor divine din Evanghelia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Ei trebuie să fie însufleţiţi de duhul adevăratului apostolat al păcii, frăţiei, iubirii şi bunei înţelegeri între toţi oamenii — fiii aceluiaşi Dumnezeu.

Ca Mitropolit al Ardealului veţi fi conducătorul direct al Institutului Teologic din acest oraş de reşedinţă chiriarhală. Nu veţi mai profesa de acum o disciplină oarecare, de la înălţimea unei catedre universitare, precum aţi făcut-o aci odinioară. Dar de la înălţimea jeţului arhieresc la care V-a chemat vrerea lui Dumnezeu şi dragostea oamenilor, Vă este dat să priveghiaţi ca Institutul acesta să-şi îndeplinească îndatoririle sale didactice şi educative în aşa chip, încît să dea un cler pătruns de frumuseţea misiunii preoţeşti în inima căruia să ardă cea mai curată iubire pentru Biserica Ortodoxă şi scumpa noastră patrie.

Ştiu că V-a stăpînit această preocupare cu mult înainte ca Inalt Prea Sfinţia Voastră înşivă să primiţi Sfînta Taină a preoţiei, şi — ridicînd încă de pe atunci problema pregătirii clerului în lumina trebuinţelor de azi, V-aţi întrebat ce trebuie să aleagă acesta, între „Molitvelnic şi Evanghelie". In inima preotului ortodox, aceste două instrumente de muncă şi inspiraţie vor fi preţuite şi folosite în măsură egală, — cel dintîi pecetluind viaţa credincioşilor săi cu mirul sfînt al celei mai curate ortodoxii tradiţionale, iar cel de al doilea luminîndu-le orizonturile vieţii şi

îndulcindu-le cu mireasma dumnezeiască a autorului ei.

Se spune că „cea mai durabilă şi cea mai universal accesibilă carte pe care o scrie cineva, este fără îndoială însăşi cartea vieţii" (Medalioane, p. 8).

Pentru tot ceea ce Vă aşteaptă la Sibiu ca arhiepiscop şi conducător direct al Institutului Teologic, — în numele Sfîntului Sinod şi al meu personal, rog pe Atotmilostivul Dumnezeu să Vă ajute ca cele din urmă pagini din cartea vieţii Inalt Prea Sfinţiei Voastre să fie tot aşa de bogate în roade duhovniceşti şi tot aşa de luminoase, precum sînt paginile pe care le-aţi scris pînă acum, — călăuzind mai departe pe toţi păstoriţii Inalt Prea Sfinţiei Voastre, pe drumul colaborării şi bunei înţelegeri cu toţi cei de alt neam şi altă credinţă, pe drumul păcii şi al muncii de înflorire a scumpei noastre Patrii — Republica Populară Romînă.

Aşa să vă ajute Dumnezeu"!

A luat apoi cuvîntul d. D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor, spunînd următoarele :

Cuvîntarea d-lui secretar general al Departamentului Cultelor

Venerabili Ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Romîne,

Stimaţi conducători şi reprezentanţi ai Cultelor din ţara noastră,

Onorată asistenţă,

Iau parte la această festivitate bisericească, în calitate de conducător al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne, pentru a felicita Biserica Ortodoxă şi pe slujitorii ei din Ardeal cu prilejul instalării Inalt Prea Sfinţiei Sale Nicolae Colan în scaunul de Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi de Mitropolit al Ardealului.

Instalarea unui nou cîrmuitor în fruntea Bisericii Ortodoxe din Ardeal şi întrunirea sărbătorească a reprezentanţilor clerului şi credincioşilor ei în acest vechi centru bisericesc şi cultural care este oraşul Sibiu, constituie pentru toţi, pe lîngă un prilej bine venit de evocări istorice, şi un prilej de gînduri şi angajamente pentru viitor.

Se cuvine ca din trecut să fie amintite toate acele iniţiative şi fapte, prin care unii clerici sau ierarhi au căutat să înţeleagă năzuinţele de mai bine ale poporului, din sînul căruia ei înşişi s-au ridicat, urmîndu-l în lupta sa pentru libertate, independenţă şi propăşire.

De asemenea, este de folos să ne aducem aminte, în astfel de momente şi întîlniri, de toţi ierarhii şi preoţii ortodocşi care au ştiut să-şi călăuzească credincioşii pe linia cultivării bunelor raporturi cu minorităţile naţionale conlocuitoare şi cu credincioşii celorlalte culte religioase, precum şi toţi conducătorii şi clericii celorlalte culte care au mers, spre cinstea lor, pe acelaşi drum de înţelegere între toţi fiii acestor locuri, indiferent de limba şi credinţa lor .

Datorită hotărîrii neclintite cu care poporul nostru muncitor veghează asupra libertăţii sale, toţi cetăţenii Patriei noastre se bucură azi de condiţii prielnice pentru înfăptuirea năzuinţelor obşteşti spre o viaţă socială descătuşată de orice asuprire şi vrajbă. Pentru toţi care au o credinţă religioasă le sînt garantate condiţiile necesare libertăţii de cult.

Regimul nostru de democraţie populară asigură, de asemenea, deplină libertate pentru toate minorităţile naţionale conlocuitoare şi le ajută efectiv pentru a se dezvolta potrivit cu tradiţiile şi particularităţile lor specifice. Poporul muncitor din ţara noastră a urmărit cu deosebită satisfacţie, activitatea majorităţii conducătorilor şi clericilor tuturor cultelor, pusă în slujba bunelor raporturi reciproce între poporul romîn şi minorităţile naţionale şi a înlăturării urei confesionale dintre cultele din ţara noastră. Prezenţa aci a aproape tuturor reprezentanţilor cultelor, de diferite naţionalităţi, este tocmai semnul acestei activităţi.

Dl D. Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor, rostindu-şi cuvîntarea

Gîndurile exprimate de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae Colan în faţa Colegiului Electoral Bisericesc, în ziua cînd a fost ales în acest post de mare răspundere, şi în faţa Sinodului Permanent, în ziua cînd a primit investitura, ca şi încrederea şi dragostea cu care a fost întîmpinat de reprezentanţii clerului şi credincioşilor ardeleni, ne îndreptăţesc speranţa că Inalt Prea Sfinţia Sa îşi va pune toată pregătirea cărturărească, experienţa şi puterea sa de muncă atît în slujba Bisericii, cît şi în slujba Patriei şi a Păcii în toată lumea.

INALT PREA SFINŢITE MITROPOLIT AL ARDEALULUI

V-a chemat în acest post de Arhiepiscop şi Mitropolit încrederea pe care v-au acordat-o membrii Colegiului Electoral Bisericesc.

Veţi găsi şi în trecutul Bisericii Ortodoxe din Ardeal destule pilde vrednice de urmat. Dar, mai ales, veţi găsi azi în credincioşii Dv. o neîncetată sete de pace, de muncă rodnică şi de înfrăţire. Dorinţa lor este ca Inalt Prea Sfinţia Voastră să cinstiţi scaunul de Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi de Mitropolit al Ardealului, călăuzindu-i pe acest drum al binelui, al bunelor raporturi cu toate celelalte culte, al păcii şi al înfloririi vieţii noi pentru care ei muncesc cu toate forţele lor.

Împărtăşind aceste dorinţe şi speranţe pe care toţi le manifestă astăzi, vă felicit pentru cinstea de care v-aţi învrednicit şi vă urez o activitate cît mai bogată, pusă în slujba Bisericii Ortodoxe Romîne şi în slujba scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă.

Scrisoarea d-lui Dr. Petru Groza

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit IUSTIN al Moldovei spune că de zeci de ani ne-am obişnuit cu prezenţa d-lui Dr. Petru Groza la marile evenimente ale Mitropoliei Ardealului. De aceea şi acum d. preşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale, deşi nu poate fi în mijlocul nostru, a ţinut să fie prezent prin cuvîntul ce-l îndreaptă spre nou alesul Mitropolit al Ardealului în scrisoarea adresată I. P. S Mitropolit Iustin, care a păstorit Mitropolia Ardealului:

Inalt Prea Sf. Sale
Dr. IUSTIN MOISESCU
Mitropolit al Moldovei

Incă sub regim de reconvalescenţă, primind invitaţia şi neputînd participa la sărbătorirea care uneşte în unanimă însufleţire credincioşii şi clerul ortodox din Arhiepiscopia Romînă de Alba-Iulia şi Sibiu pentru a cînta osanale noului păstor, Inalt Prea Sfinţia Sa Arhiepiscopul şi Mitropolitul Nicolae Colan, trimit călduroase urări de bună şi îndelungată păstorire.

Ii doresc rodnică şi pilduitoare muncă de îndrumare a credincoşilor, spre întărirea şi înflorirea neîncetată a patriei noastre scumpe, spre zidirea unei vieţi fericite pentru poporul romîn, spre o frăţească convieţuire cu credincioşii altor culte şi cu naţionalităţile conlocuitoare. Toate acestea şi pentru a întări pacea în lume, între popoare, către care trebuie să năzuim cu toţii, cu întreagă vrerea noastră.

Rog pe Inalt Prea Sfinţia Sa Dr. Iustin Moisescu ca în clipa cînd cedează Scaunul acestei Mitropolii, pe care l-a cinstit cu scurta dar vrednica sa păstorire, să transmită succesorului său sentimentul meu de totală încredere în înţelepciunea sa, rîvna şi iubirea sa de poporul din care s-a născut.

Păstorul nou venit a trăit din tinereţe în climatul tradiţiilor bisericii noastre strămoşeşti, consfinţite de marele Andrei Şaguna, desfăşurîndu-şi activitatea alături de regretatul Mitropolit Nicolae Bălan, demn urmaş al marelui său antecesor.

Din tinereţe, timp de jumătate de secol cît s-a scurs pînă acum, activitatea Inalt Prea Sfinţiei Sale Nicolae Colan s-a împletit, la marile cotituri din viaţa poporului nostru, cu năzuinţele contemporanilor săi încadraţi în zbuciumul şi lupta acestui popor.

Ca unul din contemporanii Inalt Prea Sfinţiei Sale, de care mă leagă nu numai amintirile comune ale trecutului, dar şi năzuinţele de a ajuta poporul nostru să-şi croiască drumul unei vieţi noi în cadrul realităţilor mari ale prezentului pe plan

naţional şi internaţional, sînt deplin încrezător în activitatea sa viitoare.

Cuvintele rostite cu prilejul alegerii sale deunăzi în Adunarea Naţională Bisericească, podoabă ale înţelepciunii şi înţelegerii acestor realităţi şi pe care le-am ascultat cu multă luare aminte, aruncă dîra de lumină asupra bunelor fapte pe care le va săvîrşi şi care vor întregi viaţa sa pilduitoare de pînă acum şi constituie şi ele o chezăşie a noilor sale realizări în slujba credincioşilor şi poporului nostru.

Cu aceste gînduri mă încadrez cu dragoste în şirul nesfîrşit al celor, care îl serbează, urîndu-i tradiţionalul „La mulţi ani".

Dr. Petru Groza

Cuvîntarea I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei

După citirea scrisorii d-lui Dr. Petru Groza, I. P. S. mitropolit Iustin, ca fost arhiepiscop şi mitropolit la Sibiu, urează noului mitropolit îndelungată şi rodnică arhipăstorire. „Am săvîrşit — zice I. P. S. Sa — în această zi cea din urmă liturghie ca mitropolit al Ardealului. Incetîndu-mi activitatea în acest scaun mitropolitan cuvînt de despărţire nu vă grăiesc. In scurta mea activitate în această parte a ţării m-am legat strîns de Ardealul nostru scump. Cum voi putea uita vreodată mulţimile acestea de credincioşi, care se pot întîlni nu numai în Catedrala din Sibiu, ci şi în bisericile celorlalte oraşe şi sate, pe unde am avut prilej să umblu? Cum voi putea uita evlavia înţeleaptă a credincioşilor ardeleni? Cum voi putea uita hărnicia, priceperea şi mai ales dragostea de patrie a ardelenilor? In sfîrşit, cum voi putea uita rîvna cu care credincioşii noştri se arătau totdeauna dispuşi să ne asculte glasul, nu numai cînd îi povăţuiam în problemele noastre bisericeşti, ci şi atunci cînd îi îndemnam să contribuie cu toată puterea lor la propăşirea şi la întărirea scumpei noastre patrii?

Cum voi putea uita rîvna, cu care clericii şi credincioşii ortodocşi din Ardeai dădeau bucuroşi mîinile cu credincioşii şi slujitorii celorlalte culte, strîngînd rîndurile în lupta nobilă şi frumoasă pentru apărarea păcii? De aceea, părăsind Ardealul, voi avea pururea în rugăciunile mele pe credincioşii şi slujitorii Bisericii de aici. Iar în noua mea reşedinţă din capitala Moldovei, alături de chipurile lui Varlaam şi Dosoftei (mitropoliţi ai Moldovei) se găsesc şi chipurile lui Andrei Şaguna şi Nicolae Bălan.

Sînt sigur că noul păstor al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu mă va primi în viitor cu bucurie ca oaspe, ca împreună să săvîrşim sfînta şi dumnezeiasca Liturghie. Indemnîndu-vă să daţi noului arhipăstor aceiaşi ascultare ca şi mie, Vă împărtăşesc tuturor arhiereasca binecuvîntare".

I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, vorbind la instalare

Cuvîntarea P. S. Valerian al Oradiei

Vorbind în numele episcopiilor Clujului şi Oradiei, care ţin de Mitropolia Ardealului, P. S. Valerian a spus următoarele :

Prea Fericite Părinte Patriarh,
Inalt Prea Sfinţite Nicolae al Ardealului,
Inalt Prea Sfinţiţi şi Prea Sfinţiţi Părinţi,
Domnule Secretar General,
Onoraţi oaspeţi şi iubiţi creştini,

După orînduirea Inalt Prea Sfinţitului Iustin ca Mitropolit al Moldovei şi Sucevei, chemarea vlădicului de la Cluj în scaunul de Intîi Stătător al Mitropoliei Ardealului înseamnă o încununare a îndelungaţilor ani de slujire a Sfintei noastre Biserici.

Prin glasul Nostru, de Episcop sufragan, Vă întîmpină, Inalt Prea Sfinţite, Ierarhia, clerul şi norodul dreptmăritor din Maramureşul şi Făgăraşul Descălicătorilor, din Ţara Crişurilor şi pînă în Ţara Bîrsei, din Ţara Ugocei şi pînă în Ţinutul Moţilor, din Ţara Oaşului şi pînă la Alba-Iulia, de pe Valea Oltului şi a Mureşului, de pe Văile Someşelor şi a Tîrnavelor, de la colinele Apusenilor şi pînă în umbra Carpaţilor, din oraşele de vlădiceşti scaune Clujul şi Oradea şi din cetatea mitropolitană a Sibiului.

Luînd sfîrşit prea timpuria văduvie a Mitropoliei noastre Vă întîmpinăm cu florile de cîmp ale bucuriei curate şi cu stîlpările înmugurite ale nădejdilor ce ni le punem în Inalt Prea Sfinţia Voastră. Bunul Dumnezeu V-a blagoslovit cu daruri bogate, care constituie o chezăşie că veţi duce mai departe pilda înaintaşilor în scaun, dintre cari unii au fost adevăraţi luceferi ai gîndirii, ai simţirii şi ai lucrării Ortodoxiei transilvănene.

In clipa de faţă, sînteţi Nestorul Ierarhiei ardelene, înconjurat de cuvenita cinstire a Episcopilor sufragani, cari totdeauna vor sta gata să Vă sprijine, în chip sinodal, spre săvîrşirea multelor pliniri pe care le aşteaptă Arhipăstorii, păstorii şi păstoriţii, Biserica şi Patria, de la Inalt Prea Sfinţia Voastră .

Ca semn al preţuirii istoricului act al reîntregirii Bisericii Ortodoxe din Ardeal şi ca pios omagiu mucenicilor Ortodoxiei ardelene şi memoriei Mitropolitului Nicolae Bălan, toţi aşteptăm de la Inalt Prea Sfinţia Voastră să oblăduiţi, cu neadormită grijă de grădinar sufletesc, vlăstarul cel făgăduelnic al dragostei între fraţii regăsiţi în aceeaşi strană, la inima iubitoare a aceleiaşi Biserici-Mame.

Dintre nestematele care împodobesc diadema de pe fruntea Mitropoliei Ardealului, două dintre ele se bucură de osebită preţuire din partea Ortodoxiei ardelene : Institutul Teologic Universitar — urmaş al gloriosului „Andreian" — şi presa teologică şi bisericească mitropolitană — purtătoare a tradiţiilor „Telegrafului Romîn". Aflîndu-Vă în scaunul multor înaintaşi cărturari - şi chiar Inalt Prea Sfinţia Voastră fiind, odinioară, dascăl de teologie — este firească nădejdea noastră că veţi da o nouă strălucire acestor pietre preţioase, cu lumină revărsată şi primită, deopotrivă, în toate şi din toate Eparhiile ardelene. Sîntem siguri că — părinte şi dascăl — îi veţi îndruma pe dascălii şi învăţăceii sfinţiţi, slujitori şi purtători de condei, a-şi face un adevărat crez din însuşirea şi semănarea cuvîntului adevărului, spre slava lui Dumnezeu şi a sfintei Sale Biserici, spre mîntuirea credincioşilor, spre fericirea obştei şi înflorirea Patriei noastre iubite, Republica Populară Romînă. In acest chip, atît cei ce vor împărtăşi, cît şi cei ce vor primi cuvîntul teologiei ortodoxe ardelene, se vor învrednici, neîncetat, de meritele şi răsplătirile făgăduite la Proorocul, care zice: *„Şi cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea soarelui, iar cei ce vor fi îndurmat pe mulţi pe calea dreptăţii, vor fi ca stelele, în vecii vecilor"* (Daniil 12, 3).

Unul dintre cei mai iluştri înaintaşi în scaun, ai alesului de azi, a fost Mitropolitul Andrei Şaguna, care a ştiut să ţină seama de năzuinţele de perspectivă istorică ale poporului.

Iată pentruce făgăduim, Inalt Prea Sfinţiei Voastre, să vă stăm alături, cu toată virtutea, întru promovarea — în rîndurile clerului şi norodului credincios — a spiritului dragostei de patrie şi popor, a spiritului înţelegerii şi sprijinirii idealurilor înaintate, pe care ni le pune în faţă istoria.

Vedem în aceasta o chemare explicită a Evangheliei lui Hristos, Dumnezeu şi omul.

Vedem în aceasta, Inalt Prea Sfinţite, o chemare a însăşi poziţiei curajoase de pe care aţi scris, odinioară, lucrarea „Creştinismul şi sclavia".

Proverbialul tact al Inalt Prea Sfinţiei Voastre stă chezăşie că ne veţi sta pildă şi îndemn pentru strîngerea legăturilor de creştinească, umanitară şi patriotică frăţietate între poporul romîn şi neamurile convieţuitoare, întru buna înţelegere cu celelalte culte. Veghea neadormită a noastră, a tuturor, va împiedeca pe cel viclean să arunce neghina vrajbei pe ogorul noilor şi generoaselor împliniri din Ardeal şi din întreaga ţară.

Fiţi siguri, Inalt Prea Sfinţite, că pentru ostenelile de semănător al bunei voiri şi al dragostei creştineşti, veţi fi răsplătit cu roade bogate de Dumnezeul iubirii.

In sfîrşit, Ierarhii, clerul şi norodul credincios îşi exprimă încrederea că noul Mitropolit al Ardealului va fi unul din cei mai consecvenţi evanghelizatori ai păcii

şi prieteniei între popoare, cauză pentru care — pentru întîia oară în istorie — se înmănunchiază strădaniile şi eforturile conştiente ale întregii omeniri. Niciodată, în curgerea vremilor, Ortodoxia n-a rîvnit la amestec sau dominaţie în rosturile seculare. *„Impărăţia Mea nu-i din lumea aceasta"* a spus Mîntuitorul (Ioan 18, 36). Dar Ortodoxia n-a înţeles nicidecum că aceasta trebuie să însemneze o izolare de destinele omenirii, în sînul căreia Biserica îşi împlineşte mîntuitoarea ei lucrare. O atitudine de espectativă faţă de soarta păcii şi a războiului, ar fi urgisită de Dumnezeu, ar fi osîndită de oameni, ar sluji, în fapt, scopurile înrobitorilor de popoare, cari — cum spune Psalmistul — *„nu grăiesc de pace, ci răutăţi plănuiesc în inima lor"* (34, 2).

Raţiunea lucidă, interesele noastre sociale şi naţionale, trecutul nostru istoric, perspectivele noastre de viitor şi însăşi preceptele scripturistice, ne învaţă că *„Domnul păcii"* ne va dărui cu pace numai dacă vom şi osteni pentru ea, meritîndu-o clipă cu clipă, că pacea poate fi zidită numai pe temelia de granit a popoarelor. Este drept că spiritul universalist al Evangheliei lui Hristos ne porunceşte să iubim, la fel, toate popoarele. Şi aşa le şi iubim. Ne bucurăm de bucuria lor, suferim de suferinţele lor. Dar — mai înainte de toate — însăşi logica ne porunceşte să adîncim prietenia dintre ţările frăţiei de idealuri înaintaţe, în frunte cu marea noastră vecină, aliată şi prietenă de la Răsărit. La cultivarea acestei prietenii Vă cheamă, Inalt Prea Sfinţite, nu numai propria conştiinţă de Ierarh şi de cetăţean devotat Evangheliei şi Patriei, ci şi un întreg şirag de înaintaşi în scaun, din vremile de grea cumpănă — ca Sofronie şi Longhin, ca Ilie Iorest şi Sava Brancovici — în afară de protopopii şi preoţii Scheiului şi de alţi nenumăraţi sfinţiţi slujitori ai Ortodoxiei ardelene — cari la sufletul poporului frate şi la inima pravoslavnicei Biserici surori au găsit, de-alungul veacurilor, înţelegere, mîngăiere şi ajutor.

Sprijinindu-Vă, Inalt Prea Sfinţite, în lucrarea de cimentare, alături cu întregul popor, a puternicei şi optimistei prietenii dintre ţările ce-şi clădesc viaţa pe temeliile dreptăţii, vom face din această prietenie scut şi armă tare de apărare a păcii şi a comorilor noastre de cuget, simţire şi faptă.

Făcîndu-Vă dară, Inalt Prea Sfinţite, sincere şi calde urări de bună sporire întru plinirea nădejdilor care V-au înălţat pe istoricul şi ilustrul scaun de Intîistătător al Ierarhiei Ardelene, rugăm pe Dumnezeul milelor să-l pomenească pe Inalt Prea Sfinţitul Nicolae, Mitropolitul Ardealului, *„păzindu-l în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept îndreptînd cuvîntul adevărului Său!"*

Cuvîntarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului

Răspunzînd tuturor celor ce l-au întîmpinat cu atîta dragoste, I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan a rostit următoarea cuvîntare, cu grai de înţelepciune biblică, făurită în încercările vieţii:

„Cu douăzeci de ani şi mai bine în urmă, mai precis în 28 iunie 1936, un tren de persoane ca oricare altul, avînd însă la mijloc un compartiment bogat împodobit cu trandafiri, mă ducea de la Sibiu la Cluj. Mă ducea, pentru ca a doua zi, la Praznicul Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel, să fiu aşezat în scaunul de episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului, ca urmaş al neuitatului Episcop Nicolae Ivan. Plecasem din Sibiul meu drag, în care-mi petrecusem cincispreze ani de entuziastă tinereţe, pusă în slujba lui Hristos şi a Bisericii lui dreptmăritoare, în slujba patriei şi a poporului ei credincios, aproape un sfert de viaţă trăită din plin. Eram tînăr şi din mila lui Dumnezeu tinereţea-şi găseşte răgaz pentru toate. Şi eu mi-am găsit răgaz în cei cincisprezece ani — şi pentru cursuri de pe catedră, şi pentru propoveduire de pe amvonul Catedralei, şi pentru redactarea „Revistei Teologice" şi a „Vieţii Ilustrate", şi pentru îndrumarea, ca Rector, a Academiei Andreiane, şi pentru conducerea celei mai vechi societăţi culturale de meseriaşi din Ardeal, şi pentru secretariatul general al Asociaţiei Clerului „Andrei Şaguna', şi pentru conferinţele din oraşele şi satele Ardealului, şi pentru îndrumarea Reuniunii de muzică „Gheorghe Dima" din Sibiu şi pentru corporaţiile bisericeşti, — de la comitetul parohial pînă la Congresul naţional bisericesc — şi pentru alte multe treburi neştiute de oameni, dar ştiute de Atotştiitorul.

Bunul Dumnezeu, prin glasul clerului şi poporului dreptcredincios al Sfintei noastre Biserici, mă chema la altă datorie.

Eu am purces, supus, ca s-o plinesc ; adică, la drept grăind, nici nu era altă datorie. Doar eram tot în slujba Bisericii şi poporului ei dreptcredincios. Chemarea însă era mai înaltă şi răspunderea mai mare.

I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, rostind cuvîntarea la instalare

„Voi sînteţi lumina lumii... Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Mat. V, 14—16).

Această poruncă dată de Mîntuitorul strădalnicilor săi ucenici şi urmaşilor lor nu-mi era nouă deloc. O tîlcuisem doar patrusprezece ani de-arîndul studenţilor mei. Acum o vedeam însă şi mai poruncitoare şi simţeam povara răspunderii pentru plinirea ei mai grea ca oricînd.

Sub dumnezeiasca flamură a acestei porunci, mi-am început slujba de păstor sufletesc al de Dumnezeu păzitei Eparhii cu reşedinţa în Cluj. Şi vreme de patru ani mi-am făcut-o în împrejurări fireşti. In toamna anului 1940 însă a urmat marea întunecare a altor patru ani, lungi cît patru veacuri, cînd viaţa noastră a clerului şi poporului, s-a scurs încet şi greu, — de-a tîrîşul în vreme de război nedrept şi de ocupaţii străine, învăluită doar în mîngăietorul îndemn al Apocalipsei: „Fii credincios pînă la moarte şi-ţi voi da ţie cununa vieţii" (Apoc. 2, 10). Şi arvuna cununii făgăduite a venit pentru toată ţara: în 23 august 1944 cerul Romîniei s-a înseninat. In această binecuvîntată înseninare vieţuim şi astăzi, cetăţenii Patriei noastre iubite, Republica Populară Romînă.

Slavă ţie Doamne, pentru toate cîte ne-ai dat nouă: şi pentru cele rele şi pentru cele bune. Că cele rele pentru cercarea noastră le-ai trimis, iar cu cele bune nu pentru vrednicia noastră ci pentru bunătatea Ta ne-ai mîngăiat pe noi.

Acum, la chemarea Domnului, rostită prin votul trimişilor clerului şi poporului credincios şi după legiuitele încuviinţări mă mut de acasă, venind acasă. Mă mut de pe Scaunul vrednicului meu înaintaş, Episcopul Nicolae Ivan, pe Scaunul Mitropolitului Andrei Şaguna şi pe al Mitropolitului Nicolae Bălan.

Stînd singur pe acest scaun de slavă, m-aş simţi destul de stingher şi de neputincios. Dar nu mă simt singur, fiindcă în jurul meu sînt duhurile marilor mei înaintaşi de la Bălgradul şi Sibiul slavei noastre ortodoxe. Simt alături de mine pe măriţii ierarhi Ilie Iorest şi Sava Brancovici, pe iubitorul de slovă sfîntă în grai romînesc, Mitropolitul Simion Ştefan, pe cuvioşii călugări înviforaţi pentru apărarea legii ortodoxe, Sofronie de la Cioara şi Visarion Sarai şi pe fratele lor în lupta pentru legea romînească, Oprea Miclăuş din Sălişte. Ei toţi se roagă lui Hristos pentru mine şi toţi mă încurajează cu dulceaţa cuvintelor apostolului Pavel, care spune că harul lui Dumnezeu pe cele neputincioase le întăreşte, iar pe cele cu lipsă le plineşte. Şi atunci parcă se înseninează duhul în mine şi strig, ca oarecînd apostolul neamurilor, în neputinţele sale: „Cînd slăbesc, atunci sînt tare" (II Cor 12, 10), fiindcă toate le pot întru Hristos care mă îmbracă în putere. — Şi mă îmbărbătează mai ales duhul celor doi înaintaşi ai mei, mitropoliţii Andrei Şaguna şi Nicolae Bălan a căror pildă de a sta în slujba poporului, îmi va călăuzi paşii în toate zilele vieţii mele viitoare, cum mi le-a călăuzit şi pe cele din trecut.

Atît de mult şi-au iubit poporul aceşti doi conducători sufleteşti ai lui, încît au ţinut să rămînă şi cu trupul în mijlocul lui, unul dorind să fie înmormîntat în ţintirimul din Răşinar, iar celălalt în tinda bisericuţii Brîncoveneşti, la poalele codrilor de brazi din preajma satului Sîmbăta de Sus.

In viaţă amîndoi au ţinut cu poporul şi poporul i-a urmat ca pe nişte păstori buni, cari — după cuvîntul Scripturii — erau gata să-şi pună sufletul pentru oile lor.

In sărbătoreasca zi de astăzi cînd îmi încep lucrarea de Arhiepiscop al Arhidiecezei de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Romînilor din Ardeal, Crişana şi Maramureş, nu cred că aş putea să fac o juruinţă mai sfîntă decît acea de a păşi pe urmele marilor mei înaintaşi Andrei şi Nicolae, povăţuind cu părintească grije clerul iubitor de Hristos al Sfintei noastre Biserici şi îndrumînd poporul să păzească unitatea credinţei ortodoxe, la care a ajuns în regimul popular de astăzi, după un sfert de mileniu. Da, unitatea credinţei noastre ortodoxe şi virtuţile ei morale, mai ales iubirea pînă la jertfă pentru scumpa noastră patrie, iată gîndul cel mai drag în care mi se vor aduna toate grijile mele de slugă a lui Hristos şi păstor devotat al turmei cei cuvîntătoare. Şi cu aceeaşi rîvnă voi propovedui pacea şi bună înţelegerea între toţi cetăţenii ţării, de orice limbi sau lege ar fi ei. Astfel, împăcaţi creştineşte toţi fraţii din cuprinsul ogrăzii noastre romîneşti vom putea duce înainte singurul război binecuvîntat de Tatăl cel din ceruri: războiul pentru biruinţa păcii în lume, fiindcă numai în pace se poate zidi viaţa nouă pe care merge azi poporul nostru.

Aceasta este mărturisirea pe care o fac din scaunul mitropolitan, din care pînă ieri a vestit, cu tinerească şi aşezată înţelepciune, evanghelia Domnului, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Iustin al Moldovei şi Sucevei.

Cu acest prilej, ţin să aduc mulţumirile mele cele mai calde Departamentului Cultelor, care a recomandat Onor. Guvern al Republicii Populare Romîne, iar acesta a propus Prezidiului Marii Adunări Naţionale întărirea alegerii şi numirii mele în scaunul de Arhiepiscop de Alba-Iulia şi Sibiu şi de Mitropolit al Ardealului, Crişanei şi Maramureşului.

Respectuoase mulţumiri aduc Prezidiului Marii Adunări Naţionale ca şi întregei ocîrmuiri a ţării pentru încrederea cu care m-au cinstit şi pentru ajutorul pe care sînt încredinţat că mi-l vor da de aici înainte ca să-mi pot face slujba deplin.

Mai presus de toate mulţumesc d-lui preşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale Dr. Petru Groza, că şi-a adus aminte de cei 35 ani de luptă ortodoxă şi romînească care ne-au legat sufleteşte unul de altul. Rog pe I. P. S. Mitropolit Iustin să-i transmită călduroasele mele mulţumiri.

Smerite mulţumiri aduc Prea Fericirii Sale Patriarhului nostru Justinian şi tuturor Inalt Prea Sfinţiţilor şi Prea Sfinţiţilor membrii ai Sfîntului Sinod pentru frăţeasca preţuire ce mi-au arătat-o acum, nădăjduind că o să mă cinstească cu ea şi pe mai departe.

Şi în sfîrşit mulţumesc tuturor oaspeţilor de departe sau de aproape, cler şi popor, care au ţinut să sporească prin prezenţa lor strălucirea Praznicului de astăzi al Bisericii noastre.

Cuprinzînd în braţele iubirii mele părinteşti clerul şi poporul din de Dumnezeu păzit-a Eparhie a Vadului, Feleacului şi Clujului, de care mă despart cu trupul fără să o părăsesc cu sufletul, şi îmbrăţişînd cu aceiaşi dragoste pe toţi fiii sufleteşti ai Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu şi pe ai întregei mitropolii a Ardealului, cer binecuvîntarea Domnului şi asupra smereniei mele şi asupra lor, rostind arhiereasca ectenie: Doamne, Doamne caută din cer şi vezi şi cercetează via aceasta pe care a săditu-o drepta Ta şi o desăvîrşeşte pe ea. Amin!"

Daconii rostesc un polihroniu pentru Prea Fericitul Patriarh Justinian, pentru On. Guvern, pentru Inalt Prea Sfinţiţii Mitropoliţi şi Prea Sfinţiţii Episcopi şi pentru Inalt Prea Sfinţitul Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae Colan.

Corul cîntă: Mulţi ani trăiască!

In vreme ce corul cîntă: „Pre Stăpînul şi Arhiereul nostru...", Inalţii oaspeţi se îndreptă spre reşedinţă, trecînd prin mulţimea credincioşilor, ce aşteptau afară.

MASA ŞI CONCERTUL

Masa a avut loc la Institutul Teologic. Sălile erau frumos împodobite cu verdeaţă şi flori. La intrare era scris: „Bine este cuvîntat cel ce vine întru numele Domnului".

La sfîrşit au luat cuvîntul:

P. C. vicar TRAIAN BELAŞCU, asigurînd pe noul Arhipăstor că toţi consilierii, preoţii şi credincioşii Arhiepiscopiei Sibiului se vor strînge în jurul I. P. S. Sale cu dragoste pentru a desăvîrşi reîntregirea bisericească, spre a munci pentru binele Bisericii şi întărirea Patriei, spre a lupta pentru pace;

P. C. Director de studii S. CINDEA, care asigură pe noul mitropolit-cărturar, că Institutul Teologic din Sibiu, la care I. P. S. Sa a fost profesor şi rector, va munci sub îndrumarea I. P. S. Sale pentru propăşirea Bisericii şi înflorirea scumpei noastre patrii;

Episcopul reformat VASARHELY (Cluj), care spune că s-a înţeles foarte bine cu I. P. S. Nicolae Colan, muncind amîndoi împreună pentru binele patriei comune şi al Bisericilor noastre, pentrucă amîndoi am învăţat din Sf. Scriptură aceiaşi poruncă, dată şi ungurilor şi romînilor: „să vă iubiţi unii pe alţii";

Episcopul unitarian KISS ALEXA (Cluj), care mărturiseşte că s-a legat de I. P. S. Nicolae Colan ca de un frate şi că la temelia împreunei lucrări stă credinţa că toţi sîntem fii ai lui Dumnezeu şi fraţi întreolaltă şi de aceea sîntem în slujba frăţietăţii, a iubirii şi a păcii;

P. C. rector al Institutului Teologic NEMECSEK, — reprezentînd pe episcopul romanocatolic de Alba-Iulia, Marton Aron, — care îşi arată bucuria pentru sărbătoarea de astăzi şi nădejdea că prin unire şi dragoste frăţească se va înfăptui mult pentru mărirea lui Dumnezeu şi pentru pacea lumii;

Vicarul episcopiei luterane A. HERMANN (Sibiu) care salută pe noul Arhipăstor în numele bisericii evanghelice şi a episcopului Fr. Müller şi arată rolul Bisericilor în lupta pentru pace şi progres;

Reprezentantul CULTULUI MOZAIC (Or. Stalin), care spune că toţi trebuie să strîngem legăturile dintre noi pentru înflorirea patriei şi biruinţa păcii în lume;

Reprezentantul cultelor neoprotestante, d. BĂDESCU, care arată că ierarhul nou ales e o piatră de temelie pentru Biserica Ortodoxă şi că toţi trebuie să lucreze spre binele credincioşilor şi al patriei noastre scumpe;

P. C. Păr. MORARIU din America, vorbind în numele credincioşilor romîni, spune că romînii americani îşi iubesc Biserica strămoşească, cinstesc pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, pe I. P. S. mitropolit al Ardealului şi întreg Sfîntul Sinod al Bisericii ortodoxe romîne şi se roagă pentru pacea a toată lumea, pentru înfrăţirea între popoare;

P. S. EMILIAN ANTAL, care aduce cuvîntul mănăstirilor din Arhiepiscopia Sibiului, asigurînd pe I. P. S. Sa că mănăstirile vor ţine treză credinţa ortodoxă şi vor întări dragostea dinire toţi fiii patriei noastre;

P. C. rector Dr. IOAN COMAN, care aduce dragostea şi preţuirea ce Institutul Teologic Universitar din Bucureşti o are pentru I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, dorindu-i noi succese în dezvoltarea Institutului Teologic din Sibiu, în creşterea clerului, în cultura teologică şi în lupta pentru pace;

P. C. vicar S. TRUŢIA (Cluj), care arată durerea fiilor ce se despart de părintele cel bun şi urează I. P. S. mitropolit ani de sănătate şi pace, spre a munci pentru propăşirea Bisericii şi a patriei;

P. C. director al Seminarului teologic, I. ZĂGREANU (Cluj), care aminteşte înfăptuirile I. P. S. mitropolit Nicolae Colan pe tărîmul şcoalei teologice şi asigură că I. P. S. Sa va avea totdeauna preţuirea şi sprijinul tuturor ucenicilor, pe care i-a format.

Răspunzînd tuturor cuvîntărilor, I. P. S. Mitropolit *Nicolae Colan* spune că aici este în mic ţara întreagă: cîrmuirea Bisericii, cîrmuirea ţării, cultele ţării, cetăţeni de toată starea şi chemarea. Ne-am întîlnit în numele păcii, ca să facem să domnească pretutindeni pacea şi bunăînvoirea. E o adunare a păcii şi a frăţiei.

Mulţumeşte apoi tuturor celor prezenţi şi arată că prezenţa lor e semn al înfrăţirii dintre credincioşii din Ardeal şi cei de peste munţi, de bună înţelegere între Biserică şi Stat, de înfrăţire între cultele din ţara noastră şi îndemn ca să slujim cu rîvnă sporită lui Dumnezeu şi Patriei.

La orele 18 p. m., a avut loc în Catedrală un Concert religios, sub conducerea P. C. prof. Gh. Şoima.

Cu acesta s-au încheiat serbările instalării I. P. S. Nicolae Colan, în scaunul de arhiepiscop al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Ardealului.

Privind în urmă peste alegerea, învestitura şi instalarea noului mitropolit al Ardealului, putem spune că cu adevărat s-au împreunat acum cele de sus cu cele de jos, voia lui Dumnezeu cu voia clerului şi credincioşilor. Căci I. P. S. mitropolit Nicolae Colan este un vas ales al Domnului, care 36 ani a slujit Biserica şi poporul. Ridicat de jos, a urcat prin muncă şi rugăciune pe trepte de vrednicii şi a adunat bogată roadă. De aceea bucuria noastră este aşa de mare, că astfel de arhiereu s-a dăruit nouă.

De aceea făgăduim să-i ascultăm poveţele, să-i împlinim îndrumările, ca viaţă nouă să răsară în obştea dreptcredincioşilor creştini, ca unitatea noastră în credinţă să fie tot mai tare, ca munca noastră pentru Patrie să fie tot mai spornică şi lupta noastră pentru pace tot mai biruitoare. Cu aceste gînduri şi simţeminte să ne rugăm Domnului, ca să hărăzească I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, viaţă paşnică şi îndelungată spre binele Bisericii şi Patriei: *Intru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Stăpîne!*

TELEGRAFUL ROMIN

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ

ANUL 105 SIBIU, 15 Iulie 1957 Nr. 27—28

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Impotriva armelor atomice

Toți am auzit despre armele atomice. In 1945 americanii au aruncat primele două bombe atomice asupra Japoniei, ruinînd două orașe mari, omorînd sute de mii de oameni și pe alții îmbolnăvindu-i, de nu mai sînt sănătoși toată viața. De atunci s-a continuat fabricarea acestor bombe și s-au făcut experiențe cu ele, explodîndu-le ca să se vadă ce putere de nimicire au. Astăzi sînt tot felul de bombe atomice, care pot pustii regiuni întregi. De aceea ne dăm seama că un război atomic „ar nimici milioane de vieți omenești și ar pustii continente întregi" — cum se spune în Apelul de la Berlin al Consiliului Mondial al Păcii. De aceea — la chemarea Consiliului Mondial al Păcii — popoarele au pornit la luptă pentru interzicerea și nimicirea armelor atomice, pentru înlăturarea primejdiei unui război atomic și pentru stabilirea unei păci trainice în lume.

Ca un prim pas pe această cale, se cere încetarea experiențelor cu arme atomice. Este știut astăzi că și experiențele cu bombe atomice și bombe cu hidrogen sînt vătămătoare. Cînd explodează o bombă atomică se produc raze, care vatămă sănătatea oamenilor și în deosebi a copiilor. Astfel explozia din anul trecut, provocată de americani în Oceanul Pacific, a dat răni mortale pescarilor japonezi și a îmbolnăvit pe toți ceice au mîncat pești, atinși de razele bombei. Dar urmările rele pentru sănătate se pot simți nu numai în țările din apropierea exploziei, ci și în țări mai îndepărtate. Experiențele cu bombe atomice sînt o primejdie „pentru sănătatea și viața cîtorva generații de oameni și în deosebi a copiilor". Ele sînt vătămătoare și în alte feluri.

De aceea Consiliul Mondial al Păcii a dat un Apel către popoare să lupte pentru încheierea unui acord între guverne ca să se înceteze experiențele cu bombe atomice. Incetarea acestor experiențe „va permite să fie ferită de pericol viața copiilor noștri. Aceasta va determina guvernele să ajungă la un acord asupra distrugerii armei atomice și a preîntîmpinării războiului. Dacă în toate țările se vor ridica glasuri de protest, ele vor fi auzite. Mai putem preveni pericolul" — se spune în Apel. „Cine vrea să apere omenirea împotriva degenerării și pieirii, acela trebuie să contribuie la succesul marii campanii desfășurate de Consiliul Mondial al Păcii împotriva experiențelor cu bombe atomice și cu hidrogen".

Apelul acesta a găsit un larg ecou în inimile sutelor de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă. Poporul nostru își alătură glasul celorlalte popoare în această luptă pentru apărarea vieții. Credincioșii Bisericii noastre sînt din tot sufletul alături de cei ce vor să se înlăture războiul atomic, să fie nimicite armele atomice și să înceteze experiențele cu bombe atomice. Ei își întăresc semnătura pe Apelul de la Berlin prin muncă pașnică pentru propășirea poporului.

Sîntem convinși că lupta popoarelor va fi încununată de succes.

T.

Lucrări de vară

Recolta acestui an este îmbelșugată. Oamenii muncii din agricultură au luptat, muncind cu elan și sîrguință și aplicînd metode agrotehnice avansate — și au biruit. Ajutați de clasa muncitoare care le-a trimis unelte de trebuință, tractoare și alte mașini agricole, sămînță selecționată, îngrășăminte chimică, ș. a., îndrumați de tehnicienii agricoli, care au fost mereu pe teren, dînd un ajutor direct și calificat, țăranii muncitori — folosind toate aceste ajutoare — au dus lupta unor recolte bogate cu succes. Nu numai cei din gospodării agricole colective și întovărășiri agricole au muncit după metode și cu mijloace avansate, ci și țăranii cu gospodării individuale au părăsit obiceiurile pe care le-au apucat din bătrîni, convingîndu-se din proprie experiență că prin o lucrare mai bună a pămîntului pot scoate o recoltă mai bogată de pe suprafețele de pămînt ce le au. Rutina a fost înlocuită cu aplicarea după loc și condiții a noilor metode și mijloace, dovedite practic ca superioare vechilor metode.

Acum sîntem în toiul secerișului și treerișului. Țăranul muncitor adună cu bucurie rezultatele muncii lui și a ajutorului primit. Secerișul trebuie făcut la timp, cînd lanurile sînt în pîrgă pentru ca să nu se piardă nici un bob de grîu. Treerișul trebuie făcut îndată și cu aceeași grijă, ca nimic din recolta acestui an să nu se risipească. Fiecare bob este aur, aur de preț, pentru poporul muncitor. Din recolta adunată, se va preda întîi cantitatea de cereale contractate, căci prin ea se asigură hrana celor din spitale, internate, cantine, cazărmi și a oamenilor muncii de la orașe și materie pentru industria ușoară. Țărănimea muncitoare a primit ajutorul frățesc al clasei muncitoare și a obținut astfel o recoltă bogată; ea arată acum prin cantitățile de cereale contractate recunoștința pentru acest ajutor, atașamentul ei față de patrie, aducînd o contribuție însemnată la ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor și la întărirea patriei.

E vară: secerișul și treerișul sînt în toi. Credincioșii se vor strădui să fie în frunte la aceste lucrări și la contractări. In felul acesta ne vom arăta buni cetățeni ai Statului și luptători activi pentru pace, pentru bunăstarea poporului, pentru binele și propășirea patriei.

Despre rugăciune

Fiii Tatălui

Incepem rugăciunea Domnească, chemînd pe Dumnezeu — cu numirea de: „Tată". Aşa l-a numit însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, rugîndu-se şi aşa învaţă El pe apostolii săi să-L numească. Aşa este chemat Dumnezeu şi astăzi de către toţi cei ce se roagă Lui în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Prin această numire, de „Tată", îl recunoaştem pe Dumnezeu, ca fiind Făcătorul, Susţinătorul şi Binefăcătorul nostru. Prin această numire recunoaştem atîrnarea noastră de El, ca a fiului de părinţii săi. El este acela care ne-a dat toate bunătăţile pămîntului, toate puterile sufletului şi ale trupului. Dumnezeu, Tatăl cel bun, este Acela care ne-a dat şi cea de a doua viaţă, viaţa harului, prin naşterea cea de a doua, de care ne facem părtaşi prin taina botezului. El ne-a dat pe maica noastră Biserica, ne-a chemat şi ne-a ajutat să venim la sînul ei, şi să ne hrănim cu pîinea vieţii de veci şi să luăm iertarea păcatelor.

LEGĂTURA CU TATĂL:

Credincioşii văd în legătura dintre părinţi şi copii cea mai trainică legătură, care nu se poate desface decît prin moarte. Multe legături din viaţa aceasta se pot rupe, dar legătura dintre părinţi şi copii nu se poate desface. Pot să uit pe tatăl meu; pot să-i zic: nu te cunosc, nu mai voesc să te mai ştiu de tată; cu toate acestea el tot tată îmi va rămîne. Eu pot să fiu un fiu rău, neascultător, pierdut, şi tatăl poate să zică: nu voiesc să te mai ştiu de copilul meu; cu toate acestea, eu totuşi rămîn fiul lui. De aceea şi fiul cel pierdut de care vorbeşte Sfînta Scriptură, întorcîndu-se la tatăl său, nu zice: nu mai sînt fiul tău, ci zice: „Nu mai sînt vrednic a mă numi fiul tău" (Matei 15, 27).

Este o mare mîngăiere să putem numi „Tată" pe Dumnezeu. Voind să spunem prin cuvinte iubirea lui Dumnezeu pentru noi, nu o putem spune mai potrivit decît zicîndu-I „Tată".

TATĂL CEL CERESC:

Dacă iubirea oricărui tată este nemărginită; puterea unui tată pămîntesc este totdeauna mărginită. El, dacă nu poate, nu ajută, şi atunci strigăm împreună cu psalmistul: „Tată şi mamă mă părăsesc" (Ps. 27, 10). Iubirea nemărginită a lui Dumnezeu-Tatăl însă e împreunată cu o putere nemărginită: toate le poate Dumnezeu. Iată de ce am zis că mare e mîngăierea ce avem, că putem să-L numim Tată pe Dumnezeu, căci El ne iubeşte ca un părinte, şi poate să ne şi ajute totdeauna ca un Dumnezeu atotputernic. Cînd tata şi mama nu mai pot să ne ajute sau ne părăsesc, totdeauna putem nădăjdui cu psalmistul: „Domnul mă primeşte pe mine" (Psalm 27, 10).

Cum vom putea arăta mai bine îndurarea nesfîrşită a lui Dumnezeu decît asemănîndu-o cu îndurarea inimii de părinte? Cu toate răutăţile şi fărădelegile noastre, El vecinic rămîne „Părintele îndurărilor şi Dumnezeu a toată mîngăierea.' (2 Corinteni 1, 3). De nenumărate ori omul cade şi, întorcîndu-se cu părere de rău şi cu rugăciune curată către Dumnezeu, de nenumărate ori dobîndeşte iertare. Oricît de tîrziu, fiul cel pierdut, înapoindu-se cu inimă înfrîntă şi mărturisindu-şi păcatul, va fi primit cu mare bucurie de Tatăl cel ceresc.

TOŢI SINTEM FIII LUI:

In fiecare zi se înalţă din toate inimile credincioşilor romîni rugăciunea către Tatăl nostru. Noi toţi sîntem fiii Lui şi cînd zicem „Tatăl nostru" ne simţim mai apropiaţi unul de altul, ca nişte fraţi iubitori. Dacă pînă nu de mult eram împărţiţi în două Biserici romîneşti, acum sîntem iarăşi în aceeaş Biserică strămoşească, în aceeaş mare familie creştinească şi romînească, sub ocrotirea Tatălui. Ne adunăm în aceleaşi biserici şi în faţa aceluiaşi altar, îndrăznim acum să zicem la Sfînta Liturghie: „Tatăl nostru". Îndrăznim să-i zicem „Tată", pentrucă acum trăim împreună ca fraţii, nu ne mai certăm pentru credinţă, ci ne rugăm împreună Aceluiaş Dumnezeu şi Tată al tuturor. Astfel cu inima împăcată îl preamărim pe Tatăl nostru şi îi mulţumim pentru marele dar al reunirii noastre în aceeaş Biserică strămoşească.

Să păstrăm nestricată această înfrăţire creştinească, să întărim iubirea şi unitatea dintre noi, ca Dumnezeu Tatăl să ne binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate.

N. C.

Domnului să ne rugăm

Mergem cu toţii la biserică şi auzim cum de nenumărate ori, în timpul sfintelor slujbe — la Vecernie, Utrenie şi sf. Liturghie mai ales — diaconul sau preotul ne îndeamnă cu stăruinţă la rugăciune continuă: Iară şi iară, cu pace Domnului să ne rugăm!

Rugăciunea este un lucru deosebit de folositor pentru viaţa noastră creştinească. După cum plantele, pentru a creşte, au nevoie de apă şi de lumină, după cum un corp are nevoie de aer ca să respire, la fel şi creştinul, pentru a trăi potrivit misiunii sale, aşa după cum îl vrea Dumnezeu, are nevoie de rugăciune. Rugăciunea este viaţa sufletului nostru. Un creştin bun simte nevoia să se roage aşa cum simte nevoia să mănînce şi să bea. De aceea, el ori unde s-ar afla nu ezită să se roage, pentrucă atunci ar trebui să ezite şi să mănînce şi să bea. Rugăciunea este deci un lucru firesc în viaţa noastră.

Dumnezeu a sădit în noi o sete tainică după El, un dor ascuns după faţa Lui plină de Lumină. Ne potolim această sete şi acest dor după Dumnezeu şi prin rugăciune.

Dumnezeu este aproape de fiecare dintre noi, de aceea, în ceasul rugăciunii, El ne ascultă, stă de vorbă cu noi, iar cînd rugăciunea noastră este bine făcută, noi putem gusta atunci negrăitele bucurii ale revărsării Harului Său peste noi.

Pe cărările pe care viaţa ne poartă paşii, avem uneori multe greutăţi, necazuri, poveri, uneori peste puterile noastre parcă, avem şi clipe de tulburări sufleteşti. Pentru a trece mai uşor peste ele, pe lîngă alte daruri, avem şi rugăciunea. Mulţi am simţit acest lucru.

De multe ori sufletul nostru este asemenea unui codru cuprins de o vijelie puternică şi întunecoasă. Dar îndată ce lumina se arată totul se linişteşte, totul parcă rîde la soare. La fel şi sufletul zbuciumat şi întunecat, după o rugăciune fierbinte, este cuprins de o lumină, o linişte şi o pace sfîntă. Simţim cum durerile noastre s-au uşurat, gîndurile ni s-au limpezit, voinţa ni s-a întărit şi o putere nouă parcă a cuprins întreaga noastră făptură. Rugăciunea împrăştie întristarea şi descurajarea.

Un „Doamne ajută" spus din toată inima, la un început de călătorie, sau înainte de a începe o muncă, face ca drumul nostru şi munca noastră să fie duse la bun sfîrşit.

De multe ori, rugăciunea stăruitoare a unei soţii cu frică de Dumnezeu îmblînzeşte pe soţul nărăvit, iar rugăciunea unui copil nevinovat ridică din patul suferinţei pe mama lui bolnavă de mult timp.

Iată deci ce este rugăciunea: ea este întărire şi vindecare, sufletească şi trupească, ea este luminare de minte şi înţelepţire, rugăciunea este stare de vorbă cu Dumnezeu, este gustare din darurile sale cele bogate.

Din această cauză, sfinţii părinţi ai bisericii noastre, care au simţit din plin această putere a rugăciunii, vorbesc despre ea în felul următor: „Rugăciunea este apărarea celor vinovaţi, mîngăierea celor întristaţi şi bucuria celor fericiţi", spune sf. Efrem Sirul. „Rugăciunea este scutul curăţeniei sufleteşti şi trupeşti, înfrîngerea mîndriei, risipirea invidiei, scutul de apărare a casei", zice sf. Grigorie de Nisa. Iar sf .Ioan Gură de Aur adaugă: „Rugăciunea este un liman pentru cei aruncaţi de furtună încoace şi încolo, pentru cei împinşi de valuri o ancoră, pentru cei ce se clatină un toiag, pentru cei săraci o comoară, leac împotriva boalelor şi apărarea sănătăţii".

Mare grije trebuie să avem asupra felului cum ne facem rugăciunile noastre. Mai întîi asupra felului în care stăm atunci cînd ne rugăm. Trebuie să fim pătrunşi de gîndul că stăm înaintea lui Dumnezeu, că stăm de vorbă cu El, şi dacă atunci cînd stăm de vorbă cu un om mai de seamă nu stăm oricum, cu atît mai mult cînd stăm de vorbă cu Dumnezeu.

Trebuie să mai ştim apoi, că lui Dumnezeu nu-i place ceeace este mult şi rău ci ce este puţin şi bun. Căci zice Mîntuitorul Iisus Hristos: „Iar cînd vă rugaţi nu grăiţi multe ca păgînii, cărora li se pare că în mulţimea vorbelor lor vor fi auziţi" (Mt. 6, 7).

Rugăciunea noastră trebuie adică făcută cu multă atenţie, cu multă grije; să ştim şi să simţim ceea ce spunem. Rugăciunea să fie spusă cu multă căldură, adică să pornească din adîncul inimii noastre, încît fiecare cuvînt pe care-l rostim să fie parcă rupt din noi. Rugăciunea să nu fie pornită nici decum numai de pe buze, ca o poezie rostită în grabă de un copil de grădiniţă. In momentul în care ne rugăm, gîndurile noastre nu sînt îndreptate decît numai spre Dumnezeu, oprindu-ne cu grije asupra fiecărui cuvînt pe care-l spunem. De multe ori începem, spre exemplu, rugăciunea Tatăl Nostru; spunem primele cuvinte şi gîndul ne este deja la sfîrşit. Sau cum fac unii oameni, care în timp ce

Continuare în pag. 3

Ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre Biserici

In timpul sfintei Liturghii avem momente cînd preotul și credincioșii se roagă fierbinte lui Dumnezeu pentru ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre biserici

Pomenim aici numai cîteva din aceste rugăciuni scurte și anume:

— „Incă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori și binefăcători ai sfintei bisericii acesteia..."

— „Incă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfînta și întru tot cinstită biserica aceasta..."

Iar la ieșirea cu sfintele daruri rostim cuvintele: „Pe fericiții și pururea pomeniții ctitori și binefăcători ai sfintei bisericii acesteia Domnul Dumnezeu să-i pomenească întru împărăția sa cea cerească".

Cine sînt ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre biserici, pentru cari ne rugăm cu atîta căldură și cu atîta recunoștință în timpul săvîrșirii sfintei Liturghi?

1. CTITORI:

Ctitor este credinciosul luminat și plin de dragoste și credință cucernică față de Dumnezeu, care dăruiește bisericii terenuri, case, construiește pe cheltuială proprie biserici, le repară, pictează, construiește mănăstiri, capele. ridică troițe și se îngrijește din neam în neam pentru buna lor întreținere.

Cuvîntul ctitor este grecesc și înseamnă: ziditor, constructor.

Deci ctitor este cel ce face o danie așa de mare bisericii încît poate fi socotit ziditor al ei.

2. BINEFĂCATORI:

Sînt credincioșii cari mai mulți la un loc se sfătuiesc și se obligă din toată curățenia sufletelor lor, să contribuie de bună voie cu bani, muncă și materiale la întreținerea, înfrumusețarea și dotarea Bisericii cu cele de trebuință (icoane, odăjdii, cădelnițe, prapori, cărți rituale, etc.).

Binefăcător este acela care aduce o danie mai mică pentru biserică. Prin aceasta el ajută la bunul mers al vieții bisericești.

3. CEI DIN TRECUT:

Istoria Bisericii ort. romîne este plină cu nume de ctitori și binefăcători, în fața cărora ne înclinăm cu dragoste și recunoștință. Numele lor vor străluci peste vremi ca niște luceferi călăuzitori și vrednici de urmat, pentru că aceștia și-au dăruit sufletul și averea lor Bisericii lui Hristos — Dumnezeu.

Din șirul nesfîrșit al acestora pomenim de data aceasta numai unul, pe Constantin Brîncoveanu Domnul Munteniei (1688—1714) tăiat de turci împreună cu cei patru fii ai săi pentru că n-au voit să se lepede de credința ortodoxă. Acesta a avut în Ardeal trei ctitorii de seamă: Mănăstirea de la Sîmbăta de Sus, Biserica Brîncoveanu din Făgăraș și Biserica Brîncoveanu din Ocna Sibiului. La 1700 cînd din ordinul și pentru interesele împăratului de la Viena a luat ființă Biserica unită, cătanele împăratului au răpit de la ortodocși Biserica din Făgăraș și pe aceea din Ocna Sibiului. Numai Mănăstirea de la Sîmbăta de sus a mai rămas un timp oarecare în folosința Bisericii ortodoxe. Mai tîrziu și această Mănăstire a fost dărîmată de tunurile generalului Bucov.

Așa vremuri grele au trăit strămoșii noștri pe la 1700, cînd unele Biserici ortodoxe au fost arse de ostașii și funcționarii împăratului de la Viena, care era străin cu totul de năzuințele și sufletul poporului nostru, altele au fost luate de la ortodocși și date Bisericii greco-catolice nou înființate. Dar strămoșii noștri în fața acestei situații nu au rămas nepăsători, ci au pus umăr lîngă umăr, ban lîngă ban și și-au zidit biserici noi, între cari multe din lipsă de terenuri potrivite au fost construite în cimitire. De atunci și pînă în anul 1948 cele două biserici se numeau biserica veche și biserica nouă. Prima era cea veche dată de stăpînitorii austrieci după 1700 bisericii greco-catolice, iar a doua era cea ortodoxă nou zidită.

Deci biserica ortodoxă se numea biserica nouă pentrucă zidurile ei erau mai noi. Credința însă și a greco-catolicilor și a ortodocșilor era aceiași: vechea credință strămoșească.

Aceste două biserici acolo unde sînt, de la 1948 încoace se numesc biserica din deal și biserica din vale, sau cum e potrivit locului, și foarte rar i se mai spune biserica veche ortodoxă și biserica revenită sau fostă greco-catolică. Acum sufletul lui Constantin Brîncoveanu se bucură că în bisericile ctitorite de el slujesc preoți înfrățiți și se roagă credincioșii din amîndouă stranele. La fel se bucură strămoșii, ctitorii și binefăcătorii că urmașii lor au șters vrajba dintre ei și sînt una.

4. MAI NUMIM DE BINEFĂCATORI PE:

— Preotul, care din straja dimineții și pînă în noapte, lucrează din răsputeri și cu folos pentru promovarea intereselor spirituale și materiale ale Bisericii.

— Membrii consiliului parohial și ai epitropiei cari cu trup și suflet lucrează pentru păstrarea și înmulțirea averii bisericii;

— Credincioșii cari contribuie din toată rîvna sufletului lor la construcții de biserici, la întreținerea lor în bune condițiuni, la înfrumusețarea lor, cu pictură și procurarea pe seama Bisericii de odăjdii, prapori, clopote, vase sfinte, etc.

De cînd ne știm pe acest pămînt de aproape două mii de ani am fost totdeauna gata de jertfă pentru a ridica altare sfinte Mîntuitorului Hristos.

De aceea pomelnicul ctitorilor și binefăcătorilor este fără capăt. In el nu sînt înscrise numai nume de voevozi și boieri, ci o mare mulțime de nume de credincioși simpli, cari cu banul sărăciei lor și cu sufletul lor mare au susținut Biserica lui Hristos sute de ani.

Biserica noastră a fost întotdeauna o Biserică săracă, cum au fost și credincioșii ei. Ea nu a avut ca alte biserici: latifundii, nici bănci și nici întreprinderi comerciale și industriale producătoare de venite. Bogăția Bisericii noastre au fost sufletele curate și pline de credință în Dumnezeu a credincioșilor noștri cari au străbătut bezna întunecată a vremurilor apuse și au strălucit mai tare decît aurul și au fost mai calde ca soarele din luna lui Cuptor.

Cu acest suflet creștinesc ne-am mîndrit și prin el se oglindește limpede întreaga noastră viață de romîni ortodocși.

Credincioșii cari trăiesc o viață intensă și curată în Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, sînt adevărații fii ai lui Dumnezeu. Ei știu ce au de făcut ca Biserica să fie întotdeauna bine îngrijită și să aibă totul de ce are nevoie.

Pentru aceștia ne rugăm noi preoții și credincioșii în timpul sfintei Liturghii, pe aceștia-i pomenim la sfintele daruri cînd rostim cu toată evlavia și cuviința rugăciunea: „Pe ctitorii și binefăcătorii sfintei bisericii acesteia Domnul Dumnezeu să-i pomenească întru împărăția sa cea cerească", pentrucă vredniciei lor se datorează cele materiale pe cari le are Biserica lui Hristos pe pămînt.

Aceștia și-au înscris numele lor în ceruri, aceștia și-au asigurat aici pe pămînt o viață sufletească liniștită, mulțumită, mîngăiată și plină de dragoste față de Dumnezeu și oameni, iar pe cealaltă lume mîntuirea sufletelor lor. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după rîvna sa pentru casa Domnului, după dragostea sa pentru „bunăcuviința" bisericii sale.

Protopop IOAN VELȚAN
Consilier arhiepiscopesc

Domnului să ne rugăm

Urmare din pag. 2

se roagă mai fac și alte lucruri: fie că se spală, fie că se desbracă. Acestea nu mai sînt rugăciuni ci jigniri aduse la adresa lui Dumnezeu.

Rugăciunea noastră să ne-o facem oricînd și ori unde putem, dar mai ales în casa lui Dumnezeu, în biserică. Pe cît ne este cu putință, să nu scăpăm nici o Duminecă și nici o sărbătoare, fără să nu venim la Biserică, pentrucă rugăciunea obștească pe care-o facem aici este ca focul care se încinge de la mai mulți cărbuni. Un cărbune cînd este singur arde cît arde, dar pe urmă, încetul cu încetul, se stinge. Cînd sînt mai mulți cărbuni se aprind unul de la altul și astfel căldura devine mai mare și ține mai mult timp. La fel este și rugăciunea obștească făcută în biserică. Aici ne îndeamnă preotul să ne rugăm, ne îndemnăm și noi unul pe altul, ne aprindem asemenea cărbunilor într-o rugăciune măreață, care se înalță ca fumul de tămîie către Cel Prea Inalt.

Astăzi, această rugăciune obștească ne este mai de folos, pentrucă noi toți, care grăim aceeași limbă, avem același frumos port romînesc, avem aceleași frumoase datini, avem acum și o singură lege, o singură Biserică. Bucuria noastră este deplină acum, pentrucă în același duh al dragostei frățești, ne adunăm și ne rugăm în aceeași Biserică, a moșilor și strămoșilor noștri.

Astăzi nu mai merg părinții la o biserică, iar copiii la altă biserică, sau soția la o biserică și soțul la altă biserică, ci cu toții mici și mari, bărbați și femei, mergem la aceeași Biserică mamă, Biserica Ortodoxă.

Să ne rugăm deci neîncetat unii pentru alții. Să stăruim în rugăciune cu timp și fără timp. Să ne rugăm cu gînd bun și inimă curată, acasă, în biserică și ori unde ne-am afla. Să ne rugăm înainte de masă și după masă, dimineața și seara, la necaz și la bucurii.

Să ne rugăm cei mici pentru cei mari, cei mari pentru cei mici, copii pentru părinți și părinții pentru copii, soți pentru soții și soții pentru soți. Să ne rugăm pentru cunoscuți și pentru necunoscuți, pentru prieteni și pentru neprieteni, pentru cei ce ne iubesc și pentru cei ce ne urăsc pe noi.

In felul acesta vom deveni mai buni, mai drepți, așa cum Dumnezeu ne vrea, pentru fericirea noastră și slava Lui în lume.

Diacon GH. PAPUC

Noi nu ne-am schimbat credința

NU VRAJBĂ, CI DRAGOSTE

Sfînta Scriptură zice: „Iată, ce este bun şi ce este frumos că fraţii locuiesc împreună" (Ps. 132, 1). Gîndul acesta sfînt arată bucuria cea mai mare pe care o avem noi credincioşii romîni pe urma unificării Bisericii, săvîrşită în 1948.

Ne-am întîlnit ca fraţii de acelaşi neam şi limbă, în aceleaşi locaşuri sfinte de acum 250 ani, mărturisind aceeaşi credinţă şi trăind aceiaşi viaţă creştină în care s-au mîntuit părinţii, moşii şi strămoşii noştri.

Nimic nu-i mai frumos decît să vezi cum piere ca fumul şi se topeşte ca ceara, vrajba din familia noastră creştinească şi romînească.

Dar mare şi milostiv este Bunul Dumnezeu cu noi! Oricît ne-a încercat de greu şi îndelung şi ne-a lăsat pe calea dezbinării şi a certurilor, El nu ne-a dat morţii pînă la sfîrşit, nu ne-a pierdut, ci a căutat cu milă faţă de noi şi ne-a arătat bunătatea Sa. El a făcut să cadă peceţile puse de habsburgi şi grofi, nimicind zidul urii despărţitoare de fraţi. El ne-a unit în focul dragostei lui Hristos, a topit toate păcatele şi fărădelegile trecutului; voinţa Sa atotputernică ne-a făcut să fim înţelepţi întru El, adică să fim una în credinţă şi nădejde sub straşina aceleiaşi sfinte Biserici.

IISUS HRISTOS — CALEA

Ne-a fost dat să gustăm bucurii duhovniceşti negrăite în multe parohii revenite la Biserica strămoşească, pe unde am umblat timp îndelungat. Aceste parohii sînt păstorite de preoţi înţelepţi care ştiu să-şi lumineze turma cuvîntătoare cu arma adevărului. Ei ştiu să arate credincioşilor că noi am fost una în credinţă pînă la 1700, una ca fii ai aceleiaşi Biserici Ortodoxe şi că trebuie să rămînem una şi în viitor, nedespărţiţi ca fraţii din aceeaşi familie, legaţi strîns de Dumnezeu, atunci cînd este vorba să lucrăm cele de lipsă pentru mîntuirea sufletului. Iisus Hristos Domnul, a spus despre Sine că este „Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan 3, 13). El este Calea care nu greşeşte urcuşul către mîntuire. El este adevărul care ne-a descoperit voia sfîntă a lui Dumnezeu şi planurile Sale cu noi. El ne-a arătat taina şi scopul vieţii creştineşti. El ne-a arătat cum trebuie să-L slujim, căci este izvorul strălucirii şi ne-a dat şi mijloacele prin care găsim acest izvor al fericirii. Acest izvor este Sfînta Sa jertfă nemărginită, din care ţîşneşte harul Sfintelor Taine, cei şapte stîlpi ai mîntuirii noastre.

El este viaţa care nu se stinge, după care alergăm de la leagăn pînă la mormînt, viaţa pe care o dorim, viaţa fără de moarte.

Sute şi mii de suflete de fraţi de-ai noştri s-au întors azi cu inimă curată către Biserica lor strămoşească în care am trăit ca popor de aproape 1800 de ani.

Pe multe din aceste suflete le-am întîlnit, ca o cunună de flori duhovniceşti, în jurul aceluiaşi Sfînt altar, luînd parte la sfintele slujbe, la rugăciunea vie şi fierbinte de la Sfînta Liturghie. In cîntarea lor evlavioasă şi cutremurătoare ne-am bucurat împreună, ne-am umplut sufletul cu mireasma cuvîntului lui Dumnezeu, dăruit prin predici ziditoare de conştiinţe curate, cuvîntări care au îndemnat la dragoste creştină şi înţelepciune.

AVEM ACEIAŞI CREDINŢĂ

Aceşti credincioşi cuminţi şi înţelepţi, care merg pe drumul Sfintelor tradiţii strămoşeşti, sînt adînc convinşi că ei „nu şi-au schimbat religia", cum spun unii cu răutate, pentru ca să-i încerce şi să zăpăcească minţile celor prea lesne crezători. Lor nu le este frică şi nici nu se tem de gura celor răi şi de hula unora care nu voiesc decît să ne dezbine iarăşi.

Credincioşii reveniţi la matca Bisericii Ortodoxe îşi dau seama că credinţa lor nu s-a schimbat cu nimic, pentru că noi toţi avem şi azi, ca şi în trecut, aceeaşi credinţă. Ei înţeleg din cele ce aud din predici şi din cele ce se conving personal că credinţa noastră a rămas pe loc. Căci doar noi slujim azi ca şi-n trecut, cu aceleaşi haine sfinţite cu care s-a slujit şi înainte în fostele biserici greco-catolice; avem aceiaşi Sf. Evanghelie, Sf. Cruce, Sf. Potir, şi vase, folosim la strană aceleaşi cărţi tipărite în limba romînă acum 2—300 ani în tiparniţele de dincolo de munţi, la Bucureşti, R. Vîlcea, Buzău, Mănăstirea Neamţ, Iaşi, etc. şi abia mai tîrziu aceste cărţi au venit de la Sibiu şi de la Blaj. Apoi chiar în cărţile scrise la Blaj sînt folosite cuvintele „Sf. Duh" şi „Doamne, miluieşte-ne" în loc de „Sf. Spirit" şi „Doamne îndură-te", deşi acestea n-au nici o însemnătate pentru unitatea noastră în marea familie romînească şi creştinească.

NE MINTUIM IN BISERICA STRĂMOŞEASCĂ

Convinşi că Biserica noastră strămoşească are la temelie şi adevărul întreg pentru mîntuirea sufletului, aşa cum l-au predat Sf. Apostoli şi Sinoadele bisericeşti a toată lumea, — aceşti credincioşi se apropie de Harul Sf. Taine cu cea mai mare încredere, fiind ferm încredinţaţi că se mîntuiesc. Am văzut această încredere la Sf. Spovedanie şi la Sf. Cuminecătură de care s-au apropiat cu vrednicie. Ei sînt convinşi că şi preoţii Bisericii Ortodoxe au putere deplină dată de Mîntuitorul Hristos de-a purta „Cheile împărăţiei cerurilor", ca oricîte vor fi dezlegate pe pămînt să fie dezlegate şi-n cer, (Matei 16, 19). Iubite frate, vino cu încredere la Biserica părinţilor tăi! Ea te chiamă şi te învaţă să fi cu credinţă tare, cu nădejde dreaptă şi cu iubire nefăţarnică faţă de Dumnezeu şi de aproapele. Ea te sfătuieşte la frăţietate, la muncă cinstită, paşnică şi la viaţă de omenie şi de armonie cu toţi, şi-n primul rînd cu cei din casa părintească, cu cei de-un neam şi o limbă cu tine.

Deschide, fratele meu, cămara sufletului tău. Lasă să între harul lui Dumnezeu, prin rugăciunile Bisericii, ca El să te lumineze pe cărările vieţii tale. Lasă harul să te încălzească în focul gîndurilor, al vorbelor şi al faptelor creştineşti, care fac pe oameni după asemănarea lui Dumnezeu.

Nu sta departe de casa de rugăciune care este casa lui Dumnezeu cînd uşa ei stă deschisă, ci intră în ea, cu hotărîre şi tărie, atunci cînd clopotul te chiamă iar preotul te aşteaptă ca împreună să aduceţi jertfă curată la Sf. Liturghie, Trupul şi Sîngele Domnului pentru mîntuirea noastră a tuturor. Grăbeşte-te spre Sf. Biserică, pentru că numai aici găseşti pe toţi aleşii lui Dumnezeu care i-au bine plăcut lui, de la facerea lumii şi pînă astăzi. Sînt aici duhurile Patriarhilor, Proorocilor, Apostolilor, Evangheliştilor, Martirilor, Sfinţilor, Cuvioşilor şi Cuvioaselor, Pustnicilor, Ierarhilor, Părinţilor Bisericii, etc.

Vino, frate, la Biserică, îndreptat, curăţit de tot ce este rău în tine. Intoarce-te spre Dumnezeul tău şi al părinţilor tăi şi roagă-te de iertare!

Mai adu cu tine şi pe alţii cari poate mai stau la îndoială.

Veniţi, fraţii mei iubiţi şi ascultaţi poveţele pline de înţelepciune ale Sf. Biserici ortodoxe, rostite prin glasul preoţilor sfinţiţi ai lui Dumnezeu, care se roagă pentru mîntuirea voastră.

Vă aşteaptă în pragul Bisericii, strămoşii, moşii şi părinţii voştri, să vă îmbrăţişeze cu toţi sfinţii, ca să se roage pentru mîntuirea sufletului şi a familiilor voastre.

Veniţi ca împreună să ne rugăm fierbinte Mîntuitorului zicînd cu inimi smerite:

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi păcătoşii"!

Pr. SIMION RADU

Lumină electrică în biserici

Prin jertfa credincioşilor, la îndemnul preoţilor P. Birău şi I. Cioara, s-a introdus curentul electric în sfintele biserici din parohiile Alba-Iulia-Partoş şi Alba-Iulia-Lumea Nouă. La fel în parohia Bărăbanţ, condusă de zelosul preot Gh. Rusu, prin jertfa credincioşilor s-a întrodus curentul electric.

Vii mulţumiri se aduc tuturor credincioşilor din aceste 3 parohii cari au contribuit la întroducerea curentului electric în biserici, făcîndu-le astfel mai luminoase.

Repararea bisericii din parohia revenită Şeuşa
(r. Alba)

Intre anii 1912—1914 parohienii din Seuşa, prin apostolatul decedatului preot Virgil Haţegan, şi-au edificat monumentala biserică, situată pe o colină de deal. De atunci au trecut mulţi ani, care au adus stricăciuni bisericii. Prin grija Mitropoliei Sibiu, care a planificat materialul necesar în vara şi toamna anului 1956 schelăria a fost aşezată din nou, făcîndu-se reparaţii mari în sumă de 18.500 lei, cari lucrări au fost executate de antreprenorul Nicolae Haţeganu, fiul parohiei. Munca de aprovizionare cu pietriş, nisip, apă, a fost făcută în mod voluntar de fiecare credincios conform planului de muncă. Credincioşii au răspuns cu mult drag. Urmează ca-n vara acestui an biserica să fie zugrăvită. Aducem pe această cale mulţumiri consiliului parohial în frunte cu tînărul epitrop Haţegan Benedict, Oarga Ion lui clement clopotar, Oarga Ion l. Alexandru şi lui Oprean Pavel, cît şi buneivoinţe antreprenorului Haţegan Nicolae, precum şi Oprean Dumitru, care au trudit mult pentru biserică.

Laudă şi mulţumită Domnului pentru toate.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CE
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 august 1957 Nr. 29—30

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Inalt Prea Sfinţia Sa NICOLAE COLAN, Mitropolitul Ardealului

— Date biografice —

S-a născut la 28 noiembrie 1893, în Arpătac (astăzi: Araci), din Ţara Bîrsei, ca fiu de ţărani cu casă grea şi cu stare materială modestă.

Şcoala primară a urmat-o în satul natal, iar cea secundară (medie) la fostul liceu ortodox romîn „Andrei Şaguna" din Braşov (astăzi: Oraşul Stalin).

După ce a absolvit Institutul pedagogic-teologic „Andreian" din Sibiu, a trecut la Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti, unde şi-a luat diploma de licenţă cu teza: „Stilul lui Dimitrie Cantemir în scrierile lui romîneşti".

Remarcat de Mitropolitul Nicolae Bălan, a fost trimis pentru studii de specializare la Universitatea din Berlin, unde a audiat, printre alte, cursurile de Noul Testament ale lui G. Adolf von Deissmann.

Inapoiat în ţară, a îndeplinit în chip exemplar felurite îndatoriri bisericeşti ca secretar arhiepiscopesc (1921—22), profesor de Studiul Noului Testament (1923—1936) şi rector al Academiei teologice „Andreiane" (1929—1936), deputat eparhial în repetate rînduri, secretar general al Asociaţiei clerului ortodox din Ardeal, ş. a.

A intrat în cler în anul 1934, fiind hirotonit întru diacon şi apoi întru presviter. In anul următor (1935) a post hirotesit protopresviter.

La 29 aprilie 1936 a fost ales cu mare însufleţire Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului, urmînd pururea pomenitului Episcop Nicolae Ivan. Două luni mai tîrziu (29 iunie 1936) a fost înscăunat la cîrma acelei Eparhii.

Debutul în presă şi l-a făcut încă în 1915, la „Gazeta Transilvaniei" din Braşovul de altă dată. Colaborator permanent al foilor bisericeşti din Sibiu, în fruntea cărora se află vechea gazetă „Telegraful Romîn", între anii 1923—36 a diriguit ca redactor responsabil (director) „Revista Teologică", iar în anul 1934 a înfiinţat revista „Viaţa Ilustrată", care se adresa familiilor dreptcredincioşilor creştini. Concomitent, diriguia „Biblioteca Bunului Păstor" (anexă de caracter practic-pastoral a „Revistei Teologice") şi Anuare teologice, precum şi colecţiile de scrieri religioase: „Problemele Vremii" (Sibiu, 1929), „Cărţile Vieţii' (Cluj, 1937) şi „Veniţi de luaţi lumină" (Cluj, 1941), înfiinţate de I. P. S. Sa. A fost mîna dreaptă a Mitropolitului Nicolae Bălan în ctitorirea şi dezvoltarea colecţiilor de cărţi teologice şi bisericeşti apărute la Sibiu: „Seria Teologică", „Seria Didactică", „Popasuri Duhovniceşti" şi „Veniţi la Hristos". Cea mai mare parte a elementelor tinere care s-au afirmat în publicistica bisericească sibiană au fost descoperite, stimulate şi îndrumate cu dragoste şi pricepere de I. P. S. Sa.

Ca profesor de Studiul Noului Testament şi rector, a pregătit numeroase promoţii de slujitori ai altarului şi a publicat studii de specialitate îndeobşte apreciate, ca: „Sfîntul Pavel către Filimon", „Creştinismul şi sclăvia" (Sibiu 1925). „Biblia şi intelectualii" (Sibiu, 1929), „Cartea Sfîntului Apostol Pavel către Efeseni. Introducere" (Sibiu, 1929), ş. a., iar după intrarea în Episcopăt a tipărit în două ediţii (1942 şi 1945) sfintele cărţi inspirate ale Legii celei nouă, carte cunoscută îndeobşte sub numele de „Noul Testament de la Cluj".

Pentru meritele ce şi le-a cîştigat în tărîmul scrisului, Academia Romînă l-a ales membru de onoare al ei (1938), iar apoi l-a chemat să ocupe locul de membru activ rămas vacant prin încetarea din viaţă a academicianului Nicolae Titulescu (1942).

A fost singurul vlădică ortodox romîn rămas la postul său de trudă duhovnicească în cei patru ani (1940—1945) de vremelnică înstrăinare a Ardealului de Nord prin diktatul fascist de la Viena, înlesnind cu tact şi înţelepciune conviţuirea credincioşilor pe care-i păstorea cu minorităţile naţionale şi cultele conlocuitoare din acea parte a ţării noastre.

După eliberarea Ardealului de Nord de trupele sovietice şi romîne, în patria noastră nouă, Republica Populară Romînă, a contribuit la consolidarea unificării bisericeşti a romînilor ardeleni şi la buna desfăşurare a luptei pentru apărarea păcii.

Ca membru al uneia din delegaţiile ortodoxe romîne care au vizitat Biserica soră rusă, şi-a cîştigat preţuirea ocîrmuitorilor acelei Biserici, bucurîndu-se mai cu osebire de prietenia I. P. S. Mitropolit Nicolae al Crutiţelor şi Colomnei.

Joi, 23 mai a. c., cu unanimitatea voturilor exprimate, a fost ales Mitropolit al Ardealului, urmînd I. P. S. Sale Dr. Iustin Moisescu, actualul Mitropolit al Moldovei şi Sucevei. Sîmbătă, 25 mai a. c., la Bucureşti, a fost învestit în această înaltă demnitate, iar Duminecă, 26 mai a. c., a fost aşezat sărbătoreşte în jeţul cinstit oare cînd de Mitropoliţii Andrei Şaguna şi Nicolae Bălan.

Prin ţara celor şase sute de milioane

Acesta este titlul unei cărţi scrisă de curînd de dl. preşedinte al Prezidiului R. P. R. Dr. Petru Groza. Lucrarea cu preţul mic de 8 lei, cuprinde în 338 pagini însemnările de drum luate de Dr. P. Groza din prilejul călătoriei d-sale în China. Invitat de conducătorii Chinei pentru o vizită prietenească, dl. Groza a văzut şi cunoscut, mai de aproape, multe realităţi din marea republică chineză.

„Poporul romîn şi poporul chinez au fost impilate veacuri de-a rîndul şi au ajuns în cele din urmă, la acelaş desnodămînt: eliberarea de sub jugul cutropitorilor şi exploatatorilor. Iată un destin comun care leagă, din negura vremurilor, popoarele noastre".

Astăzi, poporul romîn eliberat este în plin progres, iar soarta lui este legată de cea a popoarelor prietene din marea noastră familie. Nu există om care să nu fi auzit despre marele popor chinez, despre Pekin, faimoasa capitală a Chinei, despre edificiile cele mai de seamă ale Chinei cari sînt cele religioase, de zidul chinezesc ş. a. Cartea ne pune în faţă toate monumentele din trecut, dar şi munca şi construcţiile de azi. China este o ţară uriaşă, cu un popor harnic, care îşi construieşte acum o viaţă nouă.

Pe noi, alături de cele povestite despre realizările politice, economice, culturale, etc., ne interesează în deosebi viaţa religioasă din China. Iată cîteva spicuiri din cartea d-lui Dr. Petru Groza în legătură cu credinţa chinezilor.

De o frumuseţe deosebită sînt templele (bisericile). Aşa de pildă templul din Hanceu cu o vechime de 1600 ani şi templul Iun-Hagun din Pekin pe care mii de închinători îl vizitează. Templul se întreţine din ofrandele credincioşilor şi din chiriile încasate pentru clădirile din jur, cari îi aparţin.

In China întîlneşti islami, mărturisitori ai lui Mohamed, catolici, ortodocşi, dar cei mai mulţi sînt budişti, care cred în Buda, un „profet" indian, care a trăit pela 600 înainte de Hristos. Buda înseamnă înţeleptul, pentrucă s-a dus în pustie spre a învăţa înţelepciune. Supremul şef al religiei lor se numeşte Dalai-Lama, care înainte dădea faţă cu credincioşii numai

Continuarea în pag. 2

După învierea din morţi Mîntuitorul a dat poruncă Sf. Apostoli ca să propoveduiască Evanghelia la toate popoarele (Mt. 28, 19; Mc. 16, 15; Lc. 24, 47). Sf. Apostoli erau însă oameni simpli care nu cunoşteau decît limba evreească vorbită de poporul din părţile Galileii. Cu greu ar fi putut îndeplini această poruncă, fără un ajutor al lui Dumnezeu.

Mîntuitorul le-a făgăduit atunci că-i va îmbrăca cu puterea Duhului Sfînt, dar să nu se depărteze de Ierusalim. Şi Sf. Apostoli au ascultat. Ei au rămas în Ierusalim încă zece zile într-o casă retrasă, ca să nu fie descoperiţi de prigonitori.

La împlinirea a zece zile de la Înălţarea Domnului, într-o zi cînd Ierusalimul era plin de Evrei veniţi din toate ţările pe unde trăiau ca să serbeze Cincizecimea în oraşul sfînt, Duhul Sf. s-a pogorît peste Sf. Apostoli.

Atunci fără de veste s-a făcut din cer sunet ca de vijelie ce vine repede. Deodată se văzu deasupra capetelor tuturor Sf. Apostoli limbi ca de foc. Ei s-au umplut îndată de un mare curaj şi toate cîte îi învăţase Mîntuitorul erau acum în mintea lor limpezi şi neîndoioase şi începură a vorbi în limbi străine. „S-au umplut toţi de Duhul Sfînt şi au început să vorbească în alte limbi, precum Duhul le dădea să vorbească" (Fapte 2, 4).

Evreii veniţi din peste 15 ţări pe unde trăiau, auzind pe Sf. Apostoli vorbind în limbile acestor ţări, s-au minunat foarte. „Şi se spăimîntau toţi şi se mirau, zicînd unul către altul: au nu sînt aceştia ce grăiesc toţi galileeni? Şi cum noi auzim fiecare limba noastră întru care ne-am născut?" (Fapte 2, 7—8).

Evreii din Palestina auzindu-i vorbind în alte limbi decît limba lor şi neînţelegînd nimic din spusele Sf. Apostoli, au zis despre ei că sînt beţi. Atunci Sf. Apostol Petru a luat cuvîntul şi în limba evreilor din Palestina, le-a vorbit despre faptele măreţe ale lui Dumnezeu. A arătat că nu sînt beţi, ci Duhul Sfînt a turnat Duh peste ei şi le-a dat darul vorbirii în limbi.

Uimiţi de darul vorbirii în limbi, precum şi de învăţătura creştină, trei mii de oameni s-au botezat atunci.

Toate acestea sînt scrise în Faptele Apostolilor cap. 2 despre Pogorîrea Duhului Sfînt şi vorbirea în limbi.

Din citirea cu luare aminte a Sf. Scriptpturi la locul de mai sus, putem scoate următoarele învăţături:

1. Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfînt, 2. dat prima dată Sf. Apostoli în ziua Cincizecimii, 3. ca să poată vorbi ascultătorilor veniţi din vre-o 15 ţări, în limba lor, despre măreţia învăţăturii creştine. 4. Sf. Apostoli vorbeau atunci limbi existente (latina, greaca, siriaca, araba, ebraica şi altele) pe cari nu le cunoşteau înainte de a fi insuflaţi de Duhul Sfînt. 5. Vorbirea lor era clară încît toţi au înţeles despre ce li se vorbea. 6. Scopul cu care li s-a dat acest dar de la Dumnezeu a fost de a-i uimi pe păgîni, de-a răspîndi creştinismul la toate popoarele şi de a arăta în mod neîndoios că toate neamurile sînt chemate la mîntuire, căci pentru toţi oamenii s-a jertfit Mîntuitorul

Acestea trebuie să le ştie orice bun creştin despre darul vorbirii în limbi sau glossolalie, cum se mai zice.

Cu durere trebuie să spunem însă că unii din fraţii noştri nu dau crezare Sf. Scripturi şi practică vorbirea în limbi contrar Sf. Scripturi şi tradiţiei bisericeşti.

Ei spun că fiecare creştin trebuie să aibă în el pe Duhul Sfînt. Că fiecare trebuie să lupte ca să devină „vas ales al Duhului Sfînt". Că Duhul Sfînt îşi arată prezenţa în sufletul lor atunci cînd pot vorbi în limbi. Că cine nu poate face dovada

Vorbirea în limbi

prin vorbirea în limbi că are pe Duhul Sfînt, acela nu-i creştin adevărat. Acela nu se găseşte pe drumul cel drept.

O astfel de părere greşită despre harul vorbirii în limbi îi duce la practica greşită care nu are nimic cu ceea ce s-a petrecut de Rusalii în Ierusalim cînd Duhul Sfînt s-a pogorît peste Sf. Apostoli.

Te doare sufletul cînd îi vezi că toţi au dorinţa de-a vorbi în limbi, ca să arate în mîndria lor necugetată, că au pe Duhul Sfînt în ei. Cînd se găsesc în casa lor de rugăciune vezi deodată pe mai mulţi începînd a bolborosi cuvinte neînţelese, bătînd din palme sau sărind în sus, stînd aplecaţi sau ridicînd mîinile în sus; sau cad leşinaţi, fac spume la gură sau ţipă, alţii se-nvîrt pînă ameţesc rostind cuvinte fără rost — şi toţi zic după astfel de manifestări că Duhul Sfînt a fost prezent în ei şi i-a făcut „vase alese" şi bineplăcute lui Dumnezeu.

La acestea spuse de pretinşii vorbitori în limbi e bine să fim lămuriţi asupra lucrării Duhului Sfînt.

In primul rînd Duhul Sfînt lucrează în Biserica lui Hristos. Dovada: El s-a pogorît peste Sf. Ap. la întemeierea Bisericii creştine, iar credincioşilor li s-a împărtăşit darurile Sale de către Sf. Apostoli. Apostolii ş-au lăsat ca urmaşi în biserică pe episcopi şi pe preoţi care să împărtăşească tuturor credincioşilor Duhul Sfînt prin Sf. Taine ale Bisericii.

De aici urmează că toţi credincioşii au fost botezaţi şi unşi cu Sf. Mir în pruncie, au primit pe Duhul Sfînt în ei. Noi toţi sîntem temple ale Duhului Sfînt. Lucrarea Duhului Sfînt din noi se arată prin roada faptelor bune. Că noi fără puterea Duhului Sfînt nu putem face nimic bun. Tot binele pe care îl săvîrşim izvoreşte din puterea Duhului Sfînt. Căci zice dumnezeescul Pavel: „Iar roada Duhului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, milostenia, credinţa, blîndeţea, înfrînarea poftelor" (Gal. 5, 22) şi în alt loc „roada Duhului este tot felul de bunătate, dreptate, de adevăr" (Efes. 5, 9).

Cine le are pe acestea şi le face vii în rîndurile oamenilor, acela arată prezenţa şi lucrarea Duhului Sfînt în el. Nu-i nevoie a avea numai decît darul vorbirii pentru a ne mîntui.

E adevărat că Duhul Sfînt şi-a arătat lucrarea cîte odată şi în unii credincioşi ai Bisericii şi prin diferite daruri speciale: darul tămăduirii, al milostivirii, al propovăduirii, facerea de minuni, al proorocirii, etc. (I Cor. 12, 8—10, 28). Acestea sînt însă un fel deosebit de lucrări pe care creştinul nu trebuie să le caute pentrucă nu-s trebuincioase pentru mîntuire şi pentrucă Dumnezeu le dă cui vrea, cît timp vrea şi foarte rar, după cum socoteşte El că-i de folos pentru Biserică.

Aşa s-a dat Sf. Apostoli darul grăirii în limbi, pentrucă ei au fost trimişi ca să propovăduiască tuturor neamurilor şi aveau nevoie să cunoască limbile acestor neamuri. De aceea darul acesta a fost dat numai la începutul creştinismului.

Astăzi cînd Evanghelia Mîntuitorului e tipărită în toate limbile pămîntului şi sînt slujitori ai Bisericii care propovăduiesc în toate aceste limbi, nu mai este nevoie de darul vorbirii în limbi.

Şi trebuie să mai ştim încă ceva: darurile Duhului Sfînt nu despart pe credincioşi de Biserică. Nu poate acelaşi Duh Sfînt prin lucrarea Lui obişnuită să rodească dragostea şi pacea, iar prin lucrarea Lui specială, să aducă vrajbă şi dezbinare. Lucrarea specială a Duhului Sfînt este spre zidirea Bisericii, nu spre risipirea ei.

Deci toţi cei ce se socotesc a grăi în limbi şi pentru aceasta se despart de Biserică, nu sînt stăpîniţi de Duhul cel Sfînt al iubirii şi al păcii, ci de duhul vrajbei şi al dezbinării.

Şi apoi în ce se aseamănă felul cum pretinşii glossolalişti de azi se manifestă, cu ce s-a petrecut în Ierusalim la Cincizecime? Oare Sf. Apostoli au bolborosit cînd au vorbit în limbi? Oare n-au vorbit ei în aşa fel c-au fost înţeleşi de toţi străinii aflaţi acolo?

Oare Sf. Apostoli au plesnit din palme, s-au învîrtit, au făcut spume la gură, au ţipat şi rostit cuvinte fără rost şi neînţelese?

Nu! „Noi auzim fiecare în limba noastră întru care ne-am născut" (Fapte 2, 8) ziceau as-

Continuare în pag. 3

Prin ţara celor şase sute de milioane

Urmare din pag. 1

o singură dată pe an şi care trăia numai între pereţii îmbrăcaţi în culoare galbenă ai palatului său. Azi participă la viaţa publică a chinezilor. Acum e vicepreşedinte al comitetului permanent al Adunării Reprezentanţilor populari din întreaga Chină, deşi are numai 23 de ani.

E interesant modul cum se alege şeful bisericii budiste în China, Dalai-Lama. „In clipa cînd moare Dalai-Lama, preoţii (lamaşii) din suita lui pîndesc în ce direcţie îşi aruncă el ultima privire. In acea direcţie porneşte o solie de lamaşi (preoţi-călugări) spre a căuta în familiile credincioşilor copilul care s-a născut chiar în clipa în care Dalai-Lama a închis ochii, sau primul copil care s-a născut după moartea sa. Pruncul nou născut după ce este adus la mănăstirea din Lhassa Tibetului (reşedinţa lui Dalai-Lama) devine el însuşi din acel moment noul Dalai-Lama. Un consiliu alcătuit din cei mai înţelepţi lamaşi de la mănăstirea din Lhassa, îi face întreaga educaţie. Actualul Dalai-Lama este al 53-lea cap al bisericii budiste din China" (p. 256).

Preoţii budişti nu fumează, nu beau şi nu se căsătoresc.

Preoţimea colaborează cu organele puterii de stat. Fotografia de la pag. 287 din carte înfăţişează pe preşedintele Chinei Mao-Tze-Dun între Dalai-Lama şi Pancen-Lama, căpeteniile bisericii budiste din China nouă. Intre aceste două căpetenii ale credinţei budiste s-a aşezat şi dl P. Groza pe tribună la o manifestaţie publică din 1 oct. 1954. La despărţire, dl P. Groza i-a felicitat pentru munca depusă, care este o sarcină frumoasă şi plină de mulţumiri sufleteşti, spunîndu-le: „...In Biblia noastră se vorbeşte despre construirea Turnului Babilonului, cînd Dumnezeu, la un moment dat, i-a pedepsit pe oameni pentru îndrăzneala de-a fi vrut să-şi ridice un turn pînă la cer şi le-a încurcat limbile, ca să nu se mai înţeleagă între ei. Şi astfel turnul a rămas neisprăvit... In China acum se realizează o operă mare: se dărîmă neînţelegerea între oamenii de diferitele naţionalităţi, cu diferite limbi, şi se clădeşte un turn înalt al prieteniei între ginţile cari vorbesc atîtea limbi, dar care se înţeleg atît de bine între ele,... se zideşte o cetate puternică a păcii. Şi întărindu-se China, se întăreşte lagărul păcii, care trebuie să devină tot mai puternic, pentru a nu mai îngădui noi războaie. Numai aşa vom trăi liniştiţi în casele noastre, ţinînd ferecat tigrul care stă la pîndă".

Prot. N. NEAGA

Un nou Catehism

In editura Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba-Iulia şi Sibiu a apărut o nouă carte : Catehismul creştinului drept-credincios (132 pagini). Ea a fost scrisă de trei profesori de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, sub îndrumarea necontenită a I. P. S. Mitropolit Iustin. Cartea aceasta este scrisă în primul rînd pentru credincioşii noştri, pentruca din ea să cunoască învăţătura de credinţă a Bisericii ortodoxe. Un adevărat credincios are rîvna sfîntă de a cunoaşte învăţătura Domnului şi a Bisericii Sale şi de a trăi după această învăţătură. Catehismul cuprinde tocmai această învăţătură pe scurt. El are următoarele părţi : Partea lămuritoare, Partea I (Credinţa), Partea II (Nădejdea), Partea III (Dragostea). In Partea lămuritoare se vorbeşte despre dreapta credinţă, despre mîntuire şi despre descoperirea dumnezeiască, cuprinsă în Sfînta Scriptură şi Sfînta Tradiţie. In Partea I se cuprind învăţăturile de credinţă, pe care le mărturisim în Credeu. Aşa : credinţa în Dumnezeu-Tatăl, făcătorul cerului şi al pămîntului, căderea omului în păcat şi nădejdea mîntuirii; credinţa în Dumnezeu-Fiul, întruparea, moartea, învierea, înălţarea la cer şi venirea a doua; credinţa în Dumnezeu-Duhul Sfînt. Apoi: despre Biserică, cinstirea Sf. Fecioare Maria, a sfinţilor, a sf. icoane şi sf. moaşte, însuşirile Bisericii şi organizarea ei; despre Sf. Taine (Botezul, Mirungerea, Cuminecătura, Pocăinţa, Preoţia, Nunta, Maslul); despre starea sufletelor după moarte, despre înviere şi judecată şi despre viaţa cea veşnică. Partea II ne arată care este adevărata închinare ce trebuie s-o aducem lui Dumnezeu. De aceea se vorbeşte despre rugăciune, se explică rugăciunea Tatăl nostru, se lămureşte ce este Sf. Liturghie, ce sînt cele şapte laude şi ierurgiile, cum să prăznuim sărbătorile şi cum să ţinem posturile. In partea III avem un îndreptar al vieţii morale, care ne spune ce fapte bune să săvîrşim şi care sînt poruncile Domnului. Aşa ne aminteşte despre legea morală, firească şi suprafirească, ne explică Decalogul (cele 10 porunci) şi Fericirile, ne îndrumează pe calea virtuţilor şi ne sfătuieşte să ne ferim de păcate, ne arată ce datorii avem de îndeplinit faţă de Dumnezeu, faţă de noi înşine, faţă de aproapele, faţă de familie, stat şi Biserică.

Iată cît de bogat este cuprinsul acestui Catehism! Din el cunoaştem dreapta-credinţă, dreapta-închinare, dreapta-vieţuire, pe care o păstrează neschimbată Sfînta noastră Biserică, aşa cum ne-a dat-o Mîntuitorul, cum a propoveduit-o Sfinţii Apostoli şi cum am primit-o de la soboarele a toată lumea, de la Sfinţii Părinţi. E credinţa cea adevărată, în care au trăit sute de ani moşii şi strămoşii noştri şi în care trăim şi noi astăzi. De aceea orice credincios, care va citi acest Catehism, se va întări în convingerea sa că, fiind fiu al Bisericii noastre, el are adevărul deplin şi trăind după acest adevăr el se poate mîntui.

Toate aceste învăţături sînt scrise sub formă de întrebări şi răspunsuri. După o întrebare scurtă şi precisă, urmează răspunsul clar şi deplin, ca să vină o altă întrebare şi un alt răspuns. In felul acesta urmează 200 de întrebări şi răspunsuri lămuritoare, care cuprind ceiace trebuie să ştim mai de seamă din învăţătura dreptmăritoare. Limba Catehismului este simplă, aşa că el poate fi înţeles de oricare credincios.

Aşadar, Catehismul creştinului drept-credincios prezintă pe scurt învăţătura de credinţă a Bisericii noastre într-o limbă potrivită pentru toţi credincioşii. El a izvorît din rîvna I. P. S. Mitropolit Iustin de a îndruma pe credincioşi pe calea adevărului creştin şi mărturiseşte despre dorinţa alcătuitorilor lui de a pune în mîna credincioşilor o carte de mult folos sufletesc. Cel ce vrea să păşească pe calea mîntuirii fără greşală trebuie să ia şi să citească acest Catehism şi să-şi întipărească adînc în minte şi inimă învăţăturile din el.

De aceea îl recomandăm cu căldură tuturor credincioşilor noştri şi le dorim ca din citirea lui să culeagă bogată roadă duhovnicească, întărindu-se în credinţa cea adevărată, aducînd lui Dumnezeu închinarea cea adevărată şi vieţuind după voia cea sfîntă a Domnului nostru Iisus Hristos. Ieşit-a semănătorul cel bun, cartea seminţelor creştineşti celor sănătoase: deschideţi-vă sufletele, ca un pămînt primitor, ca sămînţa aceasta să aducă roadă în viaţa voastră a tuturor, spre preamărirea lui Dumnezeu şi spre dobîndirea mîntuirii.

Ieromonah NICOLAE

Vorbirea în limbi

Urmare din pag. 2

cultătorii din Ierusalim. Sf. Apostoli n-au făcut teatrul şi comediile ce fac pretinşii vorbitori în limbi din zilele noastre, căci atunci ar fi îndepărtat pe ascultători de ei şi nu s-ar mai fi întemeiat Biserica creştină.

E deci greşită părerea că numai darul vorbirii în limbi e semnul prezenţei Duhului Sfînt în noi. Căci zice Sf. Apostol Pavel (I Cor. 12, 10) că acest dar nu-i dat oricui şi nu toţi pot vorbi în limbi (I Cor. 12, 30). „Oare toţi vorbesc felurite limbi?"

Atunci ce este vorbirea în limbi a pretinşilor glossolalişti din vremea noastră? Aceste vorbiri sînt înşelăciune curată, ori manifestări bolnăvicioase în urma unui post total de mai multe zile, ori dovada prezenţei unui duh rău în sufletul lor. Căci dacă ar fi Duh Sfînt, atunci ei nu s-ar tăvăli pe jos, n-ar face mişcări nebuneşti, nici n-ar bolborosi.

Acestea să le punem la suflet de sărbătoarea Pogorîrii Duhului Sfînt, urmînd sfatul Sfintei Scripturi care zice: „Iubiţilor nu credeţi tot duhul, ci cercetaţi duhurile dacă sînt de la Dumnezeu, pentrucă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume" (I Cor. 4, 1).

Să rîvnim a ne împodobi viaţa cu roadele Duhului Sfînt şi să nu ne mîndrim căutînd daruri deosebite, pe care Dumnezeu le dă numai unora şi numai cînd e nevoie. Căci credinciosul se poate mîntui şi fără aceste daruri speciale.

B.

Biserica Vechiului Testament

Existenţa bisericii o aflăm din cele mai îndepărtate timpuri şi la cele mai vechi popoare pentru că ea corespunde unei legi a firii omeneşti.

La început a fost numai un altar de jertfă, cum vedem la fraţii Cain şi Abel. Abel a adus o jertfă curată; Cain o jertfă întinată. Legătura cu Dumnezeu, pe calea aceasta, o menţin şi oamenii de mai tîrziu: Noe şi urmaşii săi, Sem şi urmaşii săi; patriarhii Avraam, Isac şi Iacob.

In istoria cultului religios jertfa lui Avraam constituie o culme: ea arată cît de mare era credinţa lui Avraam: El e în stare să jertfească pe singurul său fiu, dînd lui Dumnezeu ceiace avea mai scump.

Apoi, în jurul altarului, s-au ridicat temple, locaşuri sfinte. Aceste locaşuri trebuiau să aibă şi o înfăţişare plăcută şi atrăgătoare, pentru ca omul credincios să se simtă bine în interiorul lor.

Omul fiind o fiinţă sociabilă nu-şi duce viaţa în izolare, ci în întovărăşire cu semenii lui. Aşa şi credinciosul: credinţa îi cere ca el să se împreune cu alţii şi întîlnindu-se toţi credincioşii într-un anumit loc, în templu, să-şi împreune sufletul în rugăciune comună. Indemnînd la rugăciune comună Mîntuitorul Hristos a spus: „unde sînt doi sau trei adunaţi în numele meu, sînt şi eu în mijlocul lor" (Mat. 18, 20). Toate popoarele şi-au zidit temple.

Astfel găsim în *Japonia* veche mii de temple frumoase, unele adevărate capodopere, încît au dreptate să zică japonezii: „nu pronunţa cuvîntul splendid dacă nu le-ai văzut". Edificiile cele mai de seamă ale *Chinei* sînt cele religioase. Cu toate că din pricina deselor revoluţii, cari distrugeau totul şi a cutremurelor de pămînt cari în *China* sînt foarte obişnuite, nu ni s-au păstrat temple vechi, totuşi se ştie, pe baza tradiţiilor şi a cărţilor vechi, că ele au fost cele dintîi edificii publice. Ele au fost măreţe, construite din marmură, de toate culorile,, sticlă, lemn, faianţă, cu pagode şi terase circulare (rotunde), şi aşezate în locurile cele mai frumoase. In vechiul *Egipt* întîlnim temple de un mare interes artistic. Aici clima fiind prielnică conservării vechilor monumente, la Karnak se pot vedea şi azi ruinele unui vast templu închinat zeilor egipteni. Templul avea aşa dimensiuni încît poate cuprinde pe spaţiul lui 5.000 m de patru ori catedrala din Sibiu. In *Babilonia* se puteau admira temple cu turnuri în etaje. Existenţa lor e constatată pe la 3000 a. H. Cît despre templele *greceşti* erau atît de unice încît unele contau printre minunile lumii vechi.

Existenţa bisericii o justifică şi Sf. Scriptură.

Cel dintîi loc de închinare este în Vechiul Testament cortul sfînt. Lăcaşul de închinare este alcătuit conform unei hotărîri voite a legilor veşnice. Din porunca lui Dumnezeu şi după modelul indicat de El se construieşte cortul: „Să-mi faceţi un lăcaş sfînt, ca eu să locuiesc în mijlocul vostru", citim la Ieşire 25, 8.

Vechiul Testament mărturiseşte deci originea dumnezeiască a bisericii, ca lăcaş în care se adună credincioşii pentru a preamări pe Dumnezeu. In Vechiul Testament desăvîrşirea omului se pregăteşte pornind din afară.

Cortul sfînt al Vechiului Testament este chipul viitorului templu din Ierusalim. El se mai numeşte „templu portativ", pentru că era mobil şi putea fi uşor demontat pentru a urma poporul în călătoriile sale. Se compunea din două părţi: 1. curtea şi 2. cortul propriu zis. Curtea avea lungimea de aproximativ 60 m (100 coţi) şi

Continuare în pag. 4

o lărgime de 30 m (50 coţi), închisă cu stîlpi cu perdele între ei. In curtea cortului se aflau următoarele :

1. *Altarul sacrificiilor* (jertfelor). Era construit din lemn de salcîm îmbrăcat în aramă. De jur împrejur avea o treaptă. Era umplut cu pămînt. Pe acest altar se aduceau arderi de tot şi ofrande (daruri).

2. *Spălătorul.* Intre altarul sacrificiilor (jertfelor) şi intrarea în cortul propriu zis se afla spălătorul. In el îşi spălau preoţii mîinile şi picioarele înainte de serviciu.

In curte erau uneltele necesare: lopeţi şi vase.

Cortul propriu zis (cortul mărturiei, al întrunirii, casa Domnului) consta din două părţi: a) sfînta şi b) sfînta sfintelor. Sfinta avea o lungime de 12 m (20 coţi) iar Sf. Sfintelor o lungime de 6 m (10 coţi). Ele erau despărţite deolaltă prin 4 stîlpi de cari atîrna o perdea.

In sfînta se aflau următoarele odoare:

1. *Altarul tămîierii,* pe care se ardea tămîie şi diferite aromate. Altarul era lucrat din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Avea verigi pentru transportat, cu ajutorul unor drugi. Mărimea altarului era de 1,20 m înalt (2 coţi) şi de 0,60 (1 cot) lung şi lat.

2. *Masa pîinilor.* Aceasta era din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Pe ea se punea în fiecare sîmbătă 12 pîini nedospite pentru cele 12 seminţii (triburi). La azime se adăuga sare, vin şi tămîie.

3. *Candelabrul* sau sfeşnicul, era un alt odor din sfînta, era din aur şi avea 7 braţe. Avea forma unei ramuri drepte. La capetele celor 7 vîrfuri ardeau 7 candele.

In *Sfînta Sfintelor* era :

1. Sicriul legii — chivotul — din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Pe sicriu era o tablă de aur (acoperemînt). Deasupra tablei erau 2 heruvimi din aur, avînd feţele întoarse unul de la altul. In chivot se aflau tablele legii, un vas cu mană, toiagul lui Aaron şi manuscrisul la Pentateuh.

In Sfînta Sfintelor nu intra decît arhiereul, odată la an, în ziua împăcării. Ca acoperemînt cortul avea 4 feluri de învelitori din piele şi stofă. Arhitecţii cortului au fost Oholiab şi Bezaleel.

Cortul sfînt se numeşte: *„cortul mărturiei",* pentru că acolo Dumnezeu îşi descopere voia Sa, al *întrunirii,* pentru că acolo se întîlneşte Dumnezeu cu poporul, al *„legămîntului"* pentru că acolo credinciosul face legămînt de ascultare.

El e chipul bisericii creştine, care are aceeaşi împărţire, de aceea se numeşte şi *„casa lui Dumnezeu",* pentru că acolo locuieşte Dumnezeu.

Altarul *sacrificiilor* este chipul jertfirei vieţii pentru Domnul, *Spălătorul* e chipul curăţeniei, stare în care trebuie să se găsească credinciosul. Altarul *tămîierii* este chipul rugăciunii care se înalţă ca fumul de tămîie spre cer, masa *pîinilor* aduce aminte credinciosului că hrana cea de toate zilele e un dar al cerului. Pîinea zilnică Dumnezeu ne-o dă.

Candelabrul este chipul cunoştinţei adevărate dobîndită pe cale revelaţională. Cele 7 candele aprinse sînt chipul darurilor sfinte. Sfînta Sfintelor, loc liniştit, neturburat de nimeni, căci abia odată la an se intra, este chipul uniunii credinciosului cu Dumnezeu. *Mana* arată că Dumnezeu este în stare să săvîrşească minuni pentru a păstra în viaţă pe aleşii săi. Numărul 3 este chipul treimei, 4 al universului, =Dumnezeu se face cunoscut în lume.

Curtea e chipul Vechiului Testament, Sfînta a bisericii luptătoare, Sfînta Sfintelor a bisericii triumfătoare.

Cortul sfînt a urmat poporul în toate peregrinările sale. A fost plasat în *Gilgal,* apoi la *Silo,* la *Nob* sub regele Saul, la *Ghibeon* sub David. In război chivotul urma pe ostaşi. In urma unui război pierdut el a ajuns în mîna filistenilor. S-a restituit şi a rămas la Betşemeş, de unde Solomon l-a adus la Ierusalim şi l-a aşezat în Sfînta Sfintelor de la templul de acolo.

David a strămutat capitala ţării la Ierusalim şi devenind Ierusalimul centrul politic şi religios, se gîndi să zidească o biserică demnă de înflorirea regatului şi vrednică de strălucirea stăpînului său (III Imp. 8, 26—30). Strînge material necesar, precum aur, arginţ, aramă, fier şi îndeamnă poporul a fi gata să contribuie cu munca voluntară la această măreaţă lucrare. Sfîrşindu-se din viaţă, ducerea la îndeplinire a planului o lasă în seama fiului său Solomon. Regele Solomon se pune îndată pe lucru, încheie o convenţie comercială cu Hiram ,regele Tirului (980—946 a. H.), în baza căreia i se asigură materialul încă trebuincios şi arhitecţii necesari — în frunte cu meşterul Hiram. Nivelă terenul şi împrejmuindu-l cu un zid lărgi în mod considerabil suprafaţa colinei. După şapte ani şi jumătate templul fu terminat.

Templul avea 60 de coţi lungime, 20 de coţi lăţime şi 30 de coţi înălţime. Sfînta era de 40 iar Sf. Sfintelor de 20 coţi lungime. Sfînta avea înălţimea de 20 iar Sfînta Sfintelor de 30 de coţi. Templul era construit din piatră cioplită, căptuşită cu lemn de cedru. Acoperişul îl forma o platformă de marmură. Sfînta avea o uşă largă din lemn de chiparos şi ferestre cu gratii în partea de sus. In sfînta era *altarul tămîierii*— din lemn îmbrăcat în aur, 10 *sfeşnice* cu cîte 7 candele unul fiecare. Ele erau plasate 5 în dreapta, 5 în stînga încăperii, mai erau 10 mese pentru pîini aranjate în rînd cu cele 10 sfeşnice.

In *Sfînta Sfintelor* se intra pe o uşă lată din lemn de măslin şi o perdea care despărţea încăperile. In Sfînta Sfintelor era sicriul legii, sau chivotul din cort şi doi cheruvimi, mari (10 coţi înalţi), din lemn aurit.

De jur împrejurul templului se aflau camere pentru preoţi şi materiale. Templul era încadrat în două curţi, una cea interioară numită şi a preoţilor era împrejmuită cu zid. In acest interior se afla altarul sacrificiilor (jertfelor) de 20× 10 coţi; *Spălătorul* preoţilor (diametrul de 10 coţi) aşezat pe 12 figuri imitînd 12 bivoli, era din aramă, şi alte 10 spălătoare mici.

Cealaltă curte care împrejmuia pe aceasta se numea cea exterioară sau a poporului.

Intreaga construcţie era aranjată în formă de terasă. Isprăvindu-se zidirea bisericii Solomon o sfinţi, rostind rugăciunea: „Şi acum Doamne să se adeverească cuvîntul tău, că de acum cu adevărat vei locui cu oamenii pe pămînt... deci fie ochii tăi deschişi spre biserica aceasta ziua şi noaptea şi să asculţi cererea robilor tăi ori de cîte ori vor cere în locul acesta..."

Dumnezeu sfinţi biserica aceasta, căci în II Cronici (7, 12) citim cuvintele lui Dumnezeu: „Ales-am mie biserica aceasta ca să-mi fie mie casă de jertfă... şi ochii mei vor privi şi urechile mele vor asculta rugăciunile celor ce în acest loc se vor ruga".

Din nou se adevereşte originea dumnezeiască a bisericii, ca singura care poate să ţină legătura între om şi Dumnezeu.

Zidit la anul 970 a. H., templul a fost distrus de un general al regelui babilonian Nabuhodonosor la anul 587, iar odoarele de preţ duse în Babilon.

Şezînd pe o stîncă la marginea Ierusalimului profetul Ieremia deplînge ruinele cetăţii şi ale templului în minunata elegie (scriere de jale): „Plîngerile lui Ieremia". Cunoscînd puterea cea mare a bisericii, singura instituţie în care se menţinea viaţa sufletească a poporului credincios, israeliţii întorşi din robie îşi restaurează în grabă biserica pustiită de vrăjmaşi. Pe ruinele celui dintîi templu, Zerubabel pune temeliile templului ce-i poartă numele: templul lui Zerubabel sau al doilea templu. Materialul necesar îl dărui Cir regele Perşilor, din porunca căruia se restituiră şi odoarele luate din templul lui Solomon. Pentru meşteri şi lemn de construcţie se adresează din nou Tirului. Conflictele cu Samarinenii întîrziară construcţia. Ea începe abia la 520 (sub Dariu Histaspe) şi se termină la 516 a. Hr., la stăruinţele profeţilor Agheu şi Zaharia. Templul fu în toate privinţele inferior celuialt: lipsea chivotul, distrus — în locul căruia era o piatră comemorativă, din 10 a rămas numai un sfeşnic şi o masă. Altarul sacrificiilor era din piatră simplă.

Soarta templului fu tristă. Antioh IV regele Siriei îl profană (pe la anul 168 a. Hr.), îi topi vasele lui de aur, şi se introduse în el cultul lui Jupiter olimpicul. Aceasta ocazionă răscoala poporului, sub fraţii Macabei. Generalul roman Pompei trimis pentru a restabili ordinea în Palestina întră în Sfînta Sfintelor profanîndu-l (pe la 63 a. Hr.).

Pe la 56 a. Hr. Crassus, triumvir alături de Pompei şi Cezar — prădă tezaurul pentru a subvenţiona o expediţie contra Parţilor. Stricăciuni sufere templul şi din partea lui Irod cel Mare, pe la 37 a. Hr.

Irod a ajuns la putere prin intrigi şi vărsări de sînge (uciderea pruncilor). El era urgisit de toţi. Pentru a cîştiga bunăvoinţa iudeilor Irod s-a hotărît să restaureze templul lui Zerubabel. Restaurarea o începe pe la 23—20 înainte de Hristos. Lucrarea dură 8 ani. Templul fu lucrat în marmură albă şi plăci de aur. Pentru ca să nu se aşeze păsările să-l murdărească, avea pe acoperiş cuie de aur cu vîrful în sus. In sfînta şi sfînta sfintelor erau aceleaşi obiecte ca în templul lui Zerubabel. Exteriorul însă era de o frumuseţe rară. Avea 5 curţi; 1 a *păgînilor,* unde intra oricine, zarafi, negustori, precupeţi, 2. curtea *Iudeilor,* in care intrau numai cei curaţi; 3. Curtea *femeilor;* 4. Curtea *bărbaţilor;* 5. Curtea *preoţilor,* era în imediata apropiere a templului. In această curte era altarul sacrificiilor şi spălătorul preoţilor, mese de marmură, obiecte necesare slujbei.

Clădirea era aranjată pe terase încît templul forma partea cea mai înălţată a întregului ansamblu. Galeriile, stîlpii de marmură, minunatele porţi, dădeau o înfăţişare măreaţă. „Aspectul (vederea) exterior nu putea decît să producă mirarea privitorilor. Plăcile de aur cari acopereau clădirea dădeau, în bătaia razelor solare, o strălucire asemenea limbilor de foc, şi cel care le admira trebuia să-şi întoarcă privirea întocmai ca din faţa razelor orbitoare ale soarelui. Privit de departe templul era asemenea unui munte acoperit cu zăpadă, din pricina albului imaculat (curat) al marmorei.

Zidirea a trezit şi mirarea ucenicilor şi Apostolilor, cari într-o zi privindu-l au zis către Mîntuitorul: „Învăţătorule! Vezi ce fel de pietri, ce fel de ziduri? (Marcu 13, 1).

Mîntuitorul a zăbovit de multe ori în biserică şi a recunoscut că ea e locul potrivit pentru adorarea lui Dumnezeu. El a numît-o lăcaşul Tatălui ceresc. Astfel cînd a fost de 12 ani, pierdut fiind de părinţi, Maica Maria i-a zis: „Fiule pentru ce ne-ai făcut nouă aceasta? Iisus i-a răspuns: „Pentru ce m-aţi căutat, nu aţi ştiut că în cele ale Tatălui meu mi se cade să fiu?" (Luca 2, 48). In una din zile aflînd biserica îmbîcsită de negustori se întristează şi îi alungă strigîndu-le: „Casa mea de rugăciune voi aţi prefăcut-o în peşteră de tîlhari" (Matei 21, 13)!

Urmînd învăţătura sfîntă şi pilda dată de Mîntuitorul şi noi cinstim pe Dumnezeu cu osebire în biserică, casa lui Dumnezeu, lăcaşul sfînt, unde se află Dumnezeu în mijlocul credincioşilor săi. Prin biserică am cunoscut pe Dumnezeu, prin ea am trăit în rugăciune şi faptă bună şi prin ea ne facem şi azi mai buni şi mai desăvîrşiţi, după voia lui Dumnezeu, care ne întăreşte la tot lucrul bun.

Prof. N. NEAGA

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN Tiparul Tipografiei „DRUMUL" Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 august 1957 Nr. 31—32

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

23 AUGUST

Poporul nostru sărbătoreşte a 13-a aniversare a eliberării Romîniei de către viteaza Armată Sovietică. Ziua de 23 August este cea mai mare sărbătoare a poporului nostru, este ziua care marchează începutul unei vieţi noi pentru cei ce muncesc de la oraşe şi sate.

Astăzi oamenii muncii, cu îndreptăţită mîndrie patriotică trec în revistă marile realizări dobîndite în aceşti ani de libertate şi muncă paşnică. Ţara noastră înfăţişează tabloul luminos al muncii harnice şi entuziaste a întregului popor muncitor care, bucurîndu-se de cele mai largi drepturi şi libertăţi, dezvoltă necontenit economia de pace pe drumul construirii socialismului. Intrată în stăpînirea poporului, industria socialistă a luat în ultimii 9 ani un mare avînt. Creşte fără încetare industria grea, temelia dezvoltării întregii economii şi ridicării nivelului de trai a populaţiei; industria construcţiilor de maşini, creată în anii regimului democrat-popular, produce numeroase maşini moderne necesare reînzestrării tehnice a diferitelor ramuri industriale, tractoare şi alte maşini necesare agriculturii. Se dezvoltă necontenit industria bunurilor de larg consum: industria uşoară şi industria alimentară şi-au lărgit sortimentele de articole de larg consum şi produc cantităţi cu mult mai mari decît înainte de război.

In alianţă cu clasa muncitoare, ţărănimea muncitoare şi-a văzut împlinit visul de veacuri, ea a fost izbăvită de jugul moşieresc; Constituţia ţării consfinţeşte că pămîntul aparţine celor ce-l muncesc. Datorită sprijinului acordat ţărănimii muncitoare, în agricultură au fost obţinute unele realizări însemnate.

Ţărănimea muncitoare păşeşte cu tot mai multă încredere pe calea belşugului şi fericirii, înfiinţînd noi şi noi întovărăşiri agricole, gospodării agricole colective, cooperative agricole de producţie, etc. In unele raioane toate satele au gospodării colective.

In ţara noastră cresc mereu cheltuielile statului pentru acoperirea cerinţelor social-culturale ale populaţiei, se construiesc neîncetat pentru oamenii muncii şcoli de toate gradele, locuinţe şi cartiere muncitoreşti, maternităţi, spitale, policlinici, se lărgeşte mereu reţeaua de case de naştere, cinematografe, biblioteci, cămine culturale, cluburi şi instituţii ştiinţifice; ale oamenilor muncii sînt casele de odihnă din cele mai frumoase regiuni ale ţării.

Poporul nostru, sărbătorind ziua de 23 August îşi exprimă hotărîrea nestrămutată de a întări şi apăra din toate puterile cuceririle vieţii noi de care se bucură.

Sărbătorind ziua de 23 August, oamenii muncii îşi îndreaptă gîndurile pline de dragoste către marea Uniune Sovietică, eliberatoarea şi sprijinitoarea ţării noastre pe calea înfloririi economice şi bunei-stări a celor ce muncesc. Oamenii muncii îşi exprimă hotărîrea de a apăra ca bunul cel mai preţios şi de a întări necontenit prietenia indestructibilă cu marele popor sovietic, cu China populară şi cu toate popoarele lagărului democratic, strîns unite prin legăturile de colaborare economică frăţească, prin grija reciprocă pentru interesele tuturor ţărilor lagărului democrat.

Poporul romîn sprijină fără rezerve politica externă a R.P.R., politică de menţinere şi consolidare a păcii, întemeiată pe principiul coexistenţei paşnice şi pe convingerea că nu există problemă internaţională litigioasă, care să nu poată fi rezolvată pe baza înţelegerii paşnice între părţile interesate. El sprijină cererea de interzicere a armelor atomice şi programul de dezarmare, prezentat de Uniunea Sovietică.

Poporul muncitor romîn, — harnic şi priceput, talentat şi entuziast făuritor al vieţii noi în patria noastră liberă — sărbătoreşte ziua de 23 August 1957 cu încredere în viitor şi păşeşte cu hotărîre înainte pe calea însorită a construirii socialismului şi a păcii, a făuririi buneistări şi fericirii celor ce muncesc.

Şcolile Bisericii

Mitropolia Ardealului are două şcoli de pregătire a slujitorilor altarului şi stranelor. La Cluj este şcoala de cîntăreţi şi seminarul, în care se primesc absolvenţi a 7 clase elementare. Şcoala durează 5 ani. Aici se pregătesc cîntăreţii de la parohii, unii absolvenţi mai buni putînd să urmeze apoi Institutul Teologic.

La Sibiu este Institutul Teologic Universitar, în care se primesc absolvenţi ai seminarului şi absolvenţi cu diplomă ai şcolilor medii (liceu), care dau un examen de diferenţă şi un examen de primire. Aici, în patru ani de pregătire, se formează viitorii preoţi din parohiile noastre.

Amîndouă şcolile stau sub ocrotirea ierarhilor şi sînt bine organizate. Cheltuelile de întreţinere a lor sînt date de stat, care plăteşte personalul, dă burse şi subvenţii. Burse şi subvenţii acordă şi episcopiile. Aşa că elevii şi studenţii au condiţii foarte bune de studiu şi formare sufletească. Pentru studiu sînt, afară de cursurile, ţinute de profesori bine pregătiţi, şi cărţile din Bibliotecă. Iar pentru formarea sufletească sînt capelele de rugăciune, duhovnicii şi profesorii, care au grijă şi de purtarea elevilor şi studenţilor.

La sfîrşitul lui iunie a.c. a avut loc încheerea cursurilor şi la Seminarul din Cluj şi la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. Din darea de seamă, făcută de directorul seminarului, P. C. prof. I. Zăgreanu, s-a văzut că seminarul s-a întărit şi a făcut paşi mari înainte. Anul acesta sînt 30 de absolvenţi, dintre cari cei mai mulţi îşi vor continua studiile la Institutul Teologic. Aceasta arată că numărul seminariştilor a crescut şi că pregătirea lor este foarte bună.

La Institutul Teologic Universitar, P. C. Păr. rector *S. Vlad* a arătat că Institutul acesta este „şcoala Mîntuitorului, şcoala Bisericii", şcoala „apostolatului creştin". De aceea pregătirea ce se face studenţilor urmăreşte să le lumineze mintea cu învăţătura cea adevărată a Bisericii noastre şi să-i facă să trăiască după îndrumarea Sf. Evanghelii. Invăţătura şi viaţa se împletesc şi dau pregătirea trebuincioasă viitorului preot. Ei trebuie să iubească pe Hristos, să iubească Biserica, să iubească patria, să iubească pe om. Biserica are nevoie de preoţi învăţaţi şi cu viaţă curată. Institutul acesta, care are aproape

Continuare în pag. 4

Strîngerea legăturilor între Biserica ortodoxă romînă şi Biserica ortodoxă sîrbă

Intre 1—11 iunie 1957 a avut loc vizita delegaţiei Bisericii Ortodoxe Romîne în Republica Populară Federativă Jugoslavia, care a fost invitată de Prea Fericitul Patriarh Vichentie al Bisericii Ortodoxe Sîrbe. Din delegaţie au făcut parte: Prea Fericitul Patriarh Justinian, I.P.S. Lor Iustin al Moldovei, Vasile al Banatului şi Firmilian al Olteniei, P.S. Teofil al Romanului, P.S. Teoctist, vicar patriarhal, P.C. Traian Belaşcu, vicarul Mitropoliei Ardealului, P.C. Ioan Coman, rector al Institutului Teologic din Bucureşti şi P.C. Ghica Traian, consilier la Patriarhie. Delegaţia a fost întîmpinată la graniţa jugoslavă, în gara Vîrşeţ, de I.P.S. mitropolit Nectarie şi P.S. episcop Visarion, şi de mulţime de preoţi şi credincioşi romîni şi sîrbi. Fanfarele şi corurile cîntau pe rînd în sîrbeşte şi romîneşte. I.P.S. mitropolit Nectarie salută delegaţia noastră în numele Patriarhului Vichentie şi al Bisericii Ortodoxe Sîrbe. Prea Fericitul Patriarh Justinian mulţumeşte şi spune că această vizită va întări legăturile dintre cele două Biserici ortodoxe surori. La Belgrad, delegaţia e primită de Prea Fericitul Patriarh Vichentie, de membrii Sf. Sinod, de reprezentanţi ai Guvernului şi de preoţi şi credincioşi. Catedrala Patriarhiei era neîncăpătoare pentru mulţimea credincioşilor. Prea Fericitul Patriarh Vichentie săvîrşeşte Doxologia de mulţumire şi salută delegaţia Bisericii noastre. Prea Fericirea Sa spune că avem un trecut comun de lupte împotriva jugului otoman şi că vizita aceasta va adînci prietenia dintre cele două Biserici. Prea Fericitul Patriarh Justinian răspunde că Bisericile şi popoarele noastre au trăit întotdeauna în bună înţelegere, n-am avut niciodată nemulţumiri şi certuri, ci ne-am sprijinit unii pe alţii. Această primă vizită a unei delegaţii bisericeşti romîne în Serbia va fi o nouă legătură de frăţietate între Bisericile surori şi popoarele prietene.

Inconjuraţi de mulţimea credincioşilor, Inalţii Ierarhi şi preoţi trec de la Catedrală la reşedinţa patriarhală. Reşedinţa e o casă cu trei etaje, foarte frumoasă. Aici sînt birourile Patriarhiei, aici e o minunată capelă, în care zilnic Patriarhul slujeşte Sf. Liturghie, aici e un muzeu de obiecte bisericeşti şi o bogată bibliotecă.

După ce delegaţia noastră a vizitat reşedinţa şi diferite monumente ale oraşului, fiind primită de d. preşedinte al Republicii, J. B. Tito, de d. vicepreşedinte A. Rankovici şi de Comitetul executiv al oraşului Belgrad, ea şi-a continuat vizita în ţară, văzînd diferite fabrici, gospodării colective, oraşe, catedrale, biserici, mănăstiri, monumente, etc. Aşa s-a vizitat: episcopia din oraşul Kragujevat, mănăstirea de maici Liubostinia, mănăstirea Jicia, catedrala din oraşul Ciaciak, prea frumoasa biserică de la Oplenaţ pictată în mozaic (50 de culori), care e mîndria poporului sîrb, ş.a.

La mănăstirea Liubostinia, după Doxologie, a vorbit P.S. episcop Gherman, arătînd trecutul mănăstirii şi suferinţele poporului sîrb sub otomani şi sub fascişti.

A răspuns Prea Fericitul Patriarh Justinian, vorbind despre înfrăţirea între cele două Biserici şi cele două popoare vecine. După masă au vorbit I.P.S. Firmilian al Olteniei şi I.P.S. Vasile al Banatului despre frumuseţea ortodoxiei şi unitatea ei, arătînd marile daruri revărsate de Mîntuitorul în Biserica ortodoxă, care una este în dreapta credinţă, în sfintele ei slujbe, în viaţa ei religios-morală şi în forma de ocîrmuire duhovnicească.

La mănăstirea Jicia vorbeşte Prea Fericitul Patriarh Justinian despre viaţa mănăstirilor, care se temeineceşte pe rugăciune şi muncă. In catedrala oraşului Ciaciak delegaţia e salutată de protopopul locului, căruia îi răspunde P.F. Patriarh Justinian, chemînd pe preoţi şi credincioşi să propovăduiască şi să întărească pacea şi buna înţelegere între popoare.

Intîlnirea dintre delegaţia noastră şi clerul şi credincioşii sîrbi şi-a găsit încoronarea în ziua I de Rusalii. Atunci Prea Fericiţii Patriarhi Justinian şi Vichentie, împreună cu I.P.S. mitropoliţi şi P.S. episcopi romîni şi sîrbi, înconjuraţi de soborul protopopilor, preoţilor şi diaconilor, au slujit în catedrala patriarhală Sf. Liturghie. După citirea Sf. Evanghelii, Prea Fericitul Patriarh Justinian a vorbit mulţimii credincioşilor despre pogorîrea Duhului Sfînt şi despre focul dragostei, care trebuie să învăpăieze şi să unească sufletele, ca unitatea Bisericii lui Hristos să se întărească şi pacea să domnească între popoare..

După masă a avut loc o recepţie la reşedinţa patriarhală. Luînd cuvîntul Prea Fericitul Patriarh Vichentie spune că se bucură de vizita primei delegaţii a Bisericii Ortodoxe Romîne şi crede că de aici înainte legăturile dintre Bisericile surori şi dintre popoarele noastre vor fi mai strînse. Arată de asemenea că şi Biserica Ortodoxă Sîrbă îşi va da contribuţia sa la lupta pentru pace, alături de Biserica Ortodoxă Romînă.

In răspunsul dat, Prea Fericitul Patriarh Justinian spune că legăturile dintre Bisericile noastre sînt foarte vechi şi în toate vremile, în bucurii ca şi în suferinţe, aceste Biserici s-au ajutat una pe alta. De aceea crede că şi vizita aceasta va da roade binefăcătoare pentru frăţietatea dintre Bisericile noastre şi pentru prietenia dintre cele două popoare.

In celelalte zile, delegaţia şi-a continuat vizita în ţară. Aşa a fost vizitată mănăstirea Kruşedol, unde a fost tuns în monahism (cu peste 100 ani în urmă) cel ce a devenit marele mitropolit al Ardealului, Andrei Şaguna (1848—1874). De asemenea s-a văzut catedrala episcopiei din Carloviţ, ai cărei ierarhi cu 200 ani în urmă au sprijinit lupta romînilor ortodocşi din Ardeal pentru apărarea credinţei strămoşeşti împotriva silniciei catolice a împăraţilor de la Viena. O întîlnire impresionantă a avut loc cu preoţii şi credincioşii romîni şi sîrbi din Satul Nou şi Vîrşeţ. La Satul Nou au întîmpinat delegaţia o mulţime de credincioşi din satele romîneşti, cu trei protopopi şi preoţii lor în frunte, cu două fanfare şi două coruri romîneşti. Protopopul cel mai în vîrstă arată marea bucurie ce le copleşeşte sufletul, cînd văd pe ierarhii Bisericii Ortodoxe Romîne în mijlocul lor. Prea Fericitul Patriarh Justinian îi îndeamnă să rămînă strîns uniţi în jurul Bisericii ortodoxe, să-şi iubească patria şi să trăiască în pace şi prietenie cu fraţii lor sîrbi. Prea Fericirea Sa distinge pe protopopi cu rangul de protopopi stavrofori şi le înmînează crucea de stavrofori. Cu aceiaş bucurie a fost primită delegaţia noastră şi în biserica sîrbă din Satul-Nou şi în bisericile romînă şi sîrbă din Vîrşeţ. La Vîrşeţ am fost oaspeţii P.S. Visarion. Şi acestor credincioşi, P.F. Patriarh Justinian le-a dat sfatul să fie legaţi de Biserică şi să fie buni cetăţeni ai Patriei.

La 10 iunie membrii delegaţiei au fost primiţi la Consiliul de Miniştrii de către d. Vicepreşedinte A. Rankovici şi au primit diferite decoraţii, ca semn al preţuirii din partea statului şi al prieteniei dintre poporul sîrb şi romîn.

Din discuţiile purtate între delegaţia Bisericii Ortodoxe Romîne şi ierarhii Bisericii Ortodoxe Sîrbe s-a luat hotărîrea ca să se întărească legăturile dintre aceste Biserici prin toate mijloacele, ca: schimb de vizite ale ierarhilor, schimb de cărţi şi reviste, de profesori şi studenţi în teologie, de informaţii ş.a. In felul acesta ne vom cunoaşte mai bine unii pe alţii şi frontul Ortodoxiei se va întări. Se va realiza o unitate mai strînsă atît în cele bisericeşti, cît şi în lupta pentru pace. Popoarele sîrb şi romîn vor adînci prietenia care le leagă de veacuri şi care azi e mai puternică prin lupta comună pentru pace şi o viaţă mai bună.

Din cele spuse pe scurt despre vizita delegaţiei Bisericii Ortodoxe Romîne în R.P.F. Jugoslavia, ne dăm seama că ea este o contribuţie deosebită la întărirea legăturilor dintre Biserica Ortodoxă Romînă şi Biserica Ortodoxă Sîrbă, dintre popoarele celor două ţări vecine. Căci una sîntem în credinţa ortodoxă şi una în lupta pentru viaţă, pentru pace, pentru progres.

Prot. vicar T. BELAŞCU

Bunăînţelegere frăţească

Cînd am fost instalat în parohia Brateiu, în anul 1934 luna decembrie, toţi credincioşii gr. cat. în frunte cu păstorul lor sufletesc Păr. Alexandru Moldovan, au participat la această însemnată sărbătoare din viaţa mea. Părintele Moldovan Alexandru a fost un preot blînd, credincios, sincer. Am trăit în cea mai perfectă bunăînţelegere pînă a închis ochii. Mi-a spus odată: „Eşti tînăr. Dar, să ştii, că noi suntem una în credinţă şi va veni vremea cînd vor înţelege şi cei de la Blaj acest lucru, adică, cumcă poporul romîn are credinţă ortodoxă". Iar cînd lipseam din parohie mă suplinea la slujbe (în afară de biserică). Asemenea făceam şi eu. Menţionez că Păr. Alexandru Moldovan era nepotul fostului canonic al Blajului „Moldovănuţ" (Ioan Micu Moldovanu).

In anul 1947 a fost instalat în parohia gr. cat. Brateiu Păr. Coman V. Ne-am înţeles foarte bine amîndoi de la început. După unificare părintele Coman V., care e o fire deschisă, optimist, vesel, cu dragoste faţă de lucrul Domnului, a păşit fără şovăire şi sincer pe drumul ortodox. A înţeles că cheia consolidării şi desăvîrşirii actului de unificare bisericească din oct. 1948, stă în mare parte în mîna preotului revenit.

Prin reîntregirea Bisericii Ortodoxe Romîne şi prin refacerea unităţii noastre religioase, clerul şi credincioşii foşti gr. cat. au dovedit o înţelepciune, o putere sufletească şi un patriotism, cu care au zdrobit în puţine zile opera nefastă a 250 de ani de desbinare.

„Unitatea credinţei" va aduce roade îmbelşugate pentru patrie şi pentru sfînta noastră biserică ortodoxă. Uniţi în cugete şi uniţi în Dumnezeu ne vom interpune cu tot dinadinsul pentru ca ceea ce n-a fost posibil în trecut să nu mai întîrzie a se realiza de azi înainte: „pe pămînt pace şi între oameni bunăvoire".

Preot MAIER MIRON

NICOLAE GRIGORESCU

Implinindu-se vara aceasta cincizeci ani de la moartea lui Nicolae Grigorescu, se cuvine să arătăm cine a fost şi de ce merită să-i facem pomenirea.

Nicolae Grigorescu este cel mai mare pictor romîn.

El s-a născut în 15 mai 1838 în comuna Văcăreştii-Dîmboviţei. Era al şaselea copil din şapte ai unui ţăran sărac cu acelaş nume.

Tatăl său ştiind să citească şi să scrie îşi cîştiga pîinea îndeplinind diferite munci de cancelarie la un boer din sat. Cu mare greutate reuşia însă să umple toate lipsurile unei familii atît de numeroase şi sărace.

Cînd micul Nicolae avea numai şase ani, tatăl său muri, lăsînd în urmă o văduvă cu şapte copii. Mama, rămasă fără nici un sprijin, se mută cu copilaşii la Bucureşti. Nădăjduia că într-un oraş aşa de mare va avea de lucru şi va putea mai uşor să-şi crească copiii. Aci a dat însă peste o şi mai mare lipsă. Nu avea unde locui şi nu şi-a putut găsi o slujbă potrivită.

Adăpostită la început la o rudă, se mută apoi la marginea oraşului, în mahalaua Cărămidari, de unde venea zilnic în oraş ca să caute de lucru.

Cosea, spăla, torcea, făcea curăţenie prin case şi grădini pe la cei mai cu stare, lucra orice, de dimineaţa pînă seara, ca să-şi poată crească copiii.

Cu multă recunoştinţă scrie Grigorescu despre mama sa: „Cu acul ne-a crescut biata mama. Şi odată n-am auzit-o plîngîndu-se ori blestemînd, ori spunînd vreo vorbă rea. S-a trudit sărăcuţa de ea ş-a învăţat singură să citească şi să scrie ca să ne poată învăţa şi pe noi... De dimineaţa şi pînă în noapte muncea şi ne îngrija s-avem de toate".

Cînd copiii au devenit mărişori au început şi ei să muncească. Fetele coseau lucruri de casă. Nicolae împreună cu fratele său mai mare Ghiţă, au intrat ucenici la un zugrav de biserici, căci — aşa cum singur ne spune — mult îi mai plăceau icoanele cînd era mic.

In doi ani de zile a colindat pe la diferiţi iconari, furînd mai mult meşteşugul decît învăţîndu-l. La vîrsta de 12 ani a ajuns să poată zugrăvi singur iconiţele pe care le vindea în zilele de tîrg ţăranilor.

Aşa, încet-încet, i-a crescut faima de iconar, încît într-o zi se pomeneşte că este chemat să facă icoane pentru mînăstirea Căldăruşani. Nu mult după aceasta este chemat ca împreună cu fratele său să zugrăvească mînăstirea Zamfira.

Atît de reuşite au fost aceste lucrări încît maicele de la mînăstirea Agapia l-au invitat să picteze şi mînăstirea lor. Şi Grigorescu a umplut pereţii acestei mînăstiri cu chipuri de sfinţi şi sfinte, care şi astăzi sînt o dovadă a marelui său dar.

Cu banii cîştigaţi din pictarea acestei mînăstiri şi a altor biserici şi cu ajutorul lui Mihail Cogălniceanu, a plecat la Paris, apoi în Italia şi Grecia, ca să mai prindă cîte ceva din arta picturii.

Acolo a văzut tablouri lucrate de cei mai mari pictori şi ş-a desăvîrşit darul pictoricesc.

Inima lui îl mîna însă mai mult spre natură, spre locurile şi oamenii din ţară. Pe acestea dorea să le prindă în pînzele sale şi să le facă cunoscute.

Se reîntoarce deci în ţară, colindă plaiurile copilăriei şi alte părţi frumoase din patrie şi pictează oameni şi locuri de pe la noi. Numele lui devine cunoscut şi lăudat, iar tablourile expuse în ţară şi străinătate, sînt foarte căutate şi plătite scump.

Grigorescu a redat realităţile de la noi cu scopul de a slăvi frumuseţele ţării şi pe oamenii din popor, dar şi cu scopul de a arăta anumite lipsuri.

— PEŞTERA DIMBOVICIOAREI, TIRLA PE BARAGAN, apoi figuri de ţărani care muncesc din greu pămîntul sau se odihnesc la miez de zi; femei care coase sau torc, fete care merg ori vin cu vitele de la păşune, care cu boi încărcate cu ţărani sau ţărance, turme de oi venind de la păscut cu ciobanii după ele, ţărani de la munte sau cei de la şes supţi şi arşi de soare — ocupă un loc de frunte în picturile sale.

Ţăranul trudit e arătat adesea alături de tovarăşii săi de muncă, de vite, — la tîrg, la plug, în drum spre casă, la păscut, etc.

In o mulţime de tablouri reproduce apoi scene din războiul independenţii din 1877. Grigorescu a înveşnicit pe ţăran şi în situaţia de soldat, apărător al patriei sale.

— ATACUL DE LA SMIRDAN, IN VALEA RAHOVEI, SANTINELA şi altele, îţi umplu sufletul de mîndrie văzînd cîte virtuţi are dorobanţul romîn, care a cucerit cu arma independenţa ţării sale.

In altele exprimă omenia şi bunătatea poporului romîn. Aşa în PRIZONIERII TURCI sau în CONVOIUL DE PRIZONIERI, Grigorescu nu ne înfăţişează pe soldaţii căzuţi prizonieri ca pe nişte duşmani, ci ca pe nişte oameni nefericiţi, în ochii cărora se citeşte nedumerirea şi durerea. Faţă de ei te cuprinde mai de grabă un sentiment de milă decît de răsbunare.

In tablourile lui Grigorescu nu întîlnim chipuri de ofiţeri. Prin aceasta a vrut să arate că ţăranul, soldatul simplu, este talpa ţării şi apărătorul ei.

Cei care l-au cunoscut pe Grigorescu spun că el a iubit atît de mult pe oamenii de rînd încît cînd i se vorbea de ei, îşi aducea aminte de jertfa lor în răsboiu şi i se umpleau ochii de lacrimi.

Nemărginita sa dragoste pentru ţara şi poporul din care se trăgea, l-a obligat să spună şi adevărul. Tablourile sale sînt grăitoare despre stările înapoiate din timpul său.

In COLIBA şi BORDEIUL facem cunoştinţă cu casele sărăcăcioase şi umile ale satelor de atunci, iar VECHILUL ne face să urîm jefuirea şi împilarea ţăranului, precum EVREUL CU GÎSCA biciuieşte năravul rău de a da plocon pentru a ţi se face dreptate.

Pămîntul romînesc cu munţii, dealurile şi cîmpiile, cu rîuri şi păraie, omul şi vietăţile din jurul său, cu viaţa lor îndestulită sau săracă, obiceiurile noastre bune şi rele, acestea le-a înveşnicit Grigorescu în picturile sale.

Opera lui este deci un cîntec închinat patriei, un cîntec frumos, o operă mare cuprinsă în peste trei mii tablouri, pe care streinii le admiră şi cu cari noi romînii ne mîndrim.

Nicolae Grigorescu a murit în vara anului 1907. Cu el s-a stins un geniu al neamului nostru, care a strălucit departe dincolo de hotarele ţării.

Icoana Mîntuitorului pictată de Grigorescu

Opera lui e considerată azi ca o mărturie de netăgăduit a marelui său talent artistic şi un tezaur nepreţuit al poporului romîn. *B.*

Sfinţii Părinţi despre post

Postul este o moştenire scumpă din străbuni. El este pururea contemporan credinciosului. A fost rînduit chiar în rai. Această îndrumare a primit-o chiar Adam: „din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănînci" (Facere 2, 17). Acest „să nu mănînci" indică tocmai postul şi reţinerea.

Sf. Vasile cel Mare

Dacă Eva ar fi postit şi nu ar fi luat fructul pomului, noi astăzi nu am fi suferit, căci „nu cei sănătoşi au nevoie de medic, ci cei bolnavi" (Mat. 9, 12). Sîntem apăsaţi de păcate şi ne putem însănătoşi numai prin post şi pocăinţă, care ne curăţă în faţa lui Dumnezeu.

Sf. Vasile cel Mare

Continuare în pag. 4

Contractările de cereale

După desfiinţarea cotelor contractările de cereale şi alte produse au un rol deosebit de însemnat în dezvoltarea schimbului dintre oraş şi sat, în asigurarea veniturilor ţăranilor muncitori şi în cointeresarea lor materială, cît şi în formarea stocurilor de produse agricole de care are nevoie statul. Prin contractări organizaţiile comerciale de stat şi cooperatiste încheie, înainte de recoltare, contracte cu ţăranii muncitori, prin care aceştia se angajează de bună voie să vîndă anumite cantităţi de cereale; în schimb, organizaţiile contractante le plătesc preţul asupra căruia au convenit şi, în afară de aceasta, le asigură un şir de avantaje menite să-i stimuleze şi să-i ajute în lupta pentru ridicarea producţiei agricole şi să le sporească veniturile gospodăriei.

Succesele obţinute pînă acum în contractarea a diferite produse agricole oglindesc interesul crescînd al maselor ţărănimii faţă de sistemul contractărilor. Avantajele acordate au făcut ca în foarte scurt timp ţăranii să contracteze cu statul vînzarea unor mari cantităţi de legume şi zarzavaturi, floarea soarelui, etc.; cît priveşte cerealele producătorii individuali şi unităţile din sectorul socialist al agriculturii s-au angajat să vîndă statului mari cantităţi de produse.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri cu privire la contractarea cerealelor a stabilit condiţii avantajoase pentru producători în ce priveşte preţurile, acordarea de credite şi arvune: în afară de aceasta ea prevede că producătorii contractanţi îşi pot procura cu prioritate, contra schimb, seminţe selecţionate de cea mai bună calitate, îngrăşăminte chimice şi insectofungicide la preţ de stat. Cei care contractează cantităţi mai mari de cereale sau se asociază pentru a contracta în comun cantităţi mai importante se bucură de avantaje sporite în ce priveşte preţul şi primesc premii în unelte agricole, etc.

La încheierea contractelor, preţul se stabileşte prin bună învoială cu producătorul; ţăranul are siguranţa că acest preţ va fi un preţ ferm, adică un preţ pe care statul îl garantează şi i-l va plăti chiar dacă în momentul predării produselor preţurile pieţii vor fi mai scăzute. In felul acesta producătorul îşi poate face dinainte socoteala exactă a cîştigului pe care-l va obţine, bizuindu-se pe un venit sigur.

Potrivit hotărîrii, contractele se pot încheia cel mult pînă la 30 de zile înainte de recoltare. Cantitatea minimă pe care o pot contracta producătorii individuali, membrii gospodăriilor agricole colective, ai cooperativelor agricole de producţie şi ai întovărăşirilor agricole este de 200 kg grîu-secară sau 200 kg orzoaică sau 200 kg floarea soarelui, sau 200 kg porumb.

Hotărîrea acordă avantaje speciale membrilor gosodăriilor agricole colective, cooperativelor agricole de producţie, întovărăşirilor agricole, precum şi producătorilor individuali care contractează în asociere. Dacă se asociază pentru contractarea a cel puţin 30 tone grîu-secară, orzoaică şi floarea-soarelui la un loc, sau 30 tone porumb, producătorii agricoli beneficiază de majorarea cu 10% a preţului ferm de contractare.

In ce priveşte acordarea de credite sau arvune producătorilor contractanţi, unităţile din sectorul cooperatist al agriculturii primesc, la încheierea contractului, credite prin Banca Agricolă (cîte 50 lei pentru fiecare 100 kg grîu-secară şi 40 lei pentru fiecare 100 kg porumb); membrii acestor unităţi şi producătorii individuali, la rîndul lor, primesc o arvună de 40 lei pentru fiecare 100 kg grîu-secară şi 30 lei pentru fiecare 100 kg porumb, din care jumătate la încheierea contractului şi jumătate înainte de recoltare. Este limpede că acest sprijin acordat tuturor categoriilor de producători contractanţi este o mare înlesnire pentru gospodăriile ţărăneşti.

Produsele contractate sînt plătite la predare. Pentru transportul produselor la baza de recepţie — care este o obligaţie a producătorilor — aceştia mai primesc în plus 0,07 lei pentru fiecare kg de cereale.

Aşa cum se arată în hotărîre, producătorii trebuie să predea păioasele contractate la treieriş, iar celelalte produse la recoltare.

Hotărîrea prevede că în afară de contractele în care preţul se stabileşte la data încheierii contractului, producătorii pot încheia după voie la libera lor alegere, şi contracte în care preţul se stabileşte la data predării produselor. In acest caz, preţul va fi socotit pe baza preţului de achiziţie practicat la acea dată, plus anumite sporuri, potrivit condiţiilor stabilite de hotărîre; preţul plătit nu va putea fi mai mic decît un anumit preţ minim (stabilit dinainte) chiar dacă preţurile pieţii vor coborî mai jos.

Prevederile hotărîrii şi desfăşurarea cu succes a contractărilor de cereale şi de alte produse agricole au o deosebită însemnătate. Pe această cale statul îşi procură cantităţi însemnate de produse, pe care le poate cunoaşte şi pe care poate conta din vreme, putînd în felul acesta să planifice în bune condiţiuni folosirea lor, să asigure o cît mai bună aprovizionare a populaţiei şi a industriei. La rîndul lor, ţăranii muncitori se bucură de o serie de avantaje şi totodată ştiu şi ei pe ce anume venituri pot conta şi ce socoteli gospodăreşti îşi pot face. Prin prevederile hotărîrii, ţărănimea muncitoare primeşte un sprijin însemnat pentru sporirea producţiei agricole şi ridicarea nivelului de trai.

Este în interesul comun atît al populaţiei muncitoare de la oraşe, cît şi al ţărănimii muncitoare, în interesul tuturor oamenilor muncii ca schimbul de mărfuri între oraş şi sat să se facă prin organizaţiile de stat şi cooperatiste, fără intermediarii speculanţi care caută să-i jupoaie pe ţărani şi să umfle preţurile la oraşe, lovind în puterea de cumpărare a leului şi dăunînd astfel intereselor întregului popor. Pentru a putea asigura cantităţile de cereale necesare populaţiei orăşeneşti, pentru a putea trimite la sate tot mai multe mărfuri şi maşini agricole, mereu mai bune şi mai ieftine, care să înlesnească ţărănimii făurirea unei vieţi mai bune, statul trebuie să dispună de cereale. Este deci interesul material al ţărănimii şi tot odată o chestiune de conştiinţă patriotică să valorifice cît mai multe produse prin contractări şi achiziţii, răspunzînd astfel frăţeşte clasei muncitoare care o ajută zi de zi să-şi făurească un trai mai bun.

Şcolile Bisericii

Urmare din pag. 1-a

150 ani de existenţă, are o tradiţie frumoasă, dusă la înflorire de marele mitropolit Nicolae Bălan şi continuată de I.P.S. Mitropolit Iustin. Actualul Mitropolit, I.P.S. Nicolae Colan, care a fost 15 ani profesor şi 9 ani rector al Institutului, va păstra şi va spori zestrea acestui Institut.

Absolventul *Coriolan Mureşan* a spus că studenţii Institutului se pregătesc ca să fie buni slujitori ai Bisericii şi buni cetăţeni ai Patriei.

I.P.S. nostru *mitropolit Nicolae* a spus că profesorii şi studenţii au muncit cu osîrdie, folosind fiecare zi cît mai bine. Absolvenţii să înveţe de la Sf. Ap. Petru înflăcărarea pentru Hristos şi de la Sf. Ap. Pavel respectul pentru ştiinţa teologică şi statornicia în credinţa cea dreptmăritoare a Bisericii noastre. Ei pot lua îndreptar şi de la cei doi mari ierarhi ai Bisericii Ardelene: Andrei Şaguna, care odihneşte la Răşinari, şi Nicolae Bălan, care odihneşte la Sîmbăta de sus. In felul acesta, devenind preoţi, ei vor putea să-şi împlinească datoria faţă de Biserică şi faţă de Patrie.

Aşa noii absolvenţi se îndreaptă spre stranele şi altarele noastre. Roada unui an de muncă se revarsă asupra parohiilor din sate şi oraşe. La toamnă, în septembrie, şcolile Bisericii ardelene, la Cluj şi la Sibiu, aşteaptă noi candidaţi, fii ai credincioşilor cu dragoste de Biserică, spre a-i pregăti să devină slujitori la altar şi la strană, slujitori ai lui Hristos şi ai poporului.

T. R.

Sfinţii Părinţi despre post

Urmare din pag. 3

Postul este începutul şi întărirea oricărei străduinţi duhovniceşti. Dacă începi lucrul cu trupul îndesat, el nu te serveşte. Dar dacă te pregăteşti cu postul, trupul se întăreşte şi-ţi rabdă toată încordarea.

Sf. Simeon noul Teolog.

Sînt două căi în viaţă, una a trezviei şi alta a îmbuibării. Prima te face capabil de muncă şi-ţi ţine mintea trează, a doua te umple de mîncăruri şi-ţi întunecă mintea. Alege creştine!

Ava Dorotei

Felul postului pentru fiecare credincios în parte, în afară de legiuirile bisericeşti, depinde de fiecare credincios, cum şi-l rînduieşte. Dar ţelul ultim trebuie să fie înfrînarea poftelor trupului şi gîndului, pentru ca să propăşească sufletul.

Sf. Ioan Cassian

Să ne reţinem de îmbuibare şi în deosebi de păcate. Mai ales să ne păzim gura de vorbe nedrepte şi mînile de fapte necuviincioase. Nu ce intră pe gură, ci ceeace iese produce păcat. Să păzim deci postul gurii, al gîndului şi faptei.

Sf. Ioan Gură de Aur

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 septembrie 1957 Nr. 33—34

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Dezarmarea şi încetarea experienţelor cu arme atomice

Lupta oamenilor cinstiţi din toată lumea pentru dezarmare, pentru încetarea experienţelor cu arme atomice, este din ce în ce mai puternică. Omenirea nu vrea să piară: ea vrea să trăiască şi să-şi făurească o viaţă fericită.

Voinţa de pace, de viaţă şi-a găsit glas în hotărîrile sesiunii de la Colombo (Ceylon) a Consiliului Mondial al Păcii. Au fost de faţă acolo peste 400 delegaţi din 74 ţări.

De la tribuna sesiunii şi-au ridicat glasul în apărarea păcii oameni de toate profesiile şi concepţiile, printre care membri ai guvernelor şi parlamentelor unor state, oameni de ştiinţă, de litere şi artă, reprezentanţi ai cercurilor de afaceri şi ai cultelor religioase, activişti sindicali. Deşi atît de diferiţi ca naţionalitate, convingeri politice şi credinţe, participanţii la sesiune, animaţi de dorinţa sinceră de a sluji păcii, au găsit şi de astădată un limbaj comun în cele mai importante probleme ale actualităţii internaţionale.

In centrul preocupărilor sesiunii de la Colombo a stat chestiunea de cea mai mare urgenţă şi în jurul căreia s-au raliat cele mai largi forţe sociale — chestiunea încetării experienţelor cu arme nucleare. Sute şi mii de savanţi dintre cei mai renumiţi din Apus şi Răsărit — fizicieni, biologi, medici — avertizează asupra calamităţilor care vor ameninţa actuala şi viitoarele generaţii în cazul continuării acelor experienţe ce contaminează aerul, pămîntul şi apa. Sînt binecunoscute luările de poziţie în favoarea încetării experienţelor nucleare ale zecilor de oameni de ştiinţă din Germania occidentală şi Japonia, ale celor 2.200 de savanţi americani, împreună cu cele ale celor mai mari savanţi din Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară. Sute şi sute de milioane de oameni de pe toate continentele cer încetarea acestor experienţe. In sprijinul realizării acestui obiectiv, sesiunea a adresat o puternică chemare tuturor guvernelor. „Cerem ca guvernele vizate — se subliniază în Apelul de la Colombo — să declare imediat armistiţiu în ce priveşte toate exploziile experimentale şi să grăbească tratativele pentru a se ajunge la un acord cu privire la interzicerea tuturor exploziilor de acest fel... In numele a tot ce este sfînt pentru omenire, chemăm toate guvernele să acţioneze pentru a pune capăt imediat acestor experienţe".

In legătură cu aceasta, poziţiile puterilor care dispun de arma nucleară — U.R.S.S., S.U.A. şi Anglia — sînt binecunoscute. Pe de o parte, Uniunea Sovietică, manifestînd grijă adîncă pentru soarta şi viitorul omenirii, s-a afirmat ca o luptătoare hotărîtă şi consecventă pentru interzicerea exploziilor experimentale cu arme nucleare. Pe de altă parte S.U.A. şi Anglia caută în fel şi chip să tergiverseze luarea unor măsuri efective, corespunzătoare cu cerinţele popoarelor şi abătînd atenţia opiniei publice să continue nestingherite cursa înarmărilor atomice. Acesta este, de pildă, sensul propunerilor lor privind o aşa-zisă „înregistrare prealabilă" a exploziilor.

Dar popoarele nu pot fi înşelate şi nici determinate să renunţe la luptă. Şi aceasta a dovedit-o odată în plus sesiunea de la Colombo a Consiliului Mondial al Păcii. Chemînd la acţiuni unite împotriva exploziilor experimentale, unul din documentele sesiunii arată că „Consiliul Mondial al Păcii este gata să ia imediat contact cu toate asociaţiile, mişcările, organizaţiile, uniunile, grupările şi cu persoanele care năzuiesc de asemenea să pună capăt pericolului experienţelor nucleare".

Inarmate cu preţioasele idei şi hotărîri cuprinse în documentele Consiliului Mondial al Păcii, luptînd unite, popoarele pot să obţină interzicerea grabnică a experienţelor cu armele atomice şi cu hidrogen.

De asemenea, de o deosebită însemnătate pentru dezvoltarea continuă a mişcării mondiale pentru pace sînt hotărîrile şi documentele sesiunii cu privire la problemele dezarmării în general, la problemele de politică generală, la activitatea în vederea slăbirii încordării internaţionale.

Sesiunea de la Colombo a făcut să răsune puternic glasul popoarelor Asiei, ca şi cel al popoarelor Africii, Americii Latine, care se opun cu dîrzenie colonialismului şi imperialismului înrobitor şi stau ferme în apărarea păcii şi independenţei lor naţionale. Sesiunea de la Colombo a dat un nou şi puternic avînt mişcării mondiale pentru pace.

Reprezentanţii poporului romîn au exprimat de la tribuna sesiunii de la Colombo voinţa şi hotărîrea întregului nostru popor de a fi mereu în primele rînduri ale luptei pentru pace. Poporul nostru a salutat cu satisfacţie hotărîrile sesiunii. El este un luptător hotărît pentru dezarmare, pentru încetarea experienţelor cu arme atomice. Credincioşii Bisericii noastre sînt alături de popor, alături de oamenii cinstiţi din toate ţările: ei văd în lupta pentru pace şi împotriva armelor atomice voia lui Dumnezeu, care ne-a chemat la pace şi iubire, nu la război şi vrajbă. Ei sînt convinşi, că biruinţa va fi a popoarelor luptătoare pentru pace, pentru viaţă.

Duhul Sfînt, Duh al dragostei şi al înfrăţirii

Sfîntul Duh, har şi sfinţenie în toate, Duhul Sfînt izvor nesecat al dragostei şi înfrăţirei între credincioşi.

— Duhul Sfînt far călăuzitor în viaţă şi vistierul bunătăţilor.

In cursul celor două veacuri şi jumătate cînd credincioşii ardeleni erau desbinaţi în două, Duhul Sfînt nu a încetat de a lucra între ei.

Toţi se închinau şi ne închinăm aceluiaşi Duh.

In copilăria mea am avut pe cel mai bun prieten de confesiune greco-catolică. In fiecare duminică şi sărbătoare porneam spre biserică şi ajungînd în faţa celor două catedrale din Oradea, unul trebuia să o luăm la Răsărit iar celălalt spre Apus.

Dragostea Duhului Sfînt nu cunoştea margini: astfel am ajuns la hotărîrea că odată mergem la biserica mamă drept măritoare şi altădată la greco-catolici amîndoi — fiindcă slujba era aceiaşi, iar cele patru puncte nu le discutam niciodată.

— Au trecut mulţi ani şi harul Sfîntului Duh ne-a făcut să ne întîlnim în Cluj.

— Ce faci ,dragă prietene, mîine fiind Duminecă, l-am întrebat eu, mergem mîine la biserica catedrală ortodoxă, fiindcă acuma toţi sîntem una?

Aşa ne-am întîlnit în catedrală la sf. Liturghie. Mare bucurie pe noi: ne-am strîns mîna cu dragoste de frate şi atunci am înţeles lucrarea Duhului Sfînt.

— Duhul Sfînt a făcut toate. El va întări tot mai mult înfrăţirea noastră în Biserica strămoşească.

Credincioşii şi Biserica

Menirea Bisericii în lume este să mîntuiască sufletele credincioşilor prin credinţa în Domnul Iisus Hristos şi cu ajutorul darurilor sfinţitoare, pe care Duhul Sfînt i le-a hărăzit.

Această mîntuire nu se poate dobîndi decît prin reînoirea jertfei de pe cruce a Mîntuitorului Hristos, care s-a dat pentru iertarea păcatelor lumii. Este vorba de jertfa Noului legămînt, de jertfa sfintei Liturghii, prin care Mielul lui Dumnezeu se aduce „iară şi iară" pe masa sf. altar, ca preţ de răscumpărare pentru mulţi, în chip nesîngeros.

Or, aducerea jertfei de împăcare a neamului omenesc cu Dumnezeu cere un locaş pentru acest scop, precum şi o preoţie, adică persoane sfinţite şi pregătite ca să slujească la altar.

Religia creştină are locaşurile sale de cult şi slujitori ai cultului, în persoanele arhiereilor, preoţilor, diaconilor şi cîntăreţilor bisericeşti.

In casele lui Dumnezeu credincioşii se adună ca să se împărtăşească de harurile sfinţitoare, să asculte cuvintele lui Dumnezeu, să se întărească în duhul dragostei, al credinţei şi nădejdii.

Datoria de a le repara, de a le înzestra cu obiectele necesare cultului divin cade pe seama credincioşilor, care se împărtăşesc de binefacerile harice ale Bisericii. Tot aşa credincioşii au să poarte grijă şi de trebuinţele vieţii trupeşti a slujitorilor altarului. De unde ştim aceasta? Din istoria biblică a Vechiului şi a Noului Testament şi din istoria bisericească.

Cînd Moise a vrut să construiască, la porunca lui Dumnezeu, cortul mărturiei, a chemat în ajutor întreg poporul israiltean „Moisi a vorbit întregii adunări şi a zis: Iată ce a zis Domnul. Luaţi din ce aveţi şi aduceţi un prinos Domnului. Fiecare să aducă ce-l lasă inima" (Ieşire 35, 4).

Chemarea aceasta a găsit un puternic răsunet în rîndurile credincioşilor, căci „toţi cei cu tragere de inimă şi bunăvoinţă au venit şi au adus Domnului prinoase pentru lucrarea cortului împăcării pentru toată slujba lui şi pentru vestmintele sfinte": (Ieşire 35, 21). La fel au ajutat evreii şi pe Solomon, cînd a zidit templul cel mare din Ierusalim, pe Ezra şi Neemia, pentru a-l reface, după întoarcerea din robia babilonică.

In creştinism bisericile au fost înălţate din jertfele credincioşilor. Dacă lăcaşuri scumpe din centrele mari şi unele mănăstiri au avut ctitori pe marii voevozi şi oameni cu dare de mînă, apoi mulţimea bisericilor de la sate şi oraşe a răsărit din dărnicia credincioşilor de rînd.

Nu mai puţin preoţimea a fost sprijinită de credincioşi, încă din cele mai vechi timpuri. In legea cea veche a lui Moisi, cei ce slujeau la templu trăiau din zeciuiala care era rînduită prin poruncă dumnezeiască (Numeri 18, 20), precum şi din jertfele închinate Domnului. După învăţătura Domnului Hristos, de asemenea, cei ce slujesc la altar au dreptul să se hrănească de la altar.

Cînd i-a trimis pe ucenici la propoveduire, Mîntuitorul i-a oprit să-şi ia traista sau punga. Ci pe apostoli i-a lăsat în grija celor evanghelizaţi de dînşii, dîndu-le dreptul să primească cele necesare vieţii lor trupeşti după cuvîntul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa" (Luca 10, 7).

Iar apostolul Pavel învaţă în epistola sa către Corinteni cea dintîi (9, 7), că după cum păstorii au dreptul să se îndulcească din laptele turmelor, iar ostaşii nu merg la război pe cheltuiala lor, aşa şi cei ce seamănă între credincioşi bunuri duhovniceşti, au dreptul să secere lucruri vremelnice, adică hrană, îmbrăcăminte şi locuinţă. Marele misionar creştin stabilea atunci principiul, că „cei ce propoveduiesc Evanghelia, din Evanghelie să trăiască" (I Cor. 9. 14).

In trecutul vieţii bisericeşti aceste îndemnuri au fost puse în practică în toate împrejurările. Preoţimea a slujit credincioşilor în cele sfinte şi a trăit sprijinită şi de credincioşi. Aşa că dacă noile legiuiri bisericeşti stabilesc ca fiecare credincios să contribuie cu o donaţie benevolă, pentru ajutorarea Bisericii şi a slujitorilor ei, ele reînvie un uz, o tradiţie veche.

Ceea ce caracterizează contribuţiile bisericeşti e bunăvoinţa, călăuzită de virtutea dragostei de Dumnezeu şi de grija mîntuirii sufleteşti.

Apele pe care le trimit păraiele şi rîurile mărilor şi oceanelor nu lîncezesc şi nu se pierd fără folos. Ci ele prin evaporare se înalţă în văzduh, se prefac în norii care slobod pămîntului ploile aducătoare de roade.

Aşa este şi cu ofrandele credincioşilor, dăruite Bisericii. Ele se prefac în ploile binefăcătoare ale lucrărilor duhovniceşti, care se revarsă asupra sufletului credincioşilor, luminîndu-l şi întărindu-l.

Proorocul David are o prea frumoasă zicere în această privinţă. După ce a strîns daruri bogate pentru zidirea templului sfînt, a înălţat către Dumenezeu o rugăciune şi a zis: „Doamne, ce sînt eu şi ce este poporul meu, ca să putem să-ţi aducem daruri? Totul vine de la Tine şi din mîna Ta primim ce-Ţi aducem", (I Cronici 29, 14).

Intr-adevăr că aşa este! Cînd credincioşii jertfesc ceva lui Dumnezeu sau pentru trebuinţele cultului său, ei nu jertfesc din cele ale lor, ci din lucrurile ce le-au primit de la părintele ceresc. Căci doar ştim, că din mîna Lui primim şi puterea şi bogăţia şi sănătatea şi rodirea. Aşa că dacă îi oferim ceva, trebuie să spunem cum se roagă preotul în vremea sfintei Liturghii:" Ale Tale dintru ale Tale, Ţie îţi aducem de toate şi pentru toate".

Pr. ŞT. SLEVOACA

Preoţia Vechiului Testament

Un act liturgic se îndeplineşte de o persoană anumită. Un cult organizat presupune existenţa acestor organe anumite. In epoca Vechiului Testament pentru lucrarea celor sfinte existau grade hotărîte. Ierarhia Vechiului Testament, care forma o corporaţie proprie, avea trei trepte şi anume: Leviţii, preoţii şi arhiereul.

Preoţia Vechiului Testament se bazează pe-o orînduire dumnezeiască. Există o lege insuflată de sus care purcede de la Dumnezeu şi care alege pentru săvîrşirea celor sfinte anumiţi oameni. Domnul a destinat seminţia Levi pentru slujba dumnezeiască. Deşi această seminţie şi-a manifestat o mai mare credinţă decît celelalte totuşi cauza principală pentru care a fost preferită a fost alegerea liberă a lui Dumnezeu: „Apropie semniţia lui Levi şi pune-o ca să stea înaintea lui Aaron, preotul, ca să slujească, iar pe Aaron şi pe fiii lui să-i pui ca să săvîrşească slujba" (Num. 3, 6—10). Dumnezeu porunceşte ca prin sfinţire şi ungere să se dea preoţiei un dar deosebit, un dar dumnezeiesc: „Şi vei aduce pe Aaron şi pe fiii lui la uşile lăcaşului sfînt... şi-i vei unge şi-i vei sfinţi, ca să-mi fie preoţi" (Ieş. 40, 1—13). Fiecare poate face rugăciuni pentru sine, nu poate însă săvîrşi tainele decît preotul. Regele Ozia nesocotind această rînduială, şi uzurpînd dreptul preoţilor, săvîrşind slujbe rezervate preoţilor, a fost pedepsit (Cron. 2, 46).

Preotul devine persoană aleasă anume pentru săvîrşirea celor sfinte. El este considerat proprietate a Domnului, închinat Domnului, persoană sfîntă.

In Vechiul Testament preoţia se organizează în trei trepte: levit, preot şi arhiereu.

1. Leviţii

Levi este al treilea fiu al lui Iacob, avut cu Lia. Levi înseamnă *„cel ataşat"*, „unit". Levi devine numele tribului închinat cultului religios.

Indatoriri. In ierarhie leviţii formau treapta cea mai de jos. La templu *îndeplineau* slujbe inferioare: păstrarea în bună stare a sanctuarului, ajutor preoţilor, cîntarea, transportarea obiectelor sfinte, a deschide, a închide templul, a cumpăra cele necesare bunului mers al serviciului, strîngerea dărilor de cult.

Drepturile lor. Leviţii ocupau în Canaan 35 de oraşe (ex. Ramot, Ghilead, Hesbon). Zeciuială de la popor, primeau o cotă din prada de război şi luau parte la ospeţele date de credincioşi.

Leviţii erau *introduşi* în serviciu prin *sfinţire:* erau stropiţi cu apa curăţeniei, tunşi, spălaţi, li se impuneau mîinile de către bătrînii poporului şi aduceau apoi jertfă pentru olocaust (ardere de tot) şi păcat, doi junci.

Veşmintele leviţilor nu se deosebeau de ale credincioşilor de rînd.

2. Preoţii

Preoţii erau recrutaţi din familia lui Aaron. Pe lîngă originea aronită candidatul de preoţie trebuia să fie integru din punct de vedere corporal şi moral. Cei lipsiţi de un braţ, schiopi, orbi sau avînd alte defecte văzute ca şi cei cu un nume prost nu erau admişi în preoţie. Soţia preotului trebuia să fie o fecioară sau o văduvă de preot cu bună faimă în popor.

Introducerea în serviciu se făcea în urma sfinţirii. Actul sfinţirii consta din spălare, înveşmîntare, ungere cu unt de lemn pe frunte, jertfă pentru păcat (un junc), olocaust (un berbec), jertfă nesîngeroasă (azime,...).

Veşmintele preoţeşti se deosebeau de ale credincioşilor de rînd. Ele constau din: 1. *Pantaloni* albi din in, 2. *cămaşe* albă din in, (simbolul curăţeniei) — 3. *brîu* (chipul diregătoriei), 4. *învelitoare de cap,* turban (chipul vigoarei).

Le serviciu preotul se înfăţişa desculţ pentru a se indica sfinţenia locului pe care calcă.

Preoţii slujeau în sfînta, binecuvîntau şi învăţau pe credincioşi, anunţau sărbătorile, examinau sacrificiile, primeau făgăduinţele religioase, judecau poporul, vizitau pe credincioşi, mîngăiau şi îmbărbătau.

Preoţii aveau în Canaan un număr de 13 oraşe (Hebron, Anatot, Ghibeon, etc.), zeciuiala zeciuielii, daruri de la sacrificii şi pielea de la olocaust, fructele anului al patrulea, răscumpărarea întîilor născuţi, a 500-a din prada de război, pîrga de la seceriş şi de la culeş.

Preoţii se bucurau de scutirea serviciului militar.

3. Arhiereul

Cel dintîi arhiereu a fost Aaron fratele lui Moise, al doilea a fost Eleazar, cel mai în vîrstă fiu al lui Aaron.

In serviciu arhiereul era introdus în urma sfinţirii, care este întocmai ca la preoţi, doar cu unt de lemn nu se ungea fruntea ci se turna pe capul arhiereului.

Veşmintele arhiereului erau unele simple, cele preoţeşti şi altele speciale, cele arhiereşti: 1. veşmîntul de deasupra (meil) ţesut dintr-o bucată, fără mîneci, cu o deschizătură în partea de

Continuare în pag. 4

Ortodoxia, cheia unității bisericești

Sfînta noastră Biserică a rînduit ca prima duminică din postul cel mare al sf. Paşti să fie numită „Duminica Ortodoxiei". Această numire deosebită, dată zilei speciale, se leagă de împrejurarea, că sub Ortodoxie se înţelegea pe atunci, în veacul al 9-lea, cuprinsul întreg şi adevărat al învăţăturii, pe care o propovăduia Biserica Mîntuitorului, care de la sinodul al patrulea ecumenic, din anul 451, se numea şi „Biserica ortodoxă".

Stabilirea acestei zile deosebite nu avea însă numai un scop de amintire, ci totodată unul de îndreptare spre viitor, arătînd credincioşilor că ei cu toţii trebuie să fie una în această credinţă adevărată, ei trebuie să fie cu toţii ortodocşi, într-o biserică ortodoxă. Astfel Ortodoxia însemna şi calea pe care o apucă un credincios, cînd doreşte să se apropie de Hristos ca să se mîntuiască.

Dar acest cuvînt de „ortodox", deşi este creat de oameni, după indicaţiile din sf. Scriptură, el totuşi se razimă pe cuvintele Mîntuitorului, care zicea că „oricine va păzi şi va învăţa pe alţii (învăţătura Sa), acela mare se va numi întru împărăţia cerurilor" (Mat, 5, 19). A păzi învăţătura Mîntuitorului Hristos însemna a o ţine fiecare cu grije în inima sa şi totodată a o propovădui în acelaş fel, fără adausuri omeneşti. Astfel acea grijă, ca să nu se ştirbească nici o iotă şi nici o cîrtă din Evanghelia Domnului, constituia însuşi sensul ortodoxiei.

Cu toate acestea, răutatea fariseilor, care a provocat chiar răstignirea Domnului, a căutat să ştirbească şi ortodoxia învăţăturii creştine, punînd pe seama ei tot felul de acuze deşarte. Alţii apoi, din neştiinţă, s-au ridicat pentru tălmăciri personale asupra sf. Scripturi şi astfel au adus între credincioşi clipe de sminteală. De aceea sfinţii Părinţi ai Bisericii au căutat să apere învăţătura sf. Evanghelii şi de aceea, încă din veacul II. după Hristos, au început să-i numească pe credincioşii cei adevăraţi ca „ortodocşi", ca să se deosebească de cei rătăciţi.

Astfel în virtutea ortodoxiei au fost apoi combătuţi toţi ereticii vremii, care au dat de lucru celor şapte sinoade ecumenice din veacurile IV. pînă VIII. Iar ca să se ştie pe deplin rostul şi sensul acestei Ortodoxii, pentru care se străduiau şi în Apus numeroşi părinţi, ca sf. Ilarie, sf. Ambrosiu, fer. Augustin, sf. Grigore Dialogul şi Isidor din Sevilla, marele părinte bisericesc răsăritean, sf. Ioan Damaschinul (— 749) a dat cea mai cuprinzătoare definiţie, precizînd că: ortodoxia este grija lui Dumnezeu de a se împlini în lume viaţa şi învăţătura Mîntuitorului Iisus Hristos. Adică se spunea prin aceasta, că ortodoxia cuprinde atît învăţătura Mîntuitorului, din sf. Scriptură şi sf. Tradiţie, cît şi grija lui Dumnezeu, ca această învăţătură revelată să se păstreze între credincioşi, fără stricarea vreunei iote sau legi cît de mici. De aceea episcopii ortodocşi se întruneau întotdeauna în sinoade comune, pentru ca să hotărască sub grija sf. Duh şi fiind însuşi Mîntuitorul de faţă, acolo unde se adunau mai mulţi în numele Său cel adevărat.

In aceste împrejurări, Biserica ortodoxă a reuşit să reziste tuturor încercărilor vremii trecute, opunîndu-se tuturor înoirilor de origine omenească, care nu se încadrau în ortodoxia voită de Dumnezeu. Dar ea nu se păstra numai, ci trecea la acţiune. Astfel între îndatoririle Patriarhului ecumenic de la Constantinopole intra şi obligaţia: de a se îngriji de ortodoxie şi de unitatea Bisericii. Iar în acest scop el a iniţiat misiuni de încreştinare la bulgari, la sîrbi, la moravi şi cehi, şi în fine la ruşi şi ucrainieni. La aceştia cuvîntul de ortodoxie era înfăţişat sub numele slavon de: pravoslavie.

Dar activitatea aceasta pentru răspîndirea dreptei credinţe s-a dus şi mai departe, încît înşişi ungurii, după ce s-au aşezat în Panonia, au primit primele îndrumări creştine de la Bizanţ, în legea ortodoxă. Iar romînii din nordul Dunării, odată ce apar în istorie ca popor, apar şi drept creştini ortodocşi. Unii dintre ei, din sudul Dunării, au primit un episcop propriu din Bulgaria, numit „al vlahilor" şi supus Arhiepiscopului din Ohrida. Tot atunci, în 1020, s-a înfiinţat şi o episcopie pentru ortodocşii din Banat, numită a „Timişului". In acea regiune îşi desfăşura o activitate rodnică importanta ctitorie a lui Ohtum, mănăstirea Morissena, adică Murăşana.

Cît de puternică era această ortodoxie din Transilvania, de pildă, despre aceasta ne informează o scrisoare papală din 1234, către regele Ungariei, în care se spunea, că în acea ţară se află nişte oameni, care se numesc valati (valahi) şi care sînt de ritul grecilor, primind sf. taine de la nişte pseudo-episcopi (aşa erau numiţi pe atunci episcopii de rit ortodox), încît chiar unii dintre unguri şi teutoni treceau la dînşii şi primeau numitele taine". Din acest referat se poate uşor constata, că toţi valahii — romînii erau pe atunci de rit grecesc şi ortodox, că aveau în Transilvania un număr mare de episcopi şi că chiar mulţi dintre unguri şi teutoni — saşi preferau tainele ortodoxe celor latine. Deci şi în acest caz îşi arăta ortodoxia calitatea sa de a fi cheia unităţii bisericeşti.

Dar această împrejurare ne mai arată şi un alt fapt, că această trăire ortodoxă a romînilor ardeleni şi bănăţeni se făcea şi într-o limbă înţeleasă de popor. Chiar dacă ritul şi slujbele oficiale se făceau în limba greacă sau slavonă, tîlcuirile şi îndemnurile se făceau în mod atrăgător, deci în limba înţeleasă şi vorbită de romîni. Rămînea deci pasul de făcut şi anume acela, de a se face traduceri în romîneşte din sf. Scriptură.

Indemn la această începere de traduceri l-a adus, pe lîngă dorinţa vie şi continuă de a se înţelege cuvîntul Evangheliei, şi marea renaştere duhovnicească din veacul al XIV-lea. In acea vreme tulbure, cînd unii credincioşi se arătau desnădăjduiţi, că Dumnezeu îi va părăsi în necazuri pentru abaterile lor de la credinţă şi căderi în păcate, s-a arătat la Muntele Athos un dascăl înţelept. Era sf. Grigore Palama, care a arătat, cu citate din sf. Scriptură, că Dumnezeu, care l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să o mîntuiască, îşi trimite necontenit harurile sale spre credincioşi, uşurîndu-le astfel înălţarea lor spre El. Lămuririle sale au deschis astfel din nou cerurile pentru conştiinţa credincioşilor şi atunci aceştia şi-au manifestat întreaga lor bucurie prin scrierea multor acatiste. In aceste acatiste se arată încrederea cea nouă a credincioşilor în bunătatea lui Dumnezeu şi i se înălţau rugi de cerere, laudă şi mulţumire, că nu i-a părăsit, ci a binevoit să ridice dintre credincioşi chiar pe unii ca sfinţi.

Această redeşteptare duhovnicească a pătruns şi pe meleagurile noastre, în Ţara Romînească, în Moldova şi Transilvania şi Banat, prin variaţi ucenici ai sf. Grigore Palama, ca sf. Nicodim de la Tismana, Grigore Ţamblac dascălul Moldovei şi alţii. Toţi aceştia propovăduiau despre această coborîre a harurilor dumnezeieşti spre credincios, înflăcărîndu-se pentru descoperirea făcută de sf. Grigore Palama, prin dragostea lui Dumnezeu. De aceea Biserica a rînduit ca a doua duminică din postul mare să fie închinată amintirii acestui mare dascăl al Ortodoxiei.

Aceasta a aprins şi mai tare dorinţa credincioşilor după înţelegerea cuvîntului Evangheliei şi astfel numeroşi monahi, căci ei cunoşteau pe atunci literele, s-au pus să facă un alfabet cirilic romînesc şi cu el să scrie traducerea cărţilor din sf. Scriptură. Intre primele traduceri cunoscute de noi astăzi, este Psaltirea, numită Psaltirea Scheiană, şi Apostolul, numită Codicele Voroneţean. Deşi aceste două texte sînt copii mai tîrzii, ele ne arată, după limbă, originea lor din veacul al XV-lea, pe urme de limbă mai vechi, chiar din veacul al XIII-lea. Astfel pe bună dreptate spunea vlădica Andrei Şaguna, în Istoria sa bisericească, din 1860, că romînii ardeleni îşi aveau limba lor în biserică, chiar din timpurile vechi ale veacului XII-lea. Dacă Psaltirea Scheiană pare să se fi copiat în 1482 prin Moldova, ea a ajuns apoi în Transilvania şi textul ei a slujit tipăriturii Psaltirii pentru diaconul Coresi, în 1568.

Astfel limba romînească bisericească, depusă în Psaltire şi Apostol, scrise în veacul al XV-lea, era limba ortodoxiei unificatoare pentru toţi romînii de pretutindeni, şi astfel toţi fraţii simţeau la fel. Tipăriturile ortodoxe ale lui Coresi au întărit apoi mai trainic această unitate de neam şi în credinţa în Dumnezeu, pe care a vizat-o, pentru o clipă, Mihai Viteazul.

Din acest trecut, în care fraţii erau împreună, trebuie să învăţăm şi în prezent, cînd s-a înfăptuit marele act, ca fraţii iar să fie împreună, în aceeaşi lege, strămoşească, cea ortodoxă.

Prof. M. ŞESAN

Parohia revenită Ţigmandru

SCURT ISTORIC

Istoria acestei parohii începe cu aproape 200 ani în urmă. Pe la anul 1800 credincioşii romîni erau iobagi la grofi. Credinţa acestor iobagi era cea ortodoxă. Fiind puţini, ei ţineau de parohia ortodoxă mai mare Nadeş (la o distanţă de 4 km.). Grofii, ca să-i atragă la catolicism, le zidesc biserică.

Pe cît de bucuroşi au fost credincioşii de acest locaş de rugăciune, pe atît s-au întristat, cînd — peste ştirea şi voia lor — în anul 1831 s-a citit actul că ei au fost trecuţi la unirea cu Roma. In anul 1832, cum rezultă din însemnarea cu litera cirilo-greceşti din dosul catapetesmei bisericii — preotul cel nou Noaghi Mihail — acum unit cu Roma, a definitivat această unire neaşteptată şi forţată. Credincioşii au păstrat însă legătura cu Sibiul ortodox. Dovadă sînt cărţile de slujbă, ce se mai folosesc.

Printre aceste cărţi cu coperţi bune se află un Ceaslov mare din 1835, un Penticostar format mare de la 1841, un Octoih Mic din 1842, tipărite la Sibiu sub păstorirea episc. Vasile Moga. Mai sînt încă: un Octoih mic şi cărţi de rugăciune, tipărite tot la Sibiu, la 1900.

O altă mărturie despre legătura veche a celor din Ţigmandru cu Sibiul ortodox este clopotul din turnul bisericii, cumpărat din Sibiu. Alături de el stă clopotul mic, cu care grofii chemau la lucru pe iobagii romîni. De unde înainte cu peste o sută de ani, acest clopot chema poporul nostru la robie şi la dezbinare de fraţi, astăzi el — se împreună cu celălalt şi cheamă la unitate, la iubire de fraţi.

De aceea credincioşii în 1948 au revenit cu bucurie la Biserica ortodoxă. Cele 60 de familii fost greco-catolice au dat mîna — cu bucurie şi frăţietate — celor 70 de familii ortodoxe provenite din coloniştii veniţi din munţii Apuseni. Azi este o singură biserică strămoşească şi romînească.

Continuare în pag. 4

Parohia revenită Ţigmandru

Urmare din pag. 3

Revenirea la sfînta Ortodoxie s-a făcut sub administrarea P. C. Ioan Rusu paroh în Nadeş, care cu puţine întreruperi a avut păstorirea parohiei pînă în 1955. După aceia au fost păstoriţi de Pr. I. Puchianu.

REALIZARI

Din 1949 pînă azi viaţa parohiei s-a dezvoltat frumos. Mărturie stau realizările. Aşa casele parohiale au fost reparate radical, împreună cu acareturile gospodăreşti — prin munca şi dania credincioşilor şi a consiliului parohial.

In primăvara anului 1956 au început lucrările de repararea bisericii. Aşezată într-un loc umed, fără scurgere bună a apelor, biserica avea pereţii negri şi stricaţi din cauza igrasiei şi a fumului de lumînări, iar podeaua era putrezită împrejurul său. Pictura cea veche nu se mai cunoştea de loc.

Lucrările de înnoire a bisericii s-au terminat în zece luni.

Totul este astăzi în haină de sărbătoare în acest sfînt locaş din Ţigmandru, frumos şi atrăgător. Biserica are astăzi o pictură frumos executată în stil bizantin. Ea străluceşte cu deosebire în frumoasele icoane de pe tîmplă. Făcută cu gust şi artistic executată, întreg poporul este azi fericit şi mulţumit cînd o priveşte.

Din rîvna creştinească a credincioaselor, deosebit de rîvnitoare pentru podoaba bisericii — în frunte cu M. Ciotloş — a soţiei lui Niţă Moldovan cantorul, a lui E. Bradi şi de multe asemenea lor — s-au cumpărat de la Sibiu candele de argint suflate în aur, aşezate la icoanele împărăteşti şi pe sf. Altar.

Credincioşii au plătit pictarea a doi prapori cari fac frumuseţea locaşului şi a procesiunilor. Vestmintele de pe sfîntul prestol s-au înnoit odată cu şervetele de la sfintele icoane. Podoabele s-au schimbat, crucile din faţa bisericii şi cele de la cîmp s-au pictat. Toate acestea s-au făcut numai din contribuţia şi cu ajutorul tuturor credincioşilor reveniţi şi al celor vechi ortodocşi.

In toamna anului 1956, cînd s-a făcut sfinţirea bisericii în chip solemn, bucuria şi mulţumirea credincioşilor din Ţigmandru a fost nespus de mare.

UN SINGUR SUFLET

Credincioşii reveniţi din Ţigmandru sînt conştienţi că nu şi-au schimbat niciodată credinţa strămoşească. De aceea au îmbrăţişat actul unificării, fără rezervă şi fără întîrziere. Ei ţin calendarul, obiceiurile, practica şi toată viaţa Bisericii strămoşeşti. Problema de „duh" şi „spirit" pe ei nu-i învrăjbeşte. La strană se răspunde şi se cîntă în ambele forme, arătînd că pe *ei nimic nu îi desparte, ci totul îi apropie.*

Am fost în această parohie şi am stat de vorbă cu aproape toţi credincioşii reveniţi. S-au apropiat de preotul ortodox cu toată dragostea şi şi-au deschis sufletul cu încredere. Cu toţii sînt bucuroşi de actul unificării de la 1948. Unul din ei, Ilie Ciotloş mi-a spus: „Mă simt tot atît de bine ca şi înainte în biserică şi nu văd nici o deosebire între cele din trecut şi de azi. „Duh şi spirit" însemnează acelaşi lucru". Ioan Bradi, alt credincios revenit, spune: „Se cădea să fim una cu toţii, fiindcă noi ştim că toţi am fost ortodocşi". Dragostea credincioşilor reveniţi şi a celor vechi ortodocşi faţă de sfînta biserică este mare. Unitatea sufletească dintre toţi credincioşii parohiei este deplină. Intre ei nu există tabere de „vechi" şi „noi", ci toţi vorbesc numai despre biserica „noastră" a tuturor. Toţi cercetează biserica regulat şi îşi îndeplinesc obligaţiile faţă de biserică şi de preot cu toată tragerea de inimă.

Cu această dragoste faţă de Biserică, ei vor mai face încă multe lucruri bune. Deşi parohie mică, dar prin vrednicia credincioşilor ea poate fi socotită printre parohiile fruntaşe. Rîvna lor pentru biserică, înfrăţirea lor în credinţă, este pilduitoare.

Pr. SIMION RADU

Preoţia Vechiului Testament

Urmare din pag. 2

sus, pentru a o îmbrăca. La poale avea clopoţei de aur.

2. *Efodul* din in, se îmbrăca peste veşmîntul de deasupra. O parte a efodului atîrna pe spate, alta pe piept. Fiecare parte avea cîte o piatră scumpă pe care era gravat numele a cîte 6 triburi.

3. *Peptoralul* un fel de pieptar patrat din stofă. Pe peptoral erau 12 pietre scumpe cu numele celor 12 triburi. In pieptoral se păstrau sorţii.

4. Invelitoarea de cap, purtînd inscripţia Sfînt lui Iahve.

Veşmintele arhiereşti se purtau peste cele preoţeşti.

Insemnarea veşmintelor: *Meilul* (veşmîntul de deasupra) însemna integritate; clopoţeii = poruncile dumnezeeşti; culoarea albastră = că arhiereul se află în slujba Dumnezeului ceresc; *Efodul* = îndatorire; *Peptoralul* = era chip al înţelepciunii, căci se purta pe piept, pe inimă. Mereu în inimă trebuia să-i fie cele 12 triburi. Arhiereul este chipul lui Hristos.

Indatoririle arhiereului erau de a fi învăţătorul suprem al credincioşilor, de a mijloci împăcarea credincioşilor cu Dumnezeu. El singur intra în Sfînta Sfintelor, odată la an, la sărbătoarea împăcării cînd aducea jertfă pentru toţi. El consulta voia lui Dumnezeu şi prezida Sinedriul.

Aşadar, Sf. Scriptură a Vechiului Testament învaţă că Dumnezeu a instituit o tagmă anumită pentru preoţie. Tot pe orînduirea de sus se întemeiază şi împărţirea în trei clase a preoţiei. Această împărţire se continuă şi se menţine şi în biserica creştină, unde avem aceleaşi trei trepte: diacon, preot şi arhiereu; Mîntuitorul Hristos a recunoscut preoţia ca taină şi dar dumnezeesc şi le-a dat Sf. Apostoli acest dar dumnezeesc, iar Sf. Apostoli l-au dat mai departe prin sfinţiri. Existenţa darului preoţiei în mîna Sf. Apostoli o mărturiseşte lămurit Sf. Scriptură. Astfel la Fapte 14, 23 citim că Sf. Ap. Pavel rugîndu-se a hirotonit preoţi pe la biserici.

Existenţa episcopilor (arhiereilor) şi a diaconilor, ca dregători aparte, o mărturiseşte adesea Sf. Pavel. Celor din Filipi (1, 1) el le scrie: „Celor ce sînteţi acolo împreună cu episcopii şi diaconii". Hirotonia o numără, alături de botez şi pocăinţă, între dogmele fundamentale ale învăţăturii lui Iisus.

Preotul are o mare putere şi răspundere. Sf. Ioan Gură de Aur zicea: „Cei puternici ai pămîntului n-au putere decît asupra trupului, preoţii lucrează asupra sufletelor pînă la ceriu".

Credinciosul care-şi dă seama de rolul preotului în biserică se apropie cu toată încrederea de cel care putere are asupra sufletului. Se înţelege spre a-şi împlini cu cinste diregătoria e necesar ca şi preotul să aibă toate darurile credinţei, cunoştinţei şi evlaviei ca şi alte calităţi personale.

Prof. N. NEAGA

Cooperativa agricolă de producţie

Cum se face repartizarea veniturilor

In ce priveşte repartizarea veniturilor, statutul-model prevede că mai întîi se achită obligaţiile faţă de stat şi plata lucrărilor făcute de S.M.T., se pun de o parte seminţele şi furaje de 10—15%, faţă de necesarul pe un an; se crează apoi un fond de pînă la 2% pentru ajutorarea bătrînilor şi a celor inapţi de muncă; se reţine 2—5% pentru completarea fondului indivizibil, din care se fac construcţii, se cumpără animale etc. şi se repartizează o parte din producţie pentru vînzare în cantităţile stabilite de adunarea generală, ţinîndu-se seama de nevoile băneşti ale cooperativei.

Toate veniturile în natură se împart între membri în proporţie de cel puţin 75% după zile-muncă făcute şi cel mult 25% după suprafaţa, calitatea şi modul de folosinţă a pămîntului adus în cooperativă.

Iată un exemplu:

Să presupunem că un ţăran mijlocaş intră în cooperativa agricolă cu 7 ha. teren şi împreună cu alţi 2 membri ai familiei sale, efectuiază în cursul anului 440 zile-muncă. Din producţia de grîu ce se repartizează membrilor cooperativa împarte 75% pe zile-muncă revenind de pildă, cîte 4 kg. la ziua-muncă. In primul rînd, cooperatorul va primi pentru cele 440 zile-muncă 1760 kg. grîu. In afară de ce a primit pentru munca depusă, el va primi ce i se cuvine din partea de 7 hectare, va primi încă 595 kg. grîu. Deci în total va primi 2355 kg. grîu. Toată această cantitate o foloseşte numai pentru nevoile casei şi pentru valorificare.

La împărţirea veniturilor după pămîntul adus în cooperativă se ţine seama nu numai de suprafaţa, ci şi de calitatea şi modul de folosinţă a pămîntului. Cel care are pămînt bun primeşte o plată mai mare, ca şi cum ar fi adus mai mult pămînt.

Veniturile băneşti se repartizează în acelaşi fel, bine înţeles după ce s-au achitat datoriile cooperativei şi s-au constituit fondurile prevăzute în statut. In fiecare lună sau cel mai tîrziu trimestrial comitetul de conducere repartizează cooperatorilor avans în bani pe bază de zile-muncă în proporţie de 50% din sumele cuvenite pentru munca depusă, încît ţăranii cooperatori să aibă bani în tot cursul anului.

† Preot protoiereu Leonid Mihnevici

In ziua de 22 mai a.c. a încetat din viaţă pr. Prot. Leonid Mihnevici din parohia Seliştat (prot. Agnita).

Trupul neînsufleţit a fost înmormîntat în curtea bisericii din comuna Cincşor (Prot. Făgăraş).

Preotul pensionar protoiereu Leonid Mihnevici a atins frumoasa vîrstă de 77 ani, din care 52 ani de neîntreruptă activitate preoţească.

A fost preţuit şi iubit atît de credincioşii păstoriţi, cît şi de colegii preoţi vîrstnici şi mai tineri.

Inzestrat cu calităţi duhovniceşti deosebite a muncit pînă în ultima zi a vieţii sale.

In ziua de 24 mai a.c. a fost înmormîntat cu un sobor de 10 preoţi în prezenţa credincioşilor din parohia Cincşor şi Seliştat, care l-au deplîns ca pe un bun duhovnic.

Pentru lupta cea bună, pentru paza credinţei, pentru toată truda ostenelilor sale, Dumnezeu să-l odihnească în împărăţia celor aleşi ai săi.

Pr. LIVIU CIOCA

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 septembrie 1957 Nr. 35—36

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Otrăvirea aerului

Am citit prin cărţile de istorie că înainte vreme, cînd năvăleau armate străine într-o ţară, uneori locuitorii ţării se retrăgeau din faţa acestor armate, lăsînd în urma lor case pustii şi fîntîni otrăvite. In felul acesta armata străină, silită de foame şi sete, se întorcea de unde a venit. Era un mijloc de apărare a patriei împotriva cotropitorilor.

Dacă însă cuiva i-ar fi venit în minte să otrăvească sau să „spurce" (cum se zice în popor) vre-o fîntînă în vreme de pace, acela — dacă era cunoscut — era socotit ca un criminal şi judecat aspru de popor. Căci cu adevărat criminal este cel ce otrăveşte fîntîna, din care beau apă atîţia oameni: el poate provoca prin aceasta îmbolnăvirea şi moartea acestor oameni. Ce vom zice, dar, de aceia, care otrăvesc aerul şi ameninţă cu boală şi moarte nu cîţiva oameni, ci mii şi zeci de mii? — Fără nici o îndoială că şi otrăvirea aerului este o crimă. Aerul e dat de Dumnezeu pentru toţi oamenii, ca toţi să aibă viaţă şi sănătate din el. Nu se poate face nimeni stăpîn pe aer şi nici nu poate nimeni tulbura sau otrăvi aerul în aşa fel încît în loc să fie dătător de sănătate să aducă boală şi în loc să susţină viaţa să provoace moarte. Cel ce otrăveşte aerul păcătueşte împotriva lui Dumnezeu, care toate le-a făcut spre binele tuturor şi păcătueşte împotriva iubirii de aproapele, care ne îndeamnă să nu vătămăm pe nimenea, ci tuturor semenilor noştri să le facem bine.

Dar, va întreba cineva: cum poate fi otrăvit aerul? Şi ce urmări are această otrăvire? — Invăţaţii din toată lumea ne spun că aerul este otrăvit prin exploziile celor peste 140 de bombe atomice, care s-au făcut experimental în ultimii ani. De pe urma acestor explozii se răspîndesc în aer pulberi, care dau raze vătămătoare sănătăţii. In deosebi este periculos un element pe care învăţaţii îl numesc stronţiul 90 radioactiv. Acesta nu se pierde, ci rămîne în aer aproape 30 ani. El pătrunde în organismul animalelor. Le otrăveşte, le îmbolnăveşte şi după un timp animalele pier. Oamenii cari mănîncă legume, fructe, peşte, carne — pe care se găseşte stronţiu — de asemenea se îmbolnăvesc şi după ani de chinuri mor. Copiii, care beau lapte muls de la vacile sau bivoliţele, otrăvite cu stronţiu, se îmbolnăvesc şi pier. Copiii născuţi din părinţi „otrăviţi" sînt slabi, bolnăvicioşi şi rămîn pînă trăiesc mici, nu pot creşte mari.

Ce boală provoacă mai ales aceste pulberi, care otrăvesc aerul? — Cea mai grozavă boală, pe care o aduc, este cancerul, în special cancer la oase şi cancer al sîngelui. Invăţaţii atomişti englezi spun că „cele 140 de explozii nucleare, care au avut loc pînă acum, poartă în sine pericolul de a mări în următoarele decenii (zeci de ani) cu 50.000 numărul bolnavilor de cancer". E clar: din pricina exploziilor de bombe atomice se vor îmbolnăvi de cancer în următorii 10—20 ani încă 50.000 de oameni. Iar dacă se continuă aceste explozii e ameninţată întreaga omenire. Să nu creadă cineva că pulberea aceasta, care otrăveşte aerul, rămîne în ţările unde a avut loc explozia şi e vătămătoare numai pentru oamenii din acele ţări sau din ţările vecine. Pulberea aceasta este purtată de vînt, de ploi, de zăpezi şi dusă în toate părţile pămîntului, aşa că exploziile nucleare sînt primejdioase pentru sănătatea şi viaţa tuturor oamenilor.

Cunoscînd aceste lucruri, omenirea trebuie să se apere împotriva primejdiei groaznice, care stă ca o sabie deasupra capului ei. Alarma au dat-o învăţaţii din Germania, Anglia, America, Uniunea Sovietică şi alte ţări. Aceşti învăţaţi cunosc primejdia mai bine ca orice alţi oameni, că ei toată viaţa au cercetat atomul şi energia atomică. La glasul lor s-a unit glasul popoarelor, care şi-a găsit întrupare în Apelul de la Colombo, al Consiliului Mondial al Păcii. Exprimînd voia popoarelor, guvernul Uniunii Sovietice şi alte guverne au cerut să fie încetate exploziile de bombe atomice.

Bombele atomice sînt cea mai mare primejdie pentru omenire. Folosirea lor într-un război mondial poate aduce nenorociri

Continuarea în pag. 4

Păstorul cel bun

— Sf. ierarh Ioan Gură de Aur —

In biserica Sf. Sofia din Constantinopol la sărbătoarea tăierii capului sfîntului Ioan Botezătorul din anul 404 slujit-a însuşi ierarhul cu gură de aur, în mare sobor. Grăit-a tot el credincioşilor, cu mult foc în cuvînt. Zugrăvit-a cu măestrie tăria de suflet a proorocului care tărie i-a aşezat cununa muceniciei pe frunte. Dar n-a lăsat neatinsă nici răutatea Irodiadei, care răutate i-a mînjit sufletul cu fărădelegea uciderii! Iar după sfînta slujbă, în liniştea patriarhiei îşi trecea prin faţa minţii icoane din vremea sa, zicîndu-şi:

— Irodiada cerut-a capul lui Ioan, iar Irodiada veacului de-acum, împărăteasa Eudoxia, tot capul lui Ioan îl cere. Il cere mereu împăratului Arcadie. Acesta, cu toată moliciunea lui, pînă acum a mă da morţii nu s-a plecat, dar a mă surghiuni s-a înduplecat. Şi numai groaza cutremurului şi clocotul poporului m-a mîntuit din izbeliştea surghiunului.

Oh, ce clipe rari! Zăream înaintea mea săbiile, dar în duhul meu, mă gîndeam la raiu; îmi vedeam moartea cum s-apropie, dar îmi înălţam gîndurile la înviere; mă împresurau suferinţele străinătăţii, dar eu cumpăneam preţul biruinţii, care-mi zîmbea de-acolo de sus; străbăteam cu ochii reţeaua intrigilor viclene, dar grija mea ţintea la cununa cerească...

O, cu cîtă încredere şopteam eu în taină sufletului meu, atunci:

— Nu te ruşina, suflete al meu, de starea ta de ocară şi necinste, căci o singură ruşine este, aceea a păcatului şi o singură ruşinare este, aceea, din faţa conştiinţei tale. Şi nu te teme, drept fiind, chiar de şi-ar revărsa rotogolul pămîntului toată ocara împotriva ta...

Dar pe cînd îşi depăna el firul patimilor din surghiunul cel amar, o bătrînă proptită-n cîrjă răsări în faţa lui, grăindu-i în suspin:

— Nu mă lăsa, sfinţite Ioane, că după Dumnezeu, în tine-mi pun toată nădejdea.

— Cine eşti tu, fiica mea? o întrebă ierarhul cu blîndeţe de părinte.

— O biată văduvă nenorocită.

— De ce-ţi sînt ochii plini-plinuţi de lacrămi?

— M-au izgonit, acum, la adînci bătrîneţe, din căsuţa mea părintească şi m-au aruncat în drum.

— Cine, fiica mea?

Continuare în pag. 2

Despre rugăciune

Fiii lui Dumnezeu

Dacă Dumnezeu e numit „Tatăl nostru", atunci noi sîntem copiii Lui — Sîntem copiii lui Dumnezeu şi fraţii Fiului Său, ai Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Poate oare să fie vre-o vrednicie mai mare decît aceasta? „Vedeţi, cîtă iubire ne-a dăruit nouă Tatăl: ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu; şi aşa sîntem" (I Ioan 1, 3).

Dar din această mare vrednicie răsar pentru noi şi mari datorii. Căci Acela care acum ne este Tată iubitor, la sfîrşitul veacurilor ne va fi şi judecător drept. Dacă îndrăznim să-L numim Tată, atunci trebuie să avem şi o purtare ca a unor copii vrednici de Tatăl lor. Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, de mai multe ori ne-a spus, că de nu vom fi ca pruncii, nu vom putea intra întru Impărăţia Tatălui. De ce a spus Domnul aceasta, vom înţelege mai uşor dacă ne vom da seama care sînt calităţile de căpetenie ale copilului.

Şi într-adevăr nu sînt puţine însuşirile copiilor, pe care credinciosul trebuie să le aibă şi el. Copilul, bunăoară, crede că el poate face orice lucru şi se şi apucă de toate. Indată însă ce vede că nu poate isbuti, pune lucrul început în mîinile părinţilor sau ale celor mai tari şi mai dibaci din jurul lor, rugîndu-i să le facă ei jucăria. Nereuşita i-a învăţat smerenia. Aceasta voeşte să spună Iisus prin cuvintele: Fiţi ca pruncii!

Noi toţi ne încredem în puterile noastre, dar cînd vedem că ele nu slujesc îndeajuns, ori se frîng înainte de a fi dus la capăt întreprinderea începută, atunci cu umilinţă ne apropiem de Dumnezeu, înţelegînd că noi, de la noi înşine, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu putem face nimic spre folosul mîntuirii sufletului nostru.

Al doilea lucru ce-l putem învăţa cercetînd firea copilului, este încrederea. Copilul crede ceeace i se spune de părinţi. De aceea este mare păcat să-l minţi şi să-l înşeli pe un copil. Copilul adoarme cu un zîmbet pe buze, şi aceasta în urma încrederii — ce o are în vegherea mamei la căpătîiul lui. Isaac merge cu tatăl său Avraam la altarul de junghiere, plin de încredere şi de ascultare, cu faţă senină. Nu este nici o pildă de încredere mai înduioşetoare decît această faptă din Biblie. Să fim deci ca pruncii; să avem încredere în Dumnezeu, şi atunci orice lucru greu am începe şi pe orice drum anevoios ar trebui să înaintăm în spre mîntuire, cu tărie şi veselie vom putea zice: noi urmăm Tatălui nostru.

A treia învăţătură ce o cîştigăm privind la copii, este iubirea. E fără îndoială adevărat că pruncii nu iubesc pe orişicine. Ei sînt sfioşi faţă de străini. Dar fiindu-le odată drag de cineva, ei se dăruiesc în întregimea sufletului şi de tot, fără rezervă şi gînduri ascunse. Deci şi în această privinţă, după îndemnul Domnului, să urmăm pe copii. Să ne dăruim cu tot sufletul lui Dumnezeu, să dăm lui Dumnezeu singurul lucru ce este al nostru cu adevărat: să I ne dăm pe noi înşine, să-I dăm mîna noastră şi să I-o dăm întreagă şi să I-o dăm cu întreaga noastră voinţă, putere şi iubire.

Să fim ca pruncii!... este îndemnul, este porunca Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cuprinsă şi în chiar cel dintîiu cuvînt al rugăciunii domneşti, în cuvîntul: „Tată".

Adevărat că a fi copil în înţelesul acesta nu e lucru uşor. Insă cine voieşte să fie şi stăruie neîncetat va primi şi ajutorul lui Dumnezeu şi va reuşi să fie. Şi aicea, ca şi în toate ale vieţii, să luptăm fără încetare, stînd strajă, vecinic treji, la poarta sufletului nostru. Să adunăm cît mai multă smerenie, încredere şi dragoste în sufletul nostru.

Mai ales pentru rugăciune să fim totdeauna pregătiţi. Mai ales, cînd ne rugăm, să fim copii, aşa cum cere Domnul şi Mîntuitorul nostru; să fim adică plini de smerenie, încredere şi iubire, ca nişte copii vrednici a se ruga „Tatălui" lor. Ar fi o hulă rugăciunea aceluia care cu felul lui de viaţă ar fi altfel de cum se roagă. Acela care, rugîndu-se ziua lui Dumnezeu „Tată" iar cu traiul vieţuieşte ca un fiu neascultător, care cu buzele mărturiseşte smerenie, credinţă, dragoste şi nădejde în Dumnezeu, iar cu gîndul sau cu fapta, sau cu amîndouă, se poartă trufaş, este neîncrezător şi cu inima rece nu se aseamănă pruncilor. Să nu fie! Ci rugăciunea noastră de copii ai Domnului să fie oglinda şi rodul vieţii noastre de copii ai Tatălui ceresc. Numai aşa rugăciunea noastră va fi bine plăcută lui Dumnezeu.

Să deschidem sufletele noastre ca să străbată în ele nesfîrşita bucurie, ce se revarsă din cuvîntul acesta „Tată", cu care, prin jertfa Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, ne-am învrednicit a-L numi pe Dumnezeu „Tată".

Să avem încredere deplină în El, ca nişte adevăraţi fii ai Lui. N. C.

Păstorul cel bun

Urmare din pag. 1-a

— Impărăteasa Eudoxia şi oamenii ei.

— De ce te-au izgonit!

— Să-mi dărîme căsuţa şi să înalţe pe locul ei chipul împărătesei.

— Linişteşte-te şi mergi în pace, fiica mea, că te voi ajuta eu.

Văduva mulţumi şi plecă mîngăiată iar ierarhul Ioan puse mîna pe condeiu şi scrise caldă rugăminte împărătesei să oprească năpăstuirea ei îndată. Şi cum trufaşa Eudoxia nu-i întoarse răspuns, ierarhul merse în persoană la ea, ca el, cu gura lui, să-i mijlocească oprirea năpăstuirii.

— Cu ce solie vii, Ioane? îl agrăi împărăteasa cum îl văzu.

— Cu solia cu care a venit proorocul Ilie la împărăteasa Izabela a Izrailului.

— Care a fost acea solie?

— Mustrarea Izabelei pentru răpirea viei lui Nabot şi ameninţarea ei cu tunetul mîniei dumnezeeşti, dacă nu se va pocăi!

— Şi care-i solia ta, Ioane?

— Mustrarea ta, împărătească Eudoxia, pentru năpăstuirea unei văduve neputincioase şi ameninţarea ta tot cu focul mîniei dumnezeeşti, dacă nu te vei pocăi!

— Să mă pocăesc? Eu? Impărăteasa Eudoxia? La mustrarea şi ameninţarea ta?

— Intocmai împărătească! Tu ai săvîrşit fărădelegea, tu te pocăeşte. Şi socrul tău, marele Teodosie, s-a pocăit pentru vărsarea de sînge din Tesalonic!

— Treaba lui! Eu, însă, nu mă voi pocăi nici odată! strigă împărăteasa cu îndîrjire.

— Dacă nu te vei pocăi, nici piciorul tău în biserica lui Hristos nu-l vei mai pune, îi răspunde şi ierarhul Ioan cu sfînta hotărîre.

— Te-nşeli, Ioane! Nu eu, ci tu eşti acela, care nu-ţi vei mai pune piciorul în casa Domnului! Tu, cel lovit şi cu izgonirea sobornicească şi cu surghiunirea împărătească, încă din anul trecut!

— O, tu tînără şi uşuratică şi neînţeleaptă împărătească! De ce nu înţelegi odată graiul Tatălui de sus? Căci ţi-a grăit doar limpede, întîi prin şuierul cutremurului, apoi prin vuietul poporului şi aştepţi să-ţi mai grăiască acum şi a treia oară? O, fereşte-te, Eudoxie, căci graiu cu pierzare va fi acela! De oarece Dumnezeu drept este. Iar lacrimile văduvei oropsite de tine, deşi se scurg pe faţa ei, deşi se rostogolesc în ţărînă, ele totuşi nu se pierd în pămînt, ci se ridică la cer, îngînînd acolo neîncetat rugămintea osîndirii tale.

— Nu mi-e teamă de nimic! Poţi pleca, Ioane! îi grăi împărăteasa nepăsătoare. Dar în sufletul ei fierbea ca într-un cazan ura ei neadormită. Ca o codobatură se zbătu ea toată săptămîna, iar duminecă dimineaţa merse cu alaiu împărătesc la închinare. In uşa bisericii o întîmpină ierarhul Ioan, cu crucea şi evanghelia şi-i zise părinteşte, în faţa soborului de preoţi:

— Pocăieşte-te împărătească! Fă-i dreptate bietei văduve!

— Fac ce vreau! îi răspunse ea ca împunsă de-o arşiţă.

— Pocăeşte-te, Eudoxie! Dă-i ocrotire, cum se dă şi unui cîne! N-o lăsa în colbul drumului!

— Fac ce-mi place! Deschide mai repede uşa!

— Numai uşa pocăinţei se poate deschide!

— Deschide, pînă nu scapără săbiile!

— Nu-ţi ajung lacrămile? Mai vreai şi sînge, Irodiadă nelegiuită? Ţi-l dăm şi pe acesta pentru văduvele şi orfanii şi săracii noştri, care sînt comoara bisericii! Varsă-l dacă ai îndrăzneală. Varsă-l, dar nu vei scăpa nici în gaură de şarpe de răsplata lui Dumnezeu, rosti răspicat ierarhul Ioan, rămînînd neclintit, ca un stîlp, în uşa bisericii. Şi-n acea clipă prinse a se mişca poporul. Inspăimîntată împărăteasa bătu în retragere şi alergă acasă tulburată.

— Vreau capul lui Ioan, împărate Arcadie! grăi ea ca o vijelie soţului său.

— I-ai face cel mai mare bine, scumpa mea împărătească, că i-ai deschide tu uşa raiului, dorul cel mai drag al sufletului său.

— Pune-l în lanţuri!

— Ar face biserică şi din temniţă.

— Despoaie-l de bunuri!

— Surghiuneşte-l!

— L-oi surghiuni, dragă, cît mai departe, îndată, acum, cum l-am mai surghiunit odată.

Şi într-o noapte pustie, cînd numai lupul şi hoţul mişcă, două căruţe ieşeau pe poarta cetăţii. Una cu-n rob, alta cu-n sicriu. Robul era ierarhul Ioan iar sicriul al văduvei năpăstuite. Ierarhul pleca pe drumul surghiunului, la capătul căruia-l aştepta lumina slavei, iar văduva pe cel al veşniciei, care duce la grădina fericirii.

Dar rugăciunile ierarhului n-au răsunat în deşert şi nici lacrimile văduvei nu s-au scurs în zadar. Ierarhul nu-şi atinse încă bine ţinta şi nu se uscară încă bine nici bolovanii pe mormîntul văduvei, cînd se mută şi Eudoxia în casa ei de veci.

Dumnezeu n-a lăsat nepedepsită fărădelegea ei.

Prot. A. NANU

Cărţi noi

ANTOLOGHION

sau carte de rugăciuni şi cîntări bisericeşti pentru toate duminecile, sărbătorile şi slujbele de peste an

Episcopia Aradului a tipărit recent cartea aceasta deosebit de preţioasă şi în acelaşi timp foarte necesară pentru îndeplinirea slujbelor noastre dumnezeeşti. Ea are formatul cărţilor obişnuite, deci, este foarte uşor de purtat pretutindeni unde se fac slujbe religioase. Are în total 450 pagini şi conţine următoarele:

La început, se arată originea cultului creştin ortodox, se prezintă într-o formă clară şi plăcută locurile, obiectele, cărţile şi vestmintele sfinţite, necesare săvîrşirii slujbelor dumnezeeşti în biserică şi în afară de biserică. In acelaşi capitol se explică cele şapte laude bisericeşti din cuprinsul unei zile şi se arată motivele religioase care au dus la aceste şapte laude sau rugăciuni. Se stăruie apoi asupra felului cîntărilor bisericeşti, asupra melodiilor pe care trebuiesc cîntate imnele religioase şi asupra modului cum trebuie să se cînte în biserică. Urmează învăţăturile Bisericii ortodoxe şi chiar textul rugăciunilor necesare pentru dobîndirea mîntuirii sufletelor. Toate aceste învăţături sînt bazate pe texte, pe diferite locuri şi citate din Sfînta Scriptură.

In capitolul doi este rînduiala vecerniei de sîmbăta seara, rînduiala vecerniei de Duminecă seara, pavecerniţa mică şi rînduiala vecerniei cu litie.

Capitolul trei dă întreagă rînduiala utreniei de Duminecă dimineaţa, utrenia sărbătorilor, textul polieleului, textul pripelelor tuturor sărbătorilor de peste an cu stihurile lor, textul svetilnelor învierii şi stihirile celor 11 evanghelii.

Urmează îndată rînduiala ceasului I, a ceasului III, a ceasului VI, a ceasului IX şi rînduiala obedniţei.

Cartea aceasta cuprinde în continuare textul Liturghiei Sfîntului Ioan Gură de Aur, cu anumite îndrumări de tipic pentru toate cazurile speciale din cuprinsul anului bisericesc, precum şi schimbările care se fac în cuprinsul Liturghiei Sfîntului Vasile cel Mare. Tratează şi despre Liturghia darurilor mai înainte sfinţite.

Atît rînduiala Duminecilor octoihului (cele opt glasuri), cît şi rînduiala Duminecilor triodului, cu deniile din postul cel mare şi cu slujba Sfintelor Patimi (Prohodul Domnului) sînt date pe larg şi cu toate lămuririle tipiconale. Tot astfel sînt date slujbele din Duminecile şi sărbătorile penticostarului.

Incepînd cu sărbătoarea Naşterii Născătoarei de Dumnezeu (8 sept.) şi sfîrşind cu sărbătoarea tăierii capului Sfîntului Ioan Botezătorul (29 august) cartea dă pe larg rînduiala tuturor sărbătorilor de peste an.

In partea ultimă a ei, cartea aceasta cuprinde rînduiala diferitelor doxologii (Tedeum) ca de ex. doxologie la diferite sărbători comemorative, la începerea catehizării, la Anul nou, doxologie de mulţumire, etc. La fel se dă rînduiala Chemării Duhului Sfînt, rînduiala pentru Sfinţirea cea mică a apei, rînduiala înmormîntării mirenilor, a pruncilor, etc., etc.

După cum se poate vedea din conţinutul bogat al acestei cărţi, conţinut redat foarte pe scurt aici, lucrarea aceasta umple un gol foarte puternic simţit în viaţa noastră bisericească. Ea cuprinde tot ceea ce este necesar pentru săvîrşirea dumnezeeştilor slujbe în biserică şi în afară de biserică. Ea pune la îndemîna preoţilor şi în special la îndemîna cîntăreţilor bisericeşti şi a tuturor celor care doresc să deprindă cîntarea şi tipicul stranei întreg materialul îndeplinirii acestei frumoase şi înălţătoare misiuni.

Cartea este tipărită în mod îngrijit, cu litere mari, pe hîrtie bună, ceea ce o face plăcută şi atrăgătoare. Cei care doresc s-o aibă o pot cere de la Tipografia „Diecezană" din Arad, strada Eminescu, nr. 18 sau de la Librăria Arhidiecezană, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

Pr. SP. C.

„Despre cele opt duhuri ale răutăţii"

„Despre cele opt duhuri ale răutăţii" este numele unei mici scrieri a sfîntului Ioan Damaschin. Sfîntul Părinte se adresează mai ales călugărilor, dar sfaturile pe care le dă pot fi spre folosul fiecărui creştin. Aceste sfaturi arată credincioşilor păcatele de care trebuie să se ferească, cum şi drumul pe care mergînd se vor izbăvi de ele. Păcatele sînt de mai multe feluri, dar opt se socotesc a fi mai mari, din ele născîndu-se şi celelalte mai mici: lăcomia, desfrînarea sau pofta rea şi ruşinoasă, iubirea de argint, întristarea, mînia, trîndăvia, slava deşartă şi mîndria. E adevărat că sînt unii care vorbesc numai de şapte păcate mari, de vreme ce — zic ei — mîndria şi slava deşartă ar fi unul şi acelaşi lucru, ele deosebindu-se numai întru atît cît se deosebeşte „copilul de bărbat ori grîul de pîine".

Să-l lăsăm, însă, pe sfîntul Damaschin să ne grăiască el despre acum pomenitele opt păcate mari ori duhuri ale răutăţii (Tălmăcirea românească este făcută după textul grecesc):

1. Află, frate, că sînt opt gînduri care războiesc pe călugăr, după cum spun Părinţii. Cel dintîi este al lăcomiei, cel de-al doilea al poftei rele şi ruşinoase, cel de-al treilea al iubirii de argint, cel de-al patrulea al întristării, cel de-al cincilea al mîniei, cel de-al şaselea al trîndăviei, cel de-al şaptelea al slavei deşarte şi cel de-al optulea al mîndriei.

2. Trebuie să cunoşti aşa dar, o călugărule, şi să cercetezi cu băgare de seamă care este patima cu care te tulbură şi nu-ţi dau pace vrăjmaşii noştri şi duhurile răutăţii, cum de asemenea, care este cugetul împătimit căruia se alătură mintea ta.

3. Şi dacă bagi de seamă că eşti tulburat de lăcomie şi de desfrînare, puneţi stomacul la strîmtoare, închide-l în ţarc, măsoară-i hrana şi băutura. Gîndeşte-te fără încetare la moarte, la judecata viitoare şi la înfricoşătoarea gheenă; tot astfel şi la dorirea împărăţiei cerurilor. Intr-acest chip vei putea birui... plăcerea prin mijlocirea stomacului.

4. Dacă iarăşi eşti cuprins de duhul poftei rele şi ruşinoase, luptă-te prin înfrînarea trupului, prin zdrobirea sufletului (adică prin umilinţă) şi priveghere, cum şi prin rugăciune stăruitoare. Afară de aceasta fi cumpătat în vorbire, nu judeca şi nu vorbi împotriva cuiva, nu te face nesuferit... Nu încerca să te apropii de femei şi nici să le vezi, şi vei nimici patima.

5. Dacă voieşti să înfrîngi iubirea de argint, (lăcomia banului), îndrăgeşte neaverea şi simplitatea, cugetă la osîndirea lui Iuda şi (nu uita) că datorită acesteia, (adică iubirii de argint) l-a dat el nelegiuiţilor pe Domnul; (tot aşa nu uita) că orice om iubitor de argint este numit de Sfînta Scriptură şi idolatru, că (acest păcat) ne pierde credinţa în Dumnezeu şi că plăcerea trecătoare pe care o aduc averile (se preface) pentru iubitorii de argint într-o osîndă veşnică. Acestea, deci, cugetîndu-le şi ne poftind mai mult decît ceea ce este de trebuinţă, vei birui această patimă.

6. Şi iarăşi dacă eşti tulburat şi neliniştit din pricina întristării lumeşti, e de trebuinţă să te rogi fără încetare, să-ţi pui toată nădejdea în Dumnezeu, să te nevoieşti în cercetarea Sfintei Scripturi, să trăieşti în apropierea călugărilor evlavioşi şi a celor ce se tem de Domnul, să nu iei în seamă cele de faţă ci să le socoteşti ca şi cînd n-ar exista, să cugeţi la bucuria celor din ceruri şi la fericirea celor drepţi. Dacă cineva te supără, te vatămă ori te asupreşte, nu te întrista, ci mai mult te bucură. Numai atunci să te întristezi cînd ai greşit faţă de Dumnezeu. Astfel vei putea alunga cu duhul (această) patimă.

7. Cînd iarăşi eşti tulburat de mînie şi furie, caută să te apropii de semenul tău, suferind alături de el şi să te faci slujitor al fraţilor; şi dacă poţi, spală mereu picioarele lor cu smerenie; caută să te împrieteneşti cu orice om, cercetează mereu pe cei bolnavi, mişcă limba spre cîntarea de psalmi. Atunci de grabă se va îndepărta patima.

8. Dacă voieşti să înfrîngi trîndăvia, osteneşte-te cu un cît de mic lucru al mîinilor, citeşte (Sfînta Carte) şi roagă-te fără încetare cu încrederea că vei dobîndi cele bune; cugetă la cei care sînt pe patul morţii, la chinul şi osînda hărăzite păcătoşilor, la felul în care vor fi ei munciţi şi chinuiţi fără milă. Astfel vei scăpa de această patimă.

9. De eşti asuprit foarte de slava deşartă şi de lauda oamenilor, e de trebuinţă să nu faci nimic în văzul lumii, ci tot lucrul tău să-l săvîrşeşti într-ascuns, fără a şti cineva în afară de Dumnezeu singur; nu îndrăgi laudele, nici cinstirile oamenilor, nici hainele frumoase, nici onoarea, nici locurile cele dintîi. Caută mai de grabă să nu fi lăudat de oameni, şi sufere a fi osîndit şi necinstit de cei mincinoşi; şi să te socoteşti mai păcătos decît un păcătos.

10. Iar dacă te simţi războit de către diavoleasca patimă a prea ticăloasei mîndrii, trebuie să nu ocărăşti sau să judeci pe cineva, nici să dispreţuieşti, ci socoteşte-te gunoi tuturor şi cugetă fără încetare că de nu va zidi Domnul casa, în deşert se vor osteni zidarii. Socoteşte-te pururea datornic, de asemenea o nimica toată înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor; nu-ţi da linişte pînă ce nu vei primi Judecata Domnului, văzînd pe acela care şi după ce a ajuns în cămara de nuntă, i s-a legat mîinile şi picioarele şi a fost aruncat în întunerecul cel veşnic.

Fie că vei posti, fie că vei priveghea, fie că vei dormi pe pămînt, fie că vei cînta psalmi, fie că vei petrece în singurătate, fie că te vei pocăi mult, fie că vei face vre-un bine, nu spune: „(am făcut acestea) din propria mea nevoinţă", ori că „sînt rodul propriului meu zel", ci spune: „sînt din ajutorul şi sprijinul lui Dumnezeu, iar nu din osteneala mea". Străduieşte-te pururea, frate, să fi mereu simplu şi fără de greşală, şi să nu ai (astfel de cugete) nici în inima şi nici în gura ta, că aceasta este o înşelăciune. Roagă-te fără încetare cu lacrimi şi astfel făcînd, vei putea alunga nenorocita şi primejdioasa cădere.

Patimile sînt (de două feluri): trupeşti şi sufleteşti. Cele trupeşti sînt: lăcomia pîntecelui, beţia, desfrînul; iar cele sufleteşti: ura împotriva aproapelui, pizma, răzbunarea, slava deşartă, mîndria. Acestea lucrează în sufletul nostru atunci cînd lipsesc dragostea şi înfrînarea; le poate însă alunga postul şi privegherea. Atunci mintea îţi va fi luminată şi vei vedea pe Dumnezeu fără împiedecare.

N. CORNEANU

„Trăite şi văzute“

Glîmboaca e un mic, dar vechi sat romînesc, din raionul Sibiu, aşezat pe malul drept al Oltului.

Acest sat, deşi mic, totuşi a reuşit să scrie pagini frumoase în luptele religioase ce le-a purtat în secolul al XVIII-lea, prin păstorii lui sufleteşti popa Oprea şi popa Stan, împotriva catolicismului habsburgic şi pentru apărarea legii strămoşeşti.

După primul război mondial, un fiu al acestui sat, Ioan Vlad, simţind o deosebită chemare pentru preoţie, dorea cu tot dinadinsul să ajungă preot în satul său natal; dar între dorinţă şi putinţă erau piedeci mari.

Tînărul era ortodox cu tot neamul lui, parohia ort. din Glîmboaca era ocupată de venerabilul preot I. Crăciun. In zadar deci a încercat tînărul nostru să obţină harul preoţiei, la Sibiu. Ce şi-a zis atunci I. Vlad? Mă voi duce la Blaj, doar tot romîni sînt şi tot o lege... şi aşa voi ajunge preot în satul meu. Zis şi făcut. Şi astfel îl vedem pe părintele I. Vlad păstorind pe puţinii credincioşi gr. catolici din Glîmboaca.

Dar în tot timpul păstoririi sale, păr. I. Vlad a arătat o dragoste statornică faţă de ortodoxie. Şi nu-i de mirare aceasta, căci doar fusese ortodox „născut, iar nu făcut” şi apoi „unde a ars odată focul, treacă vreme cît de multă, tot se mai cunoaşte locul”, cum spune poporul.

L-am cunoscut bine pe acest slujitor, şi înainte şi după 1948. L-am văzut cum lucra şi cu cîtă dragoste îmbrăţişa pe toţi credincioşii romîni ,fără să facă vre-o deosebire că unul e ortodox sau unit. De altfel Sf. Sa, avînd foarte puţini credincioşi, cele mai multe slujbe le avea de la credincioşii ortodocşi „de pretutindenea”.

Dragostea ortodocşilor faţă de „Călugărul de la Glîmboaca”, se datoreşte şi faptului că Sf. Sa purtînd barbă şi folosind cărţile de slujbă de la Bucureşti, precum şi literatura pioasă de la mănăstirile ortodoxe cu care a avut tot timpul legături are şi înfăţişarea de adevărat preot ortodox.

Ceea ce trebuie să fie amintit în chip deosebit e faptul că-n toată vremea acest slujtor a întreţinut cele mai bune raporturi cu toţi preoţii ortodocşi care s-au perindat în Glîmboaca. Astfel cu păr. Irimie, cu păr. Păunescu, cu păr. Eugen Crăciun şi mai nou cu păr. Em. Crăciun, a slujit la sf. masle, la cununii, înmormîntări, ş. a., fără să se facă cea mai mică deosebire. Deasemenea, au lucrat frăţeşte aceşti slujitori, în toate chestiunile culturale şi de interes obştesc ale comunei. Şi ceea ce este mai mult, păr. Vlad s-a arătat ca un adevărat părinte faţă de preoţii ortodocşi care s-a întîmplat să fie unii din ei tineri începători... Pe toţi i-a sprijinit nu numai moral, ci şi material.

Cînd eram protopop la Avrig, adesea am fost la Glîmboaca în dumineci, sărbători şi zile de lucru, dar niciodată nu s-a întîmplat să nu vizitez pe acest slujitor aşa de ospitalier cu toată lumea. La cercurile pastorale ce le ţineam în Glîmboaca cu preoţii ortodocşi din jur, păr. Vlad era nelipsit. Imi amintesc cu plăcere de vara anului 1942, cînd am slujit cu un mare sobor de preoţi ortodocşi un Maslu de obşte în Glîmboaca: ortodocşii ne-am coborît de la biserica ort. din deal, iar păr. Vlad a urcat cu credincioşii săi de la biserica unită din vale şi ne-am întîlnit în mijlocul satului, în rugăciune comună. De faţă erau toţi credincioşii în frunte cu preoţii lor, înfrăţiţi prin aceeaşi credinţă. Am vorbit cu acel prilej despre dragostea dintre fraţi, plecînd de la cuvintele Scripturii: „Ce bine şi cît e de frumos, cînd fraţii sînt împreună”. Era un început frumos al unificării bisericeşti din Glîmboaca.

Ce-a urmat în 1948, a fost încheerea firească a unor dorinţe mai vechi din această comună.

Azi păr. Vlad păstoreşte cu vrednicie pe toţi creştinii din Glîmboaca, vechi ortodocşi şi reveniţi. Acum Sf. Sa şi-a izbîndit în întregime visul de demult. Visul lui s-a împlinit odată cu izbîndirea visului credincioşilor romîni de pretutindeni, cînd orice „deschilinire religioasă” s-a stins pentru totdeauna în toate parohiile romîne, între care Glîmboaca este o pildă, ce luminează tuturor.

Prot. A. RADU

Otrăvirea aerului

Urmare din pag. 1

neînchipuite. De aceea toate popoarele cer ca să fie interzisă fabricarea de bombe atomice, iar bombele fabricate pînă acum şi adunate în depozite să fie demontate şi materialul să fie nimicit sau folosit pentru lucruri bune, folositoare omului.

Dacă însă un război atomic ar aduce mari nenorociri oamenilor, am văzut ce urmări rele au şi experienţele cu bombe atomice, exploziile experimentale de bombe atomice. De aceea toate popoarele cer să înceteze şi aceste experienţe, şi aceste explozii. E vorba de viaţa şi sănătatea noastră şi a copiilor noştri, care trebuie apărate împotriva celor ce otrăvesc aerul cu pulberi atomice. In această luptă pentru viaţă, pentru sănătate, credincioşii Bisericii noastre sînt alături de popoarele lumii.

Noi sîntem încredinţaţi că lupta popoarelor şi a guvernelor din multe ţări, în frunte cu Uniunea Sovietică, va duce la biruinţă. Energia atomică nu va mai fi folosită pentru scopuri militare, nu va mai aduce suferinţe omenirii, ci va fi pusă în slujba păcii, va aduce mari binefaceri în viaţa tuturor oamenilor.

Comisiile de Impăciuire

Prin Decretul nr. 132 din 13 martie 1957, publicat în Buletinul Oficial nr. 10 din 26 martie 1957 se prevede înfiinţarea Comisiilor de împăciuire.

Comisiile de împăciuire sînt organe ce s-au înfiinţat pe lîngă Comitetele Executive ale Sfaturilor Populare comunale, orăşeneşti şi de raion orăşenesc.

Comisiile de împăciuire au atribuţia de a încerca — prin sfaturi — împăcarea părţilor în infracţiunile prevăzute de art. 2802 alin. 2 din codul de procedură penală.

Componenţa Comisiilor de împăciuire este următoarea: doi deputaţi, un învăţător sau profesor, ajutaţi de un secretar. Toţi aceştia sînt desemnaţi de Comitetul Executiv al Sfatului Popular. Preşedintele comisiei este unul din deputaţi.

Activitatea comisiilor de împăciuire se desfăşoară de preferinţă în dumineci sau zilele de odihnă.

Comisiile de împăciuire judecă următoarele infracţiuni prevăzute de Codul penal: denunţarea calomnioasă (art. 269), lovirea (art. 470), vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii (art. 471), ameninţarea (art. 494, alin. 1 şi 2 pct. 3) calomnia în contra vieţii publice şi profesionale (art. 507), calomnia în contra vieţii private (art. 508), defăimarea (art. 510), injuria (art. 512), abuzul de încredere (art. 537), strămutarea de hotare (art. 557), tulburarea în posesie (art. 558), infracţiunile locative (art. 578^3).

Pentru toate infracţiunile de mai sus, partea vătămată este obligată să se adreseze verbal sau în scris, prin secretarul Comitetului Executiv al Sfatului Popular, Comisiei de împăciuire.

In cel mult 30 zile se vor cita părţile personal, minorii fiind însoţiţi şi de reprezentanţii lor legali şi se va îndeplini procedura de împăciuire.

In cazul cînd părţile ajung la împăcare, Comisia de împăciuire va hotărî şi asupra pagubei pricinuite prin săvîrşirea infracţiunii.

Lipsa părţii vătămate la două termene consecutive în faţa Comisiei de împăciuire, este socotită drept retragere a plîngerii penale.

Hotărîrea Comisiei de împăciuire se înscrie într-un proces-verbal de împăciuire.

Procesele verbale, care cuprind obligaţia făptuitorului de a plăti o sumă de bani părţii vătămate, în caz de refuz din partea făptuitorului de a o executa de bună voie, se vor putea învesti cu formula executorie de către instanţele competente şi executa pe calea execuţiei silite.

Partea vătămată se va putea adresa direct instanţei de judecată competente să judece cauza numai în următoarele cazuri:

a) dacă prezintă dovadă, din care rezultă că părţile nu au ajuns la împăcare în faţa Comisiei de împăciuire;

b) dacă în urma împăcării, sub condiţia reparării pagubei pricinuite prin infracţiune sau restabilirii situaţiei anterioare săvîrşirii infracţiunii, făptuitorul nu-şi respectă angajamentul;

c) dacă procedura de împăciuire nu s-a îndeplinit în termen de 30 zile de la sezisarea Comisiei de împăciuire.

In cazul, în care partea vătămată nu cunoaşte pe infractori, ea se va putea adresa organelor de urmărire penală pentru identificarea lor.

Noua instituţie creiată prin Decretul 132 — este menită să creieze un climat favorabil relaţiunilor tovărăşeşti dintre cetăţeni — relaţii de colaborare şi ajutor reciproc şi în acelaşi timp va înlătura pe viitor lipsa părţilor şi martorilor de la locul de muncă, pentru acele infracţiuni care prezintă un pericol social mai redus. In felul acesta multe neînţelegeri se vor potoli fără ca oamenii să-şi mai piardă vremea prin judecăţi: Aşa se zideşte pacea şi bunăînţelegerea între oameni.

I. G. DROC

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA”, Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALA SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 octombrie 1957 Nr. 37—38

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

La sărbătoarea Sf. Cruci

Înţelesurile Crucii

Cuvîntul „cruce" îl găsim de multe ori, rostit de Mîntuitorul şi de sfinţii Apostoli. Nu are însă totdeauna acelaş înţeles. De aceea se cuvine să arătăm aici cîteva din înţelesurile mai însemnate ale acestui cuvînt. In general putem spune că crucea este: suferinţă, jertfă şi crucea pe care s-a răstignit Mîntuitorul.

CRUCEA-SUFERINŢA

De obicei cînd rostim cuvîntul „cruce" ne gîndim la suferinţele din viaţa omenească: suferinţe trupeşti şi sufleteşti. Aşa în viaţa unora suferinţa este adusă de boală. Auzim de unii că sînt paralizaţi şi trăiesc aşa 12—20 ani; alţii sînt orbi 20—30 ani; alţii se îmbolnăvesc de cancer şi sufăr chinuri mari, pînă ce îşi dau sfîrşitul. Sînt atîtea feluri de boale, unele mai grele altele mai uşoare, unele vindecabile, altele deocamdată fără leac, încît într-o viaţă de 60—70 ani aproape nu este om, care să nu fii gustat din paharul amar al boalei. Boala este o cruce pentru cel bolnav, dar e o cruce şi pentru familia celui bolnav.

Adesea mai grele decît durerile trupeşti sînt durerile sufleteşti. Cine ar putea spune suferinţa mamei, care şi-a pierdut fiul sau fica? — N-o mai vezi niciodată cu voie bună. Zi de zi merge la mormîntul lui, îl presară cu flori, plînge şi se roagă. Umblă în haine cernite şi cu faţa întristată. E o rană în suflet, care sîngerează mereu. Atît de mare e această durere, încît Mîntuitorul, văzînd lacrimile văduvei din Nain, care mergea în urma sicriului fiului ei, i s-a făcut milă de ea şi i-a înviat fiul, ca să-l aibă iarăşi la sînul ei. Aceasta a fost singura ei mîngăiere: că fiul era de acum cu ea.

Să mai amintim de durerea soţiei pentru soţul ei, cînd acesta cade în patima beţiei, durerea prietenului pentru prieten, cînd acesta ar avea suferinţă, durerea dascălului pentru elevul iubit care s-a îndepărtat de la calea muncii cinstite, ş. a. Uneori durerile sufleteşti sînt aşa de mari încît omul este ca zdrobit sub povara lor şi viaţa i se pare fără rost. Este şi aceasta o cruce a vieţii, pe care unii o au mai uşoară, alţii mai grea.

După învăţătura creştină suferinţa, trupească şi sufletească este urmarea păcatului strămoşesc. De aici rezultă că omul poate lupta pentru înlăturarea suferinţii din viaţa lui. Lupta aceasta se face prin o viaţă curată, lipsită de păcate, şi prin alte mijloace. Mîntuitorul însuşi a venit ca să ne vindece sufletele şi a vindecat şi trupurile: a făcut sănătoşi pe cei bolnavi, a înviat pe cei morţi, a iertat pe cei păcătoşi şi le-a schimbat viaţa. El spune că nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. El a venit pentru vameşi şi păcătoşi, nu pentru cei ce se socoteau sfinţi. De atunci şi pînă astăzi lupta omenirii pentru micşorarea şi înlăturarea suferinţei n-a încetat niciodată: astăzi medicina a reuşit să facă să dispară o mulţime de boale (holera, ciuma, ş. a.) şi să vindece multe altele. Noi şi noi medicamente se descopăr, spitalele se perfecţionează, medici pricepuţi lucrează la vindecarea celor bolnavi. E o luptă nobilă, frumoasă: să eliberezi pe om de suferinţi. Credinciosul trebuie să ajute şi el la biruinţa acestei lupte.

Pentru înlăturarea suferinţelor sufleteşti, afară de alte mijloace, leacul cel mai potrivit este lupta împotriva patimilor şi înlocuirea acestor patimi cu virtuţi, mai ales cu iubire. Oamenii îşi fac multe necazuri unii altora, pentrucă unii sînt lacomi şi vor să aibă mai mult decît au nevoie, alţii sînt mîndrii şi umilesc pe fraţii lor, alţii sînt invidioşi şi se bucură de răul aproapelui, alţii sînt beţivi şi risipesc totul, etc. Inlăturarea acestor patimi — adevărate boli ale sufletului — ar seca izvoarele atîtor şi atîtor suferinţe. In locul lor să se pună: iubirea, răbdarea, pacea, bunătatea, blîndeţea, facerea de bine, ş. a. Aşa cum untul de lemn domoleşte valurile, aşa iubirea, bunătatea domolesc patimile. Căci viaţa plină de patimi e ca o mare în furtună, pe cînd viaţa plină de bunătate e ca o mare lină, pe care ţi-e mai mare dragul să călătoreşti. Credinciosul are în faţă pe Iisus Hristos şi pe sfinţi şi trebuie să se străduiască, să desrădăcineze patimile din sufletul lui şi să crească în iubire. In felul acesta el va fi un semănător de pace şi bucurie între fraţii săi.

Astăzi oamenii din toată lumea luptă pentru înfrăţire, pentru pace, pentru înlăturarea războiului, care ar aduce suferinţe neînchipuite. Credinciosul trebuie să fie alături de lupta oamenilor pentru înfrăţire, pentru pace, împotriva războiului.

A lupta pentru micşorarea şi înlăturarea suferinţei este o chemare dată nouă, creştinilor, de Mîntuitorul însuşi. El ne-a dat pildă, vindecînd pe cei bolnavi, întorcînd pe cei păcătoşi la o viaţă nouă. El ne-a spus să cercetăm pe cei bolnavi, să îmbrăcăm pe cei goi, să hrănim pe cei flămînzi, să iertăm pe cei ce ne greşesc, să fim blînzi, smeriţi, făcători de pace. Lupta împotriva suferinţei este o luptă mare, pe care o duc toţi oamenii de bine din lume. De la această luptă nu poate lipsi nici un credîncios, ci fiecare să aducă partea sa de pricepere şi de suflet.

Dar luptînd pentru înlăturarea suferinţei, totdeodată să ştim purta boalele şi durerile, ce le-om avea, ca pe o încercare. Prin ele ne curăţim de păcate, prin ele ne întărim în virtutea răbdării, a smereniei, a bunătăţii. Cînd lîngă patul tău de suferinţă simţi pe Mîntuitorul şi vezi grija plină de dragoste a fratelui tău, atunci crucea suferinţei e mai uşoară.

CRUCEA-JERTFA

Alt înţeles al cuvîntului „cruce" este înţelesul de jertfă. Noi, credincioşii, acest înţeles îl avem înaintea ochilor ori de cîte ori ne gîndim şi privim la răstignirea Mîntuitorului: răstignirea este întruchiparea deplină a jertfei, ce izvoreşte din iubire. Căci jertfa adevărată este aceia care izvoreşte din iubire. Numai cel ce iubeşte poate să se jertfească pentru binele aproapelui. Dumnezeu aşa de mult a iubit lumea încît pe singurul Său Fiu l-a dat pentru mîntuirea lumii. (In. 3, 16). Mîntuitorul aşa de mult ne-a iubit, încît a coborît din înălţimea Dumnezeirii, a luat chip de om şi a primit patimile şi moartea pe cruce pentru mîntuirea noastră. Căci — zice El — „mai mare dragoste ca aceasta nu este, ca cineva să-şi pună sufletul său pentru prietenii săi". (In. 15, 13). Şi dacă cea mai mare poruncă este iubirea (să iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele), atunci jertfa, care izvoreşte din iubire, nu poate lipsi din viaţa omenească. Am putea chiar spune că orice lucru bun, orice faptă mare, spre a se înfăptui cere Jertfă. Gîndul acesta l-a întruchipat poporul în legenda Mănăstirii Curtea de Argeş. Se spune că meşterul Manole, cu ai săi zidari, nu puteau zidi mănăstirea pentrucă zidul pe care-l înălţau ziua se surpa noaptea. Numai atunci lucrarea lor a avut spor, cînd meşterul Manole a zidit în zid pe soţia lui, pe care o iubea nespus de mult. Prin jertfa aceasta s-a înălţat „mănăstire-naltă, cum n-a mai fost altă". Prin această legendă ni se arată că la temelia oricărui lucru bun stă o jertfă.

Ce este jertfa? — Jertfa este renunţarea la tine însuţi, la plăcerile, poftele şi interesele tale, chiar şi la viaţa ta pentru slava lui Dumnezeu, pentru binele aproapelui, pentru propăşirea pa-

Continuare în pag. 2

ÎNŢELESURILE CRUCII

Urmare din pag. I-a

triei. Aşa, mama, care veghează zile şi nopţi la căpătîiul fiului bolnav, aduce jertfă pentru însănătoşirea lui; soldatul, care luptă pentru apărarea patriei, primejduindu-şi sănătatea şi chiar viaţa, aduce jertfă pentru patrie; medicul, care îngrijeşte pe cei cu boale molipsitoare, se jertfeşte pentru salvarea lor; cercetătorul, care zile şi nopţi dearîndul face experienţe, ca să descopere un nou medicament, o nouă maşină, noi mijloace de îmbunătăţire a vieţii, aduce jertfă pentru binele tuturor; credinciosul, care posteşte, se roagă, se înfrîneză, aduce jertfă lui Dumnezeu. Jertfa nu e numai dăruirea sau pierderea vieţii. Jertfa este orice renunţare, orice înfrînare, orice strădanie pentru binele altora. Viaţa se împleteşte din micile jertfe, pe care le facem zilnic unii pentru alţii. Numai celce s-a deprins a jertfi zi de zi în lucrurile „mărunte", poate să ajungă şi la jertfa cea mare, care pune în cumpănă viaţa însăşi pentru Dumnezeu şi pentru aproapele. E adevărat că în primele veacuri creştine, cînd împăraţii păgîni prigoneau pe creştini, jertfa vieţii pentru Hristos, adică mucenicia, era jertfa obişnuită. După ce însă mucenicia n-a mai apărut, s-au găsit alte forme de jertfă: pustnicia, călugăria, îngrijirea bolnavilor şi ajutorarea celor neputincioşi, răscumpărarea robilor, ş. a. Unii jertfesc bani, alţii haine, alţii mîncare, alţii timp şi putere, fiecare jertfeşte ceea ce are şi ceeace poate pentru Dumnezeu şi pentru aproapele.

La temelia vieţii stă iubirea, iar din iubire izvoreşte jertfa. Cine iubeşte jertfeşte. Cine iubeşte pe Dumnezeu jertfeşte pentru Dumnezeu; cine iubeşte pe om, jertfeşte pentru om; cine îşi iubeşte poporul şi patria, jertfeşte pentru popor şi patrie. Căci iubirea e dăruire, e lepădare de sine pentru binele altuia. Crucea aceasta — adică jertfa — să o purtăm toată viaţa. Să avem mereu în faţă pilda Mîntuitorului, care prin Jertfa Sa ne-a mîntuit, să păşim pe urmele Lui, adică prin jertfa noastră să ajutăm la propăşirea binelui în lume.

CRUCEA — CEA PREACINSTITĂ

Pentru noi, dreptcredincioşii creştini, crucea este şi „puterea lui Dumnezeu" (I Corinteni 1, 18): ea este sfînta cruce, pe care o cinstim.

Pe ce se întemeiază cinstirea Sf. Cruci? — Din multele temeiuri amintim numai cîteva. Aşa ne aducem aminte de prefigurările din Vechiul Testament. Crucea e prefigurată de pomul vieţii, care era în mijlocul raiului (Gen. 2, 9). Aşa cum acest pom purta roade, care dădeau viaţă fără de moarte celui ce le mînca, aşa şi crucea a purtat pe Iisus Hristos, din care toţi cei ce se împărtăşesc primesc viaţă veşnică. Crucea este deci pomul vieţii celei veşnice. Ea stă în mijlocul raiului, ale cărui porţi le-a deschis Mîntuitorul prin răstignirea Sa. Crucea a fost preînchipuită de toiagul lui Moisi, prin care acesta a despărţit Marea Roşie, a scos apă din piatră, de lemnul prin care a îndulcit apele amare de la Mara. (Ex. 14, 16; 15, 25; 17, 5—6). Prin cruce Mîntuitorul ne-a deschis cale spre fericirea cea veşnică, a scos din stînca Golgotei apa harului şi a schimbat apa amară a păcatului în apa dulce a bunătăţii. Crucea este preînchipuită şi în stîlpul, pe care Moise a pus şarpele de aramă şi oricine era muşcat de vre-un şarpe se vindeca dacă privea spre şarpele de aramă. Aşa s-a înălţat Mîntuitorul pe „lemnul crucii" şi oricine priveşte spre El este vindecat de veninul şarpelui duhovnicesc, adică de păcat şi are viaţă veşnică (In. 3, 14—15).

Crucea e preînchipuită şi de altarul jertfelor. Altarul era sfînt, jertfele ce le aduceau preoţii pe el se sfinţeau (Mt. 12, 19). Aceste Jertfe anunţau Jertfa cea mare a Mîntuitorului. La această Jertfă, altarul este crucea, iar Jertfa este însuşi Iisus Hristos — Domnul. Prin sîngele Lui a dobîndit isbăvirea de păcate a oamenilor, sfinţindu-i pe toţi; prin sîngele, ce a curs pe lemnul crucii, el a sfinţit crucea şi de atunci crucea este sfinţită, este binecuvîntată, este „puterea lui Dumnezeu". De aceea noi cinstim Crucea pe care s-a răstignit Domnul şi a sfinţit-o. Crucea, care era semn de ocară şi blestem, devine „semnul Fiului Omului" (Mt. 24, 30), semn de preamărire şi de binecuvîntare. Cinstind Sf. Cruce noi cinstim pe Hristos cel răstignit, cinstim darul lui Dumnezeu. care se revarsă prin Cruce peste tot sufletul credincios.

Crucea este aceia prin care s-a zdrobit puterea iadului. Ea este „armă împotriva dracilor", de care se înfricoşează puterea celui rău. Ea este steag de biruinţă împotriva răului. Crucea este punte spre împărăţia cerurilor, este cheia prin care s-au deschis porţile cerului. Prin cruce sîntem biruitori asupra celui rău, dar şi dobîndim fericirea cea veşnică.

De aceea noi ne însemnăm cu semnul sfintei cruci, ducînd mîna la frunte, piept, umărul drept şi umărul stîng. Căci scris este că toţi cei ce înconjurau pe Domnul „aveau numele Tatălui pe frunţile lor" (Apoc. 14, 1). De aceea noi slăvim crucea şi o cinstim, căci în ea avem pavăză şi scut, prin ea ne binecuvintează însuşi Hristos cel răstignit. Noi cinstim locul unde s-au pironit mîinile Lui, unde s-a răzămat capul Lui, unde s-a întins trupul Lui, unde s-au odihnit picioarele Lui (Isaia 60, 13), altarul pe care s-a adus jertfa bineprimită către Dumnezeu pentru păcatele noastre.

DE INCHEERE

spunem că credinciosul trebuie să împlinească în viaţa lui toate înţelesurile cuvîntului „cruce" Adică: să cinstească Sf. Cruce, să poarte cu vrednicie suferinţele şi să aducă jertfă pentru binele tuturor. Aceste trei înţelesuri sînt strîns legate, nu pot fi despărţite unul de altul. Creştinul care nu cinsteşte Sf. Cruce, pe care s-a răstignit Domnul, nu cinsteşte nici jertfa Mîntuitorului. Acela şi-a pierdut mîntuirea. Erau şi pe vremea Sf. Ap. Pavel de aceia, care se ziceau creştini, dar păcătuiau (Filip 3, 18). Sînt şi azi creştini de aceştia, care nu cinstesc Crucea lui Hristos. Să cinstim Crucea lui Hristos şi puterea lui Dumnezeu ne va ajuta să dobîndim mîntuirea.

N. M.

Sfinţirea bisericii de la Capul Corbului

Parohia Capul Corbului, aşezată la 7 km de Borsec în inima munţilor, are puţini credincioşi (42 familii). Puţini dar buni. Avînd, în 1939, numai o clopotniţă de lemn, ei s-au hotărît să edifice o biserică, nu din lemn ci din piatră şi cărămidă. Acest gînd a devenit faptă. Indrumaţi şi călăuziţi de Păr. Alexandru Cojocariu de la Corbu au început edificarea bisericii, care a fost terminată într-un an şi două luni. Era să fie sfinţită în anul 1940, dar dictatul de la Viena a dus la amînarea sfinţirii.

In 1942 în biserica aceasta a fost instalat frumosul iconostas, adus de la Biserica din Borsec, pictat de pictorul Belizarie. Acum credincioşii erau fericiţi, că aveau şi iconostas în Biserică. In anii ce s-au scurs după cel de al doilea război mondial ei s-au gîndit, că ar fi bine, ca biserica lor să fie pictată în frescă. Prin jertfa şi strădania tuturor au adunat suma de 36.000 lei şi au pictat biserica în frescă. Bucuria lor a fost foarte mare. Azi nu numai credincioşii de la Capul Corbului, ci ori cine trece pe acolo şi intră în ea, se simt încîntaţi, şi mai aproape de Domnul.

Sfinţirea Bisericii de la Capul Corbului s-a săvîrşit în 29 iunie a .c. In ajunul sărbătorii, la Borsec au sosit: P. S. Episcop Emilian Antal, de la Sf. Mănăstire din Topliţa, P. C. Grigorie Chichernea, protopopul raionului, C. preot Valer Antal din Topliţa, cari au fost întîmpinaţi de biciclişti, iar în drum de la Borsec au fost întîmpinaţi de călăreţi. La Capul Corbului aşteptau credincioşii, în frunte cu C. Sa Vasile Gheorgheasa, parohul Corbului, care a bineventat pe Inaltul Ierarh. P. S. Sa a mulţumit celor de faţă pentru dragostea arătată bisericii şi-i îndeamnă să fie tot mai credincioşi faţă de Cel de sus. In aceeaşi zi la orele 17 s-a oficiat Vecernia.

In ziua praznicului, dimineaţa s-a oficiat slujba Utreniei de către C. Sa Păr. Florea Ghenadie de la Sf. Mănăstire Durău, iar afară în curte s-a făcut Sfinţirea apei de către C. preoţi Gh. Stînea, Vasile Gheorgheasa şi Gavril Dunca. Soseşte P. S. Emilian, care este întîmpinat de preoţi şi popor cu imnul: Pe Stăpînul şi Arhiereul nostru... Incepe Sf. slujbă de sfinţire a bisericii. P. S. Sa este înconjurat în sobor de preoţii: P. C. Sa Protopopul Grigore Chichernea, C. Sa Arhimandritul Ghenadie Florea, starețul Mănăstirii Durău, C. Gheorghe Stînea-Sărmaş, C. Valer Antal-Topliţa, C. Ioan Borza-Borsec, C. Gavril Dunca-Tulgheş, C. Vasile Gheorgheasa-Corbu şi de diaconii: Modest Moraru şi Nifon Mihăilă de la Sf. Mănăstire Durău. A fost foarte frumoasă ceremonia sfinţirii bisericii cu înconjurul bisericii, spălarea sf. prestol, punerea sfintelor moaşte şi învestmîntarea sfintei mese. Dumnezeiasca Sf. Liturghie s-a săvîrşit, în mod solemn, răspunsurile fiind date de corul condus de cîntăreţi.

La sfîrşitul Sf. Liturghii s-a predicat. Primul predică păr. Protopop, care spune între altele: Aceasta este ziua, care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Cînd s-a făcut sfinţirea acestui sfînt locaş, gîndul nostru sboară către celea cereşti, în sufletele noastre stăruie amintirea Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel, sufletele noastre se umplu de credinţă, dar ştim că credinţa fără fapte este moartă. Faptele vrednice sînt grăitoare. Mănunchiul acestor credincioşi de la Capul Corbului a ridicat acest sfînt locaş, unde s-a aşezat chivotul Domnului.

Credinţa noastră ortodoxă a fost păstrată cu sfinţenie în toate vremurile. Cînd împărăteasa Maria Terezia a îndemnat pe un ţăran romîn să treacă la religia catolică, el a răspuns: fac totul pentru crăiasa, muncesc, ca să-mi plătesc birul, dar credinţa mea strămoşească nu mi-o leapăd pentru nimic în lume, chiar dacă mi-aţi da tot aurul din lume. Mare este preţul sufletului nostru. Mare este preţul dreptei credinţe. Aşa şi voi, păziţi acest suflet, împodobiţi-l cu fapte bune, veniţi şi vă plecaţi genunchii în acest sfînt lăcaş, pe care l-aţi ridicat şi l-aţi împodobit spre slava şi mărirea Celui Preaînalt. Sporiţi şi vă întăriţi în dreapta credinţă. Fapta voastră va rămîne pururi un îndemn pentru voi şi pentru alţii.

Vorbeşte apoi Păr. Vasile Gheorgheasa, parohul Corbului şi administratorul de la Capul

Continuare în pag. 3

Lumînările în slujbele religioase

Lumînările în slujbele religioase se întrebuinţează de la începutul creştinismului şi pînă în timpurile noastre şi se vor întrebuinţa pînă la sfîrşitul veacurilor.

Intrebuinţarea lumînărilor în biserica lui Hristos s-a făcut mai întîi din necesitate, ca jertfă şi apoi ca simbol.

Din necesitate, atunci cînd primii creştini se adunau noaptea în catacombe de frica prigonitorilor, unde se slujea Sf. Liturghie, cu lumînări aprinse. (Fapte 20, 8).

Lumînările mai contribuie la înfrumuseţarea cultului divin şi pun în mişcare sufletul credincioşilor, pregătindu-i pentru meditaţie şi rugăciune.

Ca jertfă, lumînările din ceară şi untdelemnul curat pentru candele sînt şi un prinos adus lui Dumnezeu .

Iar dacă dorim din tot sufletul nostru ca jertfa noastră să fie bine primită de Dumnezeu, apoi trebuie să îndeplinească toate condiţiunile unei jertfe curate aşa după cum a îndeplinit jertfa lui Abel, adecă din rodurile cele mai alese şi din suflet curat plin de dragoste şi ascultare faţă de Dumnezeu şi nu ca jertfa lui Cain care a adus ca jertfă lui Dumnezeu rodurile cele mai slabe, date şi pe acelea cu sufletul întunecat de tot felul de valuri duşmănoase faţă de Dumnezeu şi fratele său Abel.

Ca simbol, lumînările în timpul slujbelor religioase, simbolizează pe însuşi Dumnezeu care este părintele luminilor, (Iacob 1, 17) căci Dumnezeu este lumină (1, Ioan 1, 5), cum şi pe Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos care este numit: lumina lumii (Is. 49, 6). Lumină spre luminarea neamurilor (Luca 2, 32).

Mai înseamnă: lumina conştiinţei de Dumnezeu. Intru lumina Ta vom vedea lumină (Ps. 35, 9).

Apoi înseamnă lumina virtuţilor. Să ne îmbrăcăm cu armele luminii. (Romani 13, 12).

Lumina faptelor bune. Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate şi adevăr (Efeseni 5, 9). Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor încît văzînd faptele voastre cele bune să mărească pe Tatăl vostru carele este în ceruri (Matei 5, 16).

Iar lumînările din sfeşnice înseamnă:

Sfeşnicele cu o lumînare înseamnă unitatea lui Dumnezeu.

Sfeşnicile cu două lumînări înseamnă cele două firi ale Mîntuitorului Hristos, Dumnezeu adevărat şi om adevărat.

Sfeşnicele cu trei lumînări înseamnă Sfînta Treime, adecă pe Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu-Duhul Sfînt.

Sfeşnicele cu 7 lumînări înseamnă cele 7 roade ale Duhului Sfînt (Galateni 5, 24).

1. Iubirea.
2. Bucuria.
3. Pacea.
4. Indelunga răbdare.
5. Bunătatea.
6. Facerea de bine.
7. Credincioşia.

Lumînările se aprind şi se ard la slujbele religioase atît pentru vii cît şi pentru cei morţi.

Important pentru credincioşii noştri este ca:

1. Lumînările ce se dau şi se aprind ca jertfă la sfintele slujbe, să fie făcute cu sufletul curat şi cu gîndul plăcut lui Dumnezeu, adecă jertfa să fie asemenea jertfei lui Abel şi nu ca aceea a lui Cain, pentru ca astfel jertfa noastră să fie bine primită de Dumnezeu.

2. Pentru ca jertfa lumînărilor pe care o aducem la sfintele slujbe să fie primite de Dumnezeu este necesar ca lumînările să fie făcute din material ales (de ceară) şi lucrate în condiţiuni corespunzătoare.

3. Lumînările de calitate inferioară, pe lîngă că nu îndeplinesc condiţiunile unei jertfe curate întrucît jertfa trebuie făcută din ceea ce e mai bun, mai aduc şi stricăciuni sănătăţii preotului şi credincioşilor, apoi picturii, interiorului bisericii, odăjdiilor şi mobilierului, ceea ce constituie o adevărată jignire la adresa lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte jertfa lui Cain.

După ce am arătat cele de mai sus sfătuim pe credincioşii noştri să preţuiască şi să considere jertfa lumînărilor ca pe o adevărată jertfă adusă lui Dumnezeu pentru păcatele noastre şi dobîndirea vieţii veşnice şi ca un simbol al unei vieţi creştineşti curate şi mîntuitoare.

Deci jertfa noastră să fie curată ca jertfa lui Abel pentru ca astfel să fie bine primită de Dumnezeu .

Protopop IOAN VELŢAN
consilier arhiepiscopesc

A fi Preot

A fi preot... O Doamne ce minune
Să fi preot...!
O taină nepătrunsă
Ca s-o cuprind nu pot...!

Să fi asemenea cu Dumnezeu...
La glasul tău, să-L faci să se coboare
Din cerul sfînt
Pe micile altare...

Să-L porţi în mîini,
Să-I spui ori şi ce vrere,
Să-L frîngi, să-L dai
La ori şi cine cere...

La fel minune ce nu poţi să-nţelegi...!
Să ierţi păcatul mic şi cît de mare
Cu vorba ta să legi şi să deslegi...
O Doamne ce-ndurare...!

O Sfîntă Preoţie...
Taină ne-nţeleasă
De aceea cînd gîndeşti
La taina necuprinsă,

Tu umilit pleci ochii
Plîngîndu-ţi cu amar...
Nevrednic sînt o Doamne!
Nevrednic de acest har!

Mărit să fi Prea Sfinte
Mai mult să spun nu pot...
O Doamne ce minune
Din om, să fi preot...!

AURELIA V. GIRLONŢA

Deplină armonie

La data unificării bisericilor în parohia Boarta erau două biserici, ortodoxă şi gr. catolică. Biserica ortodoxă avea numai 46 suflete, cea gr. catolică 536 suflete. Indată după unificare — pentru consolidarea unificării — preoţii ambelor biserici serveau din cînd în cînd împreună — mai des în cea unită — deoarece biserica veche ortodoxă era neîncăpătoare.

In anul 1949 preotul vechi ortodox Mina Arapu fiind numit în altă parohie, am rămas singur eu şi am continuat să servesc în ambele biserici. Credincioşii cercetează amîndouă bisericile şi unii şi alţii, fără nici o deosebire.

In tot timpul de la unificare şi pînă în prezent în parohie între credincioşi — în chestie de religie — nu s-au observat neînţelegeri, din contră se constată cea mai perfectă armonie. Trăiesc acum ca fraţi, bucurîndu-se că sînt iarăşi una.

Pr. SIMION DOMŞA

Sfinţirea bisericii de la Capul Corbului

Urmare din pag. 2-a

Corbului, care spune: ...Este pentru toţi cei de faţă o bucurie această sfinţire de biserică. Pictarea acestei sfinte biserici s-a făcut într-un timp scurt, ajutaţi fiind de focul sacru al harului divin. Această lucrare s-a făcut cu osteneala şi cheltuiala celor 42 de familii de la Capul Corbului... In continuare Sf. Sa arată, că zidirea bisericii s-a făcut sub păstorirea Păr. Cojocariu, care a fost o figură aleasă şi distinsă în ogorul Domnului. Merită, apoi toată lauda aceste 42 de familii jertfelnice, cari au dat bani pentru pictarea bisericii. Citeşte numele familiilor, între care desprindem cîteva nume: Prim-epitropul Nicolae Fruginoiu, a dat bani, plus un rînd de ornate, coperitoare pentru vasele sfinte, 2 feţe de masă şi 1 covor. (N. Fruginoiu este nu numai un bun credincios ci şi un cetăţean vrednic al scumpei noastre patrii); Pintea Toader; Birgovan şi Gavril Micu bani, plus alte obiecte; toţi credincioşii au dat sume frumoase. Mulţumeşte apoi organelor puterii de Stat, locale şi raionale, pentru tot sprijinul şi solicitudinea arătată, în tot timpul lucrărilor. Indeamnă, apoi pe credincioşi să fie şi pe viitor cu toată căldura faţă de Sf. Biserică şi să propăşească pe calea mîntuirii sufletelor şi îndeplinirii datoriilor cetăţeneşti.

P. S. Sa Episcopul Emilian Antal *spune că a rămas profund mişcat de jertfa atît de mare a acestui mănunchiu de familii, în slujba lui Dumnezeu şi a bisericii. „Gestul vostru este atît de generos, încît îndrăznesc a vă schimba numele din cel de Capul Corbului în cel de Fruntea Corbului. După cele înşirate de Păr. Paroh şi meritaţi acest nume. Am binecuvîntat 60 de biserici, dar nicăiri n-am întîlnit, ca aici la voi, ca să fiţi în stare, să ridicaţi o biserică atît de frumoasă, împodobită şi dotată ca biserica de aici. Sînt case, care încîntă prin farmecul lor, dar casa lui Dumnezeu trebuie să fie din cale afară de atrăgătoare, ca să te îmbie să intri în ea, să te apropii de Dumnezeu. Cînd intri în biserică să-ţi crească bucuria, să-ţi întinerească credinţa, ca rugăciunea să se urce nu numai pînă la streşina bisericii, ci pînă la ceruri. Voi aţi făcut din prisosul credinţei voastre. Credinţa este o parte integrantă a sufletului creştin. Veniţi, credincioşilor, la biserică, spovediţi-vă şi vă cuminecaţi cu Trupul Domnului. Căci cel ce se roagă se întăreşte în puterea harului, care ajută să crească puterile sufletului. Ce aţi făcut, aţi făcut din credinţă şi din simţul frumosului. Biserica este făcută, pentru ca să întărească credinţa în Dumnezeu. Această credinţă să sporească în inimile voastre, în casa voastră. Nu-i de ajuns ca credinţa voastră să rămînă în inimă, ea trebuie să se arate şi în faptă. Toţi cîţi veţi păşi în această sfîntă biserică, să vă însoţiţi fapta de credinţă cu fapta de iubire faţă de aproapele, faţă de satul vostru, faţă de scumpa noastră patrie. Să fiţi oameni de pace. Să ai pace în inima ta, cu tine, cu soţia ta, cu familia ta, cu copiii tăi. Aceste învăţături să le puneţi în practică, în voi, cu vecinii voştri, în satul vostru, ca să vieţuiţi în aşa fel încît să iubiţi mila faţă de aproapele, bine făcînd în toată vremea spre slava Preabunului Dumnezeu şi binele sfintei Biserici. Binecuvîntarea lui Dumnezeu să coboare în sufletele voastre, în familiile voastre şi să plecaţi de la acest sfînt praznic întăriţi în celea sufleteşti...”*

Poporul a sărutat apoi masa Sfîntului prestol cu evlavie, iar în curtea Bisericii s-a slujit parastasul pentru cei morţi şi s-au făcut îndătinatele pomeniri pentru credincioşi.

Pr. GH. C.

Sfîntul Ioan Gură de Aur, despre trupul omenesc

„Ce este omul ca să-ţi aduci aminte de el şi fiul omului ca să-l cercetezi? Micşoratu-l-ai numai cu puţin faţă de îngeri, cu slavă şi cu cinste l-ai încununat şi l-ai pus stăpîn peste lucrul mîinilor tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui: oile şi boii, precum şi toate fiarele cîmpului, păsările cerului, peştii adîncului cele ce străbat cărările mărilor", rosteşte plin de măreţie, mîndru parcă de faptul că este om, profetul şi psalmistul David. (Ps. 8, 5—8).

Pentru a-şi putea îndeplini cu bine rostul său în lume, Dumnezeu a zidit pe om cu înţelepciune multă. El l-a înzestrat cu toate darurile de care avea nevoie spre a-şi face viaţa plăcută pe pămînt. Trupul omenesc a fost făcut în aşa fel încît să poată servi întru totul sufletului. Sau altfel spus: Sufletul să poată lucra în voie prin trup. Iată, de pildă, omul vine în lume mai slab, mai neajutorat decît toate celelalte vieţuitoare de pe suprafaţa pămîntului, încît e mai demn parcă de milă decît a fi socotit fericit. Şi totuşi cu ajutorul semenilor şi prin puterea minţii sale, el se ridică deasupra tuturor.

Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre ortodoxe, cu multe sute de ani în urmă, au gîndit mult asupra omului şi au scris cuvinte frumoase şi drepte despre sufletul şi trupul lui. Iată ce frumos grăieşte despre unele părţi ale trupului omenesc Sf. Ioan Gură de Aur: Dacă vrei să-ţi dai seama de înţelepciunea Aceluia care ne-a zidit, gîndeşte-te ce se face din lut. Ce altceva decît cărămizi şi oale. Şi totuşi, acest mare Meşter, care este Dumnezeu, din materia aceasta din care se fac numai oale şi cărămizi a putut să facă ochiul tău frumos, ca să se minuneze toţi cei ce-l văd. A putut să-i dea apoi, atîta putere ca să vadă înălţimea nesfîrşită a văzduhului, să cuprindă munţi şi păduri şi coline şi mări. Deşi străbate atît de mare lungime a văzduhului, el nu se oboseşte şi nu suferă. Picioarele după ce au făcut o bucată de drum se obosesc, iar ochiul după ce străbate atîta înălţime şi lăţime nu suferă nici o slăbire. Deoarece mădularul acesta ne este nouă cel mai trebuincios din toate, Dumnezeu n-a îngăduit ca el să sufere curînd de oboseală, ca să-şi poată face slujba bine şi ca să ne fie totdeauna la îndemînă.

Dacă cercetezi apoi genele, ce parte a trupului pare a fi mai neînsemnată ca aceasta. Dar şi într-aceasta vei găsi marea înţelepciune a lui Dumnezeu. Căci precum firişoarele acelea de la spice, întinse înainte ca nişte suliţi, îndepărtează păsările, nelăsîndu-le să se aşeze pe spic şi să frîngă paiul care este destul de şubred, tot astfel şi la ochi perişorii genelor, întinşi înainte ca firişoarele spicelor sau ca nişte suliţi, îndepărtează de la ochi praful şi gunoaiele.

Vei vedea apoi altă înţelepciune nu mai prejos decît aceasta, dacă cercetezi şi sprîncenele. Cine nu se minunează de aşezarea lor. Ele nu ies nici în afară peste măsură ca să întunece ochii, nici nu-s aşezate mai înăuntru decît trebuie, ci ies în afară ca o straşină a casei, oprind sudoarea ce se scurge de pe frunte, împiedecînd-o de a vătăma ochii. Căci vă întreb, din ce pricină perii capului cresc şi sînt tunşi, iar ai sprîncenelor nicidecum? Lucrul acesta nu s-a făcut la întîmplare şi fără rost, ci pentru ca nu cumva căzînd să întunece ochii cum se întîmplă cu cei bătrîni de tot.

Cine ar putea slăvi cum trebuie înţelepciunea depusă în creerul omului. Căci întîi l-a făcut moale, pentru că el este izvorul tuturor simţurilor, apoi pentru ca din pricina firii lui să nu fie vătămat, l-a împrejmuit cu cutie de os, apoi pentru ca nu cumva să fie vătămat prin frecare, a întins la mijloc o pieliţă şi nu numai una ci şi pe a doua, ca să împiedece vătămarea şi să păstreze creerul neatins. Pentru mai marea lui siguranţă cutia ce-l acoperă nu este făcută dintr-un singur os continuu, ci din mai multe, oarecum cusute între ele. Căci astfel, prin aceste îmbucături ale oaselor creerului, dacă se face vre-o rană undeva, vătămarea nu se întinde peste tot învelişul de os.

La fel vorbeşte şi despre inimă, despre unghii şi altele, iar mai apoi încheie: „Dumnezeu n-a făcut un trup aşa la întîmplare, ci unul care să ştie sluji sufletului. Dacă nu l-ar fi creat astfel, lucrările sufletului ar fi fost foarte stingherite. Dumnezeu a făcut ca mădularele să se întreacă unele pe altele nu în aceeaşi privinţă, ci unele să stea mai presus prin frumuseţea lor, altele prin puterea lor, ca de pildă: ochiul este frumos, dar picioarele sînt mai puternice, capul este de mare preţ dar nu poate spune picioarelor: „N-am nevoie de voi" (I Cor. 12, 21). Aşa sînt toate cu înţelepciune aşezate şi toate pot sluji la sănătatea noastră şi la mîntuire.

GH. PAPUC

Lumea îi cunoaşte

E uşor s-arunci o piatră
Intr-o apă oarecare,
Ca s-o scoţi însă afară,
E o treabă mult mai mare.
Piatra poate s-o arunce,
Cum dictonul vechi ne spune,
Un nebun, sau unul care
Face pe nebunu-anume.
Oare nu-s nebuni aceia,
Care vor războiu atomic,
Care poate fi scînteia
Prăvălirii în nimic?
Lumea însă îi cunoaşte
Şi le spune cu glas tare:
Să se-arunce ei în apă,
E unica lor salvare.

VASILE M. MOLDOVEANU

Adevărul şi minciuna

Adevărul de l-ai spune
Totdeauna-ţi este bine
Te iubeşte ori şi cine.
De nu spui adevărat
Iţi faci uşor un păcat,
Care-n faţa lui Hristos
Nu îţi este de folos.
Adevărul se cinsteşte
Minciuna se pedepseşte
Minciuna este-un păcat,
Adevărul e curat
Ca argintul strecurat.
Adevărul cu minciuna
Nu pot trăi împreună;
Minciuna te bagă-n groapă
Adevărul te desgroapă.

PETRU BRADI

Acasă

Intr-o bisericuţă de bîrne trăia odată o pereche de păsări cu puii lor. Le mergea binişor. Toţi se înfruptau din rămăşiţele de prescuri şi alte prinoase.

— Zburaţi pe-aproape de casă, dragii mei, c-acasă-i mai bine de cît ori unde, le grăia cei bătrîni puilor lor în toată seara.

— Pe-aproape de casă zburăm, ca să ne fie bine, răspundeau cu bucurie puii, pierzîndu-se printre acoperişurile caselor şi prin frunzişul copacilor.

Unul dintre pui, însă, îşi zise odată:

— De ce să mă rotesc tot pe lîngă coliba asta veche? De ce să nu mă duc să mai văd şi alte biserici mai mari, mai frumoase şi mai bogate. Şi de ce nu m-aş aşeza chiar într-una din ele?

Şi într-o seară puiul o luă razna. Zbură cu foc şi nu s-opri numa-n turnul bisericii celei mai mari şi mai frumoase, care purta în creştetul său o cruce strălucitoare.

— Aici e de mine, nu în bisericuţa de bîrne de-acasă! îşi zise cu mîndrie puiul, văzîndu-se între zidurile ca de cetate. Ce mai prescuri ca zăpada, ce mai parastase şi ce mai colive dulci ca mierea voi găsi eu aici în colţul ăsta de raiu!

Se coborî apoi din turn în biserică şi rămase uimit de ce-i văzură ochii acolo. Icoane cît uşile, chipuri cioplite mai mari ca oamenii, sfeşnice cît copacii se ridicau în toate părţile.

— De-ar fi aşa şi prinoasele! îşi spunea cu nerăbdare puiul, cotrobăind după merinde. Se osteni căutînd, dar nu află nici o fărîmă. Intr-un tîrziu auzi ceva ţiţăit. Grăbi într-acolo şi de ce dădu? De-o familie de şoareci, care se ospăta din ceva colac. El cum văzu colacul alb ca spuma, îşi lipi aripile de spate, îşi deschise gura şi s-apropie şiret de grămada şoarecilor, grăindu-le cu plecăciune:

— Fie-vă milă de mine, fraţilor, că şi eu sînt o făptură a lui Dumnezeu.

Şoarecii îl priviră cu luare aminte şi văzîndu-i aripile îi ziseră că fiind zburătoare să ceară mila zburătoarelor.

Copleşit de amărăciune, puiul zbură atunci afară şi rotindu-şi ochii împrejur, zări un alt turn înalt.

— Aici m-aşteaptă norocul! îşi grăi el cu nădejde şi zbură în el, iar din el înlăuntru. Cercetînd încăperea îşi grăi supărat:

— Asta-i ca o casă fără podoabă. De aş găsi ceva de mîncare, că sînt hămesit de foame.

Zburînd încoace şi încolo, într-un colţ zări o bufniţă (care închipuie înţelepciunea) cu cîţiva pui, înfruptîndu-se dintr-un porumbel. Cum o zări îi şi grăi:

— Fie-ţi milă de mine, soră, că şi eu sînt din neamul tău. Uite-mi aripile!

Bufniţa se uită la aripile lui întinse, dar văzu că e altfel de pasăre şi îl izgoni afară.

Plin de mîhnire bietul pui se opri în mijlocul drumului şi îşi grăi cu şi mai mare amărăciune:

— Unde să mă mai ştiu duce? In care turn să mă urc? Incotro să mă îndrept? Că toate-s frumoase pe din afară, dar în lăuntru nu găseşti nici o milostivire!

Dar cum se frămînta el aşa, un glas ţîşnit din miezul inimii sale îi şopti:

— Acasă, la bisericuţa ta de bîrne. Acasă, unde trăiesc părinţii tăi buni şi fraţii tăi dragi. Acasă, unde nu te osîndeşte nimenea, te primesc şi te ajută toţi cu dragoste.

Puiul ascultă de şoapta inimii sale şi se întoarse îndată acasă şi mare fost-a atunci ospăţul bucuriei sub straşina bisericuţii de bîrne. Şi pe cînd se veseleau toţi, puiul nu înceta a mărturisi cu căldură:

— Tu, bisericuţă dragă, tu eşti şi vatra şi şi pacea şi viaţa mea adevărată! Vie soare, vie ploaie, eu nu te-oi mai lăsa nici odată!...

Aceasta e povestea celui care, umblînd din biserică în biserică a ajuns la urmă să se întoarcă la Biserica strămoşilor, Biserica părinţilor lui, unde este adevărul şi dragostea lui Hristos! Căci nicăiri nu e mai bine ca acasă, lîngă părinţii şi fraţii tăi!

A. N. TIRNOVEANU

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 octombrie 1957 Nr. 39—40

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

9 ANI

La 21 octombrie se împlinesc nouă ani de cînd cei ce am fost despărţiţi sîntem iarăşi una. Ceiace a despărţit împăratul de la Viena la 1700 a împreunat din nou Dumnezeu şi credincioşii la 1948. E bine să nu uităm cum a venit desbinarea şi să ne dăm seama ce lucru bun e reîntregirea. Noi ştim că romînii de pretutindeni au fost dintru început de „legea Răsăritului". Aşa au fost şi romînii din Ardeal vreme de sute de ani. Au încercat regii de la Buda să-i treacă la catolicism şi n-au reuşit. Au încercat şi principii de Alba-Iulia să-i treacă la calvinism şi n-au reuşit. Abia la 1700 împăratul de la Viena a reuşit să rupă o parte din protopopi şi apoi o parte din preoţi şi credincioşi. Cum? — prin amăgire şi silă. Amăgirea a fost următoarea: împăratul a făgăduit preoţilor romîni că le va da îmbunătăţiri materiale (privilegii) ca şi preoţilor catolici, dacă se vor uni cu Roma. Preoţii romîni erau apăsaţi de grele poveri. De aceea făgăduinţa împăratului i-a ispitit. Mai ales că împăratul le-a spus că legea şi credinţa lor nu va suferi nici o schimbare. Aşa şi-au făcut unii preoţi socoteala: slujbele, calendarul şi toate rînduielile bisericeşti rămîn neschimbate şi noi ne uşurăm traiul numai prin o declaraţie că ne unim cu Roma. Şi au primit „unirea cu Roma". La credincioşi aceştia le spuneau că ei sînt tot de legea veche, pentru că nimic din slujbele vechi nu era schimbat. Altă parte din preoţi au zis că asta-i amăgire şi că ei mai bine rabdă apăsarea şi plătesc toate birurile, dar nu primesc „unirea". Că totuşi şi numai prin declaraţia că te uneşti cu Roma ţi-ai stricat rînduiala veche. Credincioşii de asemenea ţineau la legea moşilor şi strămoşilor lor. Impăratul după ce a prins în mreaja lui pe o parte din preoţi şi puţini credincioşi, a vrut să-i prindă pe toţi. Văzînd că cu făgăduinţe nu ajunge la rezultat, a trimis în Ardeal armată multă, cu tunuri, condusă de generalul Bucov. Acest general întîi a nimicit toate mănăstirile: celor de lemn le-a dat foc de au ars, pe cele de zid le-a dărîmat cu tunul. Aşa au pierit atunci peste 150 mănăstiri romîneşti. Călugării au fost bătuţi, chinuiţi şi împrăştiaţi în toate părţile. Unii au trecut munţii în Ţara Romînească. In satele, unde preoţii şi credincioşii nu voiau în ruptul capului să treacă la „unire" a adus armată multă, de în casa fiecărui credincios erau 2—3 soldaţi. Pe preoţi şi credincioşi i-au jefuit, i-au bătut, i-au dus în temniţă şi le-au pus biruri mari, pe care nu le puteau plăti. Aşa au umplut temniţele cu preoţi şi credincioşi. Dacă nici aşa nu se înduplecau credincioşii să se declare „uniţi", aduceau tunurile şi ameninţau că vor rade satul de pe faţa pămîntului, cu biserică cu tot. Şi azi bătrînii arată locul unde au fost aşezate tunurile, ca să tragă cu ele în sat. In felul acesta generalul Bucov a reuşit să întărească „unirea". Totuşi mulţi preoţi şi credincioşi nu s-au plecat nici în faţa puterii armelor. Ei ziceau: noi dăm tot ceia ce se cuvine să dăm împăratului, muncim pentru el, plătim biruri, dar sufletul e a lui Dumnezeu şi cerem ca împăratul să ne lase în legea noastră cea de demult.. De aceea au trimis delegaţi la Viena să ceară de la împăratul să fie lăsaţi în legea veche şi să nu fie siliţi să se facă „uniţi". Impăratul le-a răspuns prin temniţă: a prins pe delegaţi şi i-a băgat în temniţa de la Kufstein din Tirol şi acolo i-a uitat, de li s-au stins zilele în răceala, foamea, chinul şi întunerecul temniţei. Văzînd că la împăratul de la Viena nu au nici o ascultare, alţi delegaţi au plecat în Ţara Romînească şi de acolo s-au dus prin Moldova şi Ucraina pînă la Moscova şi la Petrograd (azi: Leningrad) să se plîngă ţarilor ruşi de prigoana şi suferinţele ce le îndurau romînii ardeleni pentru legea Răsăritului. Ei au fost primiţi de ţari şi aceştia au cerut împăraţilor de la Viena să înceteze prigoana, că altfel prieteşugul cu ei se va strica.

Aşa lupta credincioşilor şi sprijinul împărăţiei ruseşti au silit pe împăraţii de la Viena să îngăduie ca acei ce nu voiau să-şi schimbe credinţa veche să rămînă în acea credinţă. Aceasta s-a întîmplat la 1761, cînd împăratul vienez a îngăduit aşezarea unui episcop ortodox la Sibiu (Răşinari).

In felul acesta romînii, care pînă la 1698 erau într-o singură Biserică, Biserica ortodoxă, au fost împărţiţi în două Biserici: cei mai mulţi au rămas credincioşi ai Bisericii ortodoxe şi mai puţini ai Bisericii greco-catolice. Cum împăraţii de la Viena au stăpînit în Ardeal pînă la 1918, ei au susţinut cu averi şi bani Biserica greco-catolică şi i-au oprit pe preoţi şi credincioşi să se întoarcă iarăşi la vechea Biserică şi să fie iarăşi una, că — dacă stăpînirea împăraţilor vienezi ar fi ţinut 50—100 ani, nimic n-ar mai fi rămas din „unire". Impăraţii ştiau că dacă sîntem împărţiţi în două Biserici şi ne certăm întreolaltă, sîntem mai slabi şi ei ne pot stăpîni mai uşor. Tot aşa şi grofii şi domnii se bucurau că poporul e dezbinat, pentru că în felul acesta ei puteau să trăiască mai bine de pe spinarea poporului.

Preoţii şi credincioşii de mai multe ori au voit să şteargă desbinarea, ca să fie o singură Biserică, dar stăpînirea nu i-a lăsat să se împreune. După 1944, cînd puterea boierilor şi fabricanţilor a căzut, şi poporul a luat puterea în mîinile sale, nu mai era cine să ne oprească de a ne împlini dorul după o singură Biserică romînească. Aşa s-a putut înfăptui la 1948, prin voia clerului şi credincioşilor, reîntregirea bisericească: peste 1.500 de preoţi gr. catolici au venit alături de cei peste 10.000 de preoţi romîni ortodocşi şi peste un milion de credincioşi gr. catolici au venit alături de cei peste zece milioane de credincioşi romîni ortodocşi. Ei şi-au dat mîna frăţeşte şi de nouă ani de zile preamăresc pe Dumnezeu cu un glas şi o inimă în aceiaşi Biserică, Biserica strămoşească. Acum nu ne mai certăm întreolaltă: e pace şi înfrăţire. Toţi îngenunchiem în faţa aceloraşi altare, cîntăm la aceleaşi sfinte slujbe, ne împărtăşim din acelaşi trup şi sînge al Domnului, îngrijim de aceleaşi biserici şi ne ajutăm unii pe alţii. Iar cei ce se împărtăşesc cu acelaşi trup şi sînge al Domnului, ne spune Sf. Ap. Pavel că sînt „un trup", adică una sînt în Iisus Hristos, Domnul nostru. Nu mai e ceartă în familii, între soţ şi soţie, nici între neamuri. Nu mai e ceartă în sat între credincioşi, nici ceartă între parohii, că unii sînt de la o Biserică, alţii de la alta. Acum e pace, pentru că toţi sînt fiii aceleiaşi Biserici.

Pacea şi înfrăţirea aceasta nu este o binecuvîntare de la Dumnezeu? — Ba da, că pacea este un dar de la Dumnezeu şi unde e înfrăţire acolo şi darul lui Dumnezeu e mai bogat. El se revarsă din belşug în familiile noastre, în parohiile noastre, în Biserica noastră. Credincioşii se roagă în linişte lui Dumnezeu şi muncesc în li-

Continuare în pag. 2

Impăcare

Cu multă bucurie duhovnicească sărbătorim ziua de 21 octombrie 1948, cînd în Biserica ardeleană s-a săvîrşit cel mai fericit eveniment din ultimele decenii. In această sfîntă şi binecuvîntată zi — sărbătorim împăcarea şi contopirea pentru totdeauna a clerului şi credincioşilor — din cele două biserici romîneşti. Acest fericit eveniment — a surpat peretele despărţitor dintre fraţi, a scos vrajba şi neînţelegerea, iar în locul lor, a făcut să pătrundă dragostea lui Hristos, astfel fraţii au avut prilejul să-şi întindă mîna şi să se sărute şi să se îmbrăţişeze.

Ca o mamă bună şi ocrotitoare a fost întotdeauna Biserica moşilor şi strămoşilor noştri, care ne-a chemat mereu la sînul ei cald şi plin de iubire, însă datorită unor vremuri vitrege, moşii şi strămoşii noştri nu şi-au putut îndeplini ţelul pînă la plinirea vremii.

Multe lacrimi s-au vărsat în decursul celor 250 ani şi multe oftaturi din inimile acelor care doreau să vadă, cu ochii lor proprii acest vis împlinit.

Dorinţa fierbinte de a ne vedea cu toţii iarăşi împăcaţi, nu s-a putut înfăptui decît la 21 octombrie 1948, în frumoasa Catedrală din cetatea lui Mihai Viteazul, astăzi catedrala „Reîntregirii" bisericeşti din Alba Iulia.

Biserica noastră ortodoxă ardeleană, sărbătoreşte an de an, acest fericit eveniment pentruca să intre adînc în conştiinţa clerului şi a credincioşilor noştri — marele act epocal al „Reîntregirii Bisericii" din Ardeal.

Sîntem fericiţi că în anul acesta putem aniversa 9 (nouă) ani de trăire împreună, de servire la acelaşi sfînt altar, de împărtăşire cu acelaş Hristos şi de împreună lucrare pentru mîntuirea sufletelor împăcate, în dragostea lui Hristos.

Dragostea lui Hristos a fost mai puternică decît răutatea unor oameni, care mereu ţineau să împiedece această împăcare, între fraţii de acelaş sînge şi de aceiaş lege.

Glasul conştiinţei n-a mai putut fi oprit de nimeni, ca fraţii să se contopească într-o Biserică mai mare, într-o Biserică strămoşească, legată puternic de glia şi tradiţiile Patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Dragostea divină a făcut să amuţească toate glasurile potrivnice acestui act măreţ şi aşa toţi credincioşii romîni din Ardeal, astăzi, sîntem în legea romînească, în Ortodoxia romînească, în legea de veacuri a poporului romînesc de pe aceste scumpe meleaguri.

Dacă astăzi putem sărbători în pace şi deplină libertate — acest măreţ şi însemnat act religios — se cade să mulţumim Celui Atotputernic Dumnezeu, care s-a milostivit şi ne-a hărăzit fericite zile ca noi cei de astăzi, să vedem cu ochii noştri proprii — visul moşilor şi strămoşilor noştri împlinit la 21 octombrie 1948.

Faptul se mai datorează şi condiţiilor politice creiate după 23 August 1944, cînd poporul nostru şi-a croit un nou drum de viaţă politică, economică, socială şi culturală, care i-a adus mai multe libertăţi şi în ceea ce priveşte viaţa religioasă din Patria noastră.

Cade-se să privim cu seriozitate peste cei 9 (nouă) ani de trăire împreună la altarul Ortodoxiei romîneşti — să căutăm a ne cerceta conştiinţa — eliminînd tot ce ar putea să strice împăcării noastre — ajutîndu-ne unii pe alţii, în duhul lui Hristos şi al evlaviei sfintei noastre Biserici dreptmăritoare.

Pe linia acestei gîndiri, dacă vom lucra cu toţii de la vlădică şi pînă la opincă — vom consolida actul epocal de la 21 octombrie 1948, pentru mai marea mărire a lui Dumnezeu, pentru înflorirea şi prosperitatea sfintei noastre Biserici şi pentru întărirea şi consolidarea Patriei noastre scumpe.

Slăvită zi de 21 octombrie 1948, fii binecuvîntată pentru toţi ostenitorii, care au luptat şi vor lupta pe linia de realizare şi consolidare a măreţului act de „Reîntregire a Bisericii" ardelene.

TRAIAN BELAŞCU
Vicar arhiepiscopesc

La hram

La Adormirea Maicii Domnului mănăstirea de la Sîmbăta de sus şi-a prăznuit hramul. Sf. slujbe le-a săvîrşit I.P.S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un mare sobor de consilieri, profesori de teologie, protopopi, ieromonahi, preoţi şi diaconi. Răspunsurile le-a dat corul bisericesc din Viştea de sus, condus de Ţurcanu. După Sf. Liturghie a vorbit P.C. Păr. protosincel Serafim, care a arătat că prin darul lui Dumnezeu sîntem ceia ce sîntem. P.C. Prot. Brumboiu vorbeşte despre credinţă şi faptele bune, prin care ne mîntuim. Pr. Tascianu citeşte o poezie închinată mănăstirii. Pr. Prof. N. Mladin spune că Maica Domnului, ale cărei icoane sînt în biserici şi în casele credincioşilor, este ocrotitoarea noastră. Pr. Prof. M. Şesan arată că, prin Adormirea Sa, Maica Domnului devine rugătoarea noastră către Fiul Ei. Pr. Consilier Gh. Secaş vorbeşte despre focul sfînt al credinţei şi despre preamărirea Maicii Domnului. P.C. vicar T. Belaşcu spune că Maica Domnului este Mama noastră cea din ceruri si îndeamnă la iubirea Bisericii şi a Patriei.

Luînd cuvîntul I.P.S. MITROPOLIT NICOLAE, într-o prea frumoasă predică, spune că se cuvine să cinstim pe Preacurata Fecioară Maria, care este adevărata Maică a Dumnezeului nostru şi Maica noastră a tuturora. La cine alergăm noi, dacă nu la acoperemîntul rugăciunilor Ei? — Ea este Maica durerii, că prin inima Ei a trecut sabia, dar şi Maica tuturor mîngăierilor. Ea este — dintre toate mamele pămîntului — cea mai bună şi cea mai iubitoare mamă a noastră a tuturor. Să o cinstim mai presus decît pe cetele îngereşti şi pe toţi sfinţii şi să-i mulţumim pentru tot ceia ce ne-a dat nouă. Să ne rugăm pentru noi şi pentru toţi, pentru patria noastră scumpă şi pentru pacea a toată lumea. Să ne aducem aminte de cei doi mari ctitori ai mănăstirii: voevodul Constantin Brîncoveanu şi mitropolitul Nicolae, care pildă ne sînt nouă de slujire a Bisericii şi a poporului. Să păzim credinţa cea adevărată, ca să primim binecuvîntarea cerului.

După Sf. Liturghie s-a slujit: parastas pentru mitropolitul Nicolae, maslu pentru cei bolnavi, sfinţirea apei la fîntînă şi au fost împărtăşiţi cei ce s-au spovedit.

N.

Maslu de obşte

In parohia Ighişul Vechi (prot. Agnita), ca şi în toate parohiile, e o duminecă îndătinată pentru maslul de obşte: întîia duminecă din iulie. Anul acesta, alături de preoţii din jur, au fost trimişi de la Sibiu Păr. consilier Ioan Vlad şi păr. diacon Gh. Papuc.

Dimineaţa s-a slujit utrenia şi Sf. Liturghie. Răspunsurile la Sf. Liturghie le-a dat corul bisericii din Ighişul Vechi, care a cîntat cu multă evlavie. A predicat Păr. consilier Ioan Vlad, despre grija sutaşului faţă de sluga bolnavă şi despre credinţa lui în Iisus Hristos. A îndemnat apoi pe credincioşi să alerge la sfînta Biserică cu încrederea, cu care a alergat sutaşul la Mîntuitorul, că în Biserica Sa lucrează Mîntuitorul însuşi.

După masă, la umbra unui stejar bătrîn, crescut lîngă zidul bisericii, s-a slujit maslul de obşte. Răspunsurile le-au dat cîntăreţii şi corul bisericesc.

La sfîrşit vorbeşte părintele Petru Tîrziu din parohia Bîrghiş. Cuc. Sa arată foloasele, pe care le au credincioşii prin cercetarea bisericii şi a rugăciunilor obşteşti, cum este cea de astăzi. Aseamănă glasul clopotului, ce cheamă pe credincioşi la rugă, cu cîntecul dulce al mamei, ce-şi creşte copilul cu dragoste.

Aruncînd privirile roată spre dealurile din jur, ce gemeau parcă sub povara roadelor, păr. diacon Gh. Papuc, spune credincioşilor că Dumnezeu a ascultat rugăciunea „pentru înmulţirea roadelor pămîntului", pe care, împreună cu preotul, o rostesc Duminecă de Duminecă. Binecuvîntarea Lui se vede acum din plin, pentru că noi semănăm, dar Dumnezeu udă şi face să crească şi să rodească totul. De aceea, îi îndeamnă să mulţumească lui Dumnezeu nu numai în Biserică, ci şi cînd trag cu coasa, cu sapa, sau cînd vin seara cu carele către casă. Ii mai îndeamnă să fie buni, blajini, văratici, cum frumos se spune prin părţile locului.

Vorbeşte apoi P.C. părinte Andrei Eftimie, parohul locului care mulţumeşte credincioşilor şi preoţilor, veniţi la acest maslu de obşte. Arată bucuriile păstoriţilor săi, precum şi dorinţa de a avea pe I.P.S. Mitropolit Nicolae în mijlocul lor nu peste mult, pentru a le tîrnosi biserica, pe care o au în plan spre pictare.

In timp ce corul cînta diferite bucăţi religioase, credincioşii în şiruri îngrijite, bărbaţi şi femei, treceau unul cîte unul la miruit. Soarele scăpătase bine spre asfinţit.

Doamne primeşte rugăciunile unei zile închinate Ţie!

C.

9 ani

Urmare din pag. 1

nişte. Ei îşi împlinesc datoria faţă de Biserică şi faţă de Patrie. Zidesc biserici, le pictează, zidesc case parohiale, dar contribuie şi la zidirea de şcoli, cămine culturale, dispensare medicale, ş.a. Ei sînt buni credincioşi ai Bisericii, dar şi buni cetăţeni ai Statului.

Dacă desbinarea, cearta era o slăbiciune, reîntregirea şi înfrăţirea este o putere. Nimeni şi nimic nu va reuşi să aducă din nou vrăjmăşie şi ceartă între fraţi. Impăraţii de la Viena au murit de mult. Grofii şi fabricanţii şi-au pierdut puterea. Poporul vrea unitate. Aşa că unitatea noastră bisericească se va întări din ce în ce mai mult. In aceşti nouă ani ea s-a întărit foarte mult. Mergînd pe calea aceasta a înfrăţirii în aceiaşi Biserică romînească, vom trăi după voia lui Dumnezeu şi ne vom bucura de roadele unităţii frăţeşti.

T. R.

Mănăstirea Secu

Vechi şi multe mănăstiri aveau credincioşii romîni ardeleni şi de faima duhovnicească se bucurau cele de pe valea Oltului, din ţara Făgăraşului. Viaţă în rugăciune se ducea necontenit în ele şi slujbele nu încetau nici noaptea întru slava lui Dumnezeu şi bunăstarea credincioşilor.

Ne-au rămas de atunci în amintire şi mănăstirea Peri din Maramureş, precum şi mănăstirea Prislop din ţara Haţegului, în care au petrecut călugări veniţi din Oltenia, fiind ucenicii vestitului ctitor de viaţă nouă monahală, sf. Nicodim de la Tismana. Ceva mai tîrziu, în veacul XV, marele voevod al Moldovei, Ştefan, de la care ne-au rămas atîtea lăcaşuri de închinare, mănăstiri şi biserici, vre-o 40 la număr, a avut grije şi de mănăstirile ardelene, cînd ţinea stăpînirea şi peste Ciceiu şi Cetatea de Baltă.

Astfel se făcea legătura sufletească între călugării romîni din Ţara Romînească, Ardeal şi Moldova. Prin mijlocirea acestor legături au circulat şi cărţile de slujbă bisericească, precum si cunoştinţele vremii. Nu rareori şi „nedeile" din munţi, cu ocazia aşa ziselor „tîrguri de fete", sau adunări populare din culmile munţilor, din Haţeg, peste Făgăraş şi pînă în munţii Rodnei şi Maramureşului, au mijlocit schimbul de idei, de cărţi şi de bunuri casnice. Astfel romînii de pe ambele povîrnişuri ale Carpaţilor se puteau cunoaşte întreolaltă şi se dezvoltau împreună.

Iar cînd Diaconul Coresi şi-a desfăşurat activitatea sa tipograficeasca la Braşov, dînd slavilor şi romînilor deopotrivă, în limba lor populară ,cărţi de cult, ca Liturghier, Apostol, Evangheliar, Octoih, Psaltire şi Tîlcul Evangheliilor de peste an, atunci aceste cărţi au trecut munţii spre Muntenia şi Moldova, şi chiar spre Macedonia şi Bosnia. Astfel aceeaşi limbă romînească era ciitită de toţi romînii.

In aceea vreme, pe la 1560, se înfiinţa şi schitul Secu, într-o vale împădurită, pe cursul unei ape limpezi, în tăcerea firii, din regiunea Neamţului. Era sihastrul Zosima, care s-a retras aici şi îşi ridica, în frumuseţea naturii, o bisericuţă de lemn, ca în ea să se roage către Hristos pentru mîntuirea sufletelor. Mai tîrziu, prin grija vornicului Nestor Ureche, cărturar al Moldovei, s-a zidit aici, în 1595, o biserică de zid, cu hramul Tăierii capului sf. Ioan Botezătorul, prăznuit la 29 august. Era acesta un semn al smereniei în faţa lui Dumnezeu şi de încredere în Mîntuitorul Hristos.

Dar de acum înainte, mănăstirea Secu, îmbogăţită cu clădiri înalte de zid, jur împrejur, ca o cetate, a ajuns să fie şi un adăpost în caz de năvăliri prădalnice ale duşmanilor. Ea însă mai era şi un adăpost bun pentru cărţi. Slujbele se ţineau cu regularitate şi în fiece noapte răsuna în depărtări toaca duioasă, chemînd obştea la rugăciune. Se citeau aici tîlcuirile din tipăriturile lui Coresi, din Cartea cu învăţătură şi se slujea după publicaţiile lui.

Pentru această activitate neobosită a ei, ctitorul Nestor Ureche şi cu soţia sa Mitrofana şi-au făcut din mănăstire gropniţă de veci şi astăzi li se văd acolo lespezile de mormînt.

Stareţii, cîţi au urmat unul după altul, au tot îmbogăţit mănăstirea, încît în biblioteca ei s-au adunat multe cărţi de slujbe, astăzi chiar rare de tot. Odăjdii şi obiecte de mare preţ se pot vedea adăpostite în trezoreria mănăstirii. Dar smerenia şi rugăciunea au rămas preocupările de căpătîiu ale călugărilor. De aceea mulţi ierarhi moldoveni poposeau pe acolo, ca să se întărească duhovniceşte şi mulţi credincioşi ardeleni plecau spre acele meleaguri de la Neamţ, căutînd hrană sufletească.

Merită să reţinem faptul, că între cărţile rare din bibliotecă se află şi o Biblie germană, care purta iscălitura marelui reformator Martin Luther .Se pare că ea a fost adusă în Moldova de ginerele lui Melanchton, ucenic al lui Luther, de Gaşpar Peucer, care fusese chemat de Despot Vodă al Moldovei, în 1562, la Academia sa. Iar mai tîrziu, un iubitor de cărţi de la Iaşi a donat-o mănăstirii Secu.

Atît de mult au îndrăgit unii mitropoliţi moldoveni această mănăstire, încît şi-au ales-o ca lăcaş de odihnă, precum au fost mitropoliţii Varlaam Moţoc (— 1657), Sava (1664), Ghedeon (— 1671) şi alţii. In deosebi merită atenţie mitropolitul Varlaam, care a fost cunoscut în Transilvania prin Cazania sa din 1643, care era un răspuns moldovean de autoritate la Cartea de învăţătură a lui Coresi, şi era un dar de limbă romînească către întreaga seminţie romînească, precum zice în predoslovie însuşi voevodul Vasile Lupu. După 300 de ani, se mai aflau încă în Ardeal peste 50 de exemplare din această primă ediţie a Cazaniei în care se tîlcuiau Evangheliile din Dumineci şi Sărbători. Iar Chiriacodromionul de la Alba Iulia, din 1699, îi retipărea în întregime cuprinsul, adăugînd cîte un mic cuvînt înainte, la unele cazanii.

Mai tîrziu, pe cînd tunurile generalului austriac Bukow dărîmau mănăstirile romînilor ardeleni, pentru că refuzau să treacă la nefericita şi silnica uniaţie, la Neamţ şi la Secu înflorea viaţa călugărească a vestitului Paisie Velicicovschi (— 1794), prin ale cărui roade s-au întărit necontenit prigonitele suflete ale romînilor ortodocşi din Transilvania.

Secu a mai fost şi ultima cetăţuie de refugiu şi apărare desnădăjduită a eroului Iordachi, care în 1822 s-a opus turcilor, luptînd pentru neatîrnarea ţării. şi care, ca să nu cadă viu în mîinile lor, s-a aruncat cu turn cu tot în aer.

Refăcută şi din nou populată cu călugări evlavioşi, astăzi mănăstirea Secu îşi deapănă în linişte viaţa sa duhovnicească. De aceasta s-au convins în anul trecut şi studenţii Institutului nostru teologic din Sibiu, cînd între zidurile ei şi la slujbele de rînd au putut trăi o adevărată reculegere sufletească şi au auzit, la faţa locului, povestea acestui aşezămînt călugăresc.

In august al anului acestuia s-a prăznuit la mănăstirea Secu amintirea marelui Mitropolit Varlaam ,la 300 de ani de la moarte.

Prof. M. ŞESAN

Intru dreapta credinţă

Parohia revenită Solovăstru (prot. Reghin) este păstorită din 1949 de preotul vechi ortodox Porumbiu P. De atunci şi pînă astăzi viaţa parohiei s-a desfăşurat pe calea legii strămoşeşti.

Sfintele slujbe s-au săvîrşit după rînduiala Bisericii noastre, ceia ce a adunat pe credincioşi în jurul altarului şi preotului. Predicile regulate despre adevărurile de credinţă ale Bisericii, au lămurit credincioşilor temeiurile scripturistice şi din tradiţie ale rînduielilor bisericeşti. Săvîrşirea slujbelor cu toată evlavia, organizarea stranei (cu 7 cîntăreţi) şi a cîntării obşteşti şi predicile au făcut ca în scurt timp biserica să fie plină de credincioşi în Dumineci şi sărbători. Ce înălţătoare e sf. Liturghie, cînd întreaga biserică dă răspunsurile, preamărind pe Dumnezeu cu un glas şi o inimă! Astăzi vin la biserică toţi credincioşii, se spovedesc, să împărtăşesc, cu sf. Taine, primesc pe preot cu bobotează şi cu alte slujbe, fiind credincioşi buni ai Bisericii, aşa cum au fost şi strămoşii lor (cari abia în 1780 au fost trecuţi de la ortodocşi la gr. catolici).

Credincioşii mai rîvnitori sînt aleşi în Consiliul Parohial, iar în Comitetul parohial lucrează şi credincioase mai cu tragere de inimă pentru cele bisericeşti. Atît Consiliul Parohial, cît şi Comitetul parohial sînt ajutoare de preţ pentru preot în îndrumarea credincioşilor întru ale credinţei.

In 1948, cînd parohia s-a întors la Biserica strămoşească, erau 73 suflete adventiste de ziua a 7-a şi 34 familii de concubini. Concubinajul era urmarea faptului că Biserica gr. catolică — supunîndu-se poruncii dată de la Roma — nu îngăduia divorţul şi nici căsătoria a doua. De aici toţi cei ce se despărţiseră şi se împreunaseră în familii noi, rămîneau necăsătoriţi. Cu toate acestea preotul gr. catolic în 1947 a admis ca epitropul însuşi să fie cununat a doua oară la biserica ortodoxă din Jabeniţa, de preotul ortodox. Mai mult: preotul gr. catolic a fost naş la această cununie. După ce toţi credincioşii au devenit fii ai Bisericii noastre, ei n-au mai avut nevoie să se cunune în altă parte. De aceea azi nu mai sînt concubini. Cele 34 familii au primit binecuvîntarea Bisericii şi trăiesc după legea Domnului, ca toţi ceilalţi credincioşi. De asemenea numărul adventiştilor a scăzut: Cei ce s-au îndepărtat de la Biserică se întorc acum la mama lor cea duhovnicească.

Viaţa religioasă vie se arată şi în contribuţia credincioşilor pentru biserică. Astfel s-a mărit cafasul bisericii cu încă 2 m. în lungime, s-a făcut reparaţia în afară a bisericii, acoperindu-o cu tablă galvanizată, s-au cumpărat obiecte pentru cult. Acum ei vor să repare biserica şi pe dinlăuntru şi să-i înnoiască pictura.

Buni credincioşi ai Bisericii, solovăstrenii sînt şi buni cetăţeni ai statului. Ei îşi împlinesc toate obligaţiile cetăţeneşti. Ei sînt luptători pentru pace —, în frunte cu preotul lor, care e secretar al Comitetului de luptă pentru apărarea păcii din Solovăstru.

Astfel parohia Solovăstru, ruptă în 1780 de la sînul Bisericii străbune, astăzi îşi continuă viaţa religioasă pe calea dreptei credinţe, păstrată neschimbată din moşi-strămoşi. Ea este o parohie lucrătoare în sînul Bisericii noastre.

Fie ca această viaţă bogată să se desăvîrşească spre mîntuirea credincioşilor şi spre propăşirea Bisericii noastre.

T.

Viața bisericească în parohia Mag

Anul acesta a fost un an rodnic pentru parohia Mag (prot. Sibiu). Așa, în primul rînd s-a reparat casa parohială, cu toate dependințele ei și s-a introdus curentul electric în ea. Apoi, s-a pus poartă nouă la intrarea în curtea bisericii. In sfîrșit s-a împrejmuit cimitirul cu gard de sîrmă groasă împletită, făcîndu-se și o poartă de zid, cu cruce deasupra.

Aceste realizări arată grija Consiliului parohial, epitropilor și credincioșilor pentru biserică și cele ce sînt ale bisericii.

Tot în anul acesta, prin osîrdia părintelui I. Hăprianu, s-a format un cor bisericesc pe două voci, care a dat răspunsurile la Sf. Liturghie. Cu ajutorul credinciosului D. Conț acest cor s-a desvoltat și la Sf. Paști parohia avea corul bisericesc în patru voci. Acest cor bisericesc înfrumusețează nu numai Sf. Liturghie, ci a dat și cîteva concerte religioase, care au desfătat sufletele credincioșilor.

Astfel merg mînă în mînă grija de cele materiale și de cele sufletești, grija de biserică și de frumusețea sfintelor ei slujbe.

Aceste realizări sînt rezultatul împreună lucrării credincioșilor cu Consiliul parohial, cu Comitetul parohial și cu preotul-paroh. Ele dovedesc că unde turma și păstorul sînt una, acolo se pot face lucruri frumoase pentru binele bisericii și mîntuirea credincioșilor.

T.

† Preotul Ioan Macavei

(Visuia, Prot. Sărmaș)

In ziua de marți, 20 august 1957 ,a încetat din viață preotul Ioan Macavei, după 75 de ani de viață și 50 ani de devotată slujire la altarul Domnului. Ceremonia înmormîntării a avut loc joi, 22 august a. c. în biserica parohială din Mociu. La pioasa ceremonie au servit:

P. C. Ioan Mihon—Mociu I, C. Pr. Grigore Beleanu—Geaca, C. Pr. Ambrosiu Biriș—Sîmboleni, C. Pr. Ioan Graur—Năoiu, C. Pr. Ioan Ban-Mociu II.

Au vorbit următorii: 1. C. Pr. Ioan Mihon—Mociu I, din partea protopopiatului Cluj, care rostește panegiricul, evocînd personalitatea celui adormit; 2. C. Pr. A. Biriș, vorbește din partea protopopiatului Sărmaș, în numele preoților din acest protopopiat, amintind cîteva din realizările celui decedat, săvîrșite în parohia Visuia, între care și cumpărarea unui clopot; 3. C. Pr. Grigore Beleanu vorbește despre viața celui decedat și activitatea lui în timpul cît a păstorit parohia Giaca, amintind între altele cumpărarea terenului, unde s-a edificat biserica nouă; 4. C. Pr. Ioan Graur arată cîteva fapte din viața fostului său duhovnic; 5. Pr. Ioan Ban își ia rămas bun de 'a decedat, mulțumește familiei lui, preoților și tuturor celor ce au participat în număr așa de frumos la ceremonia înmormîntării. In conștiința păstoriților din parohiile pe unde a trecut, în conștiința preoților din protopopiatul Sărmaș, va rămînea multă vreme amintirea acestui slujitor vrednic al altarului.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepții!

A. BIRIȘ

Campania agricolă de toamnă

In anul acesta, datorită timpului bun, muncii stăruitoare desfășurate de oamenii muncii din agricultură, precum și aplicării metodelor avansate, producătorii agricoli au obținut o recoltă bogată. Aceasta bucură întregul popor, pentru că o recoltă îmbelșugată înseamnă o contribuție însemnată la asigurarea aprovizionării industriei, la întărirea economică a patriei noastre. Eforturile oamenilor muncii din agricultură sînt îndreptate acum spre recoltarea culturilor care au fost însămînțate în primăvară, și în primul rînd a floarei soarelui, bumbacului, porumbului, sfeclei etc., și spre pregătirea și executarea la timp și în cele mai bune condiții a însămînțărilor de toamnă și a arăturilor adînci pentru însămînțările de primăvară.

In cele mai multe regiuni și raioane cultivatoare de cereale, cerealele de toamnă ocupă cele mai mari suprafețe. De aici însemnătatea deosebită a campaniei agricole de toamnă. E nevoie ca terenul să fie bine pregătit, epocile optime de însămînțare să se respecte cu cea mai mare stricteță; semănatul cu mașina să se facă pe suprafețe mari, iar semințele să fie selecționate. Știut fiind că munca în comun e mai rodnică, țăranii muncitori au întemeiat noi gospodării colective și întovărășiri agricole, în care se respectă toate metodele agrotehnice. Dar și țăranii cu gospodării individuale pot și trebuie să obțină, în propriul lor interes și în interesul întregului popor, o producție mare la hectar prin aplicarea metodelor avansate de cultivare. In acest scop se asigură condițiile necesare pentru repararea inventarului agricol al gospodăriilor individuale, precum și mijloacele pentru curățirea și tratarea semințelor.

Un rol deosebit de mare în desfășurarea cu succes a campaniei de toamnă îl au agronomii și toți specialiștii din agricultură. Ei sînt inițiatorii și îndrumătorii producătorilor agricoli în aplicarea măsurilor agrotehnice, ei răspîndesc și introduc larg în practică cuceririle științei, metodele mecanizatorilor și maeștrilor recoltelor bogate din Uniunea Sovietică, precum și experiența fruntașilor din țara noastră.

Oamenii muncii din agricultură trebuiesc antrenați în întrecerea socialistă și patriotică.

Fiecare producător agricol trebuie să cunoască ce sarcini are de îndeplinit în această toamnă. Să fie clar pentru toți că fiecare bob de grîu mai mult la recoltare întărește puterea economică a țării, întărește forța patriei noastre, de a apăra pacea, în marele front mondial al păcii.

Credincioșii noștrii sînt chemați să împlinească toate îndrumările primite și să fie fruntași în campania agricola de toamnă.

Astfel ei vor fi alături de oamenii muncii din agricultură în lupta pentru asigurarea unei recolte bogate în anul viitor, pentru bunăstarea poporului nostru muncitor, pentru întărirea economică a patriei, pentru pace.

Realizări

Prin contribuția credincioșilor din parohia Șura Mare (prot. Sibiu) s-a introdus curentul electric în biserică. Sînt de remarcat epitropii Năiță Ioan și Restanță P., care au muncit zi de zi la această lucrare.

*

In parohia Ighișul Nou (prot. Mediaș) s-a introdus, prin contribuția credincioșilor, gazul metan în amîndouă bisericile și la casa parohială. Iar prin donații s-au înnoit cărțile de slujbă, cumpărîndu-se o Evanghelie nouă și alte cărți pentru strană. Aceasta arată dragostea credincioșilor pentru biserică .

Cîte limbi se vorbesc pe globul pămîntesc?

Un institut din Londra (Anglia) a făcut cunoscut, după cercetări mai îndelungate, că fără a se socoti dialectele și graiurile, în momentul de față, în toată lumea, se vorbesc 2796 limbi. Numai 13 dintre ele sînt folosite însă de mai mult de 50 milioane de oameni. In ordinea importanței acestea sînt următoarele: chineza (500 milioane), engleza (250 milioane), hindustana (160 milioane), rusa (150 milioane), spaniola (120 milioane,), germana (100 milioane), japoneza (100 milioane), franceza (80 milioane), indoneziana, portugheza, bengaleza, italiana și araba (între 50 și 60 milioane).

Știți că...

— Cercetări făcute de învățați arată că orașul Ierihon a fost întemeiat în mileniul al VII-lea înainte de Hristos, pe cînd cea mai mare parte a Europei mai era acoperită de ghețari. Atunci cînd zidurile sale s-au prăbușit, precum spune Biblia la sunetele trîmbițelor, Ierihonul avea o vechime de două ori mai mare decît are Roma azi.

— S-a constatat că furnicile au aptitudini pompierești. Dacă, de pildă, într-un furnicar sau în apropierea lui cade un corp fierbinte, desigur nu prea mare, furnicile se strîng în jurul lui și îl stropesc cu rezerva lor de acid formic, care stinge focul.

— Cel mai vechi automat comercial datează de peste 200 de ani și se află în prezent la Muzeul Britanic. Pentru cîțiva bani el turna o vadră de vin.

— O balenă cîntărește cît 36 de elefanți sau cît 2000 persoane, greutatea ei ajungînd pînă la 130.000 kg. Lungimea balenei atinge 30 m, scheletul ei cîntărește 22 de tone, carnea 50 tone, grăsimea 25 tone, limba peste 3 tone, iar inima vreo 700 kg. Balena are 8.000 kg de sînge.

— ...printre plantele tropicale care cresc deosebit de rapid, cel mai repede crește bambusul din sudul Asiei. El crește zilnic în medie cu 29 cm ,putînd să ajună într-o lună la înălțimea de 8.75 m.

— ...femela peștișorului numit hromis, care trăiește în apele Nilului, clocește icrele în gură și nu se hrănește timp de două săptămîni.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 1 noembrie 1957 Nr. 41—42

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

O aniversare măreaţă

S-au împlinit 40 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, care marchează începutul unei noi epoci istorice nu numai pentru Rusia, ci şi pentru toate ţările din lume.

Patruzeci de ani în viaţa unui om sînt destul de mulţi. Patruzeci de ani în viaţa istorică a popoarelor nu sînt aşa de mulţi, cînd ştim că istoria durează de mii de ani şi viaţa popoarelor se măsoară tot cu miile de ani. Cu toate acestea cei patruzeci de ani sînt aşa de plini de roadă, încît rămîi uimit cum s-au putut înfăptui atîtea într-un timp istoric aşa de scurt.

Ce era Rusia cu 40 ani în urmă? — Era un stat cu o industrie slab dezvoltată şi o agricultură înapoiată, nivelul de trai şi cultural al poporului muncitor, exploatat şi asuprit, fiind foarte scăzut. Ce a devenit această ţară înapoiată în patruzeci de ani? — U. R. S. S. este astăzi unul din cele mai puternice şi mai înaintate state ale lumii. Atît pe plan intern, cît şi pe plan extern, U. R. S. S. a realizat şi realizează progrese uriaşe. Şi dacă cu patruzeci de ani în urmă U. R. S. S. era singurul stat socialist din lume, înconjurat de vrăjmăşia tuturor statelor capitaliste, care căutau să-l nimicească, acum s-a constituit marea familie a popoarelor socialiste, care reprezintă o forţă însemnată pe plan internaţional. După pilda Uniunii Sovietice alte şi alte ţări au păşit pe calea deschisă de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie şi pilda lor este o permanentă atracţie spre o viaţă nouă pentru toate popoarele pămîntului.

Iată numai cîteva din realizările celor patruzeci de ani. Fabricile, minele, întreprinderile au fost naţionalizate, fiind luate din mîinile capitaliştilor şi declarate bun al întregului popor. Astfel s-au pus bazele industriei socialiste, care s-a dezvoltat într-un ritm neîntîlnit în statele capitaliste. Astfel pe cînd în S. U. A. producţia de energie electrică de la 1929 pînă în 1956 a crescut de 6 ori, în Uniunea Sovietică a crescut de 31 ori. Aşa şi în alte sectoare. In comparaţie cu Rusia de dinainte de 1917, Uniunea Sovietică în 1956 a produs de 11 ori mai mult oţel, de 9 ori mai mult petrol, de 15 ori mai mult cărbune şi de 100 ori mai multă energie electrică, iar producţia pe întreaga industrie a fost de 30 ori mai mare decît în 1913. In 1960 — conform noului plan cincinal — producţia industrială a U. R. S. S. va fi de 45 ori mai mare ca în 1913.

Aceste date arată că U. R. S. S. s-a transformat în o mare putere industrială. Folosind toate cuceririle ştiinţei şi tehnicii moderne, Uniunea Sovietică a pus în funcţiune prima centrală atomo-electrică din lume, construeşte noi centrale atomo-electrice şi un vapor spărgător de gheaţă cu motor atomic, folosind astfel energia atomică în scopuri paşnice.

Acelaş avînt a luat şi agricultura. După Marea Revoluţie din Octombrie moşierii, în urma naţionalizării pămîntului, au fost expropriaţi şi pămîntul s-a împărţit ţăranilor săraci în folosinţă veşnică. In decurs de 12—14 ani, pe calea liberului consimţămînt ţăranii muncitori s-au asociat şi au întemeiat gospodării agricole colective, colhozuri. Astfel a luat fiinţă agricultura colhoznică, agricultura care are posibilităţi de creştere a producţiei nelimitate. Lucrînd uniţi, pe pămînturi întinse, cu maşini agricole şi după metodele agrotehnice cele mai avansate, colhoznicii au reuşit să dea producţii record de cereale, de vite, lapte, unt, ouă, etc. Numai în 1956 au fost arate şi însămînţate peste 36 milioane hectare terenuri virgine şi înţelenite din regiunile Kazahstanului, Siberiei şi Uralului, adică aproape de două ori mai mult ca Anglia, Italia şi Franţa la un loc. Acest lucru a fost posibil numai în agricultura socialistă.

Dezvoltarea industriei şi agriculturii socialiste are ca urmare creşterea nivelului de trai a poporului muncitor. La dispoziţia lui stau cantităţi sporite de produse industriale şi agricole. Oamenii sovietici se alimentează mai bine, se îmbracă mai bine, au locuinţe mai bune, folosind toate uşurările ce le aduce tehnica modernă în viaţa lor. Trecerea la ziua de lucru de 7 ore, reducerea timpului de lucru în zilele de sîmbătă şi ajun de sărbători, stabilirea zilei de lucru de 6 ore pentru tinerii între 16—18 ani, mărirea pensiilor, desfiinţarea taxelor de la şcolile medii şi superioare, trimiterea în locuri de odihnă şi staţiuni balneare, şi alte măsuri — dovedesc ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Odată cu nivelul de trai s-a ridicat şi nivelul cultural. Invăţămîntul elementar (7 ani) de mult este general obligatoriu. Acum se face trecerea spre învăţămîntul mediu (10 ani) general obligatoriu. In învăţămîntul superior studiază aproape 2 milioane de studenţi, adică de peste două ori mai mulţi decît în toate ţările capitaliste din Europa la un loc. S-au scris multe opere literare de valoare, s-au făurit multe opere de artă de un nivel superior, s-au realizat multe cercetări ştiinţifice, descoperiri tehnice importante. Scriitorii, artiştii, savanţii sovietici pot sta cu cinste alături de cei mai buni scriitori, artişti şi savanţi din lume.

Un semn al creşterii nivelului cultural şi de trai al oamenilor muncii e creşterea vieţii populaţiei. In medie oamenii din Rusia înainte de 1917 trăiau 32 ani, în 1927 ei trăiau în medie 44 ani, iar în 1956 trăiau 64 ani. Aceasta înseamnă că omul sovietic trăieşte mai bine. Tendinţa e ca durata medie a vieţii să se apropie de 100 ani.

După aceste succese în domeniul industriei, agriculturii, culturii, ridicării nivelului de trai şi cultural al poporului muncitor, poporul sovietic se apropie cu paşi mari de îndeplinirea sarcinii economice fundamentale, aceia de a ajunge şi depăşi cele mai dezvoltate ţări capitaliste în ce priveşte producţia pe cap de locuitor.

Ocupată cu construirea unei vieţi mai bune, Uniunea Sovietică a dus în permanenţă o politică de pace. Politica ei externă se bazează pe principiul coexistenţei paşnice, adică al convieţuirii paşnice şi colaborării economice şi culturale între ţări cu sisteme social-politice-economice deosebite. Ea a luptat şi luptă pentru dezarmare, pentru interzicerea armelor atomice şi pentru folosirea energiei atomice în scopuri paşnice.

După al doilea război mondial, în care au fost înfrînte forţele hitleriste, s-au năs-

Continuare în pag. 4

Despre viața bisericească în U. R. S. S.

După cucerirea Constantinopolei de turci, în 1453, țarul Ioan al III-lea se considera succesorul direct al împăraților bizantini. Ioan se căsătorise cu principesa Sofia Paleologul, nepoata ultimului dintre împărații bizantini, Constantin al XI-lea Dragases.

De la această dată, au popularizat unii teologi ruși teoria moștenirii și mutării întîietății Constantinopolei, cea de a doua Romă, la Moscova, care a fost numită „a treia Romă". Dar noul stat rus nu capătă deplină libertate de acțiune decît numai după biruința asupra Poloniei catolice și asupra Suediei protestante (cf. Pancratova ș. a. Ist. U.R.S.S. București 1949, vol. I, p. 148 sq).

Biserica Ortodoxă Rusă cu centrul la Moscova, obține autocefalia (dreptul de a se conduce singură) la 1448, definitiv la 1461, iar în 1589 devine Patriarhie, acordîndu-i-se locul al V-lea, adică imediat după cele patru patriarhii ecumenice. Patriarhia rusă s-a menținut de la 1589 pînă la 1721, cînd a fost desființată de țarul Petru I și înlocuită cu Sinodul dirigent.

Abia în zilele instaurării regimului socialist în Rusia a fost restabilită Patriarhia rusă după cum fusese la început. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a adus cu sine Decretul despre libertatea de conștiință, elaborat în ianuarie 1918. Decretul acesta a avut o însemnătate covîrșitoare pentru însănătoșirea vieții bisericești. Biserica ortodoxă poate să se organizeze în deplină libertate și reînființează patriarhatul.

Primul patriarh a fost Tihon. După moartea patriarhului Tihon, în 1926 a fost ridicat în fruntea Bisericii ruse Serghie.

De remarcat este faptul că Patriarhul Serghie al Moscovei n-a fost numai un teolog învățat, ci și un mare conducător al Bisericii, care a jucat un rol hotărîtor în viața Bisericii rusești.

El a fost omul ales de Dumnezeu al vremii sale, știind să unească îndrăzneala înnoitoare cu înțelepciunea respectuoasă față de învățătura și tradiția Bisericii.

Patriarhul Serghie moare la 15 mai 1944, și a fost înmormîntat cu mari onoruri, în ziua de 18 mai, în Catedrala „Arătării Domnului" din Moscova. Iar la 2 februarie 1945, Marele Sobor, alege cu însuflețire pe noul Patriarh, în persoana Prea Fericitului ALEXEI, în vîrstă de 68 ani, din care 47 în slujba Bisericii. Un arhiereu cu minte vioaie, cu vederi largi, iubitor de Biserică și de Patrie se așează în scaunul patriarhal al Moscovei și al întregii Rusii.

In munca de organizare a vieții interne a Bisericii ortodoxe ruse, una dintre primele preocupări ale I.P.S. Patriarh Alexei, după înscăunarea sa, a fost de a înlătura certurile religioase existente și a creia înlăuntrul Bisericii unitate și pace.

In 1946, I.P.S. Sa, a avut marea bucurie de a vedea întoarcerea la sînul Bisericii Ortodoxe, a populației greco-catolice din Ucraina sudică și Galiția, în frunte cu clerul său.

La 9 martie 1946, la Lvov, un sobor condus de preotul Gavriil Costelnic luă hotărîrea ruperii peceților uniației; 204 preoți iscăliră actul de întoarcere la Ortodoxie.

In 1949 revin la Ortodoxie și greco-catolicii din Rusia subcarpatică.

Unirea cu Roma făcută cu sila de regii Poloniei și ai Ungariei, a fost desființată prin voia clerului și credincioșilor, care s-au întors la sînul Bisericii mame.

Ajutorul cel mai apropiat al Patriarhului Alexei este Mitropolitul Nicolae Krutițki — vicarul patriarhiei — cel mai cult Arhiereu, unind darurile științei și de predicator cu însușirile unui mare luptător social.

I. P. S. Nicolae este membru permanent în comitetul Congresului Mondial al Partizanilor Păcii din partea Bisericii Ortodoxe Ruse, și reprezentantul Bisericii Ortodoxe Romîne în acest Comitet, pe timpul cît Biserica Ortodoxă Română nu va avea reprezentantul său.

In Rusia Sovietică, Biserica Ortodoxă este o mare realitate. Ea este o Biserică vie. Impărțirea Eparhiilor Bisericii Ortodoxe Ruse corespunde cu împărțirea administrativă a Statului. In fruntea ierarhiei bisericești se află Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii. Puterea supremă în Biserică aparține soborului local, chemat în mod periodic și alcătuit din episcopi, clerici și mireni.

De Patriarhia Moscovei mai aparțin 4 Exarhate de peste graniță (din Europa de Apus, America ș.a.).

Toate bisericile, fără excepție, sînt exemplar întreținute și reparate la timp, cu mijloacele comunităților religioase. In biserici se săvîrșesc slujbele religioase în deplină libertate și sînt frecventate de mulți credincioși. Bisericile ortodoxe au preoții trebuitori.

Sub raport material, Biserica Ortodoxă Rusă din cuprinsul Uniunii Sovietice este pe deplin asigurată; veniturile bisericești nu se impun la nici un fel de impozit către Stat. Din veniturile lor, bisericile varsă un anumit procent pentru întreținerea Patriarhiei, Episcopiilor și școlilor teologice (seminarii și Institute teologice).

Munca slujitorilor unui cult religios se plătește sau nemijlocit de credincioși la săvîrșirea serviciilor religioase, sau sub forma unei anumite retribuțiuni din mijloacele asociațiunii religioase.

Clerul are destule venituri; el plătește impozite pe venitul declarat autorității fiscale, conform legii. Starea materială a Bisericii Ortodoxe Ruse este pe deplin asigurată prin contribuțiile benevole din partea credincioșilor.

Libertatea conștiinței religioase este garantată pentru toate cultele.

Patriarhul Serghie, prin activitatea sa și Patriarhul Alexei au arătat că formele de conducere a Bisericii se pot schimba, dar fundamentele canonice ale vieții bisericești trebuie și pot să păstreze neschimbată puterea lor.

Dacă socotim uriașele eforturi pentru strîngerea laolaltă a tuturor credincioșilor creștini și înaltele calități spirituale, închinate de I.P.S. Patriarh Alexei pentru realizarea unității Bisericii creștine în lupta de apărare a păcii — supremul bun al omenirii — înțelegem că astăzi I.P.S. Patriarh Alexei întruchipează împreunarea armonioasă a tradiției bisericești ortodoxe cu idealul timpurilor prezente, care ne amintește de acel dar pe care Mîntuitorul l-a făgăduit Ucenicilor Săi, în clipa despărțirii: „Pace las vouă, pacea Mea dau vouă". (Ioan XIV, 27).

Biserica Ortodoxă Rusă își crește credincioșii în dragoste de Hristos, de sfînta învățătură a Domnului și în dragoste de patrie și pace. Această Biserică ține legături cu toate Bisericile ortodoxe și cu alte Bisercii creștine, cu care împreună luptă pentru pacea a toată lumea.

Pr. CHIRIL PISTRUI

Taina unei prietenii

Intre Biserica Ortodoxă rusă și Biserica Ortodoxă română au existat legături prietenești pe cît de vechi, tot pe atît de strînse.

Temeiul acestor statornice legături bisericești ruso-romîne, l-au format mai ales trei împrejurări și anume: ambele popoare au mărturisit una și aceeași credință „pravoslavnică", s-au găsit vecine și au avut adesea o soartă comună.

Marele Nicolae Iorga spunea cu multă dreptate că: „să nu uităm niciodată că Rușii vor rămîne deapururi vecini cu noi și noi vecini cu ei; mai mult, vecinătatea aceasta a însemnat în multe cazuri coabitare, precum și o viață de intimă și vechi colaborări".

Netăgăduit că bisericile romîne au avut în trecut legături și cu celelalte biserici ortodoxe. Totuși aceste legături n-au fost atît de bogate și de statornice, ca cele cari au fost între marea biserică rusă și bisericile romîne.

In trecut cele două biserici surori, au avut lupte împreună, împotriva dușmanului comun care a fost: islamismul turcesc și catolicismul hrăpăreț.

„Decît o rudă în depărtare, mai bine un prieten în apropiere" spune un proverb românesc. Noi am avut un prieten, vecin, marele popor rus. Biserica noastră a aflat un însemnat sprijin în trecutul ei așa de frămîntat în Biserica Ortodoxă Rusă.

Datorită acestor împrejurări, dealungul veacurilor între Biserica Ortodoxă rusă și Biserica din țările romîne, și chiar din Transilvania, s-au închegat legături de prietenie, care au devenit tradiționale. Aceste legături au dat roade binecuvîntate pentru ambele popoare. Pentru adeverirea celor de mai sus voiu aduce cîteva mărturii istorice, din care se va vedea cu prisosință, că prietenia română-rusă își găsește puternice temelii și în trecutul celor două Biserici.

Cum era și firesc cele mai vechi și mai însemnate legături bisericești, au fost cele dintre Biserica din Moldova și Biserica rusă. Cel dintîi și mai însemnat moment din trecutul bisericesc ruso-romîn este legat de numele marelui mitropolit Petru Movilă, fiul domnului moldovean Simeon Movilă. El a îmbrăcat haină monahală în mănăstirea Pecersca din Kiev și a ajuns mai tîrziu vestitul mitropolit al Kievului. El a avut un rol foarte însemnat în viața Bisericii ruse în special și al ortodoxiei în general. A ridicat școli și a întemeiat mai multe tipografii în cari a tipărit o mulțime de cărți de evlavie și zidire sufletească, cărți de slujbă și de limpezire și apărare a dreptei credințe. In întreaga lume ortodoxă el a rămas vestit prin „Mărturisirea ortodoxă". O deosebită grijă a purtat acest mare ierarh și fraților săi de sînge, trimițînd la Trei Sfetitele, la Govora, Cîmpulung și Tîrgoviște, meșteri tipografi, litere, clișee și podoabe de tipărit. I. P. Sf. Mitropolitul Nicolae Krutițcki spune cu dreptate: „Petru Movilă nu a întrerupt legăturile cu ținuturile natale, a urmărit viața bisericească de acolo, a trăit bucuriile și amărăciunile bisericii Moldo-Vlahiei și a fiilor ei duhovnicești. Marele fiu al Bisericii Romîne, strălucitul ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse din Polonia, Petru Movilă va rămîne pentru totdeauna în inimile credincioșilor din Romînia și Uniunea Sovietică, ca un

Continuare în pag. 3

Taina unei prietenii

Urmare din pag. 2-a

simbol al prieteniei neîntrerupte între amîndouă popoarele, între amîndouă Bisericile surori".

O mulţime de pictori bisericeşti ruşi pictează icoane şi biserici moldovene. La chemarea domnului Vasile Lupu, meşteri ruşi ridică biserica Trei Ierarhi, iar în timpul lui Petru cel Mare mitropolitul Dosoftei primeşte de la patriarhul Ioachim al Moscovei „o tipografie întreagă, cu toate cele de trebuinţă şi de nevoie, instrumente şi cu toate sculele".

Alexandru Lăpuşneanu este ctitorul „Bisericii romîneşti" din Lvov căruia poporul îi spunea „Biserica valahă". Ctitoria lui Matei Basarab, Soveja din Vrancea, a fost zidită, cu ajutorul ţarului. De asemenea mulţi domni romîni construiesc biserici în diferite centre din Ucraina. Ruxandra, fica lui Vasile Lupu, construieşte la Rişcov, pe Nistru, o biserică în stil moldovenesc.

Un rol deosebit de însemnat a avut în viaţa monahală şi bisericească din Moldova şi chiar şi în Ţara Romînească, monahul Paisie Velicicovschi, originar din Poltava (Ucraina). El s-a stabilit în mănăstirea Neamţu, de unde a pornit un întreg curent de înviorare şi înălţare a vieţii monahale.

Biserica din Ţara Romînească încă a avut legături însemnate cu Biserica rusă. Mihai Viteazul primeşte vase bisericeşti, icoane şi un aier de la Boris Gudunov. In 1597, Mihai Viteazul trimite pe episcopul Buzăului, Luca, la Moscova după milostenie în vederea refacerii bisericilor distruse de Turci şi Tătari. Acesta s-a întors de la Ţarul Teodor, cu daruri bogate.

Nenumărate au fost schimburile de icoane, odoare, cărţi, odăjdii şi alte obiecte de cult ce s-au făcut între Rusia pravoslavnică şi Ţările Romîne.

Dar şi Biserica din Ardeal a avut nu puţine legături cu Biserica rusă. Astfel în veacul al XVII-lea vedem pe Sf. Sava Brancovici, în fruntea unei delegaţii, îndreptîndu-se spre ţarul Alexie Mihailovici, spre a obţine ajutoare pentru refacerea bisericii şi a mănăstirii romîneşti din Bălgrad. El este foarte bine primit de ţar şi încărcat nu numai cu daruri bogate ,ci primeşte şi un hrisov care-i dădea dreptul să se mai ducă în Rusia după ajutoare.

După ajutoare în Rusia pentru repararea bisericii Sf. Nicolae a fost şi protopopul Braşovului Eustaţie Vasilievici. El ducea cu sine plîngerile romînilor ortodocşi din Ardeal, cari suferise din partea eterodocşilor. Ţarina i-a dat voie să facă colectă printre credincioşii din Petersburg, ea însăşi dăruindu-i suma de 2500 ruble.

In veacul al XVIII putem spune că Romînii ortodocşi din Transilvania în luptă continuă cu catolicismul asupritor, n-au găsit sprijin şi ocrotire decît în Rusia ortodoxă. In deosebi ţarina Elisabeta Petrovna a intervenit adesea la Viena ca să se lase liberă credinţa norodului romînesc din Ardeal. „Şi iarăşi eu pentru una şi aceeaşi credinţă, în care şi noi cu romînescul norod din Ardeal ne aflăm, n-am putut aminterea a face ca să nu stăm pentru ei şi să le isprăvim rugăciunea lor", spunea ţarina.

In 1755 popa Cosma din Deal, mărturisea că mulţumită unei intervenţii ruseşti a fost slobozit din temniţa de la Alba-Iulia, unde a stat închis peste un an de zile.

Călugărul Nicodim încă a făcut mai multe călătorii în Rusia, pentru a obţine ocrotirea Romînilor ortodocşi din Ardeal, aşa cum făcuse şi protopopul Nicolae Pop din Balomir.

In 1749, cînd ţarina Elisabeta, vizită biserica din Lavra sf. Serghie, fu întîmpinată de un predicator cu cuvintele: „Se laudă Transilvania că ai sprijinit-o odată cu braţul tău, iar acum îi întinzi din nou aceeaşi mînă spre ajutor".

In veacurile următoare legăturile bisericeşti s-au menţinut şi s-au lărgit. O mulţime de ierarhi şi clerici distinşi din Biserica noastră şi-au făcut studiile teologice în Rusia, ca Melchisedec, patriarhul Nicodim, Nazarie... De asemenea literatura teologică romînească s-a îmbogăţit prin traducerea operelor teologice ruse de seamă, cum sînt de pildă traducerile făcute de patriarhul Nicodim.

După 1944, legăturile bisericeşti romîno-ruse au sporit şi mai mult. Vizitele reciproce ce şi-au făcut cele două Biserici surori, prin delegaţiile conduse de întîi stătătorii lor, Prea Fericitul Patriarh Alexei şi Prea Fericitul Patriarh Justinian, au contribuit în largă măsură la întărirea acestei prietenii bisericeşti. Care credincios ortodox din Ardeal nu-şi aduce aminte cu emoţie de vizita Prea Fericitului Patriarh a toată Rusia, Alexei, cînd ne-a cinstit Sibiul — centrul mitropoliei ardelene? Şi în care biserică din cuprinsul Patriarhiei Romîne nu s-a ascultat din frumoasele cuvîntări bisericeşti ale acelui nou „Gură de aur" care este I. P. Sf. Nicolae al Krutiţelor?

Azi cele două Biserici sînt înfrăţite nu numai prin trecutul lor de luptă comună ci şi prin activa lor participare la măreaţa luptă pentru pacea a toată lumea.

Biserica ortodoxă romînă preţuieşte şi se mîndreşte cu prietenia Bisericii ruse, fiindcă ea s-a dovedit adevărată şi reală în vremuri grele pentru credincioşii ortodocşi din Ardeal. Biserica ortodoxă romînă caută prietenia tuturor Bisericilor ortodoxe; totuşi în fruntea acestor prietenii, stă prietenia veche, încercată şi desinteresată a pravoslavnicei Biserici ruse. Spre aceasta ne povăţuieşte şi înţelepciunea poporului care spune: „Prieteni noi să-ţi faci, dar d-ăi bătrîni să nu te laşi".

Prot. A. RADU

Biserica ortodoxă rusă - apărătoare a dreptei credinţe

Fără ca să ţină seama de legăturile strînse ale bisericii ruseşti cu patriarhul din Constantinopol papii de la Roma în cursul veacurilor au încercat în repetate rînduri să catolicizeze biserica pravoslavnică a Rusiei, să-i impună ritualul roman, şi rînduelile latineşti.

Incă în veacul al 12-lea papa Alexandru al III-lea trimite soli la mitropolitul Ioan al III-lea să-l întrebe de credinţa sa. Ioan a răspuns cuviincios, expunînd învăţătura bisericii ortodoxe şi îndemnînd pe papa să o primească şi dînsul.

Papii Onoriu III şi Grigorie IX, în secolul XIII, Piu II în sec. XV, Alexandru VI, Leo X, Clemens VII, Piu IV şi Grigorie XIII, în secolul XVI, au încercat să despartă biserica rusească de la credinţa ortodoxă prin făgăduieli şi ameninţări. Dar toate aceste încercări au fost respinse fără şovăială de paznicii neadormiţi ai dreptei credinţe de la Moscova. Aceştia arată între altele că „Roma veche a căzut în erezia apolinară, Roma nouă, adică Constantinopolul a căzut în mîna musulmanilor, deci a treia Romă este Moscova". (Karamsin: Istoria Bisericii Ruseşti, XI, p. 185).

Chiar şi după întemeierea patriarhatului din Moscova (1589) biserica latină continuă străduniile sale în Rusia pentru îndepărtarea poporului şi a domnitorilor de la credinţa ortodoxă. In aceste străduanii joacă un rol însemnat ordinul iezuiţilor, care a făcut spărtura şi în biserica noastră din Ardeal la 1698. Dar şi uneltirile lor au fost zadarnice, sfărîmîndu-se ca valurile neputincioase de stînca neclintită a credinţei pravoslavnice.

După sinodul unionist de la Florenţa (1439), Roma s-a străduit să cîştige poporul rusesc de partea sa, făgăduindu-i că-şi poate păstra toate rînduelile bisericii sale numai să recunoască primatul papal. Înţelegerea de la Florenţa s-a putut încheia numai pentru că împăratul Bizanţului, Ioan Paleologul care a luat parte la sinod, a nădăjduit să-şi salveze împărăţia sa de primejdia turcească, prin ajutorul papei de atunci Eugen IV. Din pricina aceasta, cu toată împotrivirea violentă a poporului şi clerului grec, împăratul Ioan Paleologul a încercat să înfăptuiască unirea bisericească, dar n-a reuşit.

In numele bisericii ruseşti la acest sinod a participat mitropolitul Kievului, Izidor, care întors în ţară a încercat să popularizeze hotărîrea de unire. Marele principe Vasilie III, din a căruia încredinţare a călătorit Izidor la Florenţa, i-a poruncit cu tărie ca să nu primească nici o schimbare a rînduelilor şi a învăţăturii de credinţă. Poporul de asemenea nu voia să audă de unire cu Roma. Din cauza aceasta şi străduaniile lui Izidor de-a introduce în Rusia unirea, au dat greş. Atît marele principe, cît şi sinodul episcopilor, preoţilor şi boierilor s-au lepădat de primatul papal, iar pe mitropolitul Izidor l-au arestat. Acesta mai tîrziu cu mare greutate a scăpat din închisoare şi a fugit la Roma unde a murit în anul 1463.

Dar uneltirile papilor de-a supune poporul rusesc Romei nu au încetat. Ei au început deacum să lucreze în acest scop prin preoţimea catolică ajunsă la mare bogăţie şi putere în Polonia. Rezistenţa de care s-au izbit aceste încercări în veacul XVII au dat naştere la certuri şi lupte aprige pentru apărarea crediţei ortodoxe, în care s-a distins mai ales mitropolitul Kievului, Petru Movilă, cel care a scris Mărturisirea Ortodoxă primită de toată biserica ortodoxă la sinodul de la Iaşi (1642).

Marele înţelept rus Leo Tolstoi scrie despre uneltirile clerului catolic polonez împotriva bisericii pravoslavnice ruseşti în felul următor:

„Cercetînd cu luare aminte luptele unirii trebuie să recunoaştem că aici nu era vorba numai de o frămîntare religioasă, ci mai mult de o duşmănie a elementelor politice contrare, de o duşmănie între două tabere neîmpăcate. Intr-una se afla clerul latin-polonez, stăpîn pe mari averi, privilegii şi demnităţi; în cealaltă, preoţimea rusească, lipsită de avere, de privilegii şi înalte demnităţi şi fără nici un drept, ca şi poporul de rînd cu care împărţea soarta amară de cumplită exploatare şi cu care era strîns legat sufleteşte. Popa rusesc petrecea la nuntă, la botez, cu ţăranul muncitor, împărţind cu el bucuria, dar mai ales nesfîrşitele suferinţe, necazuri, nedreptăţi. De aceea poporul cu preoţimea sa simplă a rămas neclintit în credinţa lui pravoslavnică, cîtă vreme boierimea trecu mai uşor la unire, ba primi chiar şi ritul latin. Şi în vorba de toate zilele se făcea deosebire între o religie poloneză şi una rusească, adică o credinţă domnească (boerească) şi una ţărănească".

Continuarea în pag. 4

O mare invenţie a ştiinţei şi a tehnicei sovietice

La sfîrşitul lunii august posturile de radio şi ziarele au adus la cunoştinţă lumii întregi, o mare invenţie a ştiinţei pe care au făcut-o savanţii, inginerii şi tehnicienii Uniunii Sovietice. Am aflat că s-a făcut o experienţă foarte reuşită cu o rachetă, zisă racheta balistică, în stare să sboare dintr-un continent în altul, din Europa în America, Africa, Australia, etc.

Racheta balistică sovietică este un proiectil rachetă, la fel cu un proiectil mare de tun. Racheta, spun specialiştii, are unul sau mai multe motoare cu reacţie, care se pun în mişcare pe rînd. Cu fiecare motor care intră în acţiune creşte viteza rachetei. Pe lîngă motoare, racheta are, apoi, aparate speciale care o conduc în timpul zborului şi care pot să fie comandate de pe pămînt prin diferite unde, ca un aparat de radio, sau prin aparate pe care le are înăuntrul său.

Racheta sboară la o înălţime de 1.500 km., merge cu o iuţeală de 20.000 km. pe oră şi în mai puţin de o oră parcurge jumătate din suprafaţa pămîntului. Ea urcă la fel ca proiectilul de tun, apoi cade pe o linie curbă balistică, pe locul fixat de mai înainte ca să fie distrus. Din cauza vitezii şi a înălţimii sale, racheta nu poate fi văzută şi urmărită uşor. De aceea efectele sale sînt cu mult mai sigure şi mai groaznice decît ale avioanelor care poartă bomba atomică şi cu hidrogen. Locul de plecare al rachetei se poate ascunde şi se poate schimba uşor, fără să aibă nevoie de baze militare înaintate, care sînt necesare avioanelor. Racheta transportă la distanţe uriaşe încărcătură de distrugere, cum este arma atomică sau arma cu hidrogen, care şterge în cîteva minute de pe faţa pămîntului un oraş cu milioane de oameni.

Invenţia acestei rachete a produs o impresie profundă şi a avut un efect extraordinar asupra duşmanilor păcii, care se lăudau că vor ajunge primii la această armă. Ei însă n-au reuşit să fabrice o astfel de rachetă. Acest lucru trebuie să dea de gîndit celor ce ar mai dori războiul, şi să-i facă să înceteze orice cursă de înarmare. Prin această rachetă Uniunea Sovietică, spun ziarele, are cea mai perfectă armă de război şi alături de ţările lagărului socialist, va putea să conducă politica de pace a lumii şi să oprească războiul.

Un ziar apusean „Die Welt", arată că Uniunea Sovietică a întrecut S.U.A. şi este în prezent singura putere din lume care dispune de „arma absolută", adică de arma care întrece toate armele de pînă acum, de arma cea mai năpraznică, prin care se cîştigă victoria în luptă.

Racheta a venit în momentul hotărîtor din viaţa omenirii de azi, adică tocmai cînd adversarii păcii se pregătesc în ascuns de un al treilea război mondial. Acestora li se spune acum clar şi hotărît: fiţi cu grijă şi cu mare atenţie pentru că cine seamănă vînt culege furtună, cum zice Sfînta Scriptură; căci cine se joacă cu focul va fi ars el însuşi.

Savantul american L. Pauling a prezentat la Oslo, capitala Norvegiei, un referat despre „Bomba atomică, ştiinţa şi viitorul omenirii". El a zis: „Descoperirea de către om a energiei atomice, ne sileşte să renunţăm la război, ca mijloc de rezolvare a problemelor internaţionale. Sîntem îngrijoraţi nu numai de experienţele care se fac, ci şi de consecinţele unui eventual război atomic. Un asemenea război, ar fi o nebunie. A sosit timpul încheierii unui acord internaţional".

Comunicatul de la Moscova care anunţă racheta balistică, armă teribilă de distrugere, adaugă că Uniunea Sovietică înţelege s-o pună în slujba păcii, că U.R.S.S. va continua lupta pentru încetarea experienţelor şi interzicerea armelor atomice, pentru o coexistenţă paşnică a popoarelor cu diferite sisteme de viaţă socială şi economică, va duce şi lupta pentru dezarmare. Glasul Uniunii Sovietice se face tot mai mult auzit şi ascultat în lume. Ştiindu-se tare, ea cheamă pe toţi şi toate popoarele lumii să lupte pentru binele şi fericirea omenirii.

Alături de U.R.S.S. poporul nostru îşi exprimă voinţa sa dîrză de luptă „pentru pacea a toată lumea" pentru care ne rugăm şi noi în biserică necontenit. El luptă pentru interzicerea experienţelor cu arme atomice, pentru dezarmare generală şi pentru pace şi progres, în care se găseşte fericirea tuturor.

R. S.

O aniversare măreaţă

Urmare din pag. 1-a

cut statele de democraţie populară, care construiesc cu succes socialismul. Marea familie a popoarelor socialiste — peste 1/3 din omenire — este un bastion de neînvins în slujba unei vieţi mai bune, în slujba păcii. Tot după acest război sistemul colonial a început să se destrame: peste un miliard două sute de milioane de oameni din Asia şi Africa s-au eliberat de jugul colonial şi au format state independente. Lupta acestor popoare pentru independenţă, lupta popoarelor, care mai sînt colonii, pentru dobîndirea libertăţii naţionale întăreşte frontul păcii şi mersul înainte al omenirii. Uniunea Sovietică şi ţările socialiste sprijinesc această luptă a popoarelor din Asia, Africa şi America de sud.

Acestea sînt pe scurt şi în general roadele Marei Revoluţii Socialiste din Octombrie. Ele ne arată clar uriaşele forţe, care au fost puse în mişcare şi marea cotitură istorică realizată în viaţa popoarelor. Insufleţite de aceste realizări, popoarele Uniunii Sovietice, ca şi popoarele din ţările de democraţie populară păşesc înainte spre o viaţă din ce în ce mai luminoasă. Insufleţiţi de aceste realizări oamenii muncii din toată lumea duc lupta pentru o viaţă mai bună, pentru pace. Realizările din aceşti 40 ani sînt chezăşia sigură că viitorul luminos, spre care-şi îndreaptă paşii popoarele, va deveni realitate.

T. R.

Biserica ortodoxă rusă — apărătoare a dreptei credinţe

Urmare din pag. 3

Dar poporul rusesc nu şi-a apărat numai credinţa sa cea dreaptă împotriva atacurilor catolicismului, ci el s-a făcut apărătorul credinţei pravoslavnice la toate popoarele creştine din Răsărit. Acest rol şi l-a putut îndeplini Rusia ca mare putere ducînd tratative rodnice cu Turcia pentru a uşura soarta celor patru patriarhate ortodoxe din Constantinopol, Alexandria, Ierusalim şi Antiohia, aflătoare sub stăpînirea Islamului. Ajutorul dat de Rusia pravoslavnică creştinătăţii răsăritene aflătoare la grea strîmtoare, a fost un ajutor frăţesc şi lipsit de orice interes naţional-şovin. Biserica rusească s-a purtat faţă de biserica greco-orientală ca o fiică recunoscătoare faţă de mama ei preacinstită, arătîndu-şi recunoştinţa sa pentru binefacerile primite de la dînsa la timpul său (Biserica ortodoxă grecească a încreştinat poporul rusesc în anul 988 pe vremea prinţului Vladimir).

Glasul Rusiei pravoslavnice ridicat pentru apărarea bisericii răsăritene a răsunat pentru întîia dată pe vremea ţarului Petru cel Mare. Acesta, în anul 1711 într-un memoriu trimis Înaltei Porţi, a mustrat pe Sultanul turcesc pentru apăsarea nedreaptă a Grecilor, Valahilor, Bulgarilor şi Sîrbilor ortodocşi. Alte intervenţii asemănătoare făcute de Rusia în favorul creştinilor ortodocşi rezultă şi din contractul prezentat de prinţul Menşicoff înaltei Porţi Otomane în anul 1853, în care scrie că religia ortodoxă va fi apărată în toate bisericile creştine din împărăţia musulmană. Reprezentanţii Rusiei vor avea dreptul să ocrotească bisericile din Constantinopol şi din alte oraşe de sub stăpînirea turcească. Eliberarea Romîniei, Sîrbiei, Bulgariei şi Greciei, cu ajutorul Rusiei, a adus şi libertatea şi desvoltarea Bisericilor ortodoxe din aceste ţări.

După ce s-a prăbuşit puterea boierilor poloni şi după ce poporul în 1944 şi-a luat soarta în propriile mîini, atît în Galiţia, cît şi în alte părţi, credincioşii şi preoţii greco-catolici s-au întors la sînul Bisericii ortodoxe, de la care au fost răpiţi cu sila. Astfel s-au înlăturat uneltirile papalităţii şi Biserica Ortodoxă Rusă, Biserica Ortodoxă Polonă, Biserica Ortodoxă Cehă şi celelalte Biserici Ortodoxe îşi văd toţi fiii lor duhovniceşti adunaţi în jurul altarelor sfinte, mărturisind credinţa cea dreptmăritoare şi rugîndu-se pentru pacea a toată lumea şi înfrăţirea tuturor.

N. T.

„Luna" artificială sovietică

La 4 octombrie 1957 s-a lansat din U.R.S.S. prima „lună" artificială. Ea are forma unei sfere (o minge), cu diametrul de 58 cm şi cu greutatea de 83,6 kg. Cu ajutorul unei rachete, ea a ajuns la înălţimea de 900 km deasupra pămîntului şi a primit viteza de 8.000 metri pe secundă. Ea se învîrte în jurul pămîntului şi-l înconjoară în o oră şi 35 minute. Se poate vedea cu ajutorul binoclului sau lunetei, în razele soarelui, cînd răsare şi apune.

Pe „luna" aceasta sînt instalate posturi de radio-emisiune, care trimit semnale de radio în toate părţile lumii.

In cursul anului 1958 Uniunea Sovietică va mai lansa şi alte „luni' artificiale, de o greutate mai mare ca luna aceasta. Aceste „luni" servesc la facerea de cercetări ştiinţifice la înălţimile acelea. Ţinta este ca cu vremea să se ajungă la înfăptuirea de călătorii de pe pămînt la planetele celelalte, cum sînt Marte, Venus, etc.

Lansarea „lunei" sovietice arată că ştiinţa şi tehnica sovietică sînt mai înaintate decît ştiinţa şi tehnica altor state. S. U. A. abia în 1958 plănuieşte să lanseze o astfel de „lună", dar de 8 ori mai uşoară decît „luna" sovietică.

Lumea merge înainte. Puterea minţii omeneşti este mare: ea pătrunde şi adîncurile mării şi înălţimile aerului.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

ANUL 105 SIBIU, 15 noiembrie 1957 Nr. 43—44

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

La Alba-Iulia

In octombrie 1957 s-au împlinit 9 ani de la marele act al reîntregirii bisericeşti din Ardeal. Acest fapt a fost sărbătorit în Catedrala Reîntregirii Bisericeşti de la Alba-Iulia. Acolo — în 20 octombrie — I. P. S. mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Teofil al Romanului şi P. S. Valerian al Oradiei, în fruntea soborului de vicari, consilieri, preoţi şi diaconi, au slujit sf. Liturghie, mulţumind Domnului pentru binefacerile revărsate asupra Bisericii Sale. Au fost de faţă: P. S. Veniamin şi P. S. Policarp (de la Alba-Iulia), reprezentanţi ai Departamentului Cultelor (d. Inspector general Dimulescu şi d. Imputernicit Sîntimbreanu), consilieri, protopopi, profesori de Teologie, preoţi şi credincioşi.

La priceasnă a vorbit P. C. vicar S. TRUŢIA de la Cluj, unul din cei 38 de preoţi gr. catolici, care în 1948 au început mişcarea de revenire la Biserica strămoşească. P. C. Sa a arătat cît de mare a fost amărăciunea poporului credincios din Ardeal, din pricina dezbinării în credinţă, adusă de stăpînirea austriacă. Dumnezeu însă, care nu desparte, ci uneşte, a împlinit dorul şi rugăciunea noastră şi după 250 ani de dezbinare a adus întoarcerea fiului rătăcitor la sînul Bisericii strămoşeşti ortodoxe. Aşa s-a împlinit visul de a ne vedea strîns uniţi, într-un singur mănunchi, toţi cei ce avem aceiaşi credinţă strămoşească. Sîntem acum iarăşi un trup şi un suflet, o turmă şi un păstor. Aşa s-au adeverit cuvintele psalmistului, care zice: „Ce bine şi frumos e să fie fraţii împreună"! Pentru această biruinţă facem astăzi şi pioasă pomenire a fericiţilor întru Domnul, cuvioşii Visarion şi Sofronie şi mucenicul Oprea, care au mărturisit şi apărat dreapta credinţă şi care se bucură pentrucă fraţii sînt iarăşi împreună.

De aceea, înfrăţiţi pentru totdeauna întru dragostea Domnului, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru bunăstarea sfintei noastre Biserici strămoşeşti ortodoxe şi pentru pacea a toată lumea.

La sfîrşitul Sf. Liturghii a vorbit I. P. S. *Mitropolit Nicolae* al Ardealului, care a dat grai bucuriei de a fi ajuns la acest praznic luminat. I. P. S. Sa a spus între altele următoarele: Sîntem foarte fericiţi că Dumnezeu ne-a adunat iarăşi în faţa aceluiaşi altar şi sub cupola aceleiaşi Biserici, una, sfîntă, sobornicească şi apostolească a neamului romînesc. La acest praznic e cu noi întreaga Biserică din cuprinsul iubitei noastre Patrii, Republica Populară Romînă. Aici sînt cu noi întîistătătorii patriei noastre — prin reprezentanţii lor, — preoţii şi credincioşii, reprezentaţi prin clerul şi credincioşii ce stau de faţă. Este aici şi Intîistătătorul sfintei noastre Biserici, Prea Fericitul Patriarh Justinian, care ne-a trimis o telegramă, ca să ne bucure cu ea, să ne lumineze şi să ne înfrăţească şi mai mult inimile şi minţile şi vrerile, ca într-un gînd să mărturisim în toate zilele vieţii noastre, să ne închinăm romîneşte ca şi părinţii noştri cei dreptcredincioşi, aceiaşi patrie s-o iubim şi ei să-i slujim pînă la cea din urmă răsuflare a noastră. Prea Fericitul Patriarh ne scrie următoarele: „La împlinirea a nouă ani de la marele act al Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Romîne din Transilvania, gîndul nostru se îndreaptă cu deosebită dragoste către clerul şi credincioşii, care înfrăţiţi în aceiaşi credinţă strămoşească aduc azi rugăciuni de mulţumire către Cel Atotputernic în faţa aceluiaşi altar al dreptei credinţe, prin mijlocirea sfinţilor mucenici Sofronie, Visarion şi Oprea. La această aniversare scumpă inimii Noastre sîntem cu tot sufletul alături de Inalt Prea Sfinţia Voastră şi de toţi ceice Vă înconjoară cu acest prilej în Catedrala Reîntregirii — Ierarhi, preoţi şi credincioşi. Tuturor le împărtăşim părinteşti binecuvîntări şi le trimitem urările Noastre călduroase pentru aniversarea înfrăţirii sub aripile ocrotitoare a sfintei noastre Biserici spre slava lui Dumnezeu şi mîntuirea sufletelor".

Umbriţi de puterea rugăciunii sfinţilor mucenici Visarion, Sofronie şi Oprea şi călăuziţi de sfaturile luminate şi simţămintele părinteşti ale Prea Fericitului Patriarh Justinian, făgăduind în această zi de praznic luminat că vom merge pe acelaş drum al înaintaşilor noştri, una fiind în credinţă, în nădejde şi în dragoste de Dumnezeu şi de Ţară. Bunul Părinte ceresc, care ne vede bunătatea inimilor şi lumina gîndurilor şi curăţenia credinţei, ne va dărui sănătate şi putere în toate — şi mai ales mîntuirea sufletului şi va da, prin hărnicia noastră, ţării întregi bunăstare, unitate, pace, care va fi mărirea şi puterea ei de totdeauna. Cu aceiaş fierbinte rugăciune cerem frăţie şi pace pentru toată lumea.

Domnul să ne binecuvinteze şi să ne ajute în lupta cea dreaptă a mîntuirii sufletelor şi a păcii în lume!

A luat apoi cuvîntul *P. S. Teofil al Romanului,* care a spus că anul 1698 a fost începutul dezbinării dureroase a credincioşilor, iar anul 1948 a fost sfîrşitul acestei dezbinări. Reîntregirea bisericească din 1948 s-a putut împlini, pentrucă popo-

Continuare în pag. 3

Proorocia păcii

Un om care în istoria luptei pentru pace a devenit celebru este profetul Isaia. Sînt în cartea profetului texte cari în lupta pentru statornicirea păcii în lume ocupă un loc de frunte. Nu e credincios, care să nu fi fluturat pe buze vorbele biblice: „vor face săbiile lor fiare de plug şi lăncile lor secere, şi nu se va mai ridica neam împotriva altui neam şi nu vor mai învăţa a se bate". (Is. 2, 4).

Sînt în aceste cuvinte gînduri minunate, izvorîte din adîncul sufletului, că odată lumea totuşi se va învrednici de pace statornică şi de frăţie. Izgonind păcatul prin virtute omul nu va mai răspunde la lovitură cu lovitură. O societate care să nu mai cunoască grozăviile războiului e făgăduinţa pe care o face profetul. Războiul se organizează în vederea distrugerii, din care rezultă atîtea nenorociri, pacea se întemeiază în vederea construirii. Isaia întrezăreşte fericirea care rezultă, pentru oameni, prin înlocuirea războiului cu o muncă paşnică. Pămîntul îi este dat omului, nu ca să aibă unde se războiască, ci ca muncindu-l să-i dea ceea ce îi trebuie pentru viaţă.

Aşadar Isaia 2, 4 este un text însemnat între cele care prevăd o nouă ordine în lume.

Lupta dusă în zilele noastre de oamenii de pretutindenea de a statornici o pace dreaptă şi trainică în lume ne arată că cuvintele profetului se pot împlini. De aceea şi noi, creştinii, trebuie să luptăm pentru pace, alături de sutele de milioane de oameni cinstiţi din întreaga lume. In felul acesta vom împlini voia lui Dumnezeu şi dorinţa popoarelor după pace.

Preot. Prof. N. NEAGA

Biserica din Reciu -- cel dintîi locaş de închinare din Arhiepiscopia Sibiului sfinţit de I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan

Parohia ortodoxă romînă din satul Reciu (raionul Sebeş), este o adevărată „turmă mică", în înţelesul evanghelic al cuvîntului (cf. Luca 12, 32): numără abia 83 familii de credincioşi, dar alipirea lor faţă de Sfînta Biserică este pilduitoare.

Inainte cu 17 ani, a fost aşezat ca paroh acolo tînărul preot Ioan Popa, abia scăpat de pe băncile fostei Academii teologice „Andreiane" din Sibiu.

In înţelegere creştinească, paroh şi credincioşi au luat hotărîrea să-şi clădească o biserică. Mai porniseră ei una înainte de aceea şi i-au turnat temelia în beton, dar locul ales în acest scop, pe vatra satului, era expus revărsărilor de ape şi igrasiei. Au părăsit, deci, acel început şi au luat-o de la capăt cu însufleţire nouă — şi cu cuvenita cheltuială, care nu era puţină.

Vreme de 15 ani, mărginindu-se aproape exclusiv la propriile lor puteri, au robotit încetul cu încetul la durarea ei şi au reuşit s-o dea gata. Au fost ani de încercare aceştia: lucrarea cerea bani, unii şovăiau de la o vreme, dar preotul n-a contenit a-i stimula la treabă şi a nădăjdui că după orice început bun, veni-va şi bucuria lucrului dus la îndeplinire. Şi treaba s-a făcut: o biserică încăpătoare, de zid, frumoasă ca o mănăstire, a apărut pe clina de răsărit a satului, în mijlocul cimitirului.

Lucru cu totul remarcabil, spre lauda parohienilor şi a preotului-paroh: In tot acest timp, credincioşii şi-au îndeplinit fără greş, cu tragere de inimă, obligaţiile lor patriotice-cetăţeneşti, iar preotul Ioan Popa a mai aflat răgaz şi pentru sporirea calificării sale academice, obţinînd între timp diploma de licenţiat în teologie, la Institutul din Sibiu. Marele Mitropolit Nicolae Bălan, care prezida comisia de examinare şi era la curent cu desfăşurarea lucrărilor de zidire a bisericii, i-a adresat chiar acolo cuvînt de laudă şi încurajare.

Satul era gătit de sărbătoare. Pe uliţi, mesteceni înfipţi în pămînt într-o aliniere perfectă, încît credeai că au răsărit acolo; la ferestre, covoare şi cusături încadrau icoane şi buchete de flori; din loc în loc montate pe frînghii, porţi de bineventare, bogat împodobite. Parohienii noştri din Reciu îşi aşteptau Arhipăstorul cu cuvenita cinste.

In dimineaţa praznicului, la cîţiva kilometri de sat, maşina care-l aducea pe Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit *Nicolae Colan* al Ardealului a fost întîmpinată de 6 călăreţi în costume naţionale, care i-au oferit flori şi au rostit cuvinte de bun venit, încadrînd-o apoi şi însoţind-o pe parcurs. In sat, aşteptau la porţi, în veşminte de sărbătoare, pîlcuri de ţărani saşi, asociindu-se prin gesturi de bucurie şi saluturi prieteneşti la bucuria consătenilor lor romîni ortodocşi.

La poarta bisericii, coborînd din maşină împreună cu însoţitorii săi P. C. Secretar Eparhial Dumitru Călugăr şi P.C. Prof. Dr. Grigorie Marcu, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit *Nicolae* a fost întîmpinat după datină de soborul preoţilor din jur, de P.C. Protos. Anatolie Scurtu (Sibiu-Catedrală), de diaconii catedrali Iosif Bolog şi Vasile Gîrbu şi de un mare număr de credincioşi romîni şi saşi, aceştia din urmă avînd în fruntea lor pe pastorul locului, Dl Schuster. P.C. Pr. Ioan Besoiu, protopopul raionului Sebeş, a rostit un scurt şi cald cuvînt de bineventare. Fete romînce şi o tînără membră a comunităţii evanghelice săseşti, au oferit flori înaltului ierarh, în vreme ce din mulţime sburau la picioarele I.P.S. Sale alte flori. I.P.S. Sa a mulţumit *tuturor pentru călduroasa primire, dînd grai bucuriei sale de a putea săvîrşi, cu ajutorul lui Dumnezeu, cea dintîi tirnosire de biserică în calitate de Arhiepiscop şi Mitropolit al Ardealului, în Eparhia noastră.*

S-a săvîrşit apoi, după ritualul îndătinat, sfinţirea noii biserici şi Sfînta Liturghie arhierească, împreunată cu o hirotonire întru diacon. Răspunsurile au fost date de corul bărbătesc al parohiei fruntaşe Răhău.

La sfîrşit parohul locului a prezentat cuvenita dare de seamă, relevînd jertfelnicia parohienilor pentru podoaba casei Domnului.

In predica sa, I.P.S. Mitropolit *Nicolae* a arătat însemnătatea *praznicului şi a Sfintei Cruci pentru Biserica noastră, a dat felurite îndemnuri credincioşilor întru îndeplinirea îndatoririlor lor bisericeşti şi patriotice şi a răsplătit osîrdia parohului Ioan Popa distingîndu-l cu dreptul de-a purta brîu roşu.*

O masă cu mîncăruri de post — a întrunit la orele 15 pe slujitorii bisericeşti, membrii corului şi invitaţi din sat şi împrejurimi, în jurul I.P.S. Sale Mitropolitului Nicolae.

SFINŢIREA BISERICII DIN TEIUŞ

A doua zi, duminică 15 septembrie a.c., după ce peste noapte a poposit la Biserica Reîntregirii din Alba Iulia, I.P.S. Mitropolit *Nicolae Colan* a sfinţit biserica cea nouă ridicată de credincioşii parohiei vechi ortodoxe din Teiuş, circa 200 familii la număr. Insoţit fiind de P.S. Episcop *Policarp Moruşca* şi de slujitorii bisericeşti de la centru mitropolitan mai sus amintiţi, înaltul ierarh a fost întîmpinat în faţa noii biserici de soborul preoţilor locali şi din jur, cuvîntul de bun venit fiind rostit de P.C. Pr. Victor Negrea, protopopul raionului Alba Iulia. Au fost oferite de către un grup de fete în costume naţionale bogate buchete de flori.

Mulţumind pentru primirea făcută, I. P. S. Mitropolit *Nicolae* a arătat că socoteşte sfinţirea bisericii aceleia şi ca un prilej binevenit de-a da laudă şi mulţumită bunului Dumnezeu pentru recolta îmbelşugată cu care Părintele ceresc a binecuvîntat în acest an ostenelile harnicului nostru popor muncitor. Spre a stimula rîvna obştească în săvîrşirea de fapte bune şi de folos atît din punct de vedere caritativ, cît şi patriotic, I.P.S. Sa a spus că roadele recoltei excelente din acest an, credincioşii noştri trebuie să le chivernisească aşa fel încît să putem spune, după creştineasca rînduială, că celui cu mult nu i-a prisosit, iar celui cu puţin nu i-a lipsit.

Sfînta Liturghie arhierească, săvîrşită la noul altar, de la ieşirea cu Sfintele Daruri s-a continuat afară, în faţa bisericii, spre a putea fi urmărită de toţi credincioşii.

La sfîrşit, vrednicul paroh Ioan Puia a prezentat cuvenita dare de seamă, dînd expresie bucuriei credincioşilor pricinuită de faptul că sfinţirea bisericii lor s-a săvîrşit de către I.P.S. Mitropolit *Nicolae,* care le-a mai fost arhipăstor pe vremea cînd această parohie aparţinea Eparhiei Clujului.

Predica, amplă şi luminoasă, rostită de I.P.S. Mitropolit *Nicolae,* este cu totul remarcabilă atît prin suflul ei religios, cît şi prin iscusinţa cu care a actualizat însemnătatea praznicului. Intre alte, I.P.S. Sa a spus:

Inima mea e învăluită de cea mai sfîntă flacără, de flacăra bucuriei şi a iubirii de oameni, ori de cîte ori sfinţesc vreo biserică.

Luna trecută, am umblat o jumătate de ţară. Sănătatea şi treburi bisericeşti, m-au făcut să străbat drumuri lungi, de la Vatra Dornei la Bucureşti, de la Sibiu la Cluj şi Năsăud, de la Tg. Mureş la Sfîntul Gheorghe şi Oraşul Stalin. Inima mea s-a aprins de bucurie nouă, căci pretutindeni pe unde am umblat am văzut construindu-se uzine şi fabrici, spitale şi şcoli, tunele şi sonde petrolifere. Toată ţara e ca un stup de albine harnice, e un vast şantier pe care freamătă ziditorii unei vieţi din ce în ce mai bune. Patria noastră iubită se împodobeşte cu atîtea frumuseţi, de pe o zi pe alta.

Dar bucuria mea de păstor sufletesc a fost şi mai deplină cînd am văzut înălţîndu-se totodată şi turnuri de biserici nouă sau înnoindu-se cele bătrîne. Mi-am zis atunci: Nu-i oare un popor binecuvîntat de Dumnezeu acel popor care zideşte cu atîta hărnicie şi tragere de inimă atît pentru îmbunătăţirea şi propăşirea vieţii pămînteşti, cît şi a celei sufleteşti, pentru viaţa de-aici şi pentru cea cerească? Eu nu pot mulţumi îndeajuns lui Dumnezeu pentru că ne-a făcut popor credincios şi cucernic, plin de dragoste de frate. Cine-i credincios Părintelui din cer, acela-i devotat şi ocîrmuitorilor lui de pe pămînt; cine-i credincios faţă de patria de dincolo, care ne aşteaptă cu răsplăţile Dreptului Judecător, acela-i credincios şi patriei de pe pămînt, ţării acesteia a noastră, care ne cuprinde şi ne ocroteşte pe toţi; cine-i credincios faţă de suflet, acela e credincios şi faţă de firestile trebuinţe ale trupului, de Dumnezeu încuviinţate.

Ieri — a spus I.P.S. Sa — am văzut într-un sat mic o biserică nouă, plină de credincioşi. Azi, la Teiuş, de asemenea. Cea mai frumoasă biserică nu-i biserica nouă, ci biserica cercetată de toţi credincioşii parohiei. Astfel de biserici am mai văzut destule în ţara mea frumoasă şi prosperă. Eu sînt încredinţat că acolo unde bisericile sînt pline de credincioşi, se golesc temniţele fiindcă scade numărul celor ce săvîrşesc fărădelegi şi se golesc cîrciumele căci se împuţinează numărul celor vicioşi. Cînd se umplu bisericiie de credincioşi, se umplu şi căminele culturale de oameni dornici de învăţătură şi luminare, de sfat bun şi de ştiinţă de carte.

I.P.S. Sa a mulţumit tuturor credincioşilor care au dat obolul lor pentru construirea bisericii celei noi din parohia Teiuş, a distins pe preotul-paroh Ioan Puia cu dreptul de-a purta brîu roşu şi a chemat binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra tuturor celor întruniţi la rugăciunea de obşte.

Continuare în pag. 4

Deschiderea Cursurilor

La Institutul Teologic Universitar — Sibiu s-au deschis cursurile pe anul şcolar 1957—1958. Solemnitatea de început de an a avut loc în aula Insitutului la 5 octombrie 1957, după ce s-a săvîrşit Sf. Liturghie şi doxologia în capela mitropolitană. Au fost de faţă: I.P.S. Mitropolit Nicolae, consilieri arhiepiscopeşti, profesorii şi studenţii Institutului.

P.C. Păr. prorector *Spiridon Cindea* a vorbit despre frumuseţea preoţiei, care mijloceşte între Dumnezeu şi credincioşi şi a spus că începe un nou an de muncă pentru pregătirea viitorilor slujitori ai Bisericii, legaţi de popor şi de năzuinţele lui.

După ce corul studenţilor, condus de P. C. Păr. Prof. Gh. Şoima a cîntat cîteva bucăţi religioase, *I.P.S. Mitropolit Nicolae* a spus între altele că începe un nou an de muncă pentru cei ce vor să devină preoţi şi care sînt „cei mai noi ucenici într-o şcoală foarte veche", care împlineşte aproape 150 ani. Cei dinaintea noastră sînt ca un „nor de martori", care vorbesc despre lumina ce s-a răspîndit de aici pretutindeni. Ei sînt pentru noi un îndemn la muncă şi un prilej de mîndrie creştinească. Singură stăruinţa şi o muncă disciplinată pot rodi lucruri trainice, ca pentru Domnul, cum zice Sf. Ap. Pavel. Să vă daţi silinţa ca să creşteţi duhovniceşte în aşa fel încît „tinereţea voastră nimeni să n-o poată defăima", adică să creşteţi numai în bine. In Apostolul ce s-a citit la Doxologie, Sf. Pavel îi scrie lui Timotei să-i aducă felonul şi cărţile. Aceste cuvinte ne aduc aminte de sfintele slujbe şi de Sf. Scriptură. Purtaţi cu voi întotdeauna felonul rugăciunii şi Sf. Scriptură şi alte cărţi ale înţelepciunii ca să vă încălziţi inima şi să vă luminaţi mintea. In felul acesta vă veţi pregăti să fiţi folositori şi credincioşilor şi patriei noastre iubite.

..... Inceputu-s-a astfel o nouă semănătură duhovnicească la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

T.

La Alba-Iulia

Urmare din pag. I-a

rul a devenit stăpîn pe soarta sa şi credincioşii au fost liberi să-şi manifeste voinţa. De acum dezbinarea aparţine trecutului: ea nu va mai apare niciodată. In aceşti 9 ani de înfrăţire s-au stins multe neînţelegeri şi amintiri triste, arătîndu-se adevărul, cuprins în cuvintele: „Eu ţi-s frate, tu mi-eşti frate — In noi doi un suflet bate". In aceşti ani şi viaţa religioasă s-a dezvoltat mult. Inainte de 1948, din pricina dezbinării, viaţa duhovnicească nu s-a putut dezvolta în toată frumuseţea ei. De ce? — Pentrucă scris este că de am avea credinţă, cît să mutăm şi munţii, dacă nu avem dragoste nimica n-am făcut, că cine zice că pe Dumnezeu iubeşte şi pe fratele său urăşte minicinos este: Dezbinarea era vrăjmăşie între fraţi şi nu dragoste. Acum sîntem una în dragoste frăţească şi putem înainta şi în cele duhovniceşti. Să ne străduim pentru propăşirea poporului la o viaţă tot mai bună şi mai fericită, paşnică şi îndestulată.

Cu acestea s-a terminat praznicul de la Alba Iulia. El a fost mărturie că dreptcredincioşii din Ardeal una sînt întru credinţa cea adevărată şi una sînt în dragostea faţă de patrie şi lupta pentru pace şi bună învoire.

T. R.

Sfinţire la Sîmbăta de sus

Duminecă, 6 octombrie 1957, a avut loc sfinţirea bisericii din Sîmbăta de sus — apuseană. Biserica aceasta a fost zidită de tatăl voevodului Constantin Brîncoveanu. Ea a fost lărgită şi pictată de urmaşii lui Constantin Brîncoveanu şi acum a fost înnoită în întregime şi pictată din nou , refăcîndu-se pe unde se putea şi vechea pictură. Cinci ani au jertfit şi ostenit credincioşii, sub conducerea Pr. N. Toderici, pînă au gătit biserica străveche, împodobindu-o ca pe o prea frumoasă casă a Domnului. Cinstind vrednicia credincioşilor şi a preotului, I.P.S. Mitropolit Nicolae a venit să sfinţească biserica împreună cu P.C. Părinţi: Vicar T. Belaşcu, consilier Gheorghe Secaş, consilier Vlad I., Prof. N. Mladin şi cu C. diaconi V. Gîrbu şi I. Bolog.

La intrarea în parohie, I.P.S. Sa a fost întîmpinat de o ceată de călăreţi în costume naţionale, iară drumul spre biserică era împodobit cu brazi, cu covoare şi icoane. La poarta bisericii Inaltul Ierarh a fost primit de soborul a 23 preoţi, de credincioşi şi de corul Catedralei din Sibiu, condus de Păr. Prof. Gheorghe Şoima. Cuvînt de bun venit au rostit: P.C. Protopop A. Brumboiu din Făgăraş şi preşedintele Sfatului Popular din Sîmbăta, care a oferit tradiţionala pîine şi sare. I.P.S. a răspuns, arătînd vechimea bisericii, legătura credincioşilor cu biserica şi bunele relaţii dintre Biserică şi Stat, dintre reprezentanţii Bisericii şi autorităţile de Stat.

După slujba sfinţirii a urmat Sf. Liturghie, ascultată de o mulţime de credincioşi, care umpleau biserica şi locul din jurul ei. Răspunsurile le-a dat corul Catedralei din Sibiu. La sfîrşit *I.P.S. Mitropolit Nicolae* a vorbit credincioşilor. După ce arată că de trei ori s-au rostit astăzi cuvinte, ce se rostesc numai la sărbătoarea Sf. Paşti („veniţi de luaţi lumină" — „Deschideţi boeri porţile voastre şi va intra împăratul măririi" — „Aceasta este ziua, care-a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa"), întreabă: — Ce legătură este între Sf. Paşti şi sfinţirea bisericii? Răspunsul e clar: La Sf. Paşti prăznuim învierea Domnului cea cu slavă, iar acum prăznuim înnoirea sau învierea acestui vechiu lăcaş de rugăciune, pentru isbăvirea sufletească a tuturor celor ce se vor ruga într-însul. Azi am deschis larg porţile bisericii, pentru ca această biserică înnoită şi împodobită să vă primească pe toţi, ca o mamă bună, care dacă-şi deschide braţele o face ca să primească pe toţi pruncii săi, şi buni şi răi, şi mai puţin buni şi mai puţin răi. Pentru o mamă toţi copiii sînt deopotrivă; ea îi are dragi pe toţi. Aşa şi Sf. noastră Biserică îşi deschide uşile, ca o mamă bună braţele, ca să primească pe fiii ei dragi, şi în zile de bucurie şi în zile de întristare, în zile senine şi în zile pline de nori. Iată de ce ziua de azi este cu adevărat ziua, pe care-a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Cu toţii ne bucurăm, pentru că de la această biserică vor lua lumină toţi cei ce vor intra într-însa. Ba cum în ziua Sf. Paşti, credincioşii îşi aprind lumînarea şi duc lumina ei în casele lor, tot aşa de cîte ori vin la biserică ei iau lumină pentru viaţa lor, pentru toată viaţa — căci cine ştie dacă a doua duminecă, a doua zi sau chiar peste două ceasuri mai poate veni sau nu. Eu cred că atunci cînd sîntem în biserică ne luăm lumină sfîntă pentru toată cărarea vieţii noastre pînă în clipa morţii.

Se cade să ne bucurăm într-o zi ca aceasta, pentru că credincioşii, în frunte cu vrednicul lor păstor sufletesc, au împodobit biserica din nou. Aici intrăm ca într-o casă părintească, în care fiecare colţ ne mîngîie privirile şi care ne cuprinde cu dragoste. Aici a fost locul bunicului, dincolo al bunicii, aici a fost locul mamei, dincolo al tatălui, aici a fost locul unui frate, dincolo al unui prieten. Aşa mă gîndesc la casa părintească; aşa mă gîndesc şi la această sf. biserică. Aici s-au închinat de aproape 300 ani moşii şi strămoşii şi părinţii noştri. Ei toţi sînt de faţă la praznicul acesta şi vă laudă pentru credinţa şi dragostea voastră faţă de biserica aceasta, care a fost întotdeauna mama cea bună a tuturor. Spuneţi la toţi marea noastră bucurie cu inimile încălzite de dogorile rugăciunii.

De cîte ori trec prin părţile acestea simt duhul marelui voevod Constantin Brîncoveanu. Aşa cum în Moldova pretutindeni te întîlneşti cu Ştefan cel Mare, aşa pe aceste meleaguri vezi urmele lui Brîncoveanu. Aceasta ne îndeamnă să creştem în credinţa faţă de Tatăl cel ceresc şi dragostea faţă de Patria noastră pămîntească, patrie care ne cuprinde, ne ocroteşte şi ne hrăneşte pe toţi. Bunul Dumnezeu să vă dea puteri, ca să vă puteţi face datoriile creştineşti şi romîneşti, fiecare acolo unde se află, ca astfel Dumnezeu să vă binecuvinteze şi urmaşii să vă laude, ca pe unii care lupta cea bună aţi luptat, credinţa aţi păzit.

Vă doresc să umpleţi întotdeauna biserica aşa ca azi şi să vă împărtăşiţi şi mai departe din dragostea şi lumina acestui praznic.

După aceea a vorbit C. Păr. N. TODERICI, parohul din loc. Arătînd că datoria credincioşilor e de a păstra şi înnoi cele lăsate nouă de strămoşi, C. Sa face un scurt istoric al bisericii din parohia Sîmbăta de sus — apuseană: zidită prin 1657 de vornicul Preda Brîncoveanu, înnoită şi pictată în 1784 de Nicolae şi Manolache Brîncoveanu, ea a mai fost reparată şi lărgită în 1889 şi 1911. Intre 1952—1957 s-a făcut o înnoire generală de la acoperiş şi pînă la temelii. Pictura s-a săvîrşit de pictorul Vasu, care a refăcut vechea pictură şi unde aceasta era de tot ştearsă a făcut pictură nouă. Lucrarea este roada jertfelniciei credincioşilor. Dar „oricît ar fi de frumoase zidurile acestea în valoare destul de mare, totuşi adevărata biserică voi sînteţi iubiţi parohieni.

Deci, precum vedeţi că este împodobită Casa Domnului să căutaţi ca şi sufletele voastre, încă de azi înainte mai ales, să se înnoiască.

Să cercetaţi această biserică nu numai cu trupul, ci şi cu sufletul.

Precum Moisi, mai întîi s-a lepădat de noroiul încălţămintelor sale, apoi s-a apropiat curat de rugul arzător unde se auzea glasul Domnului — aşa şi noi cei de azi să ne apropiem primeniţi sufleteşte de altarul acestei frumoase biserici sfinţită azi.

Dumnezeu, din lăuntrul acestei biserici, care este plină de mărirea Sa de pe altarul care l-a ales de locuinţă sfîntă a sa, vă cheamă ca să ve-

Continuare în pag. 4

Intrarea în Biserică

Am trecut odată printr-o parohie şi am văzut o biserică nouă, mare şi frumoasă. Cum biserica era deschisă am intrat înlăuntru. Acolo doi pictori lucrau de zor, ca să termine pictura. M-am bucurat, cînd am văzut la credincioşii din aceea parohie atîta rîvnă pentru casa Domnului. Şi am întrebat: „cine e preot aici?" Mi s-a răspuns: „N-avem preot". — „Atunci, de ce vă grăbiţi să terminaţi biserica?" Au zis: — „Noi pregătim biserica, pentru ca să intre şi să slujească în ea preotul ce va veni". Mi-am zis: „cu adevărat buni credincioşi sînt aceştia şi bine cinstitori ai preotului, pe care doreau să-l primească cu toate gata făcute".

Mergînd pe drum mai departe m-am gîndit: „aşa a lucrat şi Dumnezeu cînd a binevoit să trimită pe Fiul Său în lume care este „preot în veac", marele Arhiereu: întîi a pregătit lăcaşul sfinţit, biserica, în care să se sălăşluiască Hristos. Apoi a venit Marele Preot şi s-a arătat nouă. Căci nu din orice femeie urma să se nască Hristos. Ci numai din femeia, pe care o va alege şi o va sfinţi Dumnezeu însuşi".

Noi ştim că îndată după căderea în păcat a lui Adam şi a Evei, Dumnezeu a făgăduit că sămînţa „femeii" va zdrobi capul şarpelui. Proorocul Isaia spune că sămînţa aceia va fi „Emanuil" adică „Dumnezeu cu noi" şi că femeia din care se va naşte Dumnezeu va fi fecioară curată (cap. 7). Iar proorocul Ezechiel aseamănă pe aceea fecioară cu un templu, cu o biserică, în care intră numai Dumnezeu, umplîndu-o de o strălucire negrăită (Ez. 44, 1—2).

Şi proorociile s-au împlinit. Drepţii Simeon şi Ana, la bătrîneţele lor, au primit de la Dumnezeu, prin rugăciune stăruitoare, o pruncă Maria, pe care au închinat-o Domnului. Cînd copila a împlinit 3 ani, ei au dus-o la templul din Ierusalim şi au dat-o în grija preoţilor, ca aici să crească slujind Domnului. Această faptă o sărbătorim la praznicul „Intrarea în Biserică". Aici fecioara Maria a vieţuit în rugăciune necontenită, în citirea cărţilor sfinte, în gînduri sfinte şi fapte frumoase. Citind proorocia de la Isaia preacurata fecioară Maria dorea să ajungă să fie slujitoarea acelei Fecioare, care va naşte pe Mesia. Şi trăia într-o curăţenie aşa de mare, încît în toată viaţa ei n-a săvîrşit nici un păcat, gîndul, inima şi trupul ei fiind înfrumuseţate cu toate cele plăcute Domnului. Ea era ca un crin, ca o floare prea slăvită, de a cărei frumuseţe se minunau nu numai oamenii, ci şi îngerii. Crescută lîngă altarul Domnului, Dumnezeu însuşi a împodobit-o, ca să fie templu sau biserică, pregătită pentru primirea Arhiereului celui Mare, pentru primirea lui Mesia.

De aceea, cînd a fost trimis de Dumnezeu arhanghelul Gavriil, ca să vestească fecioarei Maria, că Ea este aleasă să nască pe Mesia, însuşi arhanghelul s-a închinat ei cu cuvintele: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine" (Lc. 1, 2, 8). Căci arhanghelul însuşi se minuna şi se cutremura de o frumuseţe şi o taină ca aceasta.

Iată, prunca Maria a intrat în Biserică, pentruca Ea însăşi să devină „Biserică sfinţită" a Domnului. Să ne bucurăm împreună cu îngerii şi să cinstim pe Fecioara Maria, căci ea este mai curată decît cerurile şi ea este sălaşul pregătit de Dumnezeu, pentru ca prin Naşterea lui Hristos să vedem mîntuirea!

Părintele NICOLAE

† Prot. Ioan Duma

Nu de mult (în iulie a. c.) s-a stins din viaţă prot. pensionar Ioan Duma. Născut în 9 aprilie 1884 la Boian dintr-o familie de ţărani, care număra 14 copii, încă din şcoala primară s-a arătat plin de daruri: minte isteaţă, voce frumoasă, ascultător şi harnic. De aceea a fost îndrumat la liceul din Blaj, pe care l-a terminat ca elev eminent. Intre 1903—1906 a urmat Institutul Teologic din Sibiu. Remarcat ca un student de nădejde, arhiepiscopia Sibiului îi dă bursă şi studiază la Facultatea de Teologie din Bucureşti, apoi la Facultatea de Ştiinţe Naturale din Budapesta (1907—1911). In vremea asta începe a tipări articole şi literatură în revistele „Luceafărul", „Tribuna", „Telegraful Romîn". In 1912, căsătorindu-se cu fiica preotului S. Stanca, se stabileşte preot în Petroşani (Valea Jiului), unde peste cîţiva ani e ales protopop. Pentru vredniciile lui a fost cinstit de Arhiepiscopia Sibiului cu titlul de iconom stavrofor.

In ultimii ani s-a retras — ca pensionar — la fiii săi din Bucureşti, unde slujea ca îmbisericit la Biserica Sf. Gheorghe-Vechi. A slujit altarul şi pe credincioşi vreme de 45 ani.

Inalt de stautră, avea o înfăţişare impunătoare şi plăcută. Vocea lui umplea Biserica şi în sobor era mereu în frunte. Slujea cu evlavie şi frumos, în aşa fel că pătrundea pe cei ce-l auzeau de o înălţătoare bucurie. Predica cu miez şi cu înţeles. Explica Sf. Scriptură şi învăţăturile sfinte, punîndu-le în legătură cu viaţa credincioşilor. De aceea biserica era mereu plină.

A înnoit şi a pictat biserica, a mărit casa parohială, a organizat pe credincioase ca să poarte grije de podoaba bisericii şi de ajutorarea celor lipsiţi şi bolnavi, a întemeiat cor bisericesc, care pe lîngă răspunsurile la Sf. Liturghie, a dat şi serbări religioase, concerte de colinde, ş. a. In felul acesta viaţa bisericească din parohie s-a desfăşurat tot mai bogată.

Cîtă vreme a fost protopop, în protopopiatul Valea Jiului s-au ridicat mai multe biserici şi case parohiale şi s-au format preoţi vrednici în toate parohiile.

Om învăţat, n-a încetat niciodată să citească şi să scrie. A fost mereu ales deputat în Adunarea Eparhială, unde glasul lui era ascultat cu plăcere.

Privind peste anii de slujire a Bisericii şi a credincioşilor, putem spune despre prot. Ioan Duma cuvintele Sf. Apostol Pavel, că lupta cea bună a luptat şi că după 45 ani de luptă l-a aşteptat cununa veşniciei.

Ceice l-au cunoscut şi preţuit îl vor pomeni mereu în rugăciunile lor, ca Domnul Dumnezeu să-l odihnească între preoţii cei bineplăcuţi Lui la altarul cel ceresc.

T. R.

Biserica din Reciu

Urmare din pag. 2

La sfinţirea bisericii din Teiuş au fost de faţă Dnii: Florin Boboşca, inspector general în Departamentul Cultelor şi I. Sîntimbrean, împuternicitul pentru culte al regiunii Hunedoara.

După masa de obşte, I. P. S. Sa a făcut o scurtă vizitaţie la Geoagiul de Sus, unde acum 400 de ani exista o episcopie, iar la înapoiere a vizitat marea biserică ortodoxă revenită din Teiuş, unde a fost întîmpinat şi primit cu cinstea cuvenită de parohii ei, de epitropi şi membrii Consiliului parohial şi de credincioşii aflaţi întîmplător acolo.

In după-amiaza aceleiaşi zile, I.P.S. Sa s-a înapoiat la reşedinţa sa din Sibiu.

In cele cîteva luni care s-au scurs de la înscăunarea sa, I.P.S. Mitropolit *Nicolae* a avut cîteva prilejuri de-a face vizitaţii canonice, atît în Arhiepiscopie, cît şi în cuprinsul Episcopiei Vadului, Feleacului şi Clujului, al cărei locţiitor de scaun este pînă la alegerea noului episcop. La Sfînta Mănăstire de la Sîmbăta de Sus, cu prilejul hramului, la Huedin şi Năsăud, unde a tîrnosit bisericile locale şi în alte părţi ale celor două eparhii, înaltul ierarh a dus credincioşilor cuvînt de pace şi de învăţătură creştinească, povaţă de vieţuire curată şi îndemn pătrunzător de îndeplinire a îndatoririlor patriotice faţă de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Romînă.

„TELEGRAFUL ROMÎN"

Sfinţire la Sîmbăta de sus

Urmare din pag. 3

niţi aici să-i aduceţi închinăciunile ce i se cuvin şi să primiţi harurile ce v-a pregătit.

Pentru voi iubiţi creştini, se deschid porţile bisericii pe care Sf. Scriptură le numeşte porţile cerului. Aici este locul unde veţi afla odihna sufletelor voastre: aceasta este casa voastră de rugăciune, altarele jertfelor voastre; aici vă priveşte Dumnezeu în orice timp şi în orice împrejurare, aici vă plîngeţi păcatele, aflaţi mîngăiere în necazurile şi amărăciunile vieţii, cîntaţi laude lui Dumnezeu, primiţi bine cuvîntările sale, ascultaţi sf. Evanghelie şi luaţi parte la sf. taine".

Indeamnă apoi la aducerea aminte de ctitorii brîncoveni şi de vrednicul de pomenire mitropolit Nicolae Bălan. Mulţumeşte apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, pentrucă a venit la sfinţire şi celor ce au cinstit cu prezenţa lor acest praznic. Mulţumeşte credincioşilor pentru rîvna şi munca lor şi organelor locale de stat pentru sprijinul ce l-au dat.

Terminîndu-se slujba, peste 300 de credincioşi au luat masa într-o sală încăpătoare. Aici au vorbit: P. C. Prot. Brumboiu despre vrednicia Păr. Toderici, P. C. Vicar Traian Belaşcu despre legătura Ierarhului cu credincioşii şi despre datoriile faţă de Biserică şi faţă de Patrie şi un credincios din parohie. I. P. S. Sa a mulţumit tuturor şi i-a îndemnat să fie buni fii ai Bisericii şi buni cetăţeni ai patriei.

Aşa s-a prăznuit sfinţirea bisericii reînnoite din Sîmbăta de sus-apuseană, izvor de daruri duhovniceşti pentru cei ce se închină la altarul ei cu credinţă.

N.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU 1 decembrie 1957 Nr. 45—46

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

SF. NICOLAE

Sf. Nicolae este unul din sfinţii cei mai iubiţi. El e cinstit de o potrivă de toţi creştinii, atît în Răsărit, cît şi în Apus. — De unde această cinstire şi dragoste, pe care le îndrepată credincioşii spre sf. Nicolae? — Din vredniciile lui. Viaţa lui e cunoscută tuturor şi din ea cunoaştem că Sf. Nicolae e un adevărat ucenic al lui Iisus. In deosebi două trăsături sînt de amintit în viaţa Sf. Nicolae.

Intîi, el arată o dragoste de Biserica lui Hristos fără de margini. Aşa, încă din tinereţe îl vedem mergînd zi de zi la biserică unde se ruga. Alegerea lui ca mitropolit în Mira Lichiei se datoreşte acestei rugăciuni zilnice în biserică. Intr-adevăr, vlădicii adunaţi în sobor ca să aleagă pe noul mitropolit, n-au putut ajunge la înţelegere pe cine să aleagă. Atunci au hotărît ca pe acela să-l aleagă, care va veni mîine dimineaţă primul la biserică. Cel dintîi care a venit a doua zi la biserică, fără să ştie nimic de hotărîrea soborului, a fost Nicolae. Voia lui Dumnezeu a fost aceasta, că Nicolae, fiind ales mitropolit, a strălucit ca o făclie prea luminoasă în Biserica Domnului.

Dacă însă zi de zi Sf. Nicolae se îndulcea cu sfintele slujbe ale Bisericii şi cu învăţătura Ei, el n-a fost dintre aceia, care merg regulat la biserică, dar aşa numai din obicei, sau din fală, ca să fie lăudaţi că sînt credincioşi. Nu. El la biserică îl căuta şi îl găsea pe Domnul nostru Iisus Hristos. Acolo sta el de vorbă cu Mîntuitorul, într-o adîncă rugăciune; acolo se împărtăşea cu trupul şi sîngele Domnului; acolo se întărea în lupta virtuţilor, biruitor fiind peste ispite; acolo se lumina cu cuvîntul Sf. Scripturi şi cu dreapta învăţătură. Legătura lui cu Biserica se arăta prin o viaţă curată, prin păzirea neştirbită a adevăratei învăţături creştine, prin evlavia faţă de sfintele Ei slujbe.

De aceea el a fost un stîlp neclintit al Bisericii: nimeni şi nimic nu l-a putut îndoi, ca să se lapede de Biserică sau de învăţătura Bisericii. Pe vremea aceea se ivise secta lui Arie ereticul, care zicea că Iisus Hristos nu este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ci o făptură a lui Dumnezeu mai presus de alte făpturi. Minţile multor creştini, chiar împăraţi şi preoţi, au fost tulburate şi amăgite de această învăţătură, pe care Arie zicea că o scoate din Noul Testament. Cu Noul Testament în mînă, cu citate din Sf. Scriptură, Arie ducea în rătăcire mulţime de credincioşi. Sf. Nicolae însă a stătut împotriva acestei rătăciri sectare şi şi-a păzit turma nevătămată în staulul Bisericii cei dreptmăritoare. Pînă la urmă rătăcirea lui Arie a pierit şi biruitoare a rămas dreaptacredinţă a Bisericii lui Hristos. Că multe secte şi erezii au apărut în cei aproape 2000 ani de cînd s-a întemeiat Biserica lui Hristos, dar toate au pierit pe cînd Biserica a rămas, căci Ea are Adevărul Domnului, care nu piere niciodată.

In al doilea rînd Sf. Nicolae arată o mare, o nețărmurită dragoste faţă de cei în suferinţă. El este bunătatea, blîndeţea, mila întruchipate în fapte de ajutorare. Cînd poporul e ameninţat să moară de foame, Sf. Nicolae aduce o corabie încărcată cu grîu şi potoleşte foamea tuturor. Cînd cele trei fete sărace erau ameninţate să fie vîndute şi să-şi piardă curăţia, Sf. Nicolae pe sub ascuns, ca să nu-l ştie nimeni, le pune pe geam bani destui, aşa că ele îşi pot face zestre şi se mărită după cuviinţă. Cînd un tînăr este condamnat de către împărat pe nedrept, Sf. Nicolae intervine şi tînărul este slobozit. Nu este lipsă şi necaz, de care să audă Sf. Nicolae, şi să nu sară în ajutor. Aşa a împlinit el cuvîntul Domnului: „flămînd am fost şi mi-aţi dat să mănînc; însetat — şi m-aţi adăpat; gol — şi m-aţi îmbrăcat; bolnav — şi m-aţi cercetat; străin şi m-aţi adăpostit...” Că tot ce faci celui necăjit şi lipsit, Domnului însuşi ai făcut şi Domnul îţi va răsplăti la venirea Lui.

Sfîntul Nicolae a trăit pentru Biserica lui Hristos şi pentru ajutorarea celor în suferinţă şi Mîntuitorul l-a răsplătit cu cununa nepieritoare a sfinţeniei. Fiind în ceata sfinţilor, Sf. Nicolae n-a uitat de noi: el se roagă în ceruri lui Dumnezeu pentru Biserică, pentru credincioşii Bisericii dreptmăritoare. Şi noi — cunoscînd mila şi bunătatea lui — ne înălţăm sufletele spre el în rugăcune: „Sfinte Nicolae roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”. Se cuvine însă ca rugăciunea noastră s-o împreunăm cu fapta. Să facem fapte bune aşa cum a făcut Sf. Nicolae. Adică să fim buni credincioşi ai Bisericii şi să avem bunătate şi dragoste unul faţă de altul, ajutîndu-ne unul pe altul. Aşa vom împlini legea lui Hristos şi vom cinsti cu adevărat pe Sf. Nicolae, marele ajutător al tuturor credincioşilor.

Ieromonah NICOLAE

Despre rugăciune

Inaintea prinderii Sale, Iisus s-a dus să se roage, în grădina Ghetsimani, cerînd ucenicilor: Petru, Iacob şi Ioan să privegheze împreună. Apostolii n-au avut tăria privegherii şi au adormit. Intorcîndu-se de la rugăciune, Iisus le spune: „Priveghiaţi şi vă rugaţi ca să nu cădeţi în ispită, căci duhul este osîrduitor, dar trupul neputincios” Matei XXVI, 41. Iată rostul rugăciunii desprins din cuvîntul Domnului. Ea ţine trupul treaz şi-l smulge din vîltoarea îmbierilor de tot soiul. Ispitele şi slăbiciunea firii risipesc puterile sufletului nostru, singură rugăciunea le adună şi le dă viaţă.

Cei zece leproşi, orbul de la Ierihon, vameşul şi alţi oameni buni şi răi, sfinţi şi păcătoşi, cereau Domnului Hristos, rostind cu evlavie rugăciuni.

Rugăciunea este una din pietrele de încercare ale vredniciei noastre. Cîţi au încercat acest leac, pentru îndreptarea vieţii? Cîţi ducem la capăt osteneala rugăciunii?

Noi sîntem nerăbdători, nervoşi, mereu grăbiţi şi neliniştiţi. Priviţi-l pe om cît este de nerăbdător, cum bate din picior cînd aşteaptă, cum măsoară peronul gării că nu vine trenul, deşi bine ştie că încă nu e vremea sosirii lui. Nerăbdarea aceasta o avem şi în alte lucruri. In această continuă frămîntare n-avem vreme şi pentru rugăciune, care cere credinţă, evlavie şi răbdare.

Că nu ne mai rugăm, cum ne învaţă Mîntuitorul, este un fapt, care n-are lipsă de dovezi.

Şi pentru ce nu ne rugăm? Nu mai e de lipsă rugăciunea? Nu!... N-am timp, este răspunsul, multora. Vezi, trebuie să mă scol din zori şi apoi zdroaba zilei nu-mi dă răgaz, n-am vreme să mă mai şi rog. De altfel, zice cîte unul, m-am rugat în necazul meu destul, dar în zadar.

Cum ştim noi cît e destul din rugăciune? Cu ce măsurăm rugăciunea? Putem spune: Doamne, îţi dau atîta rugăciune, dar să-mi dai ceea ce-ţi cer? Oare pentru Dumnezeu a fost destulă rugăciunea şi a fost ea rostită cu căldură, cu credinţă, cu stăruinţă?

Continuare în pag. 2

Să cinstim pe Născătoarea de Dumnezeu

1. SFINTA FECIOARĂ, MAMA DURERII

Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu şi fiul Mariei, sufere pe cruce chinurile cele mai mari.

La picioarele Crucii, alături de cîteva femei evlavioase şi cu inimă bună, stă Sfînta Fecioară Maria. La Naştereea Fiului Său îi prorocise dreptul Simion, că prin inima sa va trece sabie. (Lc. 2, 34). Şi iată acum proorocia s-a împlinit! Groaznică privelişte. In inima sa mare şi curată, Sfînta Fecioară adună toată jalea şi suferinţa, toată întristarea, amarul şi durerea. De-apururi, Ea rămîne MAMA DURERII. Ca o stîncă în bătaia valurilor uriaşe ale mării, Ea stă neclintită. Prin aceasta, Sfînta Maică este pildă de mamă eroină, pentru toate femeile cari sînt gata de jertfă pentru cei dragi ai lor.

Cîtă gingăşie şi măreţie se descopere în sufletul femeii în clipa aceasta. Femeile rămîn credincioase Mîntuitorului pînă la mormînt. Da, alături de copii, femeile n-au făcut Domnului nici un rău. Dimpotrivă, numai ele L-au mîngăiat şi L-au ajutat pe Domnul. Prin ele Mîntuitorul Hristos primeşte singurul ajutor şi uşurare a Sfintelor Sale Patimi, pe drumul greu al crucii. Acum se descopere toată puterea sufletului femeesc. In încercări mari, femeile se arată gata de jertfă. Ele se roagă şi sperează, luptă şi se dăruiesc cu un spirit de sacrificiu uimitor. De aceea şi bucuria izbînzii ele o simt şi o trăiesc cu mai multă putere.

Odinioară mama noastră după trup, Eva cea dintîi, a fost martoră căderii în păcat a neamului omenesc. Ba mai mult. Chiar Eva a îndemnat pe Adam să păcătuiască, Ea ascultă de minciuna diavolului, „Nu veţi muri deloc", calcă porunca, mănîncă din pom şi îi dă şi bărbatului. (Fac. 3, 1—6).

La Sf. Patimi, Sfînta Fecioară Maria, Eva cea de a doua, este martora izbăvirii acestui neam de păcatul strămoşesc. Ea are încredere în Fiul Omului, care va zdrobi capul şarpelui (Fac. 3, 15). De aceea se supune, ascultă şi se dăruieşte lui Dumnezeu, zicînd: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău". (Lc. 1, 38).

2. SFINTA FECIOARĂ, MAMA NOASTRĂ

Stînd lîngă cruce, împreună cu Sf. Apostol Ioan, Domnul Hristos îi zice Sfintei Fecioare: „Femeie, iată Fiul tău!" (Ioan 19, 26). Prin aceste cuvinte, El arată că dacă Eva este femeia care naşte fii trupeşti, Sfînta Sa Mamă este femeia care naşte fii sufleteşti.

Rostind cuvintele de mai sus, Mîntuitorul lumii nu se leapădă de Mama Sa. Ar fi o greşală să credem aşa ceva. Ci El spune tuturor — prin Sf. Ioan, care ne reprezenta pe toţi, că în Sfînta Fecioară noi avem pe MAMA NOASTRĂ BUNĂ.

Apoi întorcîndu-se Domnul către ucenicul Său cel iubit îi spune: „Fiule, iată mama ta!" (Ioan 19, 27). Deci El îi încredinţează pe mult îndurerata Sa Maică, şi-l sfătuieşte să-i poarte de grijă în restul zilelor sale.

Astfel în momentul celei mai mari dureri, cînd Sîngele Său scump se varsă pentru păcatele noastre, cînd ceasul solemn al morţii se apropie, Fiul Omului se uită pe Sine, pentru ca să ne înveţe adevăruri mari şi să ne descopere taina fericirii veşnice. El ne descopere CĂ NOI SINTEM FIII SUFLETEŞTI AI FECIOAREI MARIA — ŞI PRIN HAR SINTEM FRAŢI CU FIUL SĂU, care este asemenea nouă întru totul, afară de păcat. Noi sîntem, deci, fiii lui Dumnezeu după har. Sfînta Fecioară este Mama noastră duhovnicească, pentru că a născut pe Fiul lui Dumnezeu care este Mîntuitorul sufletelor noastre. Toţi credincioşii formează o mare familie, o Biserică, al cărei cap este Dumnezeu-Fiul, iar Sfînta Maria este mama ei, pentru că o ocroteşte şi o ajută cu rugăciunile sale.

Cuvintele Domnului „Femeie, iată fiul tău! Fiule, iată mama ta!" ne descopere taina creştinătăţii, care se lucrează prin puterea iubirii. Prin Sf. Ioan se arată că noi sîntem îmbrăţişaţi de iubirea lui Dumnezeu şi devenim fii ai lui Dumnezeu prin harul divin. Prin Sf. Maria noi am cîştigat încredere deplină şi îndrăzneală către Hristos Dumnezeu, căci de-acum Ea este nu numai mama apostolului Ioan, dar este şi Mama fiecăruia dintre noi, care credem, preamărim şi adorăm pe Fiul Său.

Pr. SIMION RADU

Despre rugăciune

Urmare din pag. 1

Cît trebuie să ne rugăm? Monica s-a rugat şasesprezece ani pentru fiul său şi cînd toţi credeau că e zadarnică rugăciunea ei, s-a dovedit că n-a fost de geaba. Fiul ei a devenit Fericitul Augustin, scriitor şi părinte al Bisericii. (Cinstit la 15 iunie).

De altfel, spune cineva, m-am rugat şi n-am primit ce am cerut. Dar lucrul ce l-ai cerut ar fi fost folositor sufletului? S-ar putea ca dorinţa noastră să ne aducă pieirea.

Ce mult ne asemănăm, în unele dorinţi, cu copilul ce trecea cu tatăl său printr-o pădure: Tată mi-e frică, dă-mi mîna, zice copilul. Se înţelege, îi întinzi mîna, fiindcă iubeşti copilul. Tată sînt obosit, vreau în braţe, zice el apoi. Şi aceasta o faci. Tată mi-e foame! Scoţi şi-i dai pîine.

Acum copilul observă într-un tufiş nişte fructe roşii, care sînt otrăvitoare, şi zice: Tată culege-mi fructele, vreau să le mănînc. Ii vei da? Nu-i îndeplineşti dorinţa tocmai pentru că îţi iubeşti copilul. Şi zicem: „nu-mi dă Dumnezeu ce i-am cerut". Cît de mult ni se potrivesc cuvintele Domnului: „Nu ştiţi ce cereţi". Mc. X, 38.

Pescarul aruncă năvodul în apă, dar nu prinde nimic. Drept ar fi să nu-l mai arunce, fiind că şi aşa e în zadar. El însă stăruie. E dator să arunce plasa în apă.

Şi noi sîntem datori să ne rugăm. Rugăciunea nu este tîrguială, ci o datorie faţă de Dumnezeu. Această datorie trebuie s-o împlinim cu evlavie şi deosebită stăruinţă.

S-o încercăm! Şi să nu uităm că Mîntuitorul a asudat cînd s-a rugat. Care dintre noi se roagă cu atîta putere? Inseamnă că nu ne rugăm cum trebuie.

Să dăm sufletului putinţa de a vorbi cu Dumnezeu prin rugăciune. Rugăciunea să fie atît de trebuitoare pentru suflet ca şi lumina şi hrana pentru viaţa trupului. Să vedem în rugăciune glasul nădejdii, clipa petrecută cu Domnul şi puterea care împrospătează speranţele inimii şi ne apropie de Hristos.

Să ne rugăm neîncetat Domnului.

Pr. NICOLAE BIRSAN

Un Testament

O zi de vară. Soarele dogoritor copsese spicele pline din hotarele ce ne înconjurau. Secerătorii harnici adunau acum snop cu snop aurul ogoarelor şi bucuroşi de bineţe răspundeau senini la salutul nostru.

Mergeam în parohia B. (Boian), parohie mare cu buni credincioşi. Şi aici apăsarea habsburgilor şi sila baronului, ce stăpînea odată hotarele comunei, i-a împărţit în două, aşa că erau două biserici.

Biserica ortodoxă mare ca o catedrală, sus pe culmea dinspre miazăzi, iar cea revenită, mai mică aşezată în mijlocul unei poieni de cimitire, pe culmea altui deal din faţă.

O mînă de credincioşi romîni, sămînaţi pe aceste meleaguri a aşezării ce datează dinaintea veacului al XIII-lea, cu un trecut frumos, ca nişte răzeşi ai lui Ştefan cel Mare, care a stăpînit aici în apropiere, la vechea Cetate de Baltă şi a cărui stemă domnească se găseşte şi azi în cetatea evanghelică din loc, greu şi frămîntaţi au trăit 250 de ani, rupţi în două.

Cum i-a rupt ştim, şi ştiu şi ei. De ce i-a rupt? încă au cunoscut-o după truda şi necazul lor, ce s-a uşurat începînd cu ştergerea iobăgiei şi cu dispariţia grofului lor local şi aşezarea spre binele lor a orînduirii populare de azi ce i-a slobozit de exploatare.

Doi preoţi au slujit de multă vreme această parohie, unul de legea ortodoxă şi celălalt grecocatolic.

Deşi credincioşii erau una în toate, prin biserică erau despărţiţi. Şi de mult au dorit ei înfrăţirea şi acum li s-a plinit.

Am vizitat parohia să vedem în ce măsură s-a plinit această dorinţă de trăire împreună.

I-am găsit întîi pe preoţi: cel vechi ortodox harnic şi mult osîrduitor în frăţie şi pentru pacea obştei, iar cel revenit, bătrîn şi bolnav, în grea suferinţă, pregătindu-se pentru pacea eternă. Cu amîndoi am stat de vorbă în taină duhovnicească asupra unificării.

Venerabilul frate V. de pe patul lui căuta a ne îmbrăţişa cu duioasa lui privire şi ne grăia în oftaturi, răspicat ca un testament: „Noi deşi nu am fost una, dar am dorit să fim aşa, căci aşa era dorinţa poporului. Dacă împrejurările de atunci ne-au ţinut despărţiţi, acum sînt fericit că s-a făcut dovada că putem trăi uniţi.

Eu sînt gata să plec la Domnul meu, dar aşa cum în timpul lipsurilor şi a suferinţelor mele fratele meu m-a ajutat şi a servit pe credincioşi fără deosebire, — las azi cu limbă de moarte ca să se împlinească acum întru toate unificarea şi fratele meu vechiu ortodox va purta cu vrednicie grija tuturor credincioşilor, slujindu-i la ambele biserici şi pe toţi deopotrivă. Dumnezeu vrea să fie aşa şi plec împăcat că acest popor de aici, care rupt în două a avut destule încercări, a ajuns să fie una şi în rînduiala credinţei".

Liniştea desăvîrşită a primit sufletul acestui frate iubit şi testamentul lui se împlineşte, pentru pacea sufletească a poporului de aici.

Sus pe culmea de hotar, unde altădată conacul boieresc aduna bogăţiile poporului trudit, am întîlnit apoi pe credincioşii parohiei adunînd spic cu spic bogăţia de azi a ţării şi a poporului muncitor.

Am vrut să aflu şi părerea lor în ce priveşte pacea confesională.

„Dumnezeu să-l ierte pe păr. V. că a fost un om bun — mi-au spus ei, dar acum ajungîndu-se la un singur preot şi noi îmbrăţişînd cu dragoste biserica mamă, consolidarea este asigurată.

Aceasta este un lucru de seamă pentru înfrăţirea şi pacea noastră a tuturor".

Iată, testamente şi mărturisiri, ce şterg urmele unui trecut de suferinţă şi pun temeliile vieţii celei noi, viaţă de frăţie în credinţă şi muncă.

Prot. FLOREA ALEX.
paroh Mediaş

Podoaba duhovnicească a creștinului

Un Sfînt părinte a întrebat, ce trebuie să aibă un creştin?

Răspunsul l-a dat tot el, zicînd: Un creştin trebuie să aibă inimă de fiu faţă de Dumnezeu, inimă de mamă faţă de semeni şi minte de judecător faţă de sine însuşi. In aceste puţine cuvinte se cuprinde întreaga podoabă duhovnicească, întreaga bogăţie de viaţă pe care trebuie s-o posede un creştin.

Inimă de fiu faţă de Dumnezeu

Copiii cei buni sînt adevărata bogăţie şi binecuvîntare a unei familii creştine. Inima copiilor e plină de nevinovăţie, de sinceritate şi de gingăşie. Un astfel de copil îşi iubeşte mult părinţii, are încredere desăvîrşită în ei, îi ascultă totdeauna şi nu-i supără cu nimic, sau cît se poate de puţin. Cînd se ştie lîngă tata sau mama, copilul nu se teme de nimeni. Pentru toate acestea şi pentru alte multe însuşiri bune ale lor, Mîntuitorul Iisus Hristos a dat pe copii drept pildă de urmat în viaţa creştină. „Adevărul vă grăesc, zice Mîntuitorul, de nu vă veţi întoarce şi de nu vă veţi face ca pruncii nu veţi intra în Impărăţia cerurilor" (Mt. 18, 3), „Căci a unora ca acestora este împărăţia lui Dumnezeu" (Marcu 10, 14).

Deci purtarea sau inima pe care o are un copil bun faţă de părinţii săi trebuie s-o aibe fiecare creştin faţă de Dumnezeu. Căci toţi cei botezaţi, sîntem fraţi întreolaltă şi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 13) iar Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor. Ca nişte creştini adevăraţi, cînd avem inimă de fiu faţă de Dumnezeu, noi îl iubim pe Părintele nostru cel ceresc, păzim poruncile Lui cele mîntuitoare, ne punem toată nădejdea şi încrederea în El. Fiind fii adevăraţi noi ne ferim ca să-L supărăm prin păcatele noastre călcînd poruncile Sale, şi chiar dacă uneori păcătuim atunci, urmînd pilda fiului risipitor, cădem înaintea Lui, în scaunul spovedaniei, şi-I zicem: Tată, am greşit la cer şi înaintea ta şi nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău, primeşte-mă ca pe una din slugile tale Lc. 15, 18. Trăind în acest fel, ca fii ascultători ai Părintelui ceresc, ne facem părtaşi la toate darurile pe care numai Dumnezeu, ca părinte plin de iubire, poate să le dea unor fii buni, care păzesc poruncile sale.

Inimă de mamă faţă de semeni

Un proverb spune că Dumnezeu n-a putut fi în tot locul de faţă şi de aceea a făcut inima de mamă. Ea prin grija şi dragostea sa jertfelnică împlineşte rolul proniei lui Dumnezeu. O mamă adevărată nu mai trăieşte pentru sine ci pentru odraslele ei scumpe. Ea nu-i împăcată, nu-i fericită decît atunci cînd ştie că fiii ei iubiţi merg pe o cale bună, cînd sînt oameni cum se cade, oameni de omenie.

Inima pe care o are mama faţă de copiii săi trebuie s-o aibă şi creştinii unii faţă de alţii.

„Inima de piatră" care ne face nesimţitori şi reci unii faţă de alţii, trebuie înlocuită cu inima de mamă. Aceasta nu ne lasă să fim egoişti şi mîndri întreolaltă. Nu ne lasă să ne urîm şi să ne certăm. Ci ea ne îndeamnă mereu să ne iubim unii pe alţii, să ne ajutăm, să ne încurajăm la tot lucrul bun, să trăim în pace şi bună înţelegere, să ne sacrificăm unii pentru alţii şi să ne mîngăiem în suferinţe şi năcazuri. Avînd inimă de mamă ne bucurăm cu cei ce se bucură, ca să le mărim bucuria lor, plîngem cu cei ce plîng, ca să le micşorăm şi să le alinăm suferinţa, şi în acest fel plinim legea lui Hristos (Gal. 6. 2).

Minte de judecător faţă de noi înşine

Mintea este cel mai preţios dar pe care-l are omul de la Dumnezeu. Cu ajutorul minţii sau raţiunii noi putem judeca, putem înţelege ce este bine şi ce este rău, ce trebuie să facem şi ce să nu facem. In acest fel mintea este luminătorul vieţii noastre

Ca judecător faţă de noi înşine mintea, ajutată de glasul conştiinţei, cercetează şi judecă faptele pe care le-am făcut; ne arată ce trebuia să facem şi ce am făcut noi. Ca judecător ea ne pune mereu în faţă şi ne mustră pentru păcatele săvîrşite, care nu sînt puţine, şi pe care nu trebuia să le facem; ne pune în faţă binele pe care am fi putut să-l facem dar, din neglijenţa noastră, nu l-am făcut. Oricît de multe fapte bune am face, acest judecător al minţii nu-i mulţumit niciodată. El nu vrea să ne achite ci ne îndeamnă mereu spunîndu-ne: n-ai făcut deajuns bine; ceea ce ai făcut e foarte puţin faţă de ceea ce mai ai de făcut de acum înainte. Ea nu ne lasă să ne mîndrim, ci ne face să spunem mereu: „Slugă netrebnică sînt, căci n-am făcut decît ceea ce trebuia să fac" (Luca 17, 10). In acest fel mintea ca judecător este ca un fel de bold care nu ne lasă nici un moment în pace, ci ne mînă mereu înainte în săvîrşirea neîncetată a binelui, în apropierea de Dumnezeu. Prin această lucrare mintea ne ajută să ne formăm şi inima de fiu şi cea de mamă.

Avînd inimă de fiu faţă de Dumnezeu, inimă de mamă faţă de semeni şi minte de judecător faţă de noi înşine, ne vom îndeplini cum se cuvine datoriile pe care le avem faţă de Dumnezeu, faţă de semenii noştri şi faţă de noi înşine.

Ierom. IRINEU CRĂCIUNAŞ

Picături de apă vie

— „Este de ajuns numai să vrei, cînd te apuci de lucruri mari", a grăit odinioară un scriitor latin. Cu alte cuvinte, voinţa o are fiecare om pe pămînt, dar n-o are prea puternică. Dacă cineva ar avea o voinţă tare, de neînvins, desigur că s-ar apuca de lucruri mari şi desigur le-ar duce la bun sfîrşit. Căci dacă ai voinţă puternică, vei avea o bună reuşită în viaţă. De aceea se zice, fiule, voeşte şi vei putea!

INFRINGE MINIA

Marele orator latin, Cicerone, a glăsuit astfel: — „Bine a zis Eunius, că furia e începutul nebuniei!" Iar altcineva spunea, că „Mînia ar fi o nebunie scurtă". Şi este adevărat. Un om mînios, în focul furiei sale, face multe prostii şi nebunii. Poate înjura pe apropele său, poate pălmui pe vecinul lui şi chiar poate săvîrşi o crimă. Cînd face cineva omor? Cînd este mîniat foc. De aceia în „Cartea Sfîntă" stă scris: „Cel ce se mînie pe fratele său, vinovat este" şi „să n-apună soarele peste mînia voastră!" Iar un învăţat ne sfătuia, ce să facem la mînie. El zicea: „Cînd te superi, numără pînă la zece; iar cînd te mînii mult, numără pînă la o sută". Şi te asigur, fratele meu, că te vei înfrînge şi nu vei face prostii şi chiar nebunii, în viaţă.

INLATURA BEŢIA

Fugi de beţie, fiule, căci ea e mama tuturor relelor! Omul beţiv îşi pierde sănătatea, averea şi cinstea. Şi ce-i rămîne? Boala, sărăcia şi ruşinea. Şi apoi ce-i în inima celui treaz, este în gura celui beat; căci el dă în vileag toate tainele sufletului său. Şi partea lui este în focul iadului.

Iubitul meu frate, dacă se întîmplă vreo nenorocire vecinului, ori foc, sau boală molipsitoare sau altele să-i stai în ajutor, dar să fii cu multă grije şi să iei toate măsurile de apărare, căci poate să vie şi peste tine, cînd nici nu te aştepţi. Şi apoi ştii ce spuneau bătrînii noştri, odinioară: „Paza bună trece primejdia cea rea". Deci ia aminte.

MUNCEŞTE CU DRAG

Poetul latin Virgiliu a grăit astfel: „Munca necurmată învinge totul". O muncă stăruitoare şi făcută cu drag şi voie bună, biruieşte cele mai mari greutăţi din viaţă. Şi apoi stăruinţa în muncă duce la bun sfîrşit cele mai mari şi grele lucrări de pe faţa pămîntului. Şi lucruri trainice ale vieţii se pot înfăptui, prin muncă necurmată, scăldată în sudori multe şi nesfîrşite.

Cînd vrei, fiule, să faci pe cineva să se ferească de-o primejdie ascunsă, spune-i aşa: „Şarpele pîndeşte în iarbă". Şi el va lua măsurile de pază şi se va feri, ca să nu fie vătămat cu ceva.

Pr. V. A. BASSARABIN-Delaverbiţa

Adormiţi în Domnul

Anul acesta au trecut în viaţa cea fără de moarte:

1. *Pr. Iosif Cutean* din parohia Cut (prot. Sebeş). Fiu de ţărani din Cut, după ce a terminat studiile teologice, a slujit la altarul Domnului 48 ani (4 ani în Copşa Mare, 9 ani în Galda de sus, 35 ani în Cut). A lucrat cu rîvnă preoţească pentru mîntuirea credincioşilor. A fost printre cei dintîi preoţi care în 1948 a revenit la sînul Bisericii-mame, bucurîndu-se că acum fraţii sînt iarăşi împreună. Pentru ostenelile lui, ceice l-au cunoscut îi păstrează veşnică amintire, iar Dumnezeu i-a dat cununa veşniciei.

2. *Preoteasa Lucreţia Mitrofan* din Cricău (Prot. Alba-Iulia). A fost o credincioasă bună şi o adevărată maică preoteasă: cei patru fii i-a crescut în frica lui Dumnezeu, unul din cei doi băieţi făcîndu-l preot; avea duhul păcii şi al iubirii; casa ei era deschisă pentru oaspeţi şi pe săraci îi ajuta întotdeauna cu dragă inimă; a purtat grijă şi de podoaba casei Domnului. De aceea mulţi sînt cei ce se roagă pentru odihna sufletului ei.

3. *Preoteasa Felicia Trif* din Şard (prot. Alba-Iulia). A încetat din viaţă după 67 ani de trăire în căile Domnului. Mamă bună şi credincioasă, a căsătorit una din fice cu pr. Iacob Bucur. A cunoscut mai ales virtutea rugăciunii şi a milosteniei. De aceea a fost aşezată lîngă biserică, aproape de sf. altar şi de cei iubiţi ai ei.

4. *Cîntăreţul bisericesc Irod Ioan* din Ghijasa de sus (prot. Agnita). Fiu de cîntăreţ bisericesc, a urmat şcoala de cîntăreţi din Blaj, după terminarea căreia a slujit timp de 27 ani la biserica din Ghijasa de sus. A fost un om bun, credincios, harnic, în bună înţelegere cu toţi. La strană şi-a împlinit datoria cu rîvnă şi dragoste. Vrednicia lui i-a adus cinstire din partea preotului şi a credincioşilor. Domnul l-a chemat la El cînd a împlinit 54 ani, ca să-L preamărească şi în ceruri cu cetele îngereşti.

Pe toţi aceştia, Dumnezeu să-i odihnească în latura celor drepţi!

T.

O turmă şi un păstor

Intre anii 1940—1944, am păstorit ca preot ortodox la parohia Riuşor din judeţul Făgăraş.

Aceşti ani de păstorire a turmei dreptcredincioase mi-au lăsat amintiri frumoase.

Deşi mică, această comună avea şi credincioşi greco-catolici, iar preot aveau pe părintele Aurel Brumboiu, astăzi protopop la Făgăraş.

Credincioşi şi păstori erau tot una, căci îmi aduc aminte cu plăcere că dintru început am fost primit în parohie cu aceiaşi căldură de toţi locuitorii fără deosebire de confesiune.

Timpul petrecut aici s-a scurs ca un vis, căci de la tot poporul dreptcredincios am găsit înţelegere şi sprijin în toate.

Fratele preot de la celălalt altar, nelocuind în parohie, mi-a dat încredinţare şi a publicat chiar şi în biserică, pentruca parohienii să nu sufere, în cazuri urgente să fiu chemat eu la diferite servicii.

Deasemeni la bolnavi, de cele mai multe ori, taina Sf. Maslu o săvîrşeam împreună.

Conform obiceiului Sf. Maslu la hotare şi sfinţirea apei, le făceam împreună la marginea comunei, de faţă fiind toţi credincioşii fără deosebire de confesiune.

Unii credincioşi frecventau ambele biserici, fără a face nici o deosebire, căci cu toţii aveau pe acelaş Părinte ceresc căruia se închinau.

Am mai fost prin această parohie şi după ce m-am mutat de acolo şi am fost primit tot cu aceeaşi căldură şi de păstor şi de credincioşi, atît înainte de unificarea bisericească din 1948, cît şi după aceasta.

Am fost şi sîntem „o turmă şi un păstor", deoarece credem în acelaşi Dumnezeu-Tată şi mergem la aceeaşi biserică întemeiată de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, muncind pentru binele şi fericirea poporului şi a Patriei dragi.

Pr. ROMULUS CIORA (Zăbala)

Cel mai vechi monument de cult din ţara noastră

Pămîntul ţării noastre adăposteşte multe comori ale trecutului. In Histria, lîngă Constanţa, s-au descoperit de curînd pietrii provenind de la clădiri vechi. Astfel sînt cele purtînd inscripţii greceşti din veacul 3 înainte de Hristos, ruinele unui templu păgîn din secolul V înainte de Hristos şi băi romane din veacul II după Hristos.

Importantă este însă descoperirea făcută în comuna Basarabi (raionul Medjidia). Muncitorii angajaţi la exploatarea pietrii de calcar (var) dintr-un deal, au pus dinamită pentru a produce mai uşor spargerea stîncii. Explodînd stînca a apărut în faţa muncitorilor o uşă, în interior s-au aflat încăperile unei biserici. Biserica are forma de cruce, poartă inscripţii şi desene de cruci, icoane ,etc. In loc de strane sînt scaune tăiate în stîncă. In dreapta şi stînga bisericii sînt încăperi laterale, care vor fi servit poate de locuinţă, sau pentru adăpostirea credincioşilor. Biserica din interiorul dealului de la Basarabi datează, conform inscripţiilor de acolo, din anul 992. E deci cea mai veche biserică din ţara noastră. Comisia monumentelor istorice a luat în primire acest vechi monument. Azi o gardă de ostaşi face de pază la uşa bisericii pentru a nu se înstăina ceva din acele urme vechi, pentru a se inventaria şi fotografia urmele vechiului monument. Descoperirea a produs mirare (senzaţie). Comisii de învăţaţi din diferite ţări învecinate au venit să vadă descoperirea.

NICOLAE NEAGA

Uniţi-vă popoare

Popoare iubitoare de pace, voi popoare,
Ce-aţi suferit amarnic în crîncenul război,
Voi, care-aveţi în lume al vostru loc sub soare,
Acum, pe veşnicie, uniţi-vă şi voi.

Popoare mari şi mîndre, ce-aţi nimicit robia,
Eliberînd de lanţuri noroadele mai mici,
Intindeţi peste lume iubirea şi frăţia
Şi mîna v-o întindeţi ca bravi şi buni amici.

Căci nu-n zadar muriră atîtea milioane
De oameni fără vină, ce zac sub pietre reci;
Cinstiţi eroii lumii şi împletiţi coroane
Din florile iubirii, pe locul lor de veci.

La luptă pentru pace, progres şi libertate,
La muncă pentru pîine şi pentru viitor,
Pe steagul omenirii stă scris fraternitate,
Porniţi atunci la umăr, popor lîngă popor.

Mergeţi uniţi-nainte şi-n brazda roditoare
Să-nfigeţi plugul muncii mizind pe-al păcii sorţi,
Căci doar aveţi în lume al vostru loc sub soare,
Popoare, rase, neamuri, uniţi-vă cu toţi.

VASILE M. MOLDOVEANU

Acaftist

Bucură-te mac surîzător în soare
Care creşti ca piinea albă pe ogoare;
Bucură-te tu iubire ce-nsetoşezi
Şi tu strop de apă ce încreştinezi
Bucură-te Maică pururea Fecioară
Tu ni-e eşti în ceruri veşnică comoară!

Bucură-te vultur plin de dor şi-avînt....
Şi tu lemn de cruce strajă pe-un mormînt
Bucură-te clopot, care chemi pe vii
Pe cărări înguste... către veşnicii...
Bucură-te Maică pururea Fecioară,
Pentru noi te roagă-n fiecare oră.

Bucură-te rază albă de lumină
Primăvara vieţii dulce şi senină
Bucură-Te sfîntă Precestă Marie
Ce ni-e eşti pe lume ţărm de bucurie
Bucură-Te Maică pururea Fecioară
Şi din slavă mila-ţi către noi coboară!

Tr. RUSU-ŞIRIANU

Ştiri

Cooperaţia de consum a luat o mare dezvoltare. In 1943 erau puţine cooperative de consum, care aveau 257.066 membri. Astăzi sînt circa 3.500 cooperative la sate şi oraşe cu 5 milioane membri şi 25.000 magazine de desfacere, restaurante, bufete şi cofetării.

*

Fabrica „Flora" produce conserve din fructe şi legume. An de an producţia fabricii a crescut şi s-a îmbogăţit cu noi feluri de conserve. Astăzi se produc 70 feluri de conserve. In anul acesta fabrica va produce cît au produs în 1948 toate fabricile de conserve din ţara noastră. In felul acesta ea contribuie la ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor.

*

La Mediaş a intrat în funcţiune o nouă fabrică de geamuri. Ea produce 1.500.000 m.p. geamuri într-un an.

*

Cooperativele recoltează aproape 200 feluri de plante medicinale. Ele se folosesc la vindecarea diferitelor boale („buruieni de leac"). Unele plante medicinale cresc singure prin păduri şi cîmpii, altele trebuiesc cultivate. Statul încurajează cultivarea plantelor medicinale. De aceea în 1956 producţia de plante medicinale a fost de două ori mai mare ca în 1951. Aşa că am putut trimite şi în 25 ţări plante medicinale romîneşti. In 1957 aproape 100.000 cultivatori au încheiat contracte cu organele cooperaţiei de consum pentru a cultiva plante medicinale. Indemnăm pe cititorii noştri să încheie astfel de contracte cu cooperativele, contribuind prin aceasta la vindecarea bolnavilor.

Contractări de lapte şi produse lactate

Dăm aici cîteva îndrumări pentru contractările de lapte şi produse lactate, spre a fi cunoscute şi urmate:

Producătorii deţinători de vaci şi bivoliţe, pot încheia contracte de lapte de vacă şi bivoliţe la baza de 3,5% grăsime. Contractele se încheie prin colectorul de lapte din comună.

Preţurile ce se acordă producătorilor sînt diferite, după felul cum vrea producătorul să încheie un contract.

In cazul cînd producătorul încheie un contract dorind să primească şi furaje (tărîţe, şrot, porumb, etc.) preţurile vor fi următoarele:

In perioada 1 mai — 31 octombrie, laptele se plăteşte cu 1,20 lei kgr, iar în perioada 1 noiembrie — 30 aprilie cu 1,45 lei kgr. In plus pentru fiecare litru de lapte de vacă şi bivoliţă predat în cadrul contractului, producătorii pot primi contra plată, la preţ de stat, pînă la 0,600 kgr. furaje concentrate.

Producătorii care doresc să contracteze lapte de vacă şi bivoliţă fără a primi furaje, vor primi preţuri majorate, după cum urmează:

In perioada 1 mai — 31 octombrie 1,75 lei pe kgr. de lapte, iar în perioada de 1 noiembrie — 30 aprilie 2,10 lei pe kgr.

Producătorii deţinători de oi şi capre pot încheia de asemenea contracte de lapte de oaie şi capră la baza de 7% grăsime. Preţul ce se acordă contractanţilor pentru un litru lapte, oaie si capră, la baza de 7% grăsime, este de 2,40 lei. Contractanţii pot cumpăra la preţ de stat pînă la 0,600 kg. furaje concentrate, pentru un litru lapte.

Cei care contractează fără a primi furaje primesc pînă la 3,50 lei pentru un litru lapte la baza de 7% grăsime.

Producătorii, care contractează livrarea de lapte şi produse lactate — la cererea lor — pot primi o arvună pînă la 50% din valoarea produselor contractate.

Pentru cumpărarea de vaci de lapte şi cumpărarea de oi, producătorii pot obţine, la cerere, prin Banca Agricolă, credite pe termen lung a căror achitare o vor face prin lapte sau produse lactate, pe bază de contracte încheiate cu unităţile Ministerului Industriei Alimentare.

MATEI REMUS

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

1957

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

SIBIU 15 decembrie 1957 Nr. 47—48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pastorala la Naşterea Domnului

† NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Romîne de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al romînilor ortodocşi din Ardeal, Crişana şi Maramureş.

Iubitului cler şi popor: Har, milă şi pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Aşa a iubit Dumnezeu lumea, încît şi pe Fiul Său unul născut l-a dat ca tot cel ce crede întrînsul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".
(Ioan III, 16)

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Ne-am îndestulat inimile cu bucuria veştii celei bune pe care ne-o aduc an de an, în Ajun de Crăciun, colindele noastre bătrîne. Glasul colindătorilor a răsunat pe la casele bunilor creştini pînă tîrziu în noapte, după datina cea de totdeauna a celor ce mărturiseau numele Domnului.

Abia au contenit colindătorii şi, îndată ce s-a revărsat de ziuă, clopotele sfintelor noastre locaşuri de închinare, cu dangăt de sărbătoare, s-au pornit să ne cheme la ospăţul de duhovnicească desfătare al rugăciunilor şi cîntărilor bisericeşti cuprinse în sfintele slujbe împreunate cu prăznuirea Naşterii Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Aci vă întîmpină, iubiţii mei, cel dintîi cuvînt de învăţătură pe care-l îndrept către voi, după ce astă primăvară, din mila lui Dumnezeu şi prin chemarea aleşilor clerului şi poporului dreptcredincios, am fost rînduit ca legiuit păstor sufletesc al vostru, al tuturor celor ce mărturisiţi credinţa din străbuni, în aceste laturi ale ţării noastre dragi.

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Crăciunul este praznicul bucuriei sufleteşti. Aşa l-a rînduit să fie, dintru început şi pînă la sfîrşitul veacurilor, atotmilostivul Tată ceresc, care prin îngerul Său trimis către păstorii din prejma peşterii Vifleemului, dat-a de ştire acelora — şi nouă tuturor: „Iată, vă binevestesc vouă *bucurie mare,* care va fi la tot norodul; că în cetatea lui David, astăzi, s-a născut Mîntuitor, care este Hristos, Domnul" (Luca II, 10—11).

Prăznuirea Naşterii Domnului ne adună an de an pe toţi la vetrele caselor noastre, în mijlocul familiei. Pe unii, îi adună acolo şi cu trupul; pe alţii, măcar cu gîndul. Căci Crăciunul este praznicul familiei creştine, ocrotită de Sfînta Familie care ne-a hărăzit din coapsa Fecioarei Prea Curate pe Cel ce ne-a izbăvit din păcat. In seara de ajun şi în zilele de Crăciun, cu candela aprinsă la icoană, cu inima încinsă de prisositoare dragoste, de pacea unei depline linişti lăuntrice, ne îndreptăm ochii vederii celei de taină către Vifleem, acolo unde Familia Sfîntă, Prea Curata Fecioară Maria şi Dreptul Iosif se bucură de Naşterea Pruncului culcat în ieslea de dobitoace.

Dar de Naşterea lui Hristos se bucură, dragii mei, şi familia noastră cea mare, Sfînta Maică Biserică dreptmăritoare. Toată lumea creştină prăznuieşte an de an sorocul la care

Pe Fiul în al Său nume,
Tatăl l-a trimis în lume,
Să se nască şi să crească,
Să ne mîntuiască.

pentru că prin Fiul lui Dumnezeu întrupat, neamului omenesc i-a hărăzit prilejul de-a putea să guste căldura căminului părintesc pe care Ziditorul a toate dintru început l-a gătit făpturilor Sale cuvîntătoare.

Acest cămin a fost pustiit de păcat şi întunerecul l-a cuprins pe el. Păcatul neascultării de Făcătorul văzutelor şi nevăzutelor a făcut să scadă frumuseţea chipului lui Dumnezeu aşezat în plămada firii noastre şi asemănarea noastră cu El să se umbrească. Mintea omului s-a împuţinat, voinţa i s-a slăbănogit, inima i s-a învîrtoşat şi simţirile i s-au prihănit. Cum arată şi dumnezeescul Apostol Pavel, s-au adeverit cuvintele Psalmistului care se jeluia aşa: „Nu este drept niciunul; nu este cine să înţeleagă, nu este cine să caute pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este" (Romani III, 11). Virtutea era ca şi pierită. Vrajba se întindea peste tot, înrăindu-i pe oameni şi înverşunîndu-i întreolaltă. Păcătoşii „calea păcii nu au cunoscut-o" (Romani III, 17) — cum cu mîhnire arată Proorocul Isaia (59, 7).

Totuşi, Părintele ceresc rămîne părinte şi faţă de fiii neascultători. Iubirea Lui faţă de făptura mîinilor Sale nu s-a împuţinat. Din iubire a trimis pe Fiul Său, în trup omenesc, ca să ne izbăvească din întunerecul păcatului şi din primejdia morţii. Cu adevărat, „aşa a iubit Dumnezeu lumea, încît şi pe Fiul Său unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede într-însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan III, 16).

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Lucru fără seamăn de mare a făcut Dumnezeu pentru noi prin trimiterea Fiului Său prea iubit pe pămînt. Ne-a arătat, prin aceasta, cît ne preţuieşte şi ce nădejdi leagă de fiecare din noi. Prin întruparea Lui, Dumnezeu însuşi a pogorît pe pămînt, ca să ne ridice din ţărînă către cele de sus, din întunerec la lumină, din moarte la viaţă.

Prooroci a mai avut lumea şi pînă atunci. A avut destui învăţaţi şi avea să aibă şi după aceea. A avut conducători de popoare vestiţi prin înţelepciunea lor. Mîntuitor, însă, nu s-a arătat nouă decît odată, unul singur, Cel ce vine de la Tatăl, smerit şi blînd cu inima, Prunc nevi-

(Continuare în pag 4)

Din viaţa Mîntuitorului

NAŞTEREA DOMNULUI

Iară Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos aşa a fost, că „în zilele acelea a ieşit poruncă de la cezarul August, să se înscrie toată lumea... Deci s-au dus toţi ca să se înscrie, fiecare în cetatea sa...

S-a suit atunci şi Iosif din Galileia, din cetatea Nazaret, în Iudeia, la o cetate a lui David, care se chema Vifleem, — pentru că el era din casa şi din neamul lui David — ca să se înscrie cu Fecioara Maria, logodnica sa, care prin vestirea îngerului urma să nască pe Fiul lui Dumnezeu.

Dar pe cînd erau ei acolo, Mariei i-a venit vremea să nască şi a născut pe Fiul Său Intîiul născut, L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, pentrucă ei n-au avut loc în casa de oaspeţi.

In partea aceea însă erau nişte păstori care mîneau pe cîmp şi străjuiau noaptea cu rîndul împrejurul turmei lor. Dar iată a stătut înaintea lor un înger al Domnului şi slava Domnului a strălucit peste ei şi s-au spăimîntat foarte tare. Ingerul însă le-a zis:

„Nu vă temeţi! Că iată vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul. Şi acesta va fi semnul: veţi găsi în iesle un prunc înfăşat".

Atunci deodată s-a arătat împreună cu îngerul o mulţime de oaste cerească, care mărea pe Dumnezeu şi zicea:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace, întru oameni bunăvoire!"

Indată însă cum s-au dus îngerii de la ei la cer, păstorii au zis unul către altul:

„Să mergem pînă la Vifleem şi să vedem ce s-a făcut cu cuvîntul acesta, pe care ni l-a vestit Domnul".

Şi au venit de grabă şi au găsit pe Maria, şi pe Iosif şi pruncul culcat în iesle. Şi văzîndu-l, au spus ceea ce li se grăise despre pruncul acesta. Şi toţi cei ce au auzit s-au mirat de cele ce au grăit păstorii către dînşii. Iară Maria păstra toate cuvintele acestea, punîndu-le în inima sa.

Apoi s-au întors păstorii la turma lor, mărind pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră şi văzuseră, după cum le spusese îngerul.

Iară cînd s-au împlinit opt zile, că să taie împrejur pe prunc, i s-a pus numele Iisus, care i se dăduse de înger, înainte de a se zămisli El în pîntecele mamei Sale! (Luca 2, 1—21).

INCHINAREA MAGILOR

„Iar după ce s-a născut Iisus în Vifleemul Iudeii, în zilele regelui Irod, iată au venit la Ierusalim nişte magi de la răsărit şi au zis:

„Unde este regele Iudeii, Cel ce s-a născut, căci am văzut steaua Lui la răsărit şi am venit să ne închinăm Lui?"

Auzind acestea regele Irod, s-a turburat şi împreună cu el tot Ierusalimul. Şi adunînd pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului, i-a întrebat:

„Unde este să se nască Hristos?"

Iară ei au răspuns:

„In Vifleemul Iudeii, căci aşa s-a scris prin proorocul".

Atunci Irod chemînd în ascuns pe magi, a cercat să afle cu amănuntul, de la ei, în ce timp s-a arătat steaua. Apoi trimiţîndu-i la Vifleem, le-a zis:

„Duceţi-vă şi cercetaţi cu amănuntul despre prunc şi de-l veţi afla, să mă vestiţi şi pe mine, ca să vin şi eu, să mă închin lui".

Iară ei ascultînd pe regele, au plecat. Şi iată steaua, pe care o văzuseră la răsărit, mergea înaintea lor pînă ce ajunse şi se opri deasupra locului, unde era pruncul. Şi văzînd ei steaua, s-au bucurat foarte mult. Şi întrînd în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama lui; şi căzînd, i s-au închinat; şi deschizîndu-şi vistieriile lor, i-au adus daruri: aur, tămîie şi smirnă. Apoi primind ştire în vis, să nu se mai întoarcă pe la Irod, s-au dus pe altă cale în ţara lor". (Matei 2, 1—12).

*

FUGA IN EGIPT

După ce magii au plecat din Vifleem, „iată îngerul Domnului se arată lui Iosif în vis şi-i zice:

„Scoală, ia pruncul şi pe mama lui şi fugi în Egipet şi stai acolo pînă-ţi voi spune eu; căci Irod va să caute pruncul ca să-l omoare".

Şi el s-a sculat şi a luat pruncul şi pe mama lui, noaptea, şi s-a dus în Egipet. Şi a stat acolo pînă la moartea lui Irod, ca să se pli... ce s-a spus de Domnul prin proorocul, „Din Egipet am chemat pe Fiul Meu".

Atunci Irod, văzînd că a fost nesoc... magi, s-a mîniat foarte tare şi a trimis ostaş... Vifleem în tot ţinutul lui, să ucidă pe toţi prun... de la doi ani în jos, după vremea ce aflase a... la magi" (Matei 2, 13—16), socotind că-l va omorî şi pe pruncul Iisus.

Mai apoi, Irod a murit în blestem şi în chinuri. După moartea lui, îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipet, şi-i zice:

„Scoală-te, ia pruncul şi pe mama lui şi du-te în pămîntul lui Israil, căci au murit cei ce căutau sufletul pruncului". (Matei 2, 17—20).

Şi Iosif s-a sculat şi-a făcut întocmai cum i-a spus îngerul. "Auzind însă că în Iudeia domneşte Arhelau în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să se ducă acolo, ci luînd poruncă prin vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi venind, s-a aşezat în cetatea numită Nazaret, ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proroci, că nazarinean se va chema". (Matei 2, 22—23).

D. CĂLUGĂR

CRACIUN

„Din an în an sosesc mereu
la geam cu moş Ajun. E ger
cumplit, e drumul greu, da-i
obiceiu străbun".

(Dintr-o colindă)

In noaptea sfîntă, cînd Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, s-a născut din Prea Curata Fecoară Maria în umila peşteră din Bethleem, din înălţimea cerului a răsunat imnul de slavă, cîntat de corul îngerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace şi între oameni bună învoire!"

Ca o continuare a imnului ceresc Naşterea lui Hristos a fost cîntată apoi în limbile tuturor popoarelor încreştinate. Şi dacă poporul nostru a ştiut să-şi exprime în cîntec şi poezie orice simţăminte, sărbătoarea Crăciunului este o revărsare, din belşug, a sufletului credincios, prin umblatul cu steaua, cu irozii şi prin minunatele colinzi, care cuprind întreg istoricul naşterii lui Hristos, cu mînecare din porunca dată de Cesarul August, care, vrînd să cunoască numărul locuitorilor din vastul imperiu roman, a dispus ca toţi cetăţenii să se prezinte pentru conscriere (recensămînt) în satul sau oraşul de unde erau originari.

Dreptul Iosif şi Fecioara Maria locuiau în satul Nazaret. Aparţinînd însă familiei lui David, trebuiau să meargă pentru conscriere la Bethleem. De-aici colinda:

Mergînd Iisus cu Maria în Viflaim să se-nscrie,
într-un mic sălaş, din acel oraş, s-a născut Mesia!

Se face amintire şi despre steaua minunată care s-a arătat pe cer, ca vestitoare a naşterii lui Hristos:

Steaua sus răsare, ca o taină mare
Steaua străluceşte şi lumii vesteşte,
Că astăzi curata, prea nevinovata,
Fecioara Maria, îl naşte pe Mesia.

In amintirea întîmplării cu păstorii, care străjuiau lîngă turmele de oi pe cîmpia din apropierea Bethleemului, şi cărora li s-a vestit prin înger naşterea Mîntuitorului, avem o mulţime de colinzi, între care şi următoarea:

Trei păstori se întîlniră şi aşa se sfătuiră:
Haideţi fraţilor să mergem, floricele să culegem
Şi să facem o cunună, s-o-mpletim cu voie bună
Şi s-o ducem lui Hristos, să ne fie de folos.

Iar băieţii, care fac pe Irozii, purtînd pe cap coifuri de carton împodobite cu hîrtii în culori ţipătoare şi încinşi pe la briu cu cingători de care atîrnă paloşe de lemn, redau pe diferite melodii călătoria crailor magi, Melchior, Goşpar şi Balthazar, porniţi din răsăritul îndepărtat, şi călăuziţi de-o stea minunată, în căutarea pruncului împărătesc, de curînd născut:

Trei crai de la răsărit, cu steaua călătorind
Au mers — după cum cetim — pînă la Ierusalim
Acolo dac-au ajuns, steaua-n nor li s-a ascuns
Şi le-a fost a se plimba, prin oraş a întreba:
Unde s-a născut — zicînd — un crai mare de curînd?
Iară Irod împărat, auzind s-a turburat..

In multe din colinzi se face amintire despre familia sfîntă, iar în cinstea Prea Curatei Fecioare sînt închinate o mulţime de colinde. O citez pe următoarea:

Sus în poarta raiului, paşte turma Tatălui
Dar în poartă cine sta? Stătea Maica Precista.
Lîngă ea un legănel, cu un copilaş în el.
Copilaşul cînd plîngea, Maica Sfîntă-l legăna..:
sau:
Pe sub soare, pe sub lună, florile dalbe,
Vine-o corabie bună, florile dalbe.
Şi într-însa cine şede? Şede Maica şi cu Fiul, florile dalbe.
Fiul plînge, Maica zice: Taci fiule, nu mai plînge
Că ţie ţi-e dăruit un scaun de judecată,
Să judeci florile toate, florile dalbe.
Să judeci mirosul lor, mirosul garoafelor
Că a venit ploaie cu vînt şi le-a culcat la pămînt.
Şi a venit ploaie cu soare şi le-a sculat în picioare...

Colinzile şi obiceiurile de Crăciun sînt multe. In fond e aceeaşi revărsare a bucuriei în legătură cu naşterea Mîntuitorului.

In cele ce urmează, voi căuta să le aduc cititorilor în inimă şi gînd o seară din ajunul Crăciunului, cu minunatele obiceiuri care se desfăşoară în lumea parohiilor din munţii Apuseni.

Casele strălucesc de curăţenie. In seara asta toată lumea îmbracă haină de sărbătoare. In sat e mare forfoteală. Asta în deosebi în casele unde, din harul lui Dumnezeu, se află şi cîte-o fată „fecioriţă", cum se spune în limbaj popular.

(Continuare în pag 3)

Crăciun

(Urmare din pag. 1)

Incă n-a scăpătat soarele după deal şi lătratul întărîtat al cîinilor dau de veste că au pornit colindătorii.

Intîi încep copiii mici, în deosebi băieţi, îmbrăcaţi în sumănaşe noi, cu capul ascuns în căciuli miţoase şi purtînd în spate trăişti care le atîrnă pe călcîie şi în care adună „colindreţul": mere, nuci şi alte bunătăţi.

Cînd iarna e uşoară, merge. Dar pe omeţi şi furtună, e jale pentru aceşti voinici pitici, care se încumetă să se războiască cu viscolul. Pe ger şi vreme rea, părinţii nu prea îi lasă să plece la colindat. Dar nu-i chip să-i opreşti. Fac ce fac şi într-o clipă de neatenţie a părinţilor, se furişează din casă şi nu se întorc decît tîrziu în noapte. Ba unii nu se întorc decît a doua zi, dar cu traista plină. Sleiţi de oboseală, rămîn răsleţiţi pe ici-colo... Părinţii nu se neliniştesc, fiindcă în noaptea Crăciunului satul le poartă de grije copiilor. Aşa e obiceiul.

Copiii colindă după priceperea lor. Uneori se încurcă şi se îndeamnă reciproc:

— Zi tu, Vasilică!

— Ba zi tu, Ioane!

Dar, în continuare... tace şi Ion şi Vasilică, fiindcă amîndoi sînt încurcaţi.

Unele din colinzi au un caracter pur profan. Spre exemplu:

Slobozi-ne gazdă-n casă, c-afară ninge de varsă
Şi ni-s caii cinpoviţi şi ar trebui potcoviţi,
Cu potcoave de colac şi cu cuie de cîrnaţi...

sau alte:

Noi umblăm să colindăm „măruţ mărgăritar"
Şi nimic nu căpătăm!...

In casele unde sînt bine primiţi, copiii le urează căsenilor:

Firicel de busuioc, dă-i Doamne gazdii noroc!

şi:

Firicel de mintă creaţă, dă-i Doamne gazdii viaţă!

Cîte-o gospodină mai arţăgoasă, îi ia de la o vreme pe micuţii colindători cu măturoiul.

— Mai duceţi-vă în plata Domnului, că m-am săturat de-atîta „ciurdă" de copii!

Aşa ceva însă se întîmplă numai foarte rar. In astfel de cazuri, urările colindătorilor nu prea sînt măgulitoare. Spre exemplu:

Cîte paie pe coteţ, atîtea fete în ungheţ!

Copiii sînt şi poznaşi.

In urma lor pornesc băieţi mai răsăriţi, cu „stele" şi „irozi". Dar „hangul", — cum se spune în satele din munţii Apuseni — îl ţin flăcăii, care sînt bine primiţi şi ospătaţi chiar, mai ales în casele unde se găsesc fete de măritat.

Gospodina aşează pe masa aşternută de sărbătoare un colac frumos rumenit din grîul cel mai curat, apoi „groşiţa" — banul — pentru jocul fetei şi o garafă cu vin, sau ţuică.

După colinda obişnuită, vătaful flăcăilor „grăieşte" colacul — cum se zice pe acolo — făcînd gazdelor urări de sănătate şi noroc.

Pentru forma ei interesantă, această „grăire" a colacului o redau în întregime:

„Ia-n staţi şi ascultaţi, vedea-v-aş umflaţi de coaste şi de cîrnaţi. Jupînul gazdă de dimineaţă se scularâ, pe obraz se spălară, pe cap se pieptănară şi lui Dumnezeu se rugară.

La poiată (grajd) a alergat, gunoiul l-a ţipat (aruncat), boii i-a ţesălat şi de mîncare le-a dat.

In jug îi prinseră şi la plug se duseră. Brazdă neagră întoarseră, grîu semănară, cu grapa îl grăpară.

Dumnezeu dădură, grîul se făcură, în pai ca trestia, la grăunţ ca mazărea. Luară amu două cîrligăţele, cu dinţii de oţele. Mănunchiu îl tăiară, în clăi îl clădiră, pe car îl aruncară, acasă îl duseră.

In stog îl clădea, bartă-i slobozea, că aşa i se cădea.

Apoi îl întinseră pe o arie belită, ca o piele de vită.

Şi luară două lemne — hodolemne — cu grumazii de piele, vai de cine dă cu ele, dar mai vai de cine nu are în ce da cu ele.

Cu grebla îl greblară, cu felezeul îl feleziră, cu vînturesca îl vînturară, mîndru îl aleseră, cu ciuru frumos îl direseră, în sac îl puseră şi la moară îl duseră.

Moara face harpa-parţa. Pînă miercuri dimineaţa, pică o vică — hia două — de acolo nu mănînci colac.

Şi se mai căznirâ pînă vineri seara.

Făină îl făcură, acasă o duseră, cu sîta o cernură, cu apă o muiară, pe lopată o aruncară, şi în cuptor o adîncară.

Colacul gata îl scoaseră şi nouă ni-l dăruiră.

Dumnezeu îl dăruiască pe jupînul gazdă cu lumina raiului şi cu împărăţia cerului.

Şi jupînul gazdă ne mai dăruieşte şi o bute cu vin, nu de „coţobrele", că-i de la Aiud adus, pe Arieş în sus; şi un zlot de aur, nou-nouţ.

Rămîi gazdă sănătoasă, de la noi cu o colindă, de la Domnul cu dobîndă"!

Pe lîngă colinda sărbătorii, se cîntă şi colinda fetei pomenindu-i numele: Mărioară, Anicuţă, sau cum o fi chemîndu-o...

...mîndră eşti, dimineaţă te-ai sculat,
cofe-n mînă ai luat şi la izvor ai alergat,
cu apă rece te-ai spălat şi pe cap te-ai pieptănat.

Colinda, din care am redat numai strofa întîi, se încheie cu urarea:

Maica Sfîntă să-ţi ajute,
rugăciunea să-ţi asculte,
să trăieşti, să înfloreşti,
pe unul din noi să fericeşti...

Bunicuţele ascultă cu ochii înlăcrimaţi, şi oftînd mereu, iar moşnegii, care pe alocurea, mai păstrează încă şi astăzi pletele din vremi străbune, stau pe colţul vetrii pîclind din lulea şi gîndindu-se la zilele de mult apuse, cînd umblau şi ei la colindat.

Flăcăii colindători pleacă mai departe, în chiote de veselie şi acompaniaţi de cîntec de cîmpoi şi alăută.

E tîrziu în noapte, dar luminile din sat străjuiesc mereu. In pacea nopţii se porneşte deodată un cîntec răguşit, de cocoş. Un altul îl îngînă, departe, tot mai departe, apoi cîntecul se pierde ca o legănare uşoară de basm.

E miezul nopţii. Linişte şi pace! Dar în tăcerea adîncă ce stăruie o vreme, de ici-colo ... mai răzbat pe aripile vîntului pribeag frînturi de colinzi:

„Lerui Doamne"! şi „Flori'e daibe"!

*

Prezentînd cititorilor o frîntură a datinilor de Crăciun, moştenite din bătrîni şi păstrate cu sfinţenie în parohiile săteşti, am retrăit cîteva momente din zilele copilăriei şi adolescenţei mele, cînd porneam în ajun cu colindul.

Anii trec pe nesimţite, dar obiceiurile împreunate cu înălţătorul praznic al naşterii Domnului, vor dăinui mereu neschimbate în sufletul credincioşilor noştri, adeverind prin aceasta cuvintele mult grăitoare din colinda:

Azi, cînd strămoşii cîntă-n cor colindul sfînt şi bun,
tot moş era şi-n vremea lor bătrînul
Moş Crăciun!...

Prot. SABIN TRUŢIA
vicar eparhial

O frumoasă realizare

In parohia Alba-Iulia I Centru s-a terminat în primăvara acestui an restaurarea interiorului bisericei Bunavestire, deservită de C. Preot N. Puia. Ea a cuprins: pictura în frescă a interiorului, refacerea cu beton a cafasului şi reinstalarea luminei electrice în interior şi exterior. Cu această importantă operă de refacere s-au cheltuit mai multe zeci de mii de lei. Ea s-a putut înfăptui numai prin concursul şi ajutorul material al poporului binecredincios, la care s-au adăugat silinţele şi munca desinteresată a preotului-paroh şi al Epitropilor: Achim Zaharie, Lăpăduş Nicolae şi Antonie Mărginean.

Pictura interioară, executată în mod desăvîrşit, s-a făcut de artişti specialişti trimişi de la Sf. Patriarhie. In zilele de Sf. sărbători ale Paştelui, credincioşii au asistat la slujbele religioase într-un locaş complet renovat, care inspiră evlavie şi trăire duhovnicească.

Credinciosul care intră acum în această biserică, este mişcat sufleteşte şi încearcă un sentiment de profundă reculegere. El lasă în pragul bisericei, grijile şi patimile lumii, iar sufletul său se ridică în sferele senine ale credinţei şi dragostei pentru oameni şi pentru pacea de pe pămînt.

Ceia ce au înfăptuit credincioşii acestei parohii, merită toată lauda.

Iar noi credincioşii localnici ţinem să aducem pe această cale, mulţumirile noastre, tuturor acelora care au contribuit, într-un mod oarecare, la această operă de restauraţie.

In numele mai multor credincioşi
V. APĂTEANU

In legătură cu asigurările de stat

Printr-o hotărîre a Consiliului de Miniştri cu privire la asigurările de stat s-au luat noi măsuri pentru îmbunătăţirea aplicării asigurărilor, a raporturilor dintre Administraţia asigurărilor de stat şi asiguraţi, pentru simplificarea unor operaţiuni de asigurare şi crearea condiţiilor necesare dezvoltării asigurărilor facultative.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri prevede plata despăgubirilor şi pentru unele categorii de daune la clădiri şi construcţii, care pînă acum nu erau cuprinse în asigurarea prin efectul legii, cum ar fi cele cauzate de grindină, ploi torenţiale, greutatea zăpezii şi a gheţii etc.

De asemenea se prevede majorarea normelor de asigurare, respectiv a despăgubirilor care se acordă asiguraţilor în caz de pagube pentru vite cornute mari, cabaline şi pentru culturile de porumb şi totodată majorarea de la 10.000 la 15.000 lei a sumelor ce se plătesc în asigurarea călătorilor pentru cazurile de accidente, toate acestea constituind noi avantaje pentru asiguraţi.

Hotărîrea mai prevede includerea în asigurarea prin efectul legii a bunurilor proprietate a cooperativelor agricole de producţie şi reduceri importante de prime la asigurarea bunurilor din gospodăriile personale ale membrilor acestor cooperative.

Asiguraţii care începînd de la 1 ianuarie 1958 vor achita cu anticipaţie ratele de primă de asigurare se vor bucura de asemenea de reduceri la plata primelor.

Pentru culturile agricole proprietate a cetăţenilor se vor aplica prime de asigurare medii pe hectar, menţinîndu-se totuşi plata despăgubirilor diferenţiale după felul culturii.

Pastorala la Naşterea Domnului

(Urmare din pag. 1)

novat, „mititel înfăşeţel, în scutec de bumbăcel", cum glăsuieşte colindul.

Şi unii şi alţii s-au dovedit iscusiţi foarte în a da oamenilor poveţe folositoare, învăţături luminate, porunci care era bine să fie ascultate. Hristos-Domnul, însă, mai înainte de a spăla întinăciunea păcatelor noastre pe cruce, i-a învăţat pe oameni ce trebuie să facă şi ce să nu facă, pentru ca lui Dumnezeu să-i placă. A trăit aşa cum vrea să trăim şi noi, credincioşii. Şi-a pilduit propoveduirea cu propria Sa viaţă. Faţă de Dumnezeu s-a purtat ca un fiu ascultător de tatăl său; faţă de oameni, ca un frate. El este chipul viu de vieţuire curată al Omului, pe care l-au urmat cu credinţă sfinţii şi drepţii intraţi în calendarul Bisericii noastre şi în cinstirea credincioşilor ei.

Ca să dezveţe pe om de ucidere, El s-a smerit întru toate.

Ca să dezveţe pe om de ură, El a iubit pînă şi pe vrăjmaşii Săi şi a iertat chiar şi pe cei ce L-au batjocorit şi răstignit.

Ca să dezveţe pe cei îngîmfaţi de patima stăpînirii silnice a aproapelui, El s-a făcut ascultător pînă la moarte — şi încă moarte pe cruce.

Ca să dezveţe pe om de ucidere, El s-a lăsat ucis, pentru ca, după jertfa Sa, nimeni să nu mai ucidă pe fratele său.

Insfîrşit, n-a aşteptat să-i poarte alţii sarcina, ci a purtat-o El pe a noastră a tuturor.

Prin jertfa Sa prea curată a împăcat lumea cu Ziditorul ei.

Prin pilda Sa a învăţat pe oameni să trăiască în pace cu Dumnezeu şi întreolaltă.

Iisus Hristos a făcut cu totul altfel decît cei ce au încercat pînă la El să scoată lumea din pierzanie: El a arătat bunătatea Tatălui ascultînd de Părintele Ceresc cu încredere desăvîrşită şi cu iubire nemărginită, nu temîndu-se de El.

Hristos-Mîntuitorul a întruchipat în petrecerea Sa pe pămînt purtarea cea mai aleasă a unui fiu faţă de părintele său şi faţă de fraţii săi, pentru ca să înţelegem toţi credincioşii că voia Părintelui Ceresc este să trăim o viaţă sfîntă, de „casnici ai lui Dumnezeu", vieţuind în pace şi bunăvoire întreolaltă. Voia lui Dumnezeu, descoperită deplin în Fiul Său întrupat, este să se sălăşluiască pe pămînt, în sufletele noastre, sfinţenia, bucuria, pacea, buna-înţelegere şi toate virtuţile care înfrumuseţează viaţa oamenilor. Voia aceasta ne-o tălmăceşte limpede luminatul Praznic al Naşterii Domnului.

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Intr-un viers alcătuit de mult, de un creştin luminat, din altă parte a lumii, se spune aşa: „Dacă s-a născut Hristos numai în Vifleem şi nu şi-n tine, atunci pierdut eşti pe vecie".

Cu mult înainte de acest stihuitor creştin, Sfinţii Părinţi şi scriitori bisericeşti arătau că praznicele Bisericii noastre nu sînt numai pomeniri ale unor întîmplări sfinte din trecut, ci şi prilej de a le trăi din toată inima, ca şi cînd s-ar întîmpla astăzi. Astfel, Crăciunul, nu ne învaţă numai atît, că acum aproape două mii de ani Mesia cel aşteptat s-a întrupat pentru noi şi pentru a noastră mîntuire, ci şi că voia lui Dumnezeu este ca Fiul Său să capete trup în toţi credincioşii.

Sosit-a vremea — şi acum este — ca pildă luînd de la Domnul cel întrupat, fiecare credincios să-şi zică: Incep eu cu iubirea şi înfrăţirea, nu aştept să văd ce-i face tu, ca să ştiu ce am de făcut eu. Incep eu cu iertarea, cu încrederea, cu dragostea faţă de aproapele meu — şi cu jertfirea pentru el, căci şi Hristos aşa a zis şi a făcut.

Aceasta-i bucuria Tatălui ceresc: să-şi vadă fiii umblînd întru lumoirea vieţii, trăind în pace unii cu alţii, bucurîndu-se de tihna buneivoiri care ne ajută să vedem în fiecare om un semen şi un frate. Altă bucurie, mai mare decît aceasta, Dumnezeu nu are.

Să i-o hărăzim fără preget — şi întreagă. Praznicul Naşterii Domnului să ne fie tuturor credincioşilor prilej de adîncire a dragostei de Dumnezeu şi de cît mai osîrduitoare urmare a lui Hristos, pentru ca să sălăşluiască pe pămînt, cu un ceas mai de vreme, pacea şi bunăvoirea care stăpînesc în cer, unde îngerii şi sfinţii şi drepţii sălăşluiesc, pace şi bunăvoire la care năzuieşte întreaga omenire.

Să fim, dragii mei, pildă de ascultare faţă de chibzuitele porunci ale ocîrmuirii patriei noastre iubite prin hărnicie, cruţare şi bunărînduială în toate, necurmat să ducem prinosul nostru de părtăşie la obştească strădanie de întărire şi înavuţire a ei. O ţară puternică şi îndestulată este chezăşie a păcii pentru noi, fiii ei, şi pentru toată lumea.

Mai ales în zilele de praznic ale Naşterii Domnului, Anului Nou şi Bobotezii, vă aduc aminte să nu daţi uitării pe cei bolnavi şi pe toţi fraţii noştri care au trebuinţă de sprijin şi ajutorare. Abia astfel, vădindu-ne creştini şi cu fapta, nu numai cu vorba, ne vom arăta următori ai lui Hristos şi vom putea spune cu Apostolul, întru deplină încredinţare a cugetului bun, că nu ne amăgim pe noi înşine: „Nu eu mai trăesc, ci Hristos trăieşte întru mine" (Gal. II, 20).

Impărtăşindu-vă cu părintească dragoste aceste gînduri şi poveţe, odată cu arhiereşti binecuvîntări rog pe Bunul Dumnezeu să vă învrednicească să petreceţi Sfintele Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou şi Bobotezii în pace, cu sănătate şi bucurie deplină şi a le ajunge întru mulţi şi fericiţi ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl şi împărtăşirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toţi.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor.

† NICOLAE
arhiepiscop şi mitropolit

Dată în reşedinţa Noastră mitropolitană din Sibiu, la praznicul Naşterii Domnului din anul 1957.

Leac împotriva mînie

Impăratul roman Octavian Augustus a trebat într-o zi pe fostul lui profesor ce să fa ca să se poată feri de asprimea nedreaptă, care-l cuprinde în clipele lui de mînie. „Inainte de a pedepsi pe cineva în asemenea stare, zi repede alfabetul grecesc!" — Bine, dar în cazul acesta îmi trece mînia — „Tocmai aceasta îţi trebuie, ca să nu mai greşeşti!" — Recomandăm creştinilor să urmeze sfatul acestui profesor, schimbînd doar atît: în loc de alfabetul grecesc să zică: „Tatăl nostru". G. M.

Poveţe înţelepte

Iată ce ne învaţă un bătrîn de 90 ani, cum a ajuns el pînă la această vîrstă matusalemică. El zice: „Fiule, leacurile mele nu se găsesc nici la farmacie şi nici la o altfel de dugheană din lumea aceasta. Unul din leacurile mele este să fii totdeauna, cu linişte în sufletul tău. Să nu te tulburi, ori ce ţi s-ar întîmpla şi să zici aşa: „Dumnezeu n-are să mă lase!... Căci El nu lasă iarba cîmpului şi păsările văzduhului, — şi are să mă lase pe mine?"... Cumplit lucru e tulburarea la sufletul omului. Ea aduce mînie, ură şi nedreptate; iar cînd sufletu-i liniştit, omul poate face multă ispravă în viaţa lui. Un alt leac e acesta: fă binele oricui şi la orice vreme, iar de rău nici să nu te apropii. Şi binele să-l faci cu dragoste, cum cere Mîntuitorul şi Apostolul. Căci facerea de bine fără dragoste nimic este... Află asemenea, că lucru mare e cumpătarea în viaţa omului, căci „tot lucrul măsurat este cel bun", cum se spune la carte. Şi viaţa noastră trupească şi sufletească nu are decît de cîştigat, dacă păzeşte această poruncă. Priveşte în viaţă şi hotăreşte... Şi în tot ce vei face, sau cu gîndul, ori cu vorba, sau cu fapta, — în tot ce-ţi întovărăşeşte clipele vieţii tale, să nu uiţi că „începutul înţelepciunei este temerea de Dumnezeu", aşa cum spune Domnul, prin gura profeţilor. Temerea de Dumnezeu este smerenie, credinţă şi dragoste. Şi cînd o ai, să ştii, că nimic nu-ţi mai trebuie: fie avere, fie slavă, fie orice alte lucruri trecătoare". Acest bătrîn a avut pe masa sa Sf. Scriptură, care I-a fost cea mai bună călăuză în viaţa sa cea lungă. Şi a mai adăugat: „Biblia mi-a fost hrana sufletului meu şi m-am călăuzit după spusele ei". Deci ia aminte fiule şi calcă şi tu pe urmele înţelepte ale acestui bătrîn. Şi te asigur că vei ajunge şi tu această etate de 90 ani.

INTOARCE-TE ORICIND

O pildă minunată e aceea a fiului pierdut, care după 20 de ani s-a întors acasă, noaptea; şi acolo a găsit toate uşile deschise; şi a zis: „Eu sînt, dragă tată, copilul tău cel rău şi blestemat; şi am intrat, căci am aflat toate uşile descuiate; desigur că le-ai uitat în noaptea aceasta neîncuiate; te rog iartă-mă, tată dragă, sînt flămînd şi bolnav".

Iar tatăl i-a răspuns: — „Din ziua în care ai plecat, uşile le-am ţinut mereu descuiate, ca să te poţi întoarce oricînd; uşile au fost deschise pentru tine scumpul meu fecior. Mă bucur că ai venit ca să mergi de acum înainte pe calea cea bună!".

Culese de Pr. V. A. BASSARABIN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA „TELEGRAFUL ROMIN" UREAZĂ CITITORILOR ŞI COLABORATORILOR SFINTELE SĂRBĂTORI ALE NAŞTERII DOMNULUI, ANULUI NOU ŞI BOBOTEZEI CU PACE, SĂNĂTATE, BUCURIE ŞI SPOR IN TOATE CELE SPRE MINTUIRE.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar